
"Aşk hiç bu kadar geç kalmamıştı."
Seni istemiyorum!
ARZU KHAYAL
Lopus

Seni istemiyorum!

Aşk tam dört yıl kadar geç kalmıştı. Barlas Karaman'ın kalbine, o gece gelmişti aşk. 19 yaşındaki, kendisine eş olarak giden küçük kızın yeşil gözlerinden akmıştı ruhuna ve kalbine. O gece cennetin yeşil tonunu kabullenmeyen genç adam, acımasızca sahip olmuştu küçük bedene. Canını yakan kadının ilerde kendi canını yakacağını hesaplamadan yapmıştı yapacağını....

Feriha ikinci kadın olarak gittiği evde çok zarar görecekti. İstenmediğini duyacak, hissedecekti. Normal yolla hamile kalmayan genç kadın, asla kadın olmanın ne olduğunu anlamamıştı. Sevgiye aç ruhunu, hayatına borçlu olduğu adamın torununu doğurmak için geldiği evde doyurmak istemişti. Bir anne şefkati, baba sevgisi nasıl olur öğrenmek istemişti. Kocası tarafından aşağılanacağından ve hor görüleceğinden habersiz.

Yalnış seçim, vicdan sızısı, gururdu onların arasındaki duvarın adı. Acaba aradaki engelleri aşıp birlikte olabilecekler mi?

/lopusyayinevi/
/lopusyayinlari/

27 ₺

KAPAK TASARIMI : SİNEM AKDEMİR

9 786058 364608

Seni İstemiyorum

Lopus yayınevi

Seni İstemiyorum

Arzu Khayal

Lopus Yayınları

© 2017 Lopus Yayıncılık

ISBN: 978-605-83646-0-8

Sertifika: 17954

Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayın Yönetmeni: Ersin Yalçın

Editör: Büşra Limoncu

Kapak Düzenleme: Sinem Akdemir

Mizanpaj: Merve Polat

Baskı: Kalkan Matbaacılık

Büyük Sanayi 1. Cadde Alibey İşhanı No: 99/32

İskitler/Ankara

Lopus Yayınları

İsmail Gülgeç Caddesi No: 2/1 Keçiören/Ankara

Seni İstemiyorum

KAKTÜS TEAM

Lopus yayınevi

Genç adam, yeni pırlanta takı tasarımlarını belirlemek için yapılan toplantıdan çıkıp yorgun bir şekilde odasına girdi. İşini seviyordu; ama bazen kendini fazla kaptırıp yoruyordu. Boynundaki kravatı çıkarıp gömleğinin üstten üç düğmesini açtı. Ceketi çoktan koltuğu boylamıştı. Yakışıklılığını bir etiket gibi üzerinde gezdiren Barlas Karaman, her zaman dikkat çeken biriydi. Gömleğinin kollarını yukarı kıvırıp derin nefes aldı, içki dolabına doğru yürüyüp kapağı açtı ve çok sevdiği Balvenie "Single Barrel" etiketli viskiyi çıkardı. Yüzde elli alkol oranı içeren bu pahalı viski, diğerlerinin aksine içtikten sonra damakta ağır, acı bir tat bırakmıyor, yumuşak ve temiz bir tat bırakarak içen kişiye çok büyük bir keyif veriyordu. Viskiyi bardağa koyup boydan boya camın önüne geldi ve muhteşem İstanbul manzarasını seyrederek içkisini yudumlamaya başladı. Boğazından geçen malt ve bal çağrışımlı, aromalı sıvının tadı neredeyse likör gibiydi. Yorgunluğu yavaş yavaş geçiyordu. İçkisi bittiğinde bardağı masaya bırakıp, koltuğuna oturdu. Ardından masadaki dosyaları incelemeye başladı.

O sırada çalan kapıya doğru arkasını dönmeden "Gel!" dedi düz bir sesle. Kapı açılıp kapandığında kim olduğuna bakmak için arkasına döndü ve karşısında babasının sekreteri Burcu'yu gördü. Anlaşılan babası onu çağırıyordu.

"Söyle Burcu" dediğinde kız tam ağzını açmıştı ki telefonu çaldı. Telefonun sesi ile diyeceklerini yutup Barlas'ın telefonu cevaplamasını bekledi. Genç adam telefonla konuşurken Burcu, adamı inceliyordu. Şirketteki kızların hepsi ona hayrandı. Yanlarından geçtiğinde hepsi dertli dertli iç geçiriyordu; ama Barlas Karaman; dört sene önce evlenmişti ve karısından, büyük aşkı Melek'ten, başkasını gözü görmez olmuştu. Diğer kadınlara da uzaktan bakıp hayal kurmak kalmıştı.

Genç kız; patronunun oğlunu (yakında şirketin tek yetkilisi olacak cehennem kadar yakışıklı adamı) izliyordu. Kirli sakalı, dağınık saçları, kar beyazı gömleğin altından kendini parlak elmas gibi belli eden esmer teni insanı günaha davet ediyordu.

Barlas telefon görüşmesini bitirince kendisini izleyen Burcu'ya baktı. Aklından neler geçtiğini tahmin ediyordu. Bu erkeklik gururunu okşasa da son vermeliydi, yoksa saatlerce burada böyle kalacaklardı. O yüzden kızın dikkatini çekmek için parmağını şıklattı. Kız nihayet transtan çıkıp kendine geldi ve kızardı.

"Babam beni mi çağırıyor?" diye sordu umursamaz sesle.

"Ev... Evet efendim." diye kekeledi. Gülmemek için dudaklarını bir birine bastırdı Barlas.

"Beş dakikaya odasında olacağımı söyle." eliyle kapıyı işaret etti. Bu, 'gidebilirsin' demekti. Kız gülümseyip çıktı odadan.

Burcu çıktıktan sonra Barlas gömleğinin yakasını ilikledi. Saçlarını düzeltip kravatını taktı. Ceketini giymeden çıktı odadan. İki kat yukarı çıkıp babasının odasının önünde durdu. Kapıyı çalıp içeri girdi. Babası elindeki

evraktan kafasını kaldırmadan oğluna karşısındaki koltuğu işaret etti. Barlas bir şey söylemeden oturdu koltuğa. Bu sessizlik hayra alamet değildi.

"Baba..." dedi dikkat çekmek için. Yerinde huzursuzca kıpırdanıyordu.

Ahmet Bey kafasını evraktan kaldırıp oğluna baktı. Diyeceklerini aklında toparlamaya çalışıyordu; çünkü oğlu duyduklarından sonra delirecekti. Derin nefes alıp lafa girdi fazla uzatmadan;

"Şirketin kurallarını biliyorsun oğlum." dedi.

"Biliyorum baba." konuşmanın sonunun iyi yere varmayacağını saniyesinde hissetmişti genç adam.

"Saygıdeğer dedem şirketin kurucusu Serdar Karaman'ın meşhur kuralları..." elini 'boş ver' dercesine salladı genç adam.

"Senin de o kurallara uyman gerekiyor. Şirkette söz hakkına tek senin sahip olabilmen için. Biliyorsun değil mi oğlum?" Mümkün olduğunca az hasarla çıkmaya çalışıyordu bu konuşmadan. "Birkaç ay sonra otuz yaşını dolduracaksın." dedi.

"Eeee?" ağzındaki baklayı çıkarmıyordu Ahmet Karaman bir türlü:

"Kızımın çocuğu olmuyor; ama kurallara göre sen bu şirketin başına evli ve çocuklu olursan geçebilirsin."

Sakin bir şekilde konuşuyordu bütçe toplantısındaymış gibi.

Barlas koltuğun kolçaklarını sıkıyordu sinirden. Babasının ne istediğini merak ettiği için susuyordu sadece.

"Ben yoruldum ve dinlenmek istiyorum, torun sevmek istiyorum oğlum."

"Nasıl olacak o, yoksa taşıyıcı anne işine razı mı geldin?" dedi. Öyle bir şeyin asla olmayacağını biliyordu Barlas.

"Ben sana kaç kere dedim olmaz diye? Dinimizce yasak o iş. Olmaz! Ben senin yeniden evlenmeni istiyorum." dediğinde Barlas, yavaşça ayağa kalktı, ellerini masaya dayayıp babasına doğru eğildi:

"Sen ne dediğinin farkında mısın Ahmet Bey?" Sesi az sonra önüne gelen her şeyi yutacak dev bir tsunami dalgası gibi yükseliyordu: "Ben Melek'i seviyorum. Ondan başka bir kadınla bırak evlenmeyi, başkasına dokunmam bile!" sinirle kendini masadan çekti ve kapıya yöneldi. Konuşma bitmiştir demekti bu.

Barlas ve Melek büyük bir aşkla evlenmişlerdi.

Barlas Karaman gerçekten de yakışıklı bir adamdı. Kaç kadının yüreğini yakmıştı aşkıyla; ama onun yüreğini tek bir kadın, biricik kadını Melek, yakabilmişti.

Dört sene önce onu, kuzeni Alya'nın düğününde görmüştü Barlas. Üzerine giydiği siyah elbise beyaz tenine o kadar yakışıyordu ki gözlerini alamamıştı ondan. Sarı saçları açık kahve gözleri, güzel ve biçimli dudakları aklını başından almıştı. Aslında sarışınlardan hiç hoşlanmıyordu; ama gel gör ki bu melek gibi kız, onun aklını çelmeyi başarmıştı.

Melek o düğün gününde daha ilk göz göze gelmelerinde delice heyecan duymuştu. Barlas Karaman gibi bir adamın kendisine baktığını görünce şaşırmadan edememişti doğrusu. Düğünden sonra yaşanan olaylar

genç kızı daha da hayrete düşürmüştü. Barlas kendisini aramış ve buluşmak istemişti, o da kabul etmişti. İyi ki de kabul etmişti, yoksa nereden tanıyacaktı ki böylesine adam gibi adamı.

Bu mutlu evliliğin tek eksiği vardı o da bir bebekti. Melek Karaman gördüğü onlarca tedaviye rağmen anne olamıyordu. Yüce Rabbimiz öyle uygun görmüştü demek ki.

Kapıyı açacakken babasının sesini duydu:

"Eğer sen bu şirketin başına geçmezsen Ertan geçer. Bunu istiyor musun?" Babasına döndü genç adam;

"Ertan mı? O serseri iki seneye kalmaz yerle bir eder şirketi." dedi hayretle.

"Ama tüm kriterlere uyuyor sen ona bak."

"Kriterler derken?"

"Otuz iki yaşında, evli ve çocuğu var."

Ertan Karaman, işle alâkası olmayan, hâlâ baba parası ile yaşayan serserinin tekiydi. O felaketin; Karaman Mücevherat gibi büyük bir şirketin başına geçmesi, şirketin sonu demekti. Ahmet Bey ayağa kalkıp oğlunun yanına gitti elini omzuna koydu. "Bak oğlum sen bu iş için yaratılmışsın; yönetmek, sorumluluk, ciddiyet, işine aşk senin kanında var. Gel vazgeç şu inadından. Bizim için evlen ve çocuk yap oğlum." Koskoca Ahmet Karaman oğluna yalvaran gözlerle bakıyordu kabul etsin diye. "Geleceğimiz senin ellerinde." dediğinde sıkıntılı bir nefes verdi Barlas.

"Böyle rahat konuştuğuna göre bulmuşsun sen bir kız." yavaş yavaş yumuşuyordu genç adam.

"Evet. İlay teyzenin yanında yaşıyor çok güzel, temiz, namuslu bir kız oğlum." gözlerini devirdi genç adam. Bana ne der gibi silkti omuzlarını.

"Güzellik yarışmasına katılmıyor baba, alt tarafı bir çocuk doğurmaya geliyor. Güzel olsa kaç yazar?" dediğinde, Ahmet Bey sevinçle gülümsedi, demek kabul ediyordu.

"Kabul ediyor musun yani?"diye sordu emin olmak için.

"Evet, baba sadece geleceğimiz için, benden onu sevmemi bekleme. Ben bir kere sevdim, o da karımdı." deyip arkasını döndüğünde, onları yaşlı gözlerle dinleyen karısını görmeyi beklemediği için şaşırmıştı.

"Meleğim!" dedi kısık sesle. Ağladığına göre duymuştu her şeyi.

Melek duyduklarının şokundaydı. Kocasının evleneceğini duymuştu az önce; başka kadın, başka beden ve bir bebek... Kaldıracağını sanmıyordu tüm bunları. Kocasına sürpriz yapacaktı; ama kocasından sürprizin âlâsını aldı. Islak yanaklarını silip, koşarak çıktı odadan. Barlas babasına sinirli bir bakış atıp karısının peşinden koştu.

Birkaç saat sonra bu eve başka bir kadın gelecekti. Düşünceli bir şekilde kravatını bağlıyordu aynanın önünde. İki gün önce aldığı kararı uyguluyordu şu an. Sırf gelecekleri için o kadını çekmek zorundaydı. O gün karısı şirketten koşarak çıktığında ardından ona yetişmiş ve zorla da olsa konuşabilmişti onunla. Her şeyi anlatmış kendisini asla unutmayacağını, bir tek onu seveceğini söylemişti. O kadının sadece bir bebek için o eve geleceğini söylemişti. Melek, 'boşanalım' dediğinde yeri göğü inletecek şekilde bağırmış ve asla olmaz diyerek kestirip atmıştı.

Üzüntüden ağlayan Melek, ablasına gitmeyi düşündü. Nikâhtan sonra gelecekti. Kocasının ellerinden nasıl kayıp gideceğini görmek istememişti. Karısının ağlamasına sebep olan kadından, görmeden nefret etmişti. Suçu olmasa da nefret tohumları ekilmişti bir kere yüreğine. Karısının gözyaşları ile beslenip filizleniyordu her geçen dakika.

Aşağı indiğinde herkes Barlas'ı bekliyordu. Geldiğini görünce evden çıktılar ve arabalara doğru yürüdüler. Arabanın önünde koluna dokunan elle durdu genç adam. Elin sahibine baktığında annesi olduğunu gördü. Melda Hanım oğlunun üzgün, kızgın ve kırgın olduğunu görebiliyordu. Yaşlı gözlerle baktı oğlunun siyah gözlerine.

Barlas annesini çok seviyordu; ancak onu görünce bile yumuşamadı. Kaşlarını çattı hemen:

"Ne istiyorsun anne? Daha ne yaptıracaksınız bana zorla?"Melda Hanım oğlu için üzülüyordu.

"Yapma oğlum, baban iyiliğini istiyor senin."deyince annesi, alayla güldü genç adam;

"Ahmet Bey benim iyiliğimi istemiyor. Kendi istediklerini yaptırıyor, fark bu anne." Melda Hanım oğluna sarıldı:

"Lütfen oğlum, darılma bize. Senin iyiliğin için her şey. Hem belki daha iyi olacak. Şans getirecek yeni gelin bize." Annesini inanmaz bakışlarla izliyordu Barlas. Kafasını iki yana salladı;

"Ben o kadını asla sevmeyeceğim! Bunu kafanıza sokun hepiniz. O buraya sizin için geliyor. O çok istediğiniz torunu da vereceğim size. Benden başka bir şey istemeyin artık." deyip annesini uzaklaştırdı kendinden.

Melda Hanım ağlayarak baktı yanından uzaklaşan oğluna.

Genç kız heyecandan terleyen elini gelinliğinin eteklerine sildi. Bir hafta önce vefa borcu olan yaşlı adam Ahmet Bey ona: "Oğlumla evlen, ona bir çocuk ver." dediğinde çok şaşırmıştı. Ahmet Bey'in anlattığı kadarıyla oğlu zaten evliydi; fakat gelininin çocuğu olmuyordu. Uzun yıllar önce kurdukları şirketin yönetici koltuğuna oğlunun geçmesi gerektiğini; ama çocuğu olmadığı için bunun imkânsız olduğunu söylemişti. Evli bir adamla evlenmenin yanlış olduğunu söylediğinde; Ahmet Bey bu evliliğin dinimizce caiz olduğunu anlatmıştı, yine de zaman istemişti düşünmek için. Kocası olacak adam belki de karısını çok seviyordu. Onların arasını hiç bozmak istemiyordu.

"Benim güzel gelinim hazır mı?" düşüncelerini bölen kişiye bakıp gülümsedi. İçten gülümseme değildi bu, yüzünde emanet maskeydi sanki. İlay Hanım hissetmişti kızın huzursuzluğunu. O yüzden yanına gelip elini tuttu:

"Neyin var kuzum?" dedi şefkatle.

"İlay abla doğru mu yapıyorum sence? O adam evli, ya beni kabul etmezse?"

"Barlas akıllı adamdır. Şirket için kabul etti; fakat kim bilir belki seni görünce fikri değişir ha?" dedi muzip bir sesle. Kızın kederini dağıtmak istiyordu; çünkü onun evlenip mutlu olmasını istiyordu. Her ne kadar ikinci eş olarak gitse de o eve mutluluğu yakalamasını ve âşık olmasını istiyordu. Çekeceği acılardan habersiz kız, kadının dediklerine sadece gülümsedi:

"Aman abla sevmese de olur. Saygı göstersin yeter." dedi düşünceli sesle.

Sıkıntıyla nefes verip boynundaki kravatını gevşetti genç adam. Kızın yaşadığı mahalleye gelmişlerdi. Arabadan inip ceketini düzeltti. Önden giden anne babası ve amcasını takip ediyordu. Diğer arabadan inen, baş belası kardeşi Almina, ablası Berra ve kuzeni Rafet ona yetiştiler.

Herkes onun Melek'e olan aşkını biliyordu. O yüzden susuyorlardı, tabii Almina hariç:

"Ayy abla acaba nasıl bir kız? Güzel mi?" dedi, ablasının koluna girerek.

"İsterse dünya güzeli olsun, umurumda bile değil." abisinin aksi sesini duyduğunda yutkunmuştu. "Almina kes sesini ve yürüyün de gidip şunu alalım." Birkaç saat sonra karısı olacak kızdan sanki eşyaymış gibi bahsetmesi şaşırtmamıştı kimseyi. İsteyerek evlenmiyordu neticesinde.

Eve girdiklerinde onları aile dostları İlay Hanım karşılamıştı, demek ki gerçekten kimsesi yoktu. Herkesle selamlaşıp içeri başka bir odaya girdi. Bembeyaz gelinlik giymiş kızla döndü İlay Hanım salona. Barlas yüzüne bile bakmadı gelinin; ama kardeşinin iç çekmesinden anladığı

kadarıyla kız güzeldi. "Çok da umurumda..." diye düşündü.

Eve dönerken yol boyu bir kere bile bakmamıştı yanında oturan kıza. Herkes kız diyordu; çünkü biliyordu, Ahmet Bey asla bir kadın almazdı oğluna. Kesin bakireydi. Bir sıkıntı daha, keşke kadın olsaydı en azından dokunmak zorunda kalmazdı ona.

Yanında oturan adamın bir kere bile yüzüne bakmaması üzmüştü genç kızı. En azından selam verebilirdi kaba adam. O eve tüm gerçekleri bilerek gidiyordu. Bebeği olmayan bir kadına âşık bir adama bir çocuk vermeye gidiyordu.

Kimsesizdi ve bu hayatta daha ne kadar tek başına ayakta kalabilirdi ki? En azından kendisine her zaman yardımcı olan babası gibi sevdiği Ahmet Bey'i mutlu edecekti, ona torun vererek. Adamı incelemeye başladı. Yakışıklıydı. Bakışlarını yüzünden çekip bedenine kaydırdı. Gerilen ceketten belli oluyordu adamın spor yaptığı. Şişme gibi duran kaslardan hep nefret etmişti; ama bu adamın bedeni sırf kastan ibaretti. Düşüncelerinden utandı bir an. Elin adamının kaslarına bakıyordu. Tekrar yüzüne baktığında adam eliyle saçlarını karıştırdı. Alnına düşen asi telleri eliyle düzeltmek geçti içinden. "Saçmalama kızım."diye kendini azarladı içinden ve bakışlarını yola çevirdi.

Değişen hayatının hangi yönde akacağını bilmiyordu. Tek temennisi, iyi yönde olmasıydı.

Araba durduğunda indiler. Kapıyı açıp çabucak inen Barlas, kıza inmesi için yardım bile etmemişti. Arkasından şaşkınlıkla bakan kıza, Rafet yardım etti. Gülümseyerek elini tutmuş koluna takmıştı. Eve girmesine yardım edip hocanın yanına kadar eşlik etmişti. Gelini yerine oturttuktan sonra şahitlerin arasına oturmuştu.

Genç adam yüzüne bakmamaya çalıştığı kızı, Rafet'in getirdiğini görünce kaşlarını çatmıştı. Kızı daha ilk günden başkasının kolunda görmek onu sinirlendirmişti. Hafif kızdı, onun gözünde bu kız, zaten başkasına âşık adamın koynuna girmeye razı olmuştu. Bu fikrini doğruluyordu. Tüm akrabalar toplanmıştı. Karaman malikânesinde buruk bir nikâh vardı.

Hocanın sorusunu yanıtladıktan ve dediklerini tekrarladıktan sonra nikâhları kıyıldı. Ahmet Bey gelinine mehir olarak bir villa ve yüklü miktarda para verdi.

İmam, nikâhından sonra herkesle kaynaşmaya, tanışmaya başlamıştı. Zaman geçtikçe ortalık duruluyordu. Misafirler konuşup gülüyorlardı. Yeni gelin de gülmeye başlamıştı. Görümceleriyle iyi anlaşmıştı. Almina ona ağabeyiyle başından geçen komik olayı anlatırken bayağı eğlenip gülüyorlardı.

Genç adam o kadar insanın içinde kendini yalnız hissediyordu. İçini sıkıntı bürümüştü. Kravatını açıp derin nefes almaya çalıştı. Meleğinin ne durumda olduğunu merak ediyordu. Masadan kalkıp tenha yere gitti ve cebinden telefonu çıkarıp karısını aradı. Onunla konuşmak kendisine iyi gelecekti. Karısına ne yaşatacağını biliyordu. Acı çektiğini de biliyordu; ama her şey ailesi içindi. Buna mecburdu.

Elinde olsa burada bir dakika kalmaz hemen özlediği kadına koşardı. Gel gör ki Ahmet Bey'in keskin bakışları

üzerindeyken bu isteğini hayata geçirmek pek mümkün değildi.

Akşam olduğunda misafirler gitmişti. Gelini odasına çıkarmışlardı. Annesi kendisine doğru yürüdüğünde, yukarı çıkma zamanı geldiğini anlamıştı Barlas. Sıkıntılı sıkıntılı nefes alarak ayağa kalkmış, merdivenlerden yukarı çıkmışlardı. Odanın önünde duran annesi oğluna baktı. Karşısındaki bir enkazdı, zira oğlu değildi. İçi kan ağlıyordu; ama başka çaresi yoktu.

"Nazik ol oğlum." deyip yanından uzaklaşmıştı. Oflayarak kapıyı açtı beklemeden Barlas. İçeri girdiğinde genç kızın yatakta oturduğunu görmüştü. Kız onu görünce ayağa kalkmıştı. İlk kez bakıyordu yüzüne. İri yeşil gözleri, dolgun dudakları, kestane rengi uzun saçları, uzun boyu, ince kıvrımları vardı kızın. Tam da kendisinin beğendiği tipte kadındı; ama kalbinde bir tek sarışınına yer vardı genç adamın.

Yaşı da azdı kesin, en fazla on dokuzdu, küçüktü yani.

Bakışları kesiştiğinde gözlerini kıstı. Ona doğru yürüyüp tam karşısında durdu. Kızın kalbi yerinden çıkarcasına hızlı atıyordu. Bir müddet konuşmadan birbirlerinin gözlerine baktılar. Barlas, bakışlarını tekrar kızın üzerinde dolaştırıp siyah alev saçan gözlerini, kendisine bakan parlak yeşillere dikti. Elinden gelse hemen şimdi canını alırdı burada.

"Seni İstemiyorum bunu bil! Sadece bebek için buradasın bunu unutma küçük. Sen asla karım olmayacaksın!" az da olsa içindeki nefreti kusmuştu genç kadına.

Arkasına geçmiş ve gelinliğinin fermuarını sinirle koparak açmıştı. Soyunmasını beklemiş ve dokunmaya bile tenezzül etmeden sert bir sesle:

"Yatağa uzan ve bacaklarını aç!" diye emrini de vermişti. Genç kız dediğini yapmış ve bundan sonra olacakları beklemişti.

Siyah cehennem gibi bakışlarını kızın berrak yeşillerine dikmiş, kemerini açarak pantolonuyla beraber çamaşırını da indirerek, yeni karısının bacak arasına girmişti bile. Gece gibi siyahlarını yeşillere dikerek korkutucu ses tonuyla;

"Cehenneme hoş geldin küçük!" dedi.

İçindeki korku çığ gibi büyürken, genç kız gözlerini kapatarak olacakları beklemiş ve ansızın gelen acıyla feryadı koparmıştı. İnsafsız kocası alışmasını beklemeden aniden kendini genç kızın derinliklerine itmişti. Nefretini göstermek istercesine çok sert birkaç git gelin ardından, önündeki ince engeli aştığına emin olduktan sonra kendini kızdan çekmiş ve temizlenerek pantolonunu giymişti. Genç kız yanağından süzülen yaşları silemiyordu bile, bedeni o kadar hâlsizdi. Sadece üç dakika süren birleşmenin verdiği acı, bir ömür yetmişti genç kadına. Evet, o artık bir kadındı. Acı içinde kıvranan bir kadın...

Kemerini bağlayan kocası ona döndü aniden:

"Adın ne küçük?" dedi. Sesi Sibirya rüzgârları kadar soğuktu. Genç kadın üstünü çarşafla kapatmış başını aşağı eğmişti. Soruyu duyar duymaz kafasını kaldırmış ve titrek bir sesle:

"Feriha..." demişti. Yeşillerini, siyah harelere dikerek oradaki nefretin ne kadar da büyük olduğunu görmüştü.

"Bana bak küçük..." önüne gelmişti. Ne garip karısının ismini daha yeni öğreniyordu. "Benden normal yolla hamile kalmayacaksın. Sana bir daha dokunmayacağım. Bekâretini bozmak içindi demin yaşadıkların. Bir hafta sonra seni arkadaşımın kliniğine götüreceğim. Orada sana suni dölleme yapacaklar." Feriha kocasını kocaman açılmış gözlerle dinliyordu. Barlas karısının önünde durdu. Kafasını kaldırıp yüzüne baktı kocasının. "Bu durumdan birine bahsedersen canını öyle yakarım ki dünyaya geldiğine pişman olursun."

"Daha ne kadar yakabilirsin ki canımı..." demek istedi; ama demedi.

"Anladın mı?"

"An... Anladım." dedi, yaşlar yanağından süzülüp boynuna akıyordu.

"Güzel..." deyip gülümsemişti. Kapıyı çarpıp odadan çıkmış ve kalbinin tek sahibi karısı Melek'in yanına gitmişti. Arkasında ruhu parçalanmış yaralı bir kadın bıraktığını umursamadan gitmişti hem de.

Genç kadın kırılırcasına kapatılan kapıya baktı uzun bir süre. Yanaklarından süzülen yaşlar yaranın üstüne basılan tuz gibiydi. Canını yakıyordu. Hiçbir günahı yokken, böyle muamele görmesi canını acıtıyordu. Kalkmaya çalıştı oturduğu yerden. Canı yandı. Zor da olsa kalktı yataktan. Belden aşağısını hissetmiyordu. Yavaş adımlarla boy aynasının önüne geldi. Çıplak olması umurunda değildi. Bedenini izledi bir süre. Pek değişiklik yoktu aslında, tek değişiklik ağlamaktan şişen gözleri ve bacak arasından ince çizgi hâlinde süzülen kandı.

Bir de gözle görülmeyen; ama çok can yakan değişiklikler vardı. Paramparça olmuş, etrafa saçılmış kırılan kalp parçaları ve yıkılan genç kız hayalleri vardı. Yürüdü genç kadın, kalp kırıklarının üzerine basa basa yürüdü banyoya doğru. Canını yaktı ayağına batan kırıklar. Ruhunu acıttı duyduğu nefret dolu kelimeler...

Kabine girip sıcak ve soğuk suyu açıp ılımasını bekledi. İstediği kıvama gelince duşun altına girdi. Sıcak su bedenine aktıkça temizleneceğini umdu. Kirli bedeni, ruhu temizlensin istedi.

Genç adam odadan çıkar çıkmaz, dikkat çekmemek için sessizce aşağı indi. Kapıyı usulca açıp dışarı attı kendini. Bahçeden çıkıp kapının önünde kendisini bekleyen adamdan arabayı aldı. Biner binmez gaza yüklendi. İstediği yere vardığında telefonu çıkarıp numarayı kaydırdı. İkinci çalışta açmıştı, demek ki uyumuyordu. Zavallı kadın, özlediği sesi duyunca gülümsedi:

"Barlas..." dedi kısık sesle.

"Güzelim..."

Sesindeki özlem içini kavurdu bir an. "İn aşağıya seni çok özledim Meleğim." dedi.

"Ne? Aşağı in mi?"

Bu adamın yeni karısının koynunda olması gerekmiyor muydu?

"Sevgilim sen?" diyebildi şaşırarak.

"Hadi karıcığım bekliyorum." deyip kapattı telefonu.

Genç kadın heyecandan eli ayağına dolaşarak hazırlanıp çıktı odadan. Kocasıyla gizlice buluşuyordu. Ne garip! Kendi kendine güldü. Kazasız belasız kimseye yakalanmadan dışarı çıktığında kocasını gördü. Evin biraz

ilerisinde arabaya yaslanıp kendisini bekliyordu. Adımlarını hızlandırıp kocasına gitti.

Barlas kendisine doğru gelen kadını görünce içten bir şekilde gülümsedi. Ne kadar da özlemişti karısını. Kollarını açıp gelmesini bekledi. Nihayet güzel karısını kollarının arasına alınca sıkı sıkı sarıldı ona. Saçlarını koklayarak öptü.

"Özledim." dedi. Hâlâ koklayarak öpüyordu sarı saçlarını.

"Ben de özledim sevgilim hem de çok." Yüzünü kocasının güzel kokan boynuna kapatmıştı. Neden kendisinin yanında olduğunu sormak istese de sorularını bir bir yutup sustu ve sevdiği adamın kollarında olmanın tadını çıkardı.

Genç kadın duşun altında kaç saat kaldı bilmiyordu. Bir mi. iki mi... Hiçbir fikri yoktu. Çıktığında ilk defa girdiği, doğru dürüst bakmadığı odaya göz gezdirdi. Üzerindeki bornozun kemerini iyice sıkarak içinde giysi olduğunu tahmin ettiği dolabın kapağını açtı. Tahmini doğruydu, dolap kıyafet doluydu. Askıları incelediğinde kendi kıyafetlerinin de burada olduğunu gördü. Yıllarca görmediği akrabasını görmüşçesine sevinmişti. Hemen şortlu penye pijama takımını alıp yatağa attı. Orda onca dikkat çekici gecelik dururken eski pijamasını neden giydiğini biri görse anlamazdı belki. Hem kimin için giyecekti o rahatsız gecelikleri? İşini bitirip giden kocası için mi? Tabii ki hayır...

Güldü kendi kendine. Düşüncelerden kurtulup iç çamaşırı ve tampon alıp banyoya geri döndü. Ilık su bedenini rahatlatmıştı. Ağrısı ince sızıya dönüşmüştü. O yüzden daha rahat yürüyordu.

İç çamaşırını giyinip pijama takımını da üzerine geçirdi. Yataktaki kanlı çarşafı çıkararak yere attı. Yarın sabah gelip bakacaklardı nasıl olsa. Çarşafsız yatağa girip pikeyi boğazına kadar çekti. Dışarıda hava ılık olsa da genç kadın üşüyordu. Gözlerini kapatıp uyumayı denedi. Uyku nihayet onu bulduğunda direnmeden teslim oldu. Ağlamaktan harap olmuş kadıncağız hemen uykuya yenik düşmüştü.

Sabah uyandığında zorla da olsa gözlerini açmayı başardı. Birkaç kez kırpıştırıp kendine gelmeye çalıştı. Nihayet gözlerini açabildiğinde, karşısında yarı çıplak kocasını görmeyi beklemiyordu açıkçası. Dolaptan gömleğini alan kocasının sırtını izledi bir süre. Geniş omuzları, esmer teni ve sırtının sol tarafında boydan boya siyah jaguar dövmesi vardı. Genç kız dövmelere bayılırdı. Sessiz bir iç çekti. Yatakta oturur pozisyona geldi. Beyaz bir gömlek alan Barlas baskın bir sesle;

"Beni incelemen bittiyse çık yataktan, herkes kahvaltıya bizi bekliyor küçük." dedi.

Gömleği üzerine geçirip düğmelerini iliklediği. Genç kadınsa yakalanmanın verdiği utançla kafasını aşağı eğmişti kıpkırmızı yanaklarını saklamak için. Üzerine son kez aynada bakan genç adam karısına bakmadan;

"Biz dün gece birlikte uyuduk. Karım dâhil kimse bilmeyecek aramızda geçenleri. Sadece ikimiz bileceğiz nasıl bebeğimiz olduğunu. Birine bir şey söylersen başın fena hâlde derde girer küçük. Anladın mı?" dedi sert bir ses tonuyla.

"Evet, anladım." dedi. Aslında sevinmişti. Kendisini sevmeyen bir adamla birlikte olmaktansa o yolla hamile kalmayı tercih ediyordu. Canı da yanmayacaktı artık ne güzel. Kocasına çaktırmadan gülümsedi.

Barlas, siyah ipek gibi saçlarını düzelttikten sonra Feriha'ya bakmadan odadan çıktı. Kocası çıkar çıkmaz, kaşıklarındaki sızıyı boş verip hemen hızlıca kalkıp dolaba yöneldi. Yarım kollu, kloş etekli pembe elbisesini alıp giydi. Banyoya girip elini yüzünü yıkadı. İhtiyacını giderip odaya döndü ve saçlarını tarayıp atkuyruğu gibi topladı. Aynada kendisine baktı. Şimdi aşağı mutlu mutlu inmesi gerekiyordu değil mi? Yapamıyordu. Dün gece yaşadıkları aklına geldikçe yüzüne düşen karanlık gölgeye engel olamıyordu. İçini kaplayan mutsuzluk kalbine darbeler indiriyordu. Daha fazla bakamadı aynaya, bakarsa kırabilirdi çünkü. Sinirle soluyup bakışlarını solmuş yüzden ve parıltısını yitirmiş yeşillerden çekti. Aynanın önünden çekilip yerdeki ayakkabılara doğru yürüdü. Ayağına da beyaz babetlerini giyip çıktı odadan. Kimseyi bekletmek istemiyordu. Onun yüzünden aç kalmalarını istemiyordu. Merdivenlerin başında durup derin nefes aldı. Yine göreceği o yakışıklı suratı dağıtmak istiyordu. Canını yakmak istiyordu; fakat bu mümkün değildi. Şimdilik bu evdeki yerini bilmeliydi. Sonrasına, sonra bakacaktı.

Aşağı indiğinde sofrada Ahmet Bey, Melda Hanım, Almina, Barlas, Rafet ve dün görmediği bir kadın daha vardı. Kadının sarı saçları ve güzel bir yüzü vardı.

Masaya yaklaşıp herkese;

"Günaydın." dedi.

"Günaydın kızım nasılsın?" dedi Melda Hanım, anne şefkatiyle.

"İyiyim Melda Hanım." dediğinde bakışları karşısında oturmuş kocası ve yanındaki kadının üzerindeydi. Barlas hayran ve âşık bakışlarla sarışın kadını izliyordu, gülümseyerek hem de. O an anladı o kadının Melek olduğunu. Çok sevdiği karısıydı kocasının.

"Aaa! Bana anne de Ferihacığım. Artık senin annenim ben." dedi sahte alınganlıkla.

Feriha, bakışlarını cilveleşen çiftten zor da olsa çekip Melda hanıma döndü;

"Tamam." dedi içten gülümsemeyle.

Tabağına birkaç kahvaltılık bir şey koyup yemeye başladı. Masadaki herkes bu üçlüyü izliyordu. Feriha yemek yerken Melek çaktırmadan onu izliyordu. Güzel bir kadındı, tam kocasının beğendiği tipte kadındı. Koyu renk saçları ve çimenleri kıskandıracak güzellikte yeşil gözleri vardı. İnce vücuduna bakmaya gerek yoktu. Peri kızı kadar güzeldi. Kıskanmamak elde değildi. Hele dün gece kocası ile yaşadıkları aklına gelince elindeki çatalı sıkmıştı. Kim bilir Barlas ne kadar zevk almıştı.

"Güzelim."

Kocasının kulağına fısıldamasıyla bakışlarını Feriha'dan alıp ona çevirdi.

Elinde reçel sürülmüş ekmeği ona doğru uzatan, âşık olduğu adama gülümseyerek ağzını açtı. Evde olduğu sürece karısını kendi elleriyle beslemeyi seviyordu genç adam. Karşısında yeni karısı olduğunu umursamadan sevgi gösteriyordu Melek'ine. Melek'in dikkatini çekmek için yapmıştı aslında demin yaptığı şeyi. Karısının üzülmesini istemiyordu çünkü.

Kahvaltı boyunca bir kere bile bakmamıştı Feriha'ya. Kokusu iliklerine kadar işlemiş kadına bakmak istememişti. Onu yok saymıştı, yasemin kokusuna inat. Sürekli Melek'le ilgilenmiş, annesinin uyarı dolu bakışlarını görmezden gelmişti.

Yemek yerken bile iş konuşan baba oğlun konuşmasını, genç adamın çalan telefonu bölmüştü. Barlas, ceketinin iç cebinden çıkardığı telefonun ekranına baktığında şaşırmadan edememişti. Hemen cevaplayıp kendisini merakla izleyen babasına dönmüştü;

"Afrika'daki elmas madeninden çıkarılan elmasları çalıp yasa dışı yollarla ülke dışına çıkarmaya çalışan bir grubu yakalamış adamlarımız. Emeklerini böyle heba edenlere öfkeli maden çalışanları grev başlatmış. Onlarla konuşmak için beni çağırıyorlar." deyip ayağa kalktı.

"Git tabii oğlum bak bakalım neymiş dertleri?" diyerek kafasını salladı yaşlı adam.

"Birkaç saate ordayım baba. Afiyet olsun herkese" deyip kalkmıştı.

Hava güneşli olduğu için bahçede görümcesiyle tatlı bir sohbete dalmıştı genç kadın. Melek de onlara katılmak ve Feriha ile tanışmak için yanlarına yürüdü.

"Oturabilir miyim?" dedi. İkisi de kafasını ona çevirdiler. Almina gülümseyip;

"Tabii yenge gel." dedi. Yanındaki minderi gösterdi oturması için. Feriha'ya bakarak oturdu genç kadın.

"Bu arada ben Melek." deyip elini uzattı genç kadına. Uzatılan ele hemen karşılık veren Feriha gülümsedi;

"Feriha." dedi kısaca.

Yarım saat sonra Almina'nın anlattığı hikâyelere deli gibi gülüyorlardı. Çok iyi anlaşmışlardı aslında. Keşke başka zaman, başka şartlarda karşılaşsalardı, çok iyi iki arkadaş olabilirlerdi.

Genç adam uçaktan iner inmez eve gelmişti ve çok yorgundu. Arabayı garaja sokup indi. Garajdan çıkıp güzel karısının yanına gitmeye sabırsızlanıyordu. Eve doğru yürürken önünde kuzeni Rafet ve kucağında taşıdığı yeni karısı Feriha'yı gördü. Gördüğü manzara hiç hoşuna gitmemişti. Her ne kadar istemese de o artık bu evin geliniydi ve ona göre davranmalıydı, böyle basit kadınlar gibi değil. Kaşlarını çattı, sinirle soluyup arkalarından yürüdü. Kendisini fark etmemişlerdi henüz. Bu, genç adamı daha da sinirlendirmişti.

Rafet yengesini odasında yatağa bırakıp;

"Hadi yenge benden buraya kadar, aşağı inip Nursel Sultan'a söylerim bileğine bakar. Kendisi kırıktan çıktan iyi anlar. Beni az muayene etmedi." dedi. Hafif uzun, havalı saçlarını karıştırdı. Feriha gülümseyerek baktı karşısındaki ukala ve yakışıklı adama.

"Eminim canım, sen kız peşinden koşarken çok kırmışsındır o bacağını." dedi.

Bahçede koşarken ayak bileğini burkmuştu genç kadın, yürüyemeyince de Rafet taşımıştı odasına kadar. Rafet gülerek odayı terk edince genç kadın ağrıyan bileğini

ovup acıyla gözlerini kapattı. Birkaç dakika sonra kapı açılınca gözlerini açmadan;

"Rafet sen hâlâ burada mısın?" diye sordu.

İçeri giren her kimse, sorusunu cevapsız bırakıp yatağa çıktı. Yatakta oluşan ağırlıkla hızla gözlerini açtı, açınca da şaşkınlıktan çığlık attı. Gelen kocasıydı ve hiç de iyi bakmıyordu siyah ateş saçan gözleri. Yavaşça bir avcı edasıyla yaklaştı karısına genç adam.

Ellerini başının üstünde birleştirip yüzüne doğru eğildi. Gözlerinden görebiliyordu acı çektiğini; çünkü iri cüssesinin tüm ağırlığını dizine verip karısının bacağına bastırıyordu. Canı çok yanıyordu, ağladı ağlayacaktı; ama kendini tutup dik dik siyah harelere bakma cesaretini gösterebiliyordu. Giydiği kısacık şortun ve kuzeni ile o kadar yakın olmasının hesabını verecekti. Gözlerini kısarak genç kadının canını yakacak sözleri sarf etti;

"Benden ümidi kesince Rafet'e mi yanaşıyorsun?" dedi, tüm nefreti ile.

İşte bu gerçekten acıtmıştı. Deminden beri acısına dayandığı bacağını unutup acıyan kalbinin derdine düştü Feriha. Gözleri hızla dolarken ağlamamak için direniyordu; ama dolan gözlerini kırpınca yaşlar yanaklarından inci taneleri gibi süzüldü. Barlas gözlerini kapatıp sinirle tısladı:

"Ağlama!" Gözlerini açıp elini çektin Feriha'nın elinin üstünden ve yanağını sildi ikinci karısının. Nefret ettiği karısının... "Ağlayan kadınlardan nefret ederim." dedi hâlâ akmaya devam eden inci tanelerini bakışlarıyla takip ederek.

Feriha iç çekip yeşil gözlerini dipsiz kuyu gibi siyah ve korkutucu gözlere dikti:

"Siz benden her türlü nefret ediyorsunuz. O yüzden ağlamamın sorun olduğunu düşünmüyorum." dedi.

Bir an, sadece bir an içi acıdı genç adamın. Biliyordu aslında altındaki kadının hiç bir suçu olmadığını; ama hemen kendini toparlayıp yine nefret ve umursamazlık dolu bakışlarını yeşillere dikti.

"Haklısın küçük." dedi onu onaylayarak. Açık açık olmasa da nefretini söylemişti karısına. "Her neyse sana ilk ve son uyarım kuzenimden uzak dur yoksa canını çok kötü yakarım." Sesi çok ağır tehditkâr ve dediğini yapacak kadar kararlı bir tınıyı barındırıyordu; ama genç kız korkmak yerine dudaklarına acı bir tebessüm kondurdu ve:

"Canımı yakmanız için bedenime dokunmanıza gerek yok. Bakışlarınız ruhumu parçalıyor zaten." dedi.

Genç kadına daha da yaklaştı Barlas. Dudakları hafif kıpırtıda birbirine değecekti neredeyse. Bu yakınlık anlam veremedikleri şekilde ikisini de etkilemişti. Gözlerini kapatıp birkaç saniye duraksadı. Neden etkilenmişti ki altındaki küçük kadından? Aklındaki saçma sapan düşünceleri kovup konuşmaya karar verdi;

"Ben sana söyleyeceğimi söyledim. Ondan uzak dur! " dedi. Feriha cevap vermek için açtığı ağzını arkada gördüğü kişi ile kapattı. Şaşkınlıkla ve utançla;

"Melek..." dedi.

Karısının onları böyle görmesinden rahatsız olsa da belli etmedi genç adam. Altındaki acıdan kıpkırmızı kesilen kadına uyarıcı bakış atıp üstünden kalktı. Hâlâ onları izleyen kalbi sıkışsa da belli etmemeye çalışan kadına, biricik aşkı Melek'ine doğru yürüdü. Alnını öptü sevgiyle.

"Nasılsın güzelim?" dedi. Saçlarını okşayıp gözlerine baktı, acı dolu gözlerine. Kapkara gözlerini ikinci karısına çevirdi. Hepsi onun suçuydu.

Tabii bu Barlas Karaman'ın fikriydi. İlerde değişecek miydi bilemiyordu.

"İyiyim sevgilim. Ne zaman geldin?" dedi. Bakışlarını Feriha'ya çevirdiğinde onlardan başka her yere baktığını gördü.

"Şimdi. Geçelim mi odamıza?" Genç adam diğer karısı oda da yokmuş gibi davranıyordu.

"Sen git duş al dinlen hayatım. Ben Feriha'ya bakacağım. Rafet ayağını burktu deyince merak ettim." deyip kocasını bir hayli şaşırtmıştı genç kadın. Kocasının yanağını öpüp uzaklaştı ondan istemese de. Feriha'nın gözünün önünde onunla oynaşmak istemiyordu, her ne kadar buna sonuna kadar hakkı varsa da.

Barlas kaşlarını çatıp Feriha'ya baktı. Bileğini mi burkmuştu? Bir an yaptığı şeyden, dediği sözlerden dolayı pişman olsa da kendini toparladı. En azından önlemini almıştı. Karısı, kuzenine o kadar yakın olmaması gerektiğini anlamıştı. Kafasını sallayıp çıktı odadan.

Melek Feriha'nın yanına oturdu. Barlas odadan çıktıktan sonra nihayet Melek'e bakmıştı.

"Çok mu ağrıyor?" dedi.

"Biraz..." gülümsemeye çalıştı. Bu kadın bu kadar iyi kalpli olmak zorunda mıydı? Kendisini en yakın arkadaşının sevgilisini ayartmış kötü kızlar gibi hissetti.

"Nursel abla şimdi gelip bakacak." demişti ki kapı çalındı.

"Gel." dedi genç kadın.

Kapı açıldığında Nursel Hanım içeri girdi. Yatakta uzanan ikinci gelinin yanına gitti.

"Nasılsın kızım?" dedi anne şefkatiyle.

Bu büyük evin çatısı altına ne kadar da iyi insanlar toplanmıştı, tabii bir kişi hariç. Onun kalbi bile yoktu.

Evet, Barlas Karaman kalpsiz adamın tekiydi, ya da kalbi vardı da Feriha Erman'a göstermiyordu.

"İyiyim abla." diyerek gülümsedi.

Nursel Hanım elini Feriha'nın ayak bileğine götürdü, dokundu, sıktı yokladı. O her dokunduğunda, elini tutan Melek'in elini sıkıyordu ağrıdan. Nihayet muayeneyi bitiren Nursel ablaları gülümsedi;

"Çıkık veya kırık yok sadece incinmiş. Şimdi güzel bir merhem süreceğiz yarına bir şeyciğin kalmayacak kızım." deyip ayağa kalktı.

"Yardım gerekiyor mu abla?" dedi Melek.

"Hayır, kızım Fidan yardım eder, sen Feriha'nın yanında kal." diyerek çıktı odadan.

İki kadın da susup öylece baktılar. Ne konuşacaklardı ki? Ortak olan kocalarını mı çekiştireceklerdi, yoksa ortak olan kayınvalidelerini mi?

Melek odayı inceliyordu. İlk kez giriyordu buraya. Modern tarzda döşenmiş oda gayet rahat ve güzeldi. Beyaz renk hâkimdi odaya.

Aralarındaki sessizliği Feriha'nın telefonu bozdu. Komodinin üstündeki telefonu alıp ekrana bakan genç kadın içten bir şekilde gülümsedi. Hemen telefonu kulağına götürdü:

"Canımmmm..." diye küçük sevinç çığlığı atmıştı, Melek'i unutarak. Ne kadar da ihtiyacı vardı ona. "Ne o küs müsün bana? Tamam, kaç gündür seni aramamış olabilirim, okula gelmemiş olabilirim; ama sebeplerim vardı canım arkadaşım." Melek'e baktı onun yanında anlatamazdı. O yüzden "Tamam İrem Hanım siz tribinizi atmakla meşgul olun ben okula gelince sizin o güzel gönlünüzü almasını bilirim." dedi gülümseyerek. En iyi ve kardeşi gibi sevdiği arkadaşı İrem ona bir sürü laf söylemiş kapatmıştı telefonu.

Kapanan telefona bakıp aptal âşıklar gibi hâlâ sırıtıyordu genç kadın.

"Arkadaşın mıydı?" diye soran Melek'e baktı.

"Evet, kardeşim de diyebiliriz."

"Ne güzel!" başka hiç bir şey diyemedi.

Nursel Hanım odaya girdiğinde elinde sargı bezi ve bir kâse vardı. İçinde ne olduğunu merak ediyordu Feriha. Nursel Hanım kâseyi alıp yanına koydu. İçindekini eliyle alıp Feriha'ın ayak bileğine sürdü itinayla.

"Bunun içinde ne var abla?" dedi Melek.

"Yumurta ve un, çok iyi gelecek ağrısını sızısını alacak." dediğinde, Feriha buruk şekilde gülümsedi. Keşke bu karışımı sızlayan kalbine de sürebilseydi. Belki iyileşirdi.

Nursel Hanım işlemi bitirip sargı beziyle sardı bileğini genç kadının.

"Güzel. Şimdi sen usluca burada yatıyorsun, ben de yemek getiriyorum sana." İkinci geline içten bir gülümseme sunup diğerine döndü; "Sen de in aşağıya kızım kocan sorup duruyor." dedi; ama hemen pişman oldu; çünkü bunu pat diye kocası tarafından istenmeyen kadının yanında söylememeliydi.

Feriha dönüp Melek'e baktı:

"Git sen, yemeğini ye, ben de biraz dinleneyim." dedi. Anlayışla gülümsedi.

"Tamam, geri geleceğim."

"Peki..."

Melek ve Nursel Hanım odadan çıktıktan sonra tuvalet ihtiyacını gidermek için yavaş adımlarla yataktan kalkıp banyoya ilerledi. İncinen ayağına basmamaya özen göstererek içeri girdi, işini halledip çıktı. Boy aynasının önünden geçerken durdu ve demin kocasının bastırdığı baldırına baktı. Kızarmıştı sabaha morarması muhtemeldi.

"Öküz!" diye mırıldandı genç kadın kızarıklığa dokunurken. Bilerek yapmıştı, şort giyemesin diye. Buna adı gibi emindi Feriha.

Daha fazla ayakta kalıp bileğine zarar vermemek için yatağa geçti. Telefonunu alıp ağabeyi gibi sevdiği diğer arkadaşı Eren ile mesajlaşmaya başladı. Eren, onun sahip olamadığı ağabeyi gibiydi. Her zaman koruyup kollardı onu. Sahiplenmek, hem de Eren tarafından sahiplenilmek, çok hoşuna gidiyordu. Eren okulun en popüler erkeğiydi. Futbol takımının kaptanı, kızların hayalini kurduğu adamdı. Çok da yakışıklıydı. İlk başlarda Feriha ile Eren arasında aşk var diye dedikodu bile çıkmıştı; ama zamanla bunun sadece bir arkadaşlık olduğunu anlamış, susmuşlardı.

'Selam yakışıklı.'

'Pardon tanışıyor muyuz?'

'Ha ha ha çok komik!'

'Nasılsın bebeğim?' hep bebeğim derdi kendisine. Gülümsedi:

'İyiyim canım sen nasılsın? Önemli işine engel olmadım değil mi?'

'Yok, tabi ki olmadın. Hem senden önemli ne olabilir ki benim için?' bu cevabı alacağını biliyordu.

'Teşekkür ederim canım. İrem bana küsmüş." direkt konuya girmişti genç kadın.

'Doğrusunu istersen ben de sana küstüm.' hah güzel! Birdiler iki oldular şimdi.

'Tamam, görüşünce gönlünüzü alırım.' gülümsedi içten bir şekilde.

'Bizi yemekle ya da şirinliklerle kandıramazsın, neler olduğunu anlatmadan asla seninle konuşmam ben, güzelim.'

Bir süre daha Eren'le konuştuktan sonra telefonu yanına bıraktı. Gözlerini kapatıp düşünmeye başladı. Arkadaşlarına ne anlatacaktı? Ben bir adamla nikâhlandım ve o benden nefret ediyor mu diyecekti?

Bu düşüncelerle boğuşurken kapı tıklatıldı. Gözlerini açıp;

"Gel." dedi.

Kapı açıldı ve Rafet'in gülen suratı göründü. İçeri girdiğinde elinde yemek dolu tepsi vardı. Kapıyı ayağıyla kapatıp yatağa yengesinin yanına ilerledi. Tepsiyi kucağına bırakıp;

"Buyrun Feriha Hanım." bir hizmetçi edasıyla eğildi önünde: "Başka isteğiniz var mı?" dedi.

Feriha onun bu hâline gülerek kafasını iki yana salladı. Bu adam nasıl da güldürüyordu yüzünü. O da olmasa bu ev hiç çekilmezdi.

"Yok, Sebastian çekilebilirsin." demişti onun oyununa katılarak şımarık prenses edasıyla.

"Sebastian ha! Sabastian..." demişti üzerine gelerek. Yatağa çıkıp kısa sürede tanıdığı kadının en büyük korkusunu kullandı. Feriha gıdıklanmaktan nefret ederdi. Elini kaldırıp onu gıdıklamaya hazırlanan ellerini gördüğünde korku dolu yeşillerini genç adama çevirmiş:

"Hayır, Rafet yapma bak ağlarım." diye duygu sömürüsü yapmıştı. Yeşillerini iri iri açarak yavru köpek bakışı atmıştı genç adama. İşe yaramıştı. Rafet eğilip yanağına öpücük kondurmuş, uzaklaşmıştı yanından. Yakışıklı genç: "Afiyet olsun." deyip odayı terk ettikten sonra genç kadın gülerek yemeğini yemişti.

Koltukta oturan genç adam ona doğru gelen karısını görünce gülümsedi. Yanına geldiğinde oturup elini tuttu.

"Duş mu aldın sevgilim?" dedi. Aslında sormasına gerek yoktu, kocası buram buram en sevdiği duş jeli 'Prada Luna Rossa' kokuyordu.

İsmini, dünyanın en büyük tekne yarışlarında her sene yarışan Prada'nın 'Kırmızı Dolunay' anlamına gelen 'Luna Rossa' isimli teknesinden alan bu yeni kokunun, ilk notalarında lavanta ve acı portakalın birleşimi yer alıyor, orta notalarında misk adaçayı ve nane, alt notalarında ise amber ve gri amber yer alıyordu; tutkulu, güçlü, asla vazgeçmeyen, sportmen ve centilmen erkeğin kokusu...

Kocası da aynen öyle yapmıştı en sevdiği parfümü, '212 Sexy Men' kullanmıştı, kokuyu duyan herkesi kendine hayran bırakması garantiydi.

Yemek yerken Rafet'in acele tavırları Barlas'ın dikkatini çekmişti. Annesinin de dikkatini çekmiş olacak ki

"Yavaş ye oğlum." dedi.

"Yemeğimi bitirip Feriha'ya yemek götüreceğim de ondan acele ediyorum yenge." dedi ağzındaki lokmayı zorla yutarak.

"Fidan götürür sen zahmet etme oğlum." dediğinde, Rafet ayağa kalkıp ağzını sildiği peçeteyi masaya bırakıyordu.

"Nasıl olduğuna bakmak istiyorum yenge, hem giderken yemeğini de götürürüm." dedi. "Afiyet olsun size." masadan kalkıp mutfağa doğru yürüdü.

Sinirle soluyarak kaşlarını çattı Barlas. Onları birbirinden uzak tutmaya çalıştıkça daha da yaklaşıyorlardı. Anlaşılan o küçük kadın akıllanmamıştı.

İki gün ayağının üzerine basmayarak odasında öylece yatmıştı. Canı sıkılsa da Almina, Rafet ve Melek yanına uğradığında kendini iyi hissediyordu.

Kocası mı? O bir kere bile gelmemişti.

Zaten gelmesini de istemiyordu. Gelince ne konuşacaklardı ki? Hiçbir şey....

Okuluna gitmek istiyordu genç kadın. Yataktan kalkıp banyoya girdi. İşlerini halledip üzerini giydi, aşağı indi. Kahvaltı için masayı hazırlıyordu Nursel Hanım. Fidan da ona yardım ediyordu. Hasta adımlarla masa başında oturup gazetesini okuyan kayınpederine yaklaştı.

"Günaydın baba." dedi neşeyle.

Yaşlı adam yakın gözlüğünün ardından gelinine baktı gülümseyerek;

"Günaydın kızım. Nasılsın?" dedi.

"İyiyim baba." dedi; ama başka bir şey daha demek istediği her hâlinden belliydi. Ahmet Bey hemen anlamıştı bunu.

"Söyle kızım." dedi. Bakışlarını gelininin gözlerine dikti. Yaşlı kurt anlamıştı işte. Tereddütle küçük çocuklar gibi elleriyle oynayarak;

"Şey ben okula gitmek istiyorum, zaten bir ay kalmış kapanmasına." dedi.

"Tamam; ama kocana da söyle, o da bilsin." dediğinde hızla kafasını kaldırıp Ahmet Bey'e baktı.

Ne? Kocasına mı? O adam sırf gıcıklığına gitmesine karşı çıkardı, bunu çok iyi biliyordu. Ah Ahmet Bey ne yaptın sen!

"Tamam baba." yüzü düşmüştü. O insafsızın insafına kaldıysa asla okuluna gidemeyecekti.

Arkasını dönüp merdivenlere doğru yürümeye başladı. O adamın nerede olduğunu bilmiyordu ki kime soracaktı? Düşünceleriyle boğuşurken aşağı inen Melek'i görünce durdu. Melek ona gülümseyerek;

"Günaydın Feriha." dedi.

"Günaydın Melek." aynı şekilde gülümsemişti.

Yanından geçip kayınpederine de günaydın demişti genç kadın.

"Kızım Barlas nerde?" dedi Ahmet Bey, sanki Feriha'nın zihnini okumuş gibi içinden geçeni gelinine demişti.

"Çalışma odasında baba." diye cevaplamıştı onu gelini.

Feriha ise bir şey demeden çalışma odasına gitmek için merdivenleri çıktı. Odanın önünde durdu. Kararsız bir şekilde kapıyla bakıştı bir süre. Son anda cesaretini toplayıp tıklattı kapıyı. İçerden Barlas'ın hoş erkeksi sesini duydu. Başka zaman olsa bu sese hayran kalabilirdi; ama şimdi sadece korkuyordu ondan.

Kapı kolunu yavaşça aşağı indirip odaya girdi. Barlas önündeki laptopta bir şeylere bakıyordu. Kafasını kaldırıp gelenin kim olduğuna bakmak istedi. Karşısında görmeyi beklemediği kişiyi, yeni karısını görünce açıkçası şaşırmıştı.

Neden gelmişti ki? Düşünmeden edemedi genç adam.

Şaşkınlığını bir kenara bırakıp; "Ne istiyorsun?" dedi buz gibi sesiyle.

İçi ürperdi genç kadının. Bir ömür bu adamla nasıl geçecekti?

Uzatmadan konuya girdi hemen:

"Ben okula gitmek istiyorum." dedi. Kocasından başka her yere bakıyordu. O kara gözlerine bakıp da ne kadar değersiz olduğunu görmek istemiyordu artık.

"Okul mu?" dedi Barlas. Şimdi gerçekten şaşırmıştı.

"Evet, üniversite birinci sınıfa gidiyorum." Bakışlarını ellerine indirip parmakları ile oynamaya başladı.

"Kaç yaşındasın sen?" Barlas laptopun kapağını kapatıp karısına baktı. Kaç gündür bu evdeydi; ama hiç dikkatle bakmamıştı karısına. Beline kadar gelen koyu renk saçlar, ince ve güzel kıvrımlarla bezeli vücut, siyahlarına dokunduğu ilk andan aklına kazınan iri çimen yeşili gözler bu kadını sevilmeye layık yapıyordu. Barlas sinirle kafasını iki yana salladı. Ne saçmalıyordu o? Sevmek mi? Asla!

"On dokuz..." ne saçma sorulardı bunlar?

"Sen gerçekten de küçüksün." Feriha'ya değil; sanki kendine söylüyordu bunu. Sonra hemen kendini toparlayıp umursamaz bir ifadeyle: "İstediğini yapabilirsin umurumda değil." dedi. Bunu kuzenimden uzak dur diyen adam mı diyor?

Gün geçtikçe daha az acıtıyordu bu kalpsiz adamın sözleri kendisini.

Kafasını sallayıp arkasını döndü odadan çıkmak için; ama kocasının alay dolu sesi onu durdurdu;

"Pantolon yakışmış." dedi. Morarmış bacağını saklamak için giydiği pantolon keyfini yerine getirmişti Barlas'ın.

Feriha cevap vermeden çıktı odadan. Kimse keyfini bozamazdı, okula gidecekti, arkadaşlarını görecekti. Sevinçle iç çekip aşağı indi. Tek dileği pazartesinin hemen gelmesiydi.

Akşam çayını içerken yanına güzel portakallı bir kek de koymuşlardı. Ev halkı keyifle çayını yudumlarken Barlas da gelmişti işten. Önce elini yüzünü yıkamış, son-

ra salona gelmişti. Ceketini çıkarıp koltuğun başına atmış karısının yanında yerini almıştı.

"İyi akşamlar."

"Çay ister misin oğlum?" dedi Melda Hanım.

"Evet anne..."

Nursel Hanım hemen çay koymuş ve getirmiş genç adamın önüne bırakmıştı. Kekten bir parça kesip tabağa koymuş çayın yanında onu da ikram etmişti. Barlas sevdiği kekten bir parça koparıp çatalla ağzına götürmüştü. Çayını içmiş sonra karısına dönmüştü;

"Eline sağlık güzel olmuş." Melek gülümseyerek orada sessizce oturan kadını işaret etmişti.

"Ben değil Feriha yaptı keki sevgilim." dedi. "Beğendin mi?" karısının sorusuna karşılık kaşlarını çattı onu pür dikkat izleyen ev halkına aldırmadan çayını sehpaya bıraktı, çatalı da tabağa koymuştu. Sonra derin nefes alarak kalktı koltuktan. Keki karısının yaptığını sanmıştı. O yüzden beğendiğini belli etti o an. Bilseydi o kadının yaptığını, onu yemeyi geç, ona bakmazdı bile. Odadan hızlı adımlarla çıktı babasının sesini duymazdan gelerek.

Genç kadının kalbini kırmıştı kocasının bu davranışı. Daha ne kadar kırılacaksa artık... Her fırsatta onu istemediğini belli ediyordu. Ne kadar dayanabilirdi buna bilmiyordu. Gözlerini kapattı. Akmak için dolan göz pınarlarına yalvardı akmaması için.

Yengesinin üzüldüğünü gören Almina konuyu dağıtmak adına;

"Lansman için çok heyecanlıyım; acaba bu sefer ne şaheserler göreceğiz." dedi ellerini çırparak.

"Eminim çok güzel şeyler göreceğiz." dedi annesi ona katılarak.

Feriha neden bahsedildiğini bilmiyordu. Sahi ne iş yapıyordu kocası?

"Ne lansmanı?" dedi merakını gidermek için.

"Mücevher lansmanı... Eminim ağabeyim yengem için özel bir tasarım yapmıştır." dedi Melek'in omzuna omzunu vurarak. Melek gülümseyerek bilmem der gibi omuz silkti.

Sonunda öğrenmişti Feriha, kocası büyük mücevher tasarım şirketi 'Karaman Mücevherat' isimli şirketin sahibiydi.

Lansman günü herkes hazırlanmıştı. Bir tek Feriha gelmiyordu, çünkü kocası ona 'gel' dememişti. Umurunda da değildi zaten. Onun suratsız hâlini çekeceğine evde oturup rahatça televizyon izlerdi. Koltukta oturup telefonla oynarken gelen topuk sesiyle kafasını kaldırdı. Karı koca merdivenlerden iniyorlardı.

Barlas, siyah, bedenini saran takım elbisenin içinde çok şık duruyordu. Yanında koluna giren Melek de kırmızı uzun balık model, hafif göğüs dekolteli harika bir elbise içinde kraliçe gibiydi. Saçını dağınık toplamış, uzun küpe takmıştı. Hafif makyajı ile çok güzeldi.

Melek üzgün bakışlarla kendilerine bakan Feriha'ya baktı. Dün gece çok ısrar etmişti kocasına Feriha da gelsin diye; ama nafile. Kocası kati şekilde 'hayır' demişti.

Hepsi Feriha ile vedalaşıp çıktılar evden. Feriha televizyon izlemekten vazgeçip kitap okumaya karar verdi.

Salonun sonunda duvar boyu dizilmiş raflarda onlarca güzel kitap vardı. Birini alıp sallanan okuma koltuğuna geçti. Fidan'ın getirdiği cipsleri yiyerek okumaya başladı.

Okumaya öyle dalmıştı ki çalınan kapıyı bile duymamıştı. Salonun girişinden gelen seslerle kafasını kaldırdı kitaptan. Kimdi gelen merak etmişti. Gelen Rafet ve Almina'ydı. Şaşkınlıkla baktı ona sırıtan ikiliye. Kesin akıllarına yine bir şeytanlık gelmişti.

"Neden geldiniz?" dedi nihayet.

"Seni de götüreceğiz lansmana." dedi Rafet.

"Asla gelmem ben. İstenmiyorum orada." dedi kaşlarını çatarak.

"Hayır, geliyorsun küçük hanım." Almina onu elinden tutup sürükleyerek yukarı çıkardı.

Lansman yapılan lüks otelin balo salonunda herkes çok eğleniyordu. Barlas davetlilerle ilgileniyor, her biriyle ayaküstü birkaç kelime sohbet ediyordu. Ünlü iş adamı Haluk Özbay'ın masasındaydı şimdi de. En iyi müşterileriydi Haluk Bey, birden Haluk Bey ve yanındaki birkaç arkadaşı ağzı açık şekilde bir yere bakmaya başladılar.

"Barlas neden bize lansmana bir huriyi davet ettiğini söylemedin?" diye bir sitemde bulundu Haluk Bey.

"Ne hurisi?" dedi Barlas.

"Kuzenin Rafet'in kolundaki huri işte." deyip arkayı işaret etti genç adam hayranlıkla iç çekerek.

Barlas arkasına döndü, tabii karşısında Feriha'yı beklemediği için şaşırmıştı. Üzerine siyah vücudunu saran, eteği hafif bollaşan önü kapalı uzun elbise giymişti. Saç uçlarını dalga yapıp sol omzunda toplamıştı. O harika yeşil gözlerini ortaya çıkaran makyaj vardı yüzünde. Elinde sade elbisesine hareket katan parlak taşlarla bezeli portföy çanta vardı. Anne-babasının yanına vardıklarında kendisine bakanlara gülümseyip arkasını döndü.

"Aman Allah'ım ben öldüm de cennete mi düştüm?" diye bir ses işitildi.

Önü kapalı olan elbisenin sırtı tamamen açıktı ve genç kadının pürüzsüz güzel tenini ortaya çıkarıyordu. Etrafına sinirli gözlerle bakan Barlas, çoğu erkeğin karısını ağzının suyunu akıtarak izlediğini gördü. Yumruklarını sıktı, her ne kadar istemese de o küçük kadın karısıydı ve onun olana kimse bakamazdı.

'Senin olan mı? İstemediğin kadını kıskandığının farkında mısın?'

Barlas, gözlerini kapatıp sinirle soludu. İç sesi bile onunla dalga geçiyordu.

"Oğlum Rafet ne ballı adamsın. Bulmuşsun bir içimlik su gibi kızı yine." dedi, yanlarına gelen Haluk Bey. Barlas gözlerini açıp kuzenine baktı öldürücü bakışlarla. Ne diye getirmişti ki onu buraya?

Gülümsedi Rafet, tabii kuzenine de bakmayı ihmal etmedi:

"Maalesef o kız sadece arkadaşım." dedi.

"Gerçekten mi? Tanışmak isterim o zaman onunla." dedi Haluk Bey ciddi sesle.

"Tanıştırayım mı ağabey?" dedi Barlas'a, Rafet eğlenir ses tonuyla.

Yakıcı öfkesi damarlarında alev almıştı, birini yakacaktı az sonra.

"Rafet!" diye uyardı genç adamı.

Buraya gelmemeliydi. Sıkıntı ile iç çekip terasa çıktı. Mayıs ayı olmasına rağmen hava sıcaktı. Bakışlarını güzel şehrin üzerinde dolaştırdı genç kadın. Hafifçe gülümsedi.

Geçen bir haftada çok şey yaşamıştı. Kendisini istemeyen bir adamla evlenmiş, üstüne bir de onun nefretini kazanmıştı. Ruhu ezilmiş, kalbi parçalara ayrılmıştı.

"İstenmediğin yerlere gitmeye iyi alıştın." arkadan duyduğu sesin sahibine çevirdi kafasını. Kocası olacak kalpsiz adam yine yaralamayı başarmıştı genç kadını.

Barlas birkaç adımda yanına varmış ifadesiz ve boş bakışlarını karısının güzel gözlerine sabitlemişti. Siyah gözleri dipsiz, derin kuyuyu andırıyordu. Fazla bakarsa içine düşüp boğulmak ve kaybolmaktan korkuyordu. Yeşillerini boş siyahlardan çekip yutkundu ve:

"Rafet ve Almina ısrar etti gelmem için, yoksa gelmezdim. Beni, ailecek geldiğiniz lansmana davet etmediğinizi biliyorum." dedi.

"Güzel şimdi de gidiyorsun küçük."

"Neden? " dedi merakla genç kadın.

"Seni görmek sinirlerimi bozuyor; çünkü. Evde gördüğüm yetmezmiş gibi bir de her yerde görmeye başladım. "diye tısladı genç adam. "Hem göz zevkimi bozuyorsun küçük." dedi yüzünde alay dolu tebessüm ile.

Aldığı cevap çok ağırdı. Kalbinde başlayan acı, ruhuna kadar ulaştı. Acıdan kıvranan ruhuna inat gülümsedi Feriha.

"O zaman sinirlerinizi daha fazla bozmayayım ben, gideyim." dudaklarındaki gülümsemeye tezat olan dolu gözleri acı çektiğinin kanıtıydı. Akmamaları için çok uğraştı. İkinci kez onun yanında ağlayıp kendisini rezil edemezdi.

"Çok iyi olur." deyip yakışıklı gülümseme taktı güzel ve kusursuz yüzüne Barlas Karaman.

Feriha biraz daha burada kalırsa yere çöküp küçük kız çocukları gibi hıçkırarak ağlayacaktı. O yüzden hızlı adımlarla kocasının önünden geçti ve terası terk etti.

Feriha gittikten sonra arkasından gülümseyen Barlas kendinin duyacağı şekilde;

"Üzgünüm küçük fazla dikkat çekici ve güzelsin gitmen gerekirdi." diye mırıldandı.

Eve geldiklerinde Feriha'yı evde bulamadılar. Telaşla ağabeyine koşan Almina:

"Abi Feriha yok evde." dedi.

Barlas kaşlarını çattı. Otelden çıkalı uzun zaman olmuştu neden gelmemişti hâlâ?

"Adresi mi bulamadı acaba? Ay bu kız nerede Ahmet?" dedi Melda Hanım telaşla...

Nerdesin Feriha?

Merdivenlerden ağlayarak inen genç kadın gözyaşları yüzünden dengesini zor sağlıyordu, her an merdivenlerden yuvarlanabilirdi. Bir şekilde otelden çıkıp görevliye taksi çağırmasını istedi. Makyajının akması umurunda değildi. Görevli taksiyi çağırınca teşekkür edip aceleyle bindi. Taksici üç dakikadır bekliyordu, sonunda dayanamayıp deminden beri ağlayan genç kadına;

"Nereye gideceğiz kızım?" dedi.

Feriha transtan çıkıp çantasından telefonu çıkararak ekran kilidini açtı ve numarayı çevirdi. Birkaç çalışta açıldı telefon.

"Alo?" dedi sorarcasına. Sesi çatallaşmıştı ağlamaktan.

"Bebeğim. Ne oldu?" tedirgin olmuştu iyice. Sesi çok kötü geliyordu.

"Sana gelmek istiyorum." dedi tek nefeste...

"Bekliyorum." hiç konuşmadan kapanmıştı telefon.

Genç kadın, taksiciye adresini verip bakışlarını İstanbul'un karanlık yollarına dikti. Ne yapsa istemeyecekti onu kocası. Gerçi istemesi için bir şey yapmamıştı; ama en azından saygılı olabilirdi. Her fırsatta aşağılamayıp görmezden gelmeyebilirdi. İçine düşen kor ateş gibi ağlamasını daha da şiddetlendiren son sözleri aklından hiç çıkmıyordu.

"Sinirimi bozuyorsun." sözlerini hatırladıkça gözyaşları artıyordu.

"Geldik kızım."

Taksi şoförünün sesini duyduğunda kendine gelmişti.

"Bekleyin ücreti şimdi getiriyorum." deyip indi arabadan.

Demir kapıyı açarak patika yoldan ilerledi. Büyük kapının önünde durdu. Kapı çalmadan açıldı.

"Aman Allah'ım bu ne hâl Feriha?" dedi Eren dehşete düşmüş bir ifade ile.

"Anlatacağım Eren dışarıda taksi bekliyor ücretini öder misin?" deyip yorgun adımlarla eve girdi.

Ayağındaki topuklulardan kurtulup yalın ayaklarla salona girdi.

Eren, taksiye parasını ödeyip geri döndüğünde Feriha'yı koltukta oturur hâlde buldu. Gencecik kız yaşlanmış gibiydi. Yorulmuştu. Yanına yaklaşıp kendine çekti. Feriha hiç itiraz etmeden kollarının arasına girip koynuna sokuldu. Saçlarının arasına öpücük kondurup okşadı. Ağlamıyordu artık, sadece susuyordu.

"Üzerini değişmek ister misin?" dedi kadifemsi sesiyle. Sesi o kadar yatıştırıcıydı ki Feriha derin nefes alıp onaylar anlamda sesler çıkardı sadece.

Susup ayağa kalktı ve genç kadını kucağına alıp odasına yürüdü. Odaya girdiklerinde "Banyo?" sorusuna karşılık "Evet..." dedi nihayet sesini çıkarmıştı.

"Neyin nerde olduğunu biliyorsun bebeğim. Giyeceklerini yatağa bırakıyorum." deyip kıyafet dolabına yöneldi. Feriha kafasını sallayıp banyoya girdi. Aynanın önüne gelip aksine baktı, korkunç gözüküyordu. Rimeli akmış, gözleri kızarıp şişmişti. Dudaklarını ısırıp acısını içinde tutmaktan hafif morarmıştı. Aynadaki dağılmış kadına bakıp acı acı gülümsedi:

"Bundan sonra ruhumu ezmene izin vermeyeceğim Barlas Karaman!" dedi kararlılıkla. "Kalbimi zehrinden kurtaracağım!" evet bir karar vermişti ve arkasında duracaktı.

Üzerindekilerden usulca kurtulup kabine girdi ve suyu ayarlayıp bedenini ılık suyun altına bıraktı. O lansmana giderken ne düşünmüştü, hiçbir fikri yoktu. Sadece görümcesi ve Rafet'in ısrarları karşısında gitmeyi kabul etmişti.

Bedenini ıslattıktan sonra saçlarını yıkamak için şampuana uzandı. Eline ceviz büyüklüğünde şampuan sıkıp ellerini saçlarına götürdü ve köpürterek yıkadı. Bu işlemi iki kez tekrarlayıp saçlarını duruladı. Sıra bedenine gelmişti. Her zaman Eren'de duymayı sevdiği sedir ve yeşil limon kokulu duş jelini alıp life sıktı ve bedenini o kokuya buladı. Bedeni ruhunun aksine rahatlıyordu. Gülümseyerek kendini o eşsiz kokuya bıraktı. Yıkanıp kabinden çıktığında yakışıklısının siyah bornozunu geçirdi üzerine. Siyah havlusunu da alıp saçlarına doladı ve kapıyı açıp çıktı banyodan. Eren, Feriha hariç kimseye izin vermezdi banyosunu kullanması için, hatta eve getirdiği kadınlarla asla kendi yatağında sevişmezdi. Onun için başka bir odası vardı ki Feriha'ya asla izin vermiyordu o odaya girmeye.

Kurulanıp Eren'in yatağa bıraktığı eşofman altı ve tişörte baktı. İç çamaşırı yoktu ki onsuz kendini bayağı rahatsız hissediyordu. Adımlarını odanın köşesinde duran şifonyere yöneltti. Çekmeceyi çekip baktığında hazine bulmuşçasına gülümsedi. Elini atıp gri 'Tomy Hilfiger' markalı iç çamaşırını alıp bacaklarından geçirdi. Eren'in marka kıyafet takıntısı karşısında kafasını iki yana sallayıp güldü.

Eşofman altını ve tişörtü, sütyensiz de olsa üzerine geçirdi. Ayaklarına da yatakta sonradan gözüne çarpan çorabı geçirdi.

Saçlarını tarayıp her zaman yanında taşıdığı lastik tokasıyla topuz yaptı ve odadan çıktı. Eren'in odası zemin katta olduğu için yukarı çıktı merdivenlerle. Mutfağa doğru yürüdü. Oradaydı, sırtı kendisine dönük kahve yapıyordu.

"Sıhhatler olsun küçük hanım." diyen hoş sesi kulaklarına dolduğunda gülümsedi. Ses çıkarmamıştı; ama geldiğini hissetmişti arkadaşı.

"Teşekkür ederim yakışıklı." deyip mutfak sandalyesine oturdu.

Eren kahve dolu kupaları masaya bırakıp kendisi de oturdu ve sabırsız bir sesle;

"Anlat." dedi.

Genç kadın sıcak kahvesinden bir yudum alıp boğazından geçmesine izin verdi. İyi hissetmişti kendini. Kahve iyi gelmişti. Birkaç yudum daha aldıktan sonra Eren'in kendisine diktiği delici yeşillerinden rahatsız bir şekilde kıpırdanıp kaçışı olmadığı için konuşmaya karar verdi;

"Kocamla aram iyi değil." dedi direkt. İçtiği kahve boğazında kalan genç adam öksürük krizine girdi. Feriha kalkıp sırtına vurdu:

"Helal helal yakışıklı, yavaş ol öleceksin." dedi sakince.

Kendine geldikten sonra genç adam: "Ne saçmaladığının farkında mısın sen?" dedi hırlayarak.

Her zaman dupduru olan yeşil gözleri bu sefer ateş saçıyordu.

"Evet, evlendim hem de evli bir adamla. Bebek için... Adam benden nefret ediyor. Her seferinde hislerini yüzüme vurmaktan da çekinmiyor." dedi. "Buraya gelmeden önce davet etmediği lansmana gitmiştim.

Bana, 'seni burada görmek istemiyorum.' deyince ben de çıktım sana geldim." dedi ve omuz silkip kahvesini yudumladı.

Eren duyduklarını hazmetmek için kendine uzun bir zaman tanıdı. Bu kızın neden böyle bir işe kalkıştığını anlamaya çalıştı; ama başaramadı. Sonunda zamana bırakıp hikâyeyi tam anlamıyla dinleyeceğine dair bir not attı aklının köşesine. Sonunda suskunluğunu bozup;

"Adam sana kapılmaktan korkuyor sadece, hepsi bu." dedi tek nefeste.

Kaşlarını çattı genç kadın. "Hayır, o benden nefret ediyor. Karısına âşık, hem de deliler gibi. Bir görsen ona bakarken nasıl parlıyor o siyah gözleri." diyerek iç çekti.

"İkiniz de salaksınız." yumruğunu sıktı. "O dangalağın ağzını yüzünü dağıtmak istiyorum." diye tısladı.

"Neden?"

"Benim bebeğimi üzdüğü için..." Yumruk yaptığı elini açıp uzandı ve genç kadının yanağını okşadı. Güven verircesine gülümsedi. Gülümserken, yanağında beliren gamzesini seviyordu genç kadın ve o çukurlara dokunmaktan kendini alamıyordu. Uzaktan her ne kadar cilveleşir gibi görünseler de düşünceleri tamamen masumdu ikisinin de.

Kendini beğenmiş bir şekilde elini hafif uzun, açık kahverengi saçına geçirip dağıttı ve gülümseyip;

"Biliyorum bebeğim çok yakışıklıyım." dedi.

Feriha, okşadığı çukuru bırakıp omzuna yumruğu geçirdi:

"Çok da ukalasın." dedi.

Yerinden kalkıp genç adamın yanına gitti. Kucağına oturup yüzünü boynuna gömdü. Gecikmeden kollarını bedenine sardı yakışıklısı. Saçlarını öpüp;

"Aç mısın?"diye sordu.

"Evet; ama birlikte yapalım dışarıdan söylemeyelim." dedi.

"Olur, küçük hanım nasıl isterseniz..."

"Ah Tanrım üstüm başım domates suyu oldu." deyip üzerindeki beyaz tişörtü başından çıkardı Eren. Yaptıklarını sarmaları ocağa koyup pişmesini beklerken dolaptan aldığı domatesi ısırdığı anda domatesin suyu üstüne fışkırmıştı.

"Yavaş olsana zaten senin hepsi." gülüyordu genç kadın.

İki saat önceki hâlinden eser yoktu. Çok mutluydu. Eren Alsancak onu mutlu etmeyi çok iyi biliyordu.

"Çok konuşma bebeğim yoksa domates suyu banyosu yaparsın." diyerek tehdit etti elindeki domatesi sallayarak.

"Aman aman kalsın yakışıklı." dedi elini kaldırıp.

Yemek piştikten sonra yemişlerdi. Sofrayı kaldırıp bulaşıkları makineye dizerken kapı çaldı. Feriha;

"Ben açarım" deyip yıkadığı elini kurulayıp kapıya gitti. Eren kafasıyla onaylayıp işine devam etti.

Genç kadın kapıyı açar açmaz gördüğü kişi yüzünden küçük dilini yutuyordu az kalsın. Beş dakika birbirilerini süzdüler. Sonunda genç kadın sesini bulup;

"Barlas Bey..." dedi cılız sesle. Beklemiyordu kendisini arayacağını, hatta eve gelmediği için sevineceğini bile düşünmüştü; ama şimdi karşısında duruyordu. Onlar bakışırken, Eren geldi. Elini havluyla silerek kim olduğuna bakmadan:

"Kim o bebeğim?" diye sordu.

"Bebeğim?" dedi tek kaşını kaldırarak Barlas. Geldiğinden beri ilk kez konuşmuştu. Yanlış anlamıştı belli ki durumu. Sinirli siyah gözlerini karısının üzerindeki erkek kıyafetlerinin ve yanındaki üstsüz yakışıklı erkeğin üzerinde dolaştırdı. Yumruğunu sıkarak: "Neler oluyor burada?" dedi. Sesi kızgın demir gibi can yakıyordu.

"Bu kim?" sonunda Barlas'ı fark eden Eren sakin sesle sormuştu.

"Barlas Karaman..." derin nefes alıp devam etti "Kocam..." dedi.

Feriha Eren'e kavga çıkmaması için bakışları ile yalvarıyordu.

Barlas içinde çağlayan volkanı bastırıp derin nefes aldı ve: "Arabada bekliyorum beş dakikan var." dedi.

Eğer hakkı olsaydı o adamın ağzını burnunu kırardı kapıda. Tabii hakkı olsaydı...

Feriha, elbisesini ayakkabısını çantasını bir poşete koyup Eren'le vedalaştı. Ondan bir ton nasihat dinleyip yanağını öptü ve çıktı evden. Arabaya bindiğinde Barlas bir şey söylemeden arabayı çalıştırdı. Genç kadın dışarıyı izledi bir süre. Yolu izlemekten sıkılıp kocasına çevirdi kafasını. Direksiyonu tutan ellerinin eklemleri bembeyazdı. Belli ki sinirliydi; ama kendisine bir şey demiyordu. 'Ona ne ki benim nerde olduğumdan?' diye geçirdi içinden.

Yüzüne baktı bu sefer. Allah'ı var Barlas Karaman çok yakışıklı adamdı. Başka zaman başka şartlar altında olsalardı âşık bile olabilirdi ona. Siyah saçları asilikle alnına dökülmüştü.

"Nasıldı?" sorusuyla afalladı genç kadın.

"Ne nasıldı?" dedi.

"O adamla çok eğlendin mi?" Sinirli olduğunu sesine kattığı alay tınısı bile saklayamıyordu.

"Evet..." dedi kısa ve net. Evet, eğlenmişti çok gülmüştü arkadaşıyla.

Araba aniden fren yaparak durdu. Öyle ki eğer kemeri bağlı olmasaydı Feriha çoktan camdan fırlamıştı dışarı.

Barlas kafasını sinirle ona çevirip: "Ha bu kadar da yüzsüzsün yani öyle mi?"diye sordu.

"Anlamadım?"

"Ben sana, 'o adamla sevişmen hoşuna gitti mi?' diye soruyorum, sen utanmadan 'evet' diyorsun." kafasını iki yana salladı. Evli bir adamın ikinci karısı olmaya gelen bir kadın için gayet doğaldı bu.

Soruyu yanlış anlamıştı, o yüzden evet demişti genç kadın. Bedenini kocasına döndürüp; "Ben Eren'i sizden çok çok önce tanıyordum ve o benim sadece arkadaşım, ağabeyim. Kaldı ki biriyle sevişmeye, zat-ı âliniz sağ olsun bana öyle bir tecrübe yaşattınız ki seks denen şeye tövbeliyim sayenizde." dedi. Kocası kaşlarını çatmıştı son söylediklerine. Canını o kadar yakmıştı demek. Ağzını bir şey söylemek için açtı; ama demeden kapattı. Ne diyecekti ki, 'canını yaktığım için affet mi?' Affetmezdi ki biliyordu.

Yeşil ile siyah birleşmişti, ayrılamıyordu. Boğuluyorlardı birbirilerinin gözlerinde. Barlas bakışlarını ayırmadan cebinden telefonu çıkardı. Ekrana bakmak için bakışlarını ayırdı sadece. Birini arayıp telefonu kulağına götürdü.

"Evet, baba benimle. Biz birkaç gün bir yere gideceğiz. Evet, balayı diyelim baba. Hadi iyi geceler herkese." deyip kapattı telefonu.

Kaşlarını çattı genç kadın:

"Ben eve gitmek istiyorum." dedi sinirle.

"Ben de sana bayılmıyorum küçük. Yarın aşılama var o yüzden birkaç gün eve gitmeyeceğiz." dedi. Duydukları bir nebze olsun rahatlattı kadını. Neyse ki dokunmayacaktı kendisine.

Genç adam arabayı çalıştırdı. Orta hızla sürerek bir hastanenin önünde durdu. Genç kadın ona fırsat vermeden indi ve kocasını beklemeye başladı. Kocası arabadan inip kapıları kilitledi ve hastaneye doğru yürümeye başladı arkasında karısıyla. İçeri girdiklerinde asansöre doğru yürüdüler. Asansör geldiğinde binip iki yabancı gibi birbirilerine uzak durarak istedikleri kata geldiler. Asansörden çıkıp bir odaya doğru ilerlediler. Kapıda, Başhekim Macit Karaman yazıyordu, bir Karaman daha. 'Barlas'ın nesi oluyor acaba?' diye düşündü genç kadın.

Barlas kapıyı çalmadan içeri girdi ve kapıyı karısı da girsin diye açık bıraktı. İçeri girdiğinde Feriha, başhekimin yaşlı değil de gayet genç birisi olduğunu gördü. Onları görünce gülümsedi. Rafet'e benziyordu adam.

"Hoş geldiniz Barlas Bey." saygı gösterisi olduğu açık olan bu selamlama gülümsetmişti genç kadını.

"Hoş buldum kuzen." Macit'in gösterdiği yere oturdu. Akabinde Feriha'ya döndü elini uzattı.

"Hoş geldin yenge." adamın gülümsemesi bulaşıcı ve içtendi. Feriha da ona gülümseyerek;

"Hoş buldum." dedi.

"Otur yenge. " karşısındaki koltuğu işaret etti.

"Operasyon ne zaman kuzen?" dedi genç adam.

"Yarın dokuzda..." deyip Feriha'ya döndü. "Sana birkaç soru soracağım yenge"

"Tabii, buyrun." Macit'e baktı. Bir kere bile kocasına bakmamıştı içeri girdiğinden beri.

"En son ne zaman regl oldun?" diye sorduğu soru karşısında kıpkırmızı kesildi.

"Şey..." utanıyordu.

"Utanma Ferihacığım bu soruları sormam lazım." dedi.

"İki hafta önce..." dedi nihayet.

"Çok güzel, tam zamanı. Sabaha az kaldı isterseniz burada bir odada kalın, bir de gel git olmasın." teklifini etti.

"Tamam kuzen."

"Ben size kalacağınız odayı göstereyim." dedi.

Barlas, yatağa yatmış mışıl mışıl uyuyan karısını izliyordu. Uyurken ne kadar masumdu. Uyanıkken de masumdu ya o ayrı mesele. Bakışları, dolgun dudaklarında fazla oyalandığında "tadı nasıl acaba" diye düşünmeden edemedi. Sonra sinirle kafasını sallayıp 'kendine gel Bar-

las Karaman' dedi. Düşüncelerinden sıyrılmasına sebep olan kapıya baktı. Gelen Macit'ti.

"Neden uyumuyorsun kuzen?" dedi genç adama.

"Uykum yok." dedi sert bir sesle. Kendine kızmıştı düşündükleri için. Kuzenine patlıyordu.

"Kızma; ama harbiden de salaksın ağabey." dedi Feriha'ya bakarak.

"Ne diyorsun lan sen?" Ayağa kalktı sinirle. Macit'in yanına yürüdü.

"Şu güzelliğe baksana, tadını çıkara çıkara hamile bırakacağına hangi yola başvuruyorsun." dedi, Feriha'yı göstererek.

"Ben Melek'ime asla ihanet etmem Macit!"

"Feriha da senin karın ama..."

"Hayır, sadece bebeğimi doğuracak kadın. İkisinin arasında fark var." Elini saçına götürüp çekti ve umursamadan gaddarca; "Keşke doğumda ölse de kurtulsam." dedi.

Operasyondan sonra, Polonezköy'deki eve gelmişlerdi. Yazın gelmesine az kaldığı için her taraf yemyeşildi. Genç kadın balkona çıkmış ciğerlerini temiz hava ile dolduruyordu. Hafif esen rüzgâr, saçlarını arkaya doğru savuruyordu. Sabahtan beri bir kelime bile konuşmamıştı kocası ile. İki yabancı gibilerdi evin içinde. Aşılamanın sonucu bir sonraki regl döneminde belli olacaktı.

Arkasında duyduğu ayak sesiyle kocasının da balkonda olduğunu anladı. Konuşmanın tam zamanıydı. Kocasını görebilmek için ona döndü. Gözlerine bakarak:

"Ben ayrı evde yaşamak istiyorum." dedi genç kadın.

"Ne saçmalıyorsun sen?" kaşlarını çatıp dudaklarını düz çizgi hâline getirdi.

"Yalnız kalmak ve göz zevkinizi bozmamak için ayrı ev istiyorum." diye diretiyordu Feriha.

Yumruklarını sıktı Barlas. Bu kadın tüm sinirleri ile oynamayı nasıl da başarıyordu. Bu asi, dik başlı küçük kızı dizlerine yatırıp pataklamak vardı şimdi.

"Ne o rahat edemiyor musun bizim yanımızda?" diye sordu alayla. Sinirini yutmak zorunda kaldığı için patlamaya hazır bomba hâline geliyordu iyice.

Feriha onu duymazlıktan gelip;

"İstediğiniz oldu, buraya geliş amacımı yerine getirdim. Bakarsınız belki Allah dualarınızı duyar, ben de doğumda ölürüm ha?" boğazında takılıp kalan yumruyu yutmak o kadar da kolay değildi...

Duymuştu işte her şeyi duymuştu...

Genç adam yatakta uzanmış olanları düşünüyordu. "Keşke ölse" lafı çok ağırdı, zaten ağzından, kendine olan siniri yüzünden çıkmıştı o laf. Gözlerini kapattı. Sadece düşünmek için kapatmıştı; ama dün gece uyumadığı için uyku sinsi bir yılan gibi zehrini akıtmıştı bedenine. Hemen uyumuştu.

Genç kadın camın önünde oturmuş ormanı seyrediyordu. Yeşillikler, kuşların cıvıltısı, temiz hava, sessizlik içine ilmek ilmek işliyordu. Kocası son konuşmalarından beri ortalıkta yoktu, tabii gitmeden önce ona 'katiyen ha-

yır' demişti. Özür bile dilememişti. Neden dileyecekti ki her şeyin suçlusu olarak Feriha'yı görüyordu zaten.

Hastanede kocasının dediklerini duyduğunda canı o kadar yanmıştı ki "âmin" demişti içinden kocasının isteğine. İçinde ölmesini isteyecek kadar nefret barındıran adamı her gün görmek ona azaptan başka bir şey vermeyecekti. O yüzden kararlıydı başka ev konusunda. Bir şekilde ikna edecekti kocasını.

Gözlerini kapatıp derin nefes aldı. Elini karnına götürdü, belki de bebeği vardı orada. Gelecek ay belli olacaktı. Gülümsedi. Dokunmadan acı çekmeden hamile kalacaktı. İlk defa böyle bir şey duymuştu, şaşırmıştı hâliyle; ama memnundu hâlinden. Âşık olmadığı, kendisine âşık olmayan bir adamla aynı yatağı paylaşmak istemiyordu. Annesi, babası olsaydı yalnız olmasaydı belki böyle bir hayata katlanmak zorunda kalmazdı, eğer annesi olsaydı başını dizine koyar saçlarını okşamasını izlerdi. Anne kokusu her zaman merak ettiği koku olmuştu. Kim olduğunu, nasıl bir kadın olduğunu hep merak etmişti. En çok da neden onu bir yetimhaneye bıraktığını merak ediyordu.

Asla ondan nefret etmemişti. Kesin çok önemli nedeni vardır onu bırakması için diye düşünürdü hep, yoksa bir anne neden kendi canından olan birini bırakır ki?

"Anne seni asla bırakmayacak bebeğim, hep yanında olacak." karnını okşayıp gülümsedi "Sen beni seveceksin değil mi? Baban gibi nefret etmeyeceksin." diyerek gözlerini kapattı.

Kapı çalınca ayağa kalktı. Yavaş adımlarda kapıya yürüdü. Açtığında karşısında şoförleri ve bir koruma duruyordu. Ellerinde bir sürü poşet.

"Nasuh ağabey..." şaşırmıştı genç kadın.

"Merhaba, Feriha Hanım. Barlas Bey'in siparişlerini getirmiştik." deyip elindeki poşetleri gösterdi.

"Tabii buyrun." kapıdan çekilip adamları içeri aldı. Yiyecekleri mutfağa koydular, diğer poşetleri ise koltuğun üzerine. Anlaşılan onlar giyecek şeylerdi.

"Teşekkür ederim."

"İşimiz efendim..." deyip çıktılar evden.

Çok merak ediyordu o poşetlerde ne var diye. Hemen yanlarına gidip açtı ve kıyafetleri çıkardı. Kendisi için kot pantolon, rahat bir tişört, iç çamaşırı takımı, vs. Diğer büyük poşete baktı, içindekiler erkek kıyafetleriydi o yüzden açmadı.

Kıyafetleri alıp tekrar yerine koydu; çünkü hangi odada giyeceğini bilmiyordu. Kıyafetleri yerine koyduktan sonra koltuktan kalktı ve mutfağa doğru yürüdü. Acıkmıştı, sabahtan beri bir şey yememişti. Saat on ikiye geliyordu. Ne yapsam diye düşünürken canının menemen çektiğini fark etti. Önce poşetteki erzakları dolaba koydu, sonra menemen malzemelerini çıkarıp tava buldu. Sıvı yağ ilave edip ince doğranmış biberleri rengi dönene kadar kavurdu, sonra kabukları soyulmuş küçük küçük doğranmış domatesleri ilave etti. Domatesler suyunu çekene kadar kavrulması için tavanın kapağını kapatıp bekledi birkaç dakika, sonra açıp domatesin piştiğine kanaat getirince yumurtayı kırdı. Yemek piştikten sonra tuz serpti üstüne. Kapağı kapatıp tezgâha yaslandı, arkası kapıya dönüktü. O yüzden kapı pervazına yaslanıp onu izleyen kocasından habersiz konuşmaya başladı. Elini karnına koyup gülümsedi.

"Acaba babayı da çağırayım mı?" dedi, orada olduğu bile belli olmayan bebeğine. "Yok, çağırmayayım kızar

sonra. Biliyor musun ondan korkuyorum kızgın olunca? Bana vuracak sanıyorum." dediğinde kaşlarını çattı Barlas. O asla bir kadına vurmazdı, ne yaparsa yapsın.

Olmayan bebeği ile konuşması hoşuna gitmişti. Belki de iyi bir anne olacaktı kim bilir. Farkında olmadan gülümsemişti.

"Anne çok aç, hemen yemek istiyor bu yemeği." Tavada yiyecekti ne de olsa yalnızdı. O yüzden tavayı alıp arkasını döndü. Kapıda kocasını görünce az kalsın tavayı düşürecekti. Bunu anlayan Barlas elini dur anlamında uzatıp;

"Dur sakın o tavayı düşüreyim deme, bir tek sen aç değilsin bu evde." dedi ciddi bir sesle.

"Ta... Tamam..." dedi ve sıkı sıkı kavradı tavayı zira boşalan elleri daha fazla taşıyamayacaktı. Barlas ona yaklaşıp tavayı yavaşça aldı, masaya bıraktı. Birkaç saniye öyle kalan Feriha kendine gelip tabak aldı iki tane. Masaya bırakacakken kocasının sesini duydu;

"Tabağa gerek yok tavada yiyoruz. Ekmek getir." dedi.

Şaşkınlıktan düşüp bayılmazsa iyi olacaktı. Sabahki adam gitmiş yerine tanımadığı biri gelmişti sanki.

Barlas, karısının şaşırdığını çok iyi biliyordu. Son konuşmalarından sonra ona elinden geldiğince iyi davranacaktı.

Sessizce yemeklerini yedikten sonra salona geçmişti Barlas. Feriha, mutfakta kalıp ortalığı topladı. Tavayı yıkayıp kuruladı ve yerine koydu. Hazır alınan böreği doğrayıp tabaklara dizdi. Çay suyu koydu. Kocasına da çay isteyip istemediğini sormak için cesaretini toplayıp derin bir nefes aldı ve salona girdi. Barlas, koltukta oturmuş televizyonu açmıştı; ama izlemiyordu, çünkü telefonla konuşuyordu. Her ne konuşuyorsa hoşuna gidiyordu. Yanına yaklaştığında karısıyla konuştuğunu anladı. Bölmemek için arkasını dönüp gidecekken;

"Küçük..." sesini duyduğunda yüzünü döndü "Bir şey mi diyecektin?" dedi.

"Çay içer misiniz diye soracaktım." dedi gözlerine bakmıyordu; çünkü bakarsa esiri olup içine çekileceğini biliyordu. Ondan her ne kadar hoşlanmasa da gözleri kendine çekmeyi başarıyordu.

"İçerim, açık olsun." deyip telefona geri döndü.

Feriha da mutfağa geri dönüp çay demledi ve iki bardağa koydu. Börekleri, şekerliği ve çay dolu bardağı tepsiye koyup salona götürdü. Kocası telefonla konuşmasını bitirmiş, televizyon izliyordu. Çayını ve diğer şeyleri sehpaya bırakıp mutfağa gitmek için hareket ettiğinde;

"Sen içmiyor musun?" dedi.

"İçiyorum." dedi yine bakmıyordu gözlerine; ama kocasının delici bakışlarını hissedebiliyordu üzerinde.

"Nerede?"

"Mutfakta"

"Tamam; ama önce şu üzerindekilerden kurtul! " dedi iğrenç bir şeyden bahseder gibi.

"Ben nerde giyinebileceğimi bilmediğim için..."

"Yukarda ikinci oda, benimkileri de senin odanın yanındaki odaya koy." bardağı dudaklarına götürdü.

Bir şey demeden poşetleri alıp yukarı çıktı. Önce Barlas'ın odasına girip poşetleri bıraktı, sonra kendi kalacağı odaya girdi.

Üç gün sonra geri döndüklerinde Feriha odasına girip hemen üstünü değişti ve aşağı indi. Okula gidecekti bugün çok mutluydu. Nasuh onu okula götürdü. Bahçeden içeri girdiğinde burayı nasıl da özlediğini anlamıştı. Binaya girip kafeteryaya doğru yürüdü.

"Feriha..." ismini duyduğunda arkasına döndü. Gördüğü kişi karşısında az kalsın bayılacaktı. Böyle bir şey olabilir mi? Eski sevgilisi, Feriha'ya saplantılı bir şekilde âşık olan adam, karşısındaydı.

"Sarp?" şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Ona doğru yürüdü Sarp. Nasıl da özlemişti yeşil zümrüdünü. 'Yeşil zümrüt' derdi ona eskiden.

"Nasılsın?" dedi. Feriha korkudan geri adım attı.

"Ne istiyorsun?"

"Seni bebeğim, seni..." geri dönmüştü kâbusları artık.

Korksa da belli etmeyerek uzaklaştı Sarp'ın yanından. Etrafta insanlar vardı ve ona bir şey yapamazdı. Bu tabii ki Feriha'nın düşünceleriydi. Şeytanın kulu öyle düşünmüyordu tabii. Kendisinden uzaklaşan güzelliği izledi, yüzündeki cehennem korkusu yaratan gülümsemesiyle. Onun için dönmüştü. Soracağı sorular, alacağı intikam, çektireceği acı vardı çok yakında.

"Bebeğin seni özlememiş anlaşılan." dedi.

"İstediklerimi yaptın mı Doğa?" dedi söylediklerini umursamadan.

"Her şey hazır sevgilim." işveli konuşması kulaklarına dolduğunda dudağının sağ tarafı duygusuzca yukarı doğru kıvrıldı.

"Güzel, şimdi kurbanımızı biraz özgür bırakalım. Kendini güvende sansın." sesinden bile nefret akıyordu. Vay elinden çekecek olan kurbanının hâline...

Feriha kafeteryaya girdiğinde, her zamanki masalarında otururken buldu arkadaşlarını. Gülümseyerek oraya doğru ilerledi. Onu tanıyan herkes şaşırmıştı görünce. Kimseye aldırmadan masaya yaklaştı. Önce Umut'un yanağına uzun bir öpücük kondurdu. Umut kafasını kaldırıp onu öpenin kim olduğuna baktı. O esnada Feriha Eren'e yönelmişti bile.

"Vay vay vay kimler gelmiş." dedi, Umut kırgın sesle. Arkadaşına küsmüştü. Eren, İrem ve Ferih'a birlikte gülmüşlerdi ona. Küsünce küçük çocuk gibi oluyordu.

Uzun uğraşlar sonunda barışabilmişti arkadaşı ile. Tabii her şeyi, Eren'e ne anlattıysa o kadarını, anlatmıştı diğerlerine de. Kocası da bir güzel küfür yemişti Umut'tan.

Ders başladığında hepsi masadan kalkıp sınıfa ilerlediler. Koridorda arkasından duyduğu sesle durdu genç kadın.

"Bakın kim buradaymış? Bizim burslu..."

"Git işine Doğa uğraşma benimle." dedi. En son kavga ettiklerinde az kalsın bursu yanacaktı, zaten Doğa'nın da amacı buydu, onu buradan göndermek. Çocukluğundan beri Sarp'a âşıktı Doğa; ama Sarp'ın gözü Feriha'dan başkasını görmediği için, içinden hep nefret etmişti. Şimdi uğraşacak fırsatı bulmuştu, hem artık Sarp da onu istemi-

yordu. Kendisiyle birlikteydi ya da Doğa'ya öyle geliyordu. Bilemeyiz. Sarp Polatkan'ın ne istediğini Sarp Polatkan'dan başka kimse bilemezdi.

Doğa yapmacık bir gülümseme yerleştirdi dudaklarına. Birkaç saniye Feriha'yı süzdükten sonra yanındaki kızlarla çekip gitti. Arkasından kafasını sallayan Feriha sınıfa girdi.

Yorucu derslerden sonra nihayet eve gidiyordu. Tüm gün kendine dikkat etmişti. Hızlı yürümemiş, fevri hareketler etmemişti. Okul bahçesinde arkadaşları ile vedalaşıp onu almaya gelen arabaya bindi.

Eve geldiğinde evdekilerle selamlaşıp odasına çıktı. Üstünü değişip aşağı indi. Akşam yemeğine hazırlanıyorlardı. Etrafa baktı, Melek'i göremedi, demin geldiğinde de yoktu ortalıkta. Merak etmişti nerde olduğunu. Bahçede armut minderin üstünde oturup kitap okuyan Almina'nın yanına oturdu.

"Almina?"

"Efendim Feriha." dedi başını kaldırmadan kitaptan.

"Melek nerede? Göremedim bugün." dediğinde Almina hızla kafasını kaldırdı. Suçlu çocuklar gibi bakışlarını kaçırıp dudağını dişledi.

"Şey..." lafı ağzında gevelemeye başladı.

"Ne Almina? Bir şey mi oldu ona? Hasta falan mı?" tedirgin olmuştu iyi kalpli meleğimiz.

"Yok, yok hasta değil, ağabeyimle... " yine sustu. Feriha'nın sinirleri iyice gerilmeye başlamıştı.

"Lütfen Almina doğru dürüst söyle şunu." diye yakındı.

"Ağabeyimle tatile çıktılar." dedi tek nefeste. İkinci yengesinin tepkisini bekledi; ama boşunaydı. Sevmediği adamı kıskanacak değildi Feriha. O yüzden omuz silkti.

"Ay! Ben de bir şey oldu sandım. İyi iyi dinlensinler." Kendisiyle geçirdiği stresli ve sıkıcı günlerin etkisini atmak için tatile çıkmıştı âşık olduğu kadınla Barlas Karaman. Umurunda değildi. Kendisinden uzak nereye direk olursa olsun. İyi ya birkaç gün rahat edecekti. Onu yok sayan biri olmayacaktı evde.

Almina yüzünü inceledi genç kadının. Üzüntü denen şeyi göremediği için sevinmişti. Ağabeyine çok dil dökmüştü giderken, 'gitme Feriha üzülecek' diye; ama dik kafalı ağabeyi dinlememiş; "Umurumda bile değil." demişti zalimce, yani anlayacağınız Barlas Bey hâlâ aynıydı, değişiklik yoktu. Birkaç günlük iyi davranma bitmişti. Eski umursamaz adam geri dönmüştü, dönmekle kalmamış belli etmese de ikinci karısıyla birlikte olduğu için üzülen karısını tatile bile çıkarmıştı.

Geçen dört gün içinde Feriha Sarp'tan beklediği hamleyi göremediği için rahatlamıştı. Garip bir şekilde Doğa da onunla uğraşmıyordu. Kocası da yoktu, yani son dört gün, güllük gülistanlıktı.

Hep birlikte arkadaşları ile kantinde otururken konuşup gülüşüyorlardı:

"Size doyum olmaz; ama ben gideyim provam var." dedi İrem. İrem oyunculuğa çok meraklıydı o yüzden okulun tiyatro kulübüne üyeydi.

"Hangi eser sahnede bu sefer?" dedi genç kadın.

"Klasiklerden Romeo ve Juliet... " dedi. Sonra devam etti artistik edayla;

"Gel, ey sevecen, kara kaşlı gece.

Bana Romeo'mu ver. Öldüğümde, al da küçük yıldızlara böl onu

Onlar göğü öyle bir süsleyecektir ki

Bütün dünya gönül verip geceye,

Tapmayacaktır artık muhteşem güneşe." (Alıntı)

Durduğunda arkadaşları ve onları izleyen birkaç kişi alkışladı onu. İrem hemen utanıp reverans yaptı ve hızla çıktı kantinden.

Feriha sınıftan çıkarken biri kolundan tuttu. İrkilip elin sahibine baktı. Neyse ki korktuğu kişi değildi, tanımadığı bir kızdı.

"Feriha, İrem düştü sahnede galiba ayağını kırdı. Öyle duydum ben". dedi hızla. Feriha kıza cevap vermeden durumunu da umursamadan tiyatro salonuna koştu. Arkasında onun belasına gidişini memnun gülümsemeyle izleyen Doğa'yı bırakarak.

Feriha tiyatro salonunun önünde durduğunda nefes nefeseydi. Kapıyı açıp içeri girdi, her taraf karanlıktı.

"İrem..." diye seslendi. Ses gelmedi; ama aniden sahne spotu yandı. Altında da yerde bacağını tutan İrem vardı. Feriha birkaç adım attı arkadaşına doğru. İrem korkuyla elini kaldırıp onu durdurdu:

"Gelme Feriha git buradan." dedi ağlamaklı sesle.

"Seni alıp gideceğim." sahneye çıktı. İrem ağlamaya başladı:

"Git Feriha!" genç kadının arkasına bakıyordu. Feriha arkasına döndü; ama karanlıktan dolayı bir şey göremedi.

"Ne saçmalıyorsun? Seni bırakıp asla gitmem, bunu bilmiyor musun?" sinirlenmişti iyice.

Seyirci koltuklarından alkış gelince irkildi genç kadın. İrem'in ağlaması şiddetlenirken korkuyla;

"Sana git demiştim arkadaşım." diye mırıldandı.

"Kimsin?" dedi karanlığa doğru.

"Bu kadar iyi olman gözlerimi yaşarttı doğrusu." sesin sahibini görmüyordu; ama kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Korku bedeninde mesken bulunca İrem'e sarıldı. Onun yüzünden arkadaşına bir şey olmamalıydı.

"Sarp" sesi titrememiş gayet düzgün çıkmıştı. İçinden şükretti.

"Buyrun benim." ağır adım sesleri gittikçe yaklaşıyordu. İçini kaplayan korku kanına karışıp bedenini ele geçiriyordu. Bayılmasa iyiydi.

O yakışıklı yüzü ışıkların altında belirince bakışlarındaki acımazsızlığı bir kez daha gördü genç kadın.

"Ne istiyorsun?" dedi.

"Seni..." Açıkça isteğini belirtmişti.

"Ben seni istemiyorum Sarp, bırak peşimi artık. Seni sevmiyorum anlasana!" sesi titremeye başlamıştı. Korkusu yalnızca kendisi için değildi. İrem için de korkuyordu. İrem hem korkudan hem de kırılmış, şişmiş ayağının acısından ağlıyordu. Ürkekçe iki kişiyi izliyordu.

"Seni ben kafamda, kalbimde ve babamı sakat bırakanın sen olduğunu öğrendiğim gün yok ettim. Hem ben o kadar gurusuz biri değilim, beni sevmeyeni zorla alıkoyarak yanımda tutayım. Benim bu kadar klişe olmadığımı biliyorsun." Sinir bozucu gülümsemeyle göz kırpmıştı kadına.

Feriha yüzüne baktı genç adamın. Aklına o gece geldiğinde gözlerini kapattı.

7 yıl önce...

Küçük kız, su içmek için çıkan arkadaşının geç geldiğini görünce nerde kaldığına bakmak için yavaşça çıktı yataktan. Parmak ucunda yürüyerek, sessiz olmaya çalışarak otuz kişinin kaldığı yatakhanenin kapısını açıp çıktı dışarı. Mutfağa baktı arkadaşı yoktu orda.

"Nerdesin İrem?" dedi kendi kendine.

Dışarı çıkacağı sırada, ilerdeki boş odadan sesler geliyordu. Mutfağa dönüp ekmek bıçağını aldı. Korka korka sese doğru ilerlemeye başladı.

"Hırsız mı acaba?" diye düşündü. "Saçmalama Feriha hırsız bir yetimhanede ne arasın?" Saçma düşüncelerini kafasından kovup bıçağın sapını sıkıca kavradı. Aralık kapıdan içeri baktığında gördüğü manzara düşüp bayılmasına neden olacaktı neredeyse. Bir adam arkadaşının üzerine eğilmiş öpüyordu. Eski pembe pijamasından o kişinin İrem olduğunu anlamıştı. İrem çırpınıyor ağzındaki el yüzünden çığlıkları boğuk bir homurtu gibi çıkıyordu. Adamın diğer elinin İrem'in pijamasının altına doğru gittiğini görünce her ne kadar tam anlamasa da kötü bir şey yapacağını düşünmüş ve müdahale etmek için içeri girmişti. Sesini çıkarırsa onu döveceğini düşünerek elindeki bıçağı küçük olduğu için, boyu yettiği kadar olan yere, yani adamın beline saplamıştı. Ucunu batırdığını düşünmüştü; ama o kadar hiddetle batırmıştı ki en az yarıya kadar girmişti beline. Adam acıyla inlemiş ve arkasına dönmüştü, işte o zaman kim olduğunu görmüştü. Yetimhane müdürü Selda Hanım'ın eşi Haldun Bey'di o.

"Ha... Haldun amca?".

"Seni küçük fahişe..." deyip elini uzattı tutmak için; ama Feriha çevik davranarak uzaklaştı.

"İrem yanıma gel." dedi telaşla. Küçük kız hemen onun altından çıkıp, koşarak arkadaşının yanına gitti.

O gece deli danalar gibi böğüren adamın feryadına yetimhane koruma görevlisi gelmişti. Birkaç saat içinde Selda hanımda yetişmişti olaya. Eşini hastaneye yollayan kadın iki kızı odasına sokmuştu. Odanın ortasında volta atan kadın sinirle kızlara baktı:

"Feriha neden yaptın bunu?" dedi sinirle.

"İrem'e zarar veriyordu." dedi başı önünde. Müdiresini çok seviyordu onu kırdığını düşünerek üzülmüştü.

"Anlat İrem."

"Selda anne ben çok susamıştım, gece kalkıp mutfağa gittim su içmek için. Suyumu içip çıkarken Haldun amcayla karşılaştım. Bana 'ne yapıyorsun burada' diye sordu, saçımı okşayarak. Ben de su içiyordum dedim. Beni burada gördüğünü kimseye söyleme diye de ondan rica ettim. Bana söylemem; ama bir şartla dedi. Ben de ne şartı diye sorduğumda o boş odaya soktu beni ve 'uslu dur sesini çıkarma ve ben de kimseye bir şey söylemeyim' dedi. Başımı salladım, sonra bana yaklaştı ve öpmeye başladı. Elinden kurtulmak ve bağırmak istedim ağzımı kapattı." ağlıyordu küçük kız. Boynundaki morluklar dediklerini

doğruluyordu zaten. Selda Hanım derin nefes aldı. İrem'e yaklaşıp eğildi ve ona sıkıca sarıldı. Adaletli kadındı o, asla haksızın yanında olmazdı. Kocasının yaptığı şey yüzünden küçük kızlara ceza verecek değildi. Keşke telefonunu almak için kendisi gelseydi yetimhaneye. O zaman bunlar olmayacaktı.

Olay başka türlü anlatıldı polise. Kocasının hırsızlar tarafından bu hâle getirildiğini anlattılar.

"Sarp ben arkadaşımı korudum sadece. Yetişmeseydim..." dediğinde lafını kesti arkadaşı.

"Baban bana tecavüz edecekti." dedi İrem acı çeker gibi. O anılar yine üşüşmüştü başına. Feriha olmasaydı ve o adam kendisine dokunsaydı şimdiye çoktan öldürmüştü kendini.

"Vay tesadüfe bak iki suçluyu da bir arada yakalamışım. Aferin bana..." kendini alkışladı Sarp. "Demek bu kaltağın yüzünden babam tekerlikli sandalyeye mahkûm ha?" İrem'in saçından tutarak hırsla çekti ve acıyla attığı çığlığı zevkle dinledi. "Size inanmıyorum. Babam bana senin ondan para istediğini, vermeyince de bıçakladığını söyledi." dedi Feriha'ya.

"Hayır, yalan söylüyor." dediğinde yanağında hissettiği acıyla inledi. Tokat atmıştı ona Sarp. Ağzındaki metal tadı dudağının patladığını gösteriyordu. Parmaklarına bulaşan kanı gördüğünde midesi bulandı. Kan görmeye dayanamıyordu.

"Yalancı olan sensin sürtük!" bağırdığında sesi boş salonda gök gürültüsü etkisi yaratmıştı. Çok korkunçtu. Korku dolu yeşillerini karşısındaki kızgın, delirmiş adama doğru çevirdi:

"Sarp bak babanı sakat bırakan benim, İrem'i bırak gitsin. Ayağı şişti çok kötü." dedi ağlayarak.

"Ölsün sürtük umurumda değil." acımazsızlık kanına işlemişti adamın.

"Ne istiyorsun benden Sarp? Söyle de yapayım." son çare yola getirmeye çalışıyordu.

"Yapacak mısın sahiden?" alayla sorduğu soruya genç kadın başını salladı. Onayı alan Sarp genç kadına yaklaştı ve yanağına dokundu "Seni becermek istiyorum!" dediğinde Feriha korkuyla geri süründü.

"Hayır!" diye bağırdı. Ona kimse dokunamazdı. Aynı acıyı tekrar yaşayamazdı. Sevmese bile bir kocası vardı. Ona ihanet edemezdi.

"Neden?" diye sordu.

"İstemiyorum çünkü." bakışlarını İrem'e çevirdi, ağlıyordu hâlâ. İçinden Allah'a dua etmeye başladı. Biri onları bulsun diye. Eren, Umut ve evdekiler fark etmişlerdir yokluğunu. Arıyorlardır, inşallah bulurlar.

"Ama ben istiyorum." kesin ve netti sesi. Dokunmayacaktı sadece korkutuyordu; ama Feriha bilmediği için korkuyordu. İstediği de buydu zaten. O sadece acı çeksin istiyordu. Sadece acı...

"Yapma Sarp!" yalvarıp ağlamaya başladı. O güçlü değildi. Yetimhanede ona güçlü olmayı öğretmemişlerdi. Hep hayal kırıklığı yaşamayı öğretmişlerdi. Başka çocukların evlatlık alınıp mutlu mesut oradan ayrılmalarını izlemişti hep. İçinden kopan her parça umut onu güçsüz kılmıştı. Sarp tam ona dokunacakken kapı aniden açıldı.

"Feriha!" diye bağırdı biri. Bu ses Eren'e aitti. Kafasını kaldırıp gülümsedi genç kadın, bulmuştu onu.

"Buradayım." diye cevap verdi sevinçle. Birileri koşarak sahneye yaklaştığı sırada Sarp kulağına eğildi: "Daha bitmedi bebeğim. Görüşeceğiz seninle." diyip aniden karanlığa gömüldü.

Genç adam balkonda denizi izleyen karısına arkadan sarıldı. Boynuna sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Doyamıyordu bu kadına. Aşkı, her geçen gün artıyordu. Nefesiydi, her şeyiydi bu kadın Barlas Karaman'ın. Elleri rahat durmayarak keşfetmekten bıkmadığı bedende dolaşmaya başladı.

"Sevgilim..." diye uyardı onu Melek; ama sesinden istediği belliydi. Hiç bıkmayacaktı bu adamı sevmekten, istemekten. Ellerini bedeninde dolaşan ellerin üstüne koydu. "Daha bir saat oldu." dedi sitem edercesine.

"Doyamıyorum sana meleğim ne yapayım?" Dudakları suça teşvik eder gibi dolaşıyordu boynunun kuytu köşelerinde. Kafasını kocasının omzuna yasladı gözlerini kapatarak. Kocasının boğuk ve şehvet dolu sesiyle: "Yatağa geçelim mi?" sorusuna cevap vermeye fırsat bulamadan içerden telefon sesi ile diyeceklerini dudaklarında öldürdü. Telefon susmak bilmiyordu. Israrla çalıyordu; ama Barlas umursuyor gibi görünmüyordu.

"Telefon..." dedi Melek dikkatini çekmek için.

"Eğer önemli bir şey değilse telefon eden her kimse onu öldüreceğim." diye mırıldandı sinirle. Yatak odasına dönüp telefonu aldı ve arayanın Rafet olduğunu gördü. Sinirle nefes verip yeşil ikonu kaydırıp telefonu kulağına götürdü. "Rafet beni aramanın umarım önemli bir nedeni vardır, yoksa çekeceğin var elimden." dediğinde, Rafet onu takmadan;

"Ağabey Feriha yok." dedi.

"Ne demek yok lan?" hafif sesini yükselttiğinde Melek meraklanıp içeri girdi.

"Eve gelmedi. Şoförü aradık arabaya binmedi, hâlâ bekliyorum okulun önünde dedi bize." sesi telaşlıydı.

"Merak etme, Eren denen herifle gitmiştir o kesin." dediğinde Rafet güldü.

"Ağabey Eren denen herif yanımda şu an. Anlayacağın durum ciddi, gelsen iyi edersin." herif lafını imayla söylemişti.

Saçlarını karıştırıp "Okula baktınız mı?" dedi.

"Evet, ağabey. Yok."

"Tamam geliyorum, bir saate ordayım. Sakın bensiz bir şey yapmayın." deyip telefonu kapattı.

Üzerindeki bornozu çıkarıp dolaptan aldığı kıyafetleri giydi. Melek'e dönüp;

"Tatilimizi burada kesmek zorundayız güzelim üzgünüm. Hazırlan gidiyoruz." dedi.

"Ne oldu Barlas? Kim kayıp?" valizleri çıkarıp eşyalarını koymaya başladı.

"Küçük hanım kayıp." dedi küçümseyen sesle. "Hayatımı yine zehir etti bir yolunu bulup. Of! " Islak saçlarını tarayıp eli ile şekil verdi, eğer boş bir nedenden ötürü ortalıktan kaybolduysa elinden çekeceği vardı Feriha'nın. İçinden yemin etti bu sefer acımayacaktı.

'Ne zaman acıdın ki?' diyen iç sesine aldırmadı.

"İnşallah bulunur. Bulursun sen onu sevgilim." her şey hazırdı.

"Bulacağım. Bulacağım ve bir güzel cezasını verecegim hiç merak etme." evden çıkıp arabaya koydu elindeki valizleri. Melek çoktan binmişti, kocasını bekliyordu.

Barlas arabaya binip çalıştırdı ve hızla uzaklaştı kaldıkları evden. Vitesteki elinin üstünde Melek'in elini hissedince ona döndü birkaç saniyeliğine:

"Ne oldu?" dedi.

"Feriha'nın seninle neden evlendiğini hiç düşündün mü?" dedi.

"Bilmem zengin olmak için herhâlde." omuz silkti.

"Yanlışın var kocacığım. Feriha, Ahmet babaya olan borcunu ödemek için geldi evimize." dediğinde şaşırmıştı genç adam. Neler söylüyordu karısı? Hiç bir şey anlamamıştı.

"Ne diyorsun sen?" dedi.

"Para borcu değil onunki, gönül ve hayat borcu. Feriha kalp hastasıydı, İlay Hanım sayesinde baban onunla tanıştı ve tedavi etmek için her şeyi yaptı; ama kalbi çok hastaydı ve acilen nakil olması gerekiyordu. Amcanın organlarını bağışlamıştı ya hastaneye o kazadan sonra?" dediğinde başını salladı "Amcanın kalbini Feriha taşıyor sevgilim. Lütfen ona kötü davranmaktan vazgeç. Tamam, sevmiyorsun, konuşmak istemiyorsun; ama hiç olmazsa görmezden gelip kalbini kırma. Amcanın kalbini kırma."

Barlas amcasını çok seviyordu. Rafet ve Macit'in babası değildi yalnızca, onun da babasıydı. Ahmet Bey'den daha yakındı amcasına genç adam. Öldüğünde çok üzülmüştü, sanki kendisi yetim kalmış gibi içi yanmıştı. Amcası yengesiyle bir trafik kazasında ölmüştü, tabii kaza süsü verilmiş bir cinayet olduğunu aileden başka kimse bilmiyordu. Karamanlar'ın düşmanı çoktu, yaptıkları işten dolayı çoktu.

"Nerden biliyorsun bunları?"

"Babamın annemle konuşmasını duymuştum." dedi sakince. "Barlas lütfen bildiğini belli etme, Feriha kimsenin bilmesini ve ona hasta muamelesi yapmasını istemiyor." diye sıkı sıkı tembihledi kocasını...

"Tamam, güzelim." diyip elini sıktı karısının. İsminin hakkını veriyordu Melek. Çok güzel bir kalbi vardı. Yüzü gibi güzeldi kalbi.

İçi bir an pişmanlıkla kavrulmuştu genç adamın. Neler demişti, neler yapmıştı o kadına. O hasta kalbini tuzla buz etmişti. Derin nefes alıp direksiyonu sıktı sinirle. İçinden kendine en ağır küfürleri savurdu. Onu hemen bulmalıydı.

Bir saatin sonunda eve uğrayıp Melek'i bırakmış ve hemen üniversiteye sürmüştü arabayı. Okulun önünde durduğunda arabadan hızla inmiş Eren ve Rafet'in yanına gitmişti koşar adımla.

"Hele şükür gelebildin." Rafet'in sitemini duymazlıktan gelerek:

"Ne zamandan beri yok ortalıkta?"

"Üç saattir. İşin garibi İrem de yok ortalıkta." Eren elini beline koymuş Barlas'a bakıyordu.

"İrem kim?" dedi genç adam.

"Feriha'nın arkadaşı..."

Barlas bir şey demeden okulun içine girdi. Koridorda yürüyüp sınıflara baktı. Arkasından gelen Rafet ve Eren;

"Baktık yok." dediler. Barlas, bir an durdu ve aklına bir şey gelmiş gibi döndü kuzenine;

"Güvenlik kameraları?" dediğinde üçü de güvenlik odasına koştular, ne de olsa okul kendilerinindi. Karamanlar sadece mücevher satmıyorlardı. Okullar ve hastaneler yaptırıp insanlara yardım ediyorlardı.

Görüntüleri tek tek inceleyen Barlas, Eren ve Rafet Feriha'nın en son tiyatro salonuna doğru koştuğunu gördüler, ondan sonrası yoktu. Eren baktığı görüntüde Feriha'dan yarım saat önce tiyatro salonuna giren Sarp'ı görünce küfür etti.

"Si***!" hepsi ona döndüğünde "Feriha tiyatro salonunda Sarp'ın elinde." dedi.

"Sarp kim?" diye sordu Barlas.

"Feriha'ya takıntılı bir şekilde âşık kendisi, hatta ondan karşılığını alamayınca dövüp hastanelik edecek kadar manyak biri. Kesin o kapattı onları oraya." dediğinde, güvenlik odasından çıkıp tiyatro salonuna doğru yürüyorlardı bile.

"Hah! Bir takıntılı aşığımız eksikti." dedi sinirle genç adam. Salonun önüne geldiklerinde kapıyı açıp içeri girdiler.

Işıklar açıldığında Eren, Rafet ve kocasını görünce çok şaşırdı genç kadın. O ne zaman gelmişti ki? En önemlisi onun için mi gelmişti? Etraftakileri unutup sadece Barlas'a bakıyordu, Barlas da ona bakıyordu; ama sinirle. Yutkundu. Kesin çok kızmıştı tatilini yarıda bırakmasına sebep olduğu için.

Barlas ağır adımlarla karısına yaklaştı. Bakışlarındaki korkuyu görebiliyordu, zaten onun gözlerinde korkudan başka bir duygu görmüyordu, tanıştıklarından beri. Sebebi de kendisiydi; ama şu an ilgilendiği şey onun korkusu değil yanağındaki morluk ve dudağındaki kandı. Yanına vardığında önünde diz çöktü. Feriha her an kaçabilirdi. Elini yanağına götürdüğünde kadın geri gitti birkaç santim, dolu gözlerini kaçırarak:

"Ben... Ben özür dilerim tatili..." dudağının kenarına dokunan başparmakla sustu Feriha. Bakışlarını kocasının siyah gözlerine çevirdi. Dudağına bakıyordu.

"Acıyor mu?"

Sesinde nefret ya da umursamazlık yoktu, sadece merhamet vardı. Usulca karısının dudağını okşadı. Sinirle soluyup "O adamı bulduğumda çenesini kırıp eline vereceğim." dedi.

Şaşkınlıkla kocasına bakan kadın: "Kızmadınız mı bana?" dedi.

"Tabii ki kızdım." dediğinde karısı başını eğdi. "Böyle tedbirsiz olmana kızdım." Feriha başını kaldırıp kocasına baktığında ne diyeceğini bilemedi.

Eren, İrem'i kucağına alıp sahneden indirdi. Rafet ikiliyi yalnız bırakmak için Eren ile gitti. Eren İrem'i arka koltuğa bindirip sürücü koltuğuna oturdu. Rafet de yanına...

Sahnede yalnız kalan karı-koca bir süre sessiz kaldılar. Sonra Barlas ayağa kalkıp Feriha'yı kucağına aldı. Şaşkın-

lıktan çığlık atan genç kadın korkuyla kocasının boynuna sarıldı:

"Ne yapıyorsunuz?"

"Karımı kucağımda taşıyorum." dedi gayet şuh bir sesle. Eğleniyordu, sesinden belliydi.

Feriha, arabaya binene kadar aklında tek kelime vardı: Karım...

'Sen asla karım olmayacaksın!' diyen adama ne oldu acaba?

Yol boyu sessizlik hâkimdi arabada. Genç kadın şaşkınlığını üzerinden bir türlü atamıyordu. Ondan her fırsatta nefret ettiğini göstermekten çekinmeyen adam, az önce kendisi ile ilgilenmiş; hatta 'karım' demişti. Bu değişimin sebebini merak ediyordu.

Barlas karısının bu ani değişim karşısında afalladığını görebiliyordu. İçten içe gülse de bunu dışarı pek yansıtmıyordu. Düz bir yüz ifadesi ile sürüyordu arabayı, bundan sonra ona iyi davranacaktı. Elinden geldiği kadar, en azından görmezden gelmeyecekti.

Öğrendikleri onu değişmeye zorluyordu, zaten sayamadığı kadar kırmıştı emanet kalbini. Derin nefes alıp direksiyonu sıkıca kavradı. Az daha güç sarf etse, kırılacaktı zavallı dilsiz, ağızsız direksiyon.

Hastaneye vardıklarında arabadan inip koşarak içeri girdi Feriha. Bir an önce arkadaşını görmek istiyordu. Eren onlardan önce vardığı için hastaneye, İrem'i doktor muayene etmeye başlamıştı bile. Arkasından gelen kocasını umursamadan Eren'e koştu nefes nefese.

"İrem nasıl?" diye sordu telaşla.

Eren arkadaşının sırtını sıvazladı: "İyi olacak bebeğim, merak etme. Doktor muayene ediyor." dediğinde Barlas'ın öldürücü bakışları üstündeydi; ama Eren'in bundan pek etkilendiği söylenemezdi.

Feriha aniden arkasındaki adamı hatırlayıp Eren'den uzaklaştı. Rafet koltukta öylece oturup yengesi ile kuzenini izliyordu. Feriha'yı kucağında taşırken görmüştü Barlas'ı. Şaşırsa da sevinmişti; çünkü bu aralarının düzeleceğine işaretti. Onların iyi anlaşmasını istiyordu nedensizce. Feriha üzüldükçe onun canı sıkılıyordu. Barlas'a çok kızıyordu onu üzdüğü için. Feriha'yı olmayan kız kardeşi yerine koymuştu çünkü. O yüzden içinden onu hep korumak kollamak geliyordu.

Doktorlar İrem'in ayağını alçıya almış korktuğu ve yorulduğu için sakinleştirici verip uyutmuşlardı. Feriha da başında bekliyordu can dostunun. Yastığa dağılmış sarı saçlarını anne edasıyla okşayarak gülümsüyordu. Odada onunla birlikte bekleyen kocası neden gülümsediğini merak etmişti; ama sormamıştı tabii. Feriha eli hâlâ İrem'in saçlarında, bakışlarını kızın güzel yüzünde sabitleyerek konuşmaya başladı. "Yurttayken hastalandığımızda gündüzken bakıcı anne ilgileniyordu bizimle. Ben nadiren hastalanırdım, o yüzden hastalandığımda çok kötü oluyordum. Kemiklerim kırılırcasına sızlıyordu. Soğuktan tir tir titriyordum. Geceleri kimse olmazdı yanımızda. Otuz, otuz beş kızın kaldığı bir yatakhaneyi ısıtan bir şey olmadığından, hâliyle çok soğuk oluyordu. Hastayken geceleri çok üşüyordum. Yorganı kendime bürüyüp

ısınmaya çalışıyordum; ama nafile. Soğuğu iliklerimde hissediyordum; ama soğuk kimsesizliğimin yanında hiç bir şeydi. Ne beni şefkatle saran annem, ne de ateşim çıktığı için endişelenen babam vardı yanımda. Bir tek İrem vardı. Ateşli olduğum için kendimden geçip geceleri kemiklerimin acısından inlediğimde yerinden kalkıp yanıma gelirdi ve bana sarılırdı. O an anlardım yalnız olmadığımı. İrem benim geçmişim, bebekliğim, çocukluğum... Her şeyim... Ben, İrem olmadan geleceğe yürüyemem. O benim tek akrabam." demişti. Bütün bunları neden anlattığını bilmiyordu; ama içinden gelmişti anlatmak.

Barlas sessizce dinlemişti karısını, hiç tanımadığı karısını. İlk kez dinlemişti, ilk kez onun sesini duymuştu bu kadar uzun süre. Değişiyor muydu acaba? Kendi kendine düşünmeden edemedi. Bildiği tek şey vardı, artık bu küçük kızdan o kadar da nefret etmiyordu. Nefret, yerini acıma duygusuna bırakmıştı. Kimsesi yoktu zavallının. Hayata 1-0 yenik başlayan kızcağıza iyi davranmaya karar vermişti. Ona hâlâ kadın gözüyle bakmasa da arkadaş olabileceklerini düşündü. Onu tanımak eğlenceli olabilirdi.

Hastaneden çıkıp İrem'i evine bırakmışlardı. Feriha yanında kalmak için kocasından bakışları ile izin almıştı. İzni alınca sevinmiş ve arkadaşının yanında kalmıştı. Tabii önce Sarp meselesi vardı. Barlas önce Sarp meselesini öğrenmişti karısından. Sinirleri tepesine çıksa da, karısına bir şey belli etmemişti. Onun suçu yoktu ne de olsa.

Barlas eve döndüğünde Feriha'yı merak edenlere, arkadaşı İrem'in ayağını kırdığını ve Feriha'nın onun yanında kalacağını söylemişti. Melda Hanım ve Ahmet Bey rahat nefes almışlardı. O kız kendisine emanetti; asla ona bir şey olmasına izin vermeyecekti Ahmet Karaman.

Geçen bir hafta şaşırtıcı derecede sakin ve huzurlu geçmişti. Sarp, o günden sonra rahatsız etmemişti onu. İrem iyileşiyordu. Ayağı hâlâ alçıda olsa da, bastonla yürüyebiliyordu. Feriha elinden geldikçe onun yanında oluyordu. Barlas karısının arkadaşları ile tanışmıştı. Hepsi oldukça iyi ve eğlenceli insanlardı, tabii Eren'i bir türlü sevememişti; çünkü karısı ile aralarında garip bir bağ vardı. Aşk ya da ilişki değildi; ama belli ki Feriha, Eren için çok değerliydi. Sürekli onların birbirilerine "bebeğim" ve "yakışıklı" gibi hitapları canını sıkıyordu.

Eren, Barlas'ın ondan hazzetmediğini görebiliyordu ve açıkçası pek de umurunda değildi. Ona kızgındı ve bir gün onunla bir güzel tartışmak istiyordu bu konuda. Onun bebeğini kimse üzemezdi.

Feriha, okuldan geldikten sonra odasına çıkarak üstünü değişti ve aşağı inip doğruca mutfağa geçti. Nursel Hanım akşam yemeği yapıyordu. Yanına yaklaşıp yanağını öptü. Düşünceli bir şekilde patatesleri soyan kadın korkuyla irkildi.

"Ay!" dönüp kendisini öpenin Feriha olduğunu görünce gülümseyip: "Sen miydin kızım?" dedi, elini kalbinin üstüne koyarak:

"Çok korktum." dedi.

Feriha gülerek bir bardak su doldurup ona uzattı. Kadın alıp kafasına dikti.

"Ne o başka birini mi bekliyordun Nursel Sultan?" dedi, muzip tavırla. Masanın üstünde duran tabaktan mandalina dilimi alıp ağzına attı.

"Zevzek..." dedi sahte kızgınlıkla. "Kimi bekleyeceğim ben? Sadece korktum." elindeki patatesi soymaya devam etti.

"Yemekte ne var?" diye sordu meyve tabağından elma dilimi alıp yerken. Sandalyeye oturmuş tabağı karşısına alıp içindekileri silip süpürüyordu. Kafayı son zamanlarda meyvelere takmıştı. Ne zaman görseler elinde meyve tabağı vardı.

"Köfte ve patates püresi..." dediğinde genç kadın yüzünü buruşturdu memnuniyetsizce. Canı başka yemek çekiyordu. Nursel Hanım ondan bir ses gelmeyince dönüp baktığında memnun olmadığını gördü. Son zamanlar iştahı pek yerindeydi. Herkes bunu Barlas'ın artık onu üzmemesine bağlıyordu; ama tecrübeli kadın bunun başka sebebi olduğundan şüpheleniyordu. Belki de uzun zamandır bekledikleri bebek geliyordu. Evi güzel gülüşleri ile dolduracak bir bebek... Düşüncelerine gülümsedi Nursel Sultan.

Hadi İnşallah!

"Sen hangi yemeği istersin?" diye sordu anne şefkatiyle.

Melda Hanım ve Nursel Sultan ona o kadar iyi davranıyorlardı ki kocasının yaşattığı acıları çekmeye değerdi. Olmayan ailesi olmuşlardı hepsi. Bir haftadır kocası da ona iyi davranıyordu. Her gördüğünde hâl hatır soruyordu. Bazı geceler onun yanında kalıyordu. Aynı yatakta iki yabancı gibi uyuyorlardı, birbirine uzak iki yabancı. Feriha, hâlâ ona mesafeli davranıyordu. Şimdi iyi davransa da daha önce yaptıklarını unutmamıştı, hele lansmandan kovmasını hiç çıkaramıyordu aklından. Barlas onun mesafesini anlıyordu, zaten onunla karı-koca ilişkisi yaşamak için kalmıyordu yanında. Yaşadıkları kolay değildi genç kadının. Yanına yatmasına izin vermesi bile muciz eydi aslında.

Genç kadın düşünmeden "Yaprak sarma..." dedi çocuksu edayla. Bütün gün okulda kokusu gelmişti burnuna ve canı feci şekilde yaprak sarması çekmişti. Nursel gülümseyerek;

"Tamam, şunu bitireyim yaparım." dedi. Feriha ayağa kalkarak itiraz etti hemen:

"Katiyen olmaz kendim yapacağım." dedi. Buzdolabını açarak içinden lazım olan malzemeleri çıkardı ve sarmanın iç harcını yapmaya başladı. Harç hazır olduktan sonra yaprakları sıcak suda bekletip açtı ve içine harcı doldurup ince ince sarmaya başladı. Sarma işinde ne Fidan'ın, ne de Nursel Hanım'ın yardımını kabul etmişti. Sardığı sarmaları özenle tencereye dizmiş, üzerine yağ ilave edip ocağa koymuştu.

Yemek pişerken elini yıkayıp bahçede Melek ve Almina ile sohbete dalmıştı. Bir saat sonra Feriha mutfağa geçerken kocasının geldiğini gördü. Melek'e sarılmış boynunu koklayarak öpüyordu. Onları öyle görünce birkaç saniye duraksadı; ama hemen kendine geldi ve içinden küfürler savurup mutfağa âdeta koşmuştu. Kocasının onu gördüğünden habersizdi tabii. Barlas onları öyle gördükten sonra koşan karısının arkasından gülümsemişti. Kendisine alışamamıştı bir türlü. Barlas ona bir adım atıyordu, Feriha iki adım geri gidiyordu. Sebebini de biliyordu: acı çekmemek...

Karısını bırakıp evdekilerle selamlaştı ve odasına çıktı. Üzerini değişip aşağı indi. Mutfağın önünden geçerken burnuna dolan yaprak sarmasının kokusu onu resmen kendine çekmişti. Yolda, eve gelirken aklından geçirmişti 'keşke akşam yemekte sarma olsa' diye, dileği kabul olmuştu. Gülümseyerek içeri girdiğinde Nursel Hanım'ı beklerken karşısına ikinci karısı çıkmıştı. Duvara sırtını yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi ve genç kadını izlemeye başladı. Tencereden büyük özenle aldığı sarmaları tabağa diziyordu, arada ağzına atması da cabası. Kendinden öyle geçmişti ki arkadan ona yaklaşan kocasını hissetmemişti bile. Barlas tabağa koyduğu ince sarılmış sarmanın birini aldığında Feriha ona bakmadan eline vurdu:

"Çöpçülük yapma Rafet uslu dur. Masada yersin herkesle birlikte." dedi ciddi bir sesle. Barlas kısık sesle gülüp;

"Peki, anneciğim." dedi; ama elindeki sarmayı bırakmayıp ağzına götürdü. Büyük bir iştahla çiğnemeye başladı.

Feriha birkaç santimlik mesafeden duyduğu bariton sesin ve aldığı kokunun sahibinin Rafet olmadığını anlamıştı. Dehşet içinde kafasını yavaş yavaş sese çevirdi. İçinden onun olmaması için dualar ediyordu; ama ne yazık ki duası kabul olmamıştı. Demin eline vurup azarladığı kişi tam da düşündüğü kişiydi: kocasıydı. Umut'un deyimiyle esmer bombaydı. Evet, Umut her ne kadar kızgın olsa da Barlas Karaman'ın yakışıklı bir erkek olduğunu inkâr etmiyordu, hatta ona isim bile takmıştı 'Esmer bomba.'

Genelde bu ismi erkekler beğendikleri esmer tenli kadınlara takıyorlardı; ama söz konusu Umut ise her şey

olabiliyordu. O genel tezleri çürütmek için gelmişti bu dünyaya.

Genç kadın yutkunup kocasına baktı. Kızmamıştır inşallah diye geçirdi içinden. Barlas karısının şaşkın suratı ile bayağı eğleniyordu. Eline ikinci sarmayı aldığında Feriha:

"Ben Rafet sandım kusura bakmayın." dedi, yüzüne bakmadan. Sonra aniden: "Onları ben yaptım." diye uyardı, yaptığı sarmaları büyük iştahla yiyen kocasını. Geçen seferki kek olayını unutmamıştı hâlâ. Kalbi nasıl da kırılmıştı o gün.

"Eee?" diye sordu kocası umursamadan. Birbirilerine bakmıyorlardı; ama fazla yakın duruyorlardı. Öyle ki Feriha arkasına dönse burun buruna geleceklerdi.

"Yani sevmiyorsunuz ya benim yaptığım şeyleri." Sesi titremişti sona doğru. O anlar aklına geldikçe ağlayacak gibi oluyordu. Barlas o günü hatırlayınca içindeki ince sızıyı görmezden gelmeye çalıştı. Vicdan denen şey ona her an kendini belli edip azap çektirmekten zevk alıyordu. Elindeki sarmayı ağzına atıp peçete ile elini ve ağzını sildi. Ağzındakini çiğnemeden önce karısının yanağını öptü.

"Eline sağlık çok güzel olmuş." deyip çıktı mutfaktan, arkasında eli yanağında şaşkın bakışlarla gidişini izleyen karısını bırakarak. Barlas Karaman kendince özür dilemişti o öpücükle.

Genç kadın hocanın verdiği projeyi düşünüyordu, eğer başarılı olurlarsa hoca sınavsız geçirecekti ikiliyi. O

yüzden o proje çok önemliydi. Bütün gün eşleştiği çocuk ile çok düşünmüşlerdi; ama bir karara varamamışlardı. Aklında; nereyi dekore edecekleri hakkında düşüncelerle yukarı çıkarken telefonu çaldı. Cebinden çıkardığı telefona baktığında, kayıtlı olmayan numarayı görünce kaşlarını çattı. Kimdi ki bu? Numarasını sayılı kişi biliyordu. Kim olduğunu merak ederek telefonu cevaplayıp kulağına götürdü;

"Alo!" dedi soğuk sesle.

"Ortak?" dedi kadifemsi bir erkek sesi. Ortak mı? Kimdi ki bu?

"Efendim?" dedi şaşkınca.

"Benim Aral..." dediğinde tanımıştı sesin sahibini. Proje ortağıydı arayan.

"Merhaba Aral. Numaran kayıtlı olmadığı için tanımadım." dedi. Merdivenleri çıkmayı bırakmış en son basamakta oturmuştu.

"Anladım ortak. Numaranı Eren'den aldım, tabii önce bir güzel sorgu yedim ve sana yavşamayacağıma dair erkek sözü verdim." dediğinde kahkaha atmıştı genç kadın. Bu çocuk çok komikti, daha birkaç gündür tanışmalarına rağmen çok eğleniyordu onunla.

"Söyle bakalım neden aramıştın beni sen?" diye sordu merakla. Belki de dekore edecekleri bir yer bulmuştu.

"Yer buldum." dediğinde, Feriha çocuksu bir sevinç ile;

"Neresi?" diye sordu.

"Benim yatak odam..." dedi muzip ses. Aral Feriha'yı çok sevmişti. Onun kadar temiz ve saf kızların bu dünyada kalmadığını sanıyordu; ama kalmıştı işte. Onunla ara-

da böyle şakalaşınca ne kadar utandığına şahit olmuştu, şimdi de kıpkırmızı olduğuna emindi.

"Çok pisliksin Aral. Direkt seni yatağa atmak istiyorum desen daha inandırıcı olurdun." dedi, kendinden beklenmeyen şekilde, sonra utanarak elini ağzına kapatmıştı. Aral duydukları ile kahkahayı basmıştı. Bu kız bir harikaydı. Çok eğlenecekti bu proje süresince.

"Asıl sen benim yatak odamı görmek istediğini söylersen daha inandırıcı olursun ortak." deyip güldü ve sonra ciddileşerek: "Gerçekten yer buldum. Ağabeyimin yeni aldığı evi dekore edeceğiz. Konuştum ve izin aldım; ama hoşuna gitmezse bize ceza vereceğini de söylemeyi ihmal etmedi tabii." deyip Feriha'nın konuşmasını bekledi.

"Çok güzel. Ağabeyine söyle bayılacak evini görünce." sevinçle gülümseyip vedalaştı ve telefonu kapattı. Ayağa kalkmak için hareketlendiğinde yanı başındaki bir çift ayakkabıyı gördü. Ayakkabıların sahibinin kim olduğuna bakmak için kafasını kaldırdığında küçük dilini yutacaktı korkudan. Kocası cehennem zebanileri gibi başında dikiliyordu ve surat ifadesi deminden beri onu dinlediğini gösteriyordu. Karanlık çökmüş gözlerini yeşillere dikip derin nefes aldı. Feriha hemen ayağa kalkıp karşısında durdu. Genç adam;

"Aral kim?" diye sordu. Gök gürültüsü gibi şiddetli ve korkunç bir sesle.

"Proje ortağım..." dedi sakin sesle. Suçu yoktu sadece yanlış anlamıştı belli ki kocası.

"Ne projesi bu?" diye sordu hâlâ aynı ses tonuyla.

"Hoca verdi sınıfa. Eşleştiğimiz kişi ile bir ev dekore edip kendisine sunacağız. Beğenirse o projenin sahipleri-

ni sınavsız geçirecek." Kocasının bakışlarındaki karanlık hâlâ kendini muhafaza ediyordu. Kaşlarını çattı Barlas. Ne projesi?

"Hangi bölümü okuyorsun sen?" diye sordu. Kendine gülmek istedi bir an, karısının hangi bölümde okuduğunu bilmiyordu. Ne ironik bir durum.

"İç mimari..." dedi. Barlas, usulca kafasını salladı.

"Geçebilir miyim?" dedi genç kadın masum bakışlarla. Barlas kenara çekildi. Feriha tam yanından geçerken kolunu tuttu. Genç kadın şaşkınca kolundaki ele baktı.

"Bu Aral'ın soyadı ne?" diye sordu sakin bir sesle Barlas.

"Özbay... Aral Özbay..." dedi, hâlâ şaşkınca bakıyordu kocasının yüzüne. Az önce o kendisiyle ilgili sorular sormamıştı değil mi? O yanlış anlamıştı.

Genç adam kafasını sallamış ve uyarıcı bir sesle: "Sadece proje ortaklığı..." demişti. Ne demek istediğini anlamak için profesör olmaya gerek yoktu. Kurduğu cümlenin anlamı; "ortaklık haddini aşma ve kim olduğunu unutma" demekti.

"Anladım." dediğinde kocası kolunu bıraktı.

Genç kadın, Aral ile dekore ettikleri evin beğenilmesinin ardından kafede bir şeyler içmiş sonra eve gelmişti. Aral her ne kadar eve bırakmak için ısrar etse de Feriha razı olmamıştı.

Bir taksiye binip evin yolunu tutmuştu. İki gündür bulanan midesi yüzünden pek iştahı da yoktu, hem regl dönemi de yaklaşıyordu. O yüzden bindiği taksiyi bir eczanenin önünde durdurdu. İnip eczaneye girdi ve satıcıdan hamilelik testi istedi. Testi aldıktan sonra hızla çıkıp utançla yüzünü kapadı. Az önce bir erkekten hamilelik testi istemişti. Kıpkırmızı bir suratla tekrar taksiye binip eve doğru yola çıktı.

Eve geldiğinde bulanan midesini boşaltmak için koşarak odasına çıktı. Çantasını yere atıp banyoya girdi ve klozete tutunarak midesini boşalttı. Nihayet kusma işi bittiğinde genç kadın da bitmişti. Elini yüzünü yıkayıp, ağzına su alıp çalkaladı. Sonra aklına test gelince odaya geri döndü çantasından çıkarıp eline testi aldı. Büyük bir heyecanla banyoya geri dönüp testi yaptı.

Tam iki saattir klozet kapağının üstünde oturmuş elindeki teste bakıyordu.

"Aval aval bakma kızım. Kalk ve git kocana söyle ne söyleyeceksen." diye, kendini gaza getirmeye çalışıyordu. Nihayet duygusal bir ilişkiye girdiği klozet kapağından ayrıldığında derin nefes alıp banyodan çıktı. Odasının kapısını yavaşça açıp dışarı çıktı. İkinci kata indiğinde karşısına Melek çıktı. Ona gülümseyip elindeki testi sıkı sıkı tuttu. Kimsenin görmesine gerek yoktu şimdilik.

"Melek kocan nerede?" diye sordu. Hâlâ kocasını ismini zikretmemişti ne sesli, ne düşüncesinde. Melek kocan lafına şaşırsa da gülümseyip;

"Çalışma odasında. Bir şey mi oldu Feriha?" diye sordu. Genç kadının rengi atmıştı çünkü.

"Yoo yo... Bir şey yok sadece bir şey soracaktım ona." sakin gözükmeye çalışıyordu. Artık ne kadar başarabilirse...

"Tamam o zaman..." deyip aşağı indi Melek.

Feriha ise çalışma odasının önüne geldiğinde, keskin bir nefes bıraktı dudaklarından. Kapıyı tıklatıp cevap bekledi. 'gel' lafını duyunca hemen içeri girdi. Kocası elindeki gazeteye bakıyordu. Kaşlarını çatmış burnundan soluyordu. Sinirli olduğunu her hücresi bağırırken genç kadın yanlış zamanda geldiğini anlamıştı. Acaba bir şey demeden gitsem mi diye geçirdi içinden. Geç kalmıştı; çünkü kocası kafasını kaldırıp onu görünce ağır hareketlerle koltuktan kalktı ve avcının avına yaklaşması gibi ağır ağır yürüyerek karısının karşısına geçmişti. Elindeki gazeteyi gözüne sokar gibi fırlatıp sinirle tıslad.

"Bu ne?"

Genç kadın şaşkın bakışlarını kocasından alıp yerdeki gazeteye çevirdi. Gördükleri kocaman yutkunmasına sebep olmuştu. Gazetede kendisi ve Aral'ın abisi Haluk Özbay'ın fotoğrafı vardı; ama mesele fotoğraf değildi mesele. Yazıya atılan başlıktı.

'ÜNLÜ İŞ ADAMI HALUK ÖZBAY OBJEKTİFLERE GÖNLÜNÜ KAPTIRDIĞI GİZEMLİ GÜZEL İLE YAKALANDI'

"Bakın açıklayabilirim." dedi bakışlarını siyah cehennem ateşi saçan gözlere çevirerek. Aynı o geceki gibi bakıyordu Barlas. Tek fark nefretin yanına tiksinti de eklenmişti. Hırsla Feriha'ya yaklaşıp çenesini tuttu. Öyle sert sıkıyordu ki neredeyse kırılacaktı zavallı kadının çenesi:

"Ne açıklayacaksın? Onunla nasıl eğlendiğini mi?" sesindeki iğrenmişlik canını yakıyordu genç kadının. Çenesini sıkan eli unutmuş, dediklerine kulak vermişti. "Birkaç gün iyi davrandık kendini bir halt sandın sen. O gün bana İrem'de kalacağını söylemiştin ben de izin vermiştim. Meğer İrem bahaneymiş!" dedikten sonra o aşağılayıcı gülüşü belirdi dudaklarında.

"Nasıldı? Zevk aldın mı?"

Tükürürcesine söylediği sözler, kızgın yağ gibi tenine ve kalbine değip canını yakıyordu.

"Bırak!" dedi sinirle genç kadın. Kimse onu aşağılayamazdı. Hele suçu yokken asla!

"Sen beni o koltuğa götürecek bir araçsın o kadar. İşin, bana bir çocuk vermek. " ağzından çıkan cümleler ile genç kadının kalbini ezmişti, sanki büyük bir fil tepiniyordu göğsünde. Kalbi ile birlikte diğer organlarına zarar veriyordu. Bu zamana kadar anne-babasının kendisini terk etmesinden başka derdi olmayan küçük bir kız iken, şimdi kocası olacak bu adamdan ne hakaretler işitip kalbinin parçalanması gibi oldukça büyük bir derde sahipti. Sözlerle hem öldürüp hem yaşatabilirdi bir insan. Barlas Karaman, karısını sözleri ile yavaş yavaş öldürmeye yemin etmişti. Kırık kalp parçalarının üzerine basarak canını acıtıyordu.

Yanaklarından süzülen yaşlara aldırmadan elindeki testi boşta olan eline verdi kocasının. Eline gelen şeyle bakışlarını karısından çekip elindekine baktı. Testi görünce şaşırmıştı. Kadının çenesini sıkan eli gevşeyince yere yığıldı Feriha. Elini kırık kalbinin üstüne koyup derin derin nefes almaya başladı:

"Hamileyim..." dedi bayılmadan önce...

Genç adam şaşkın bakışlarını bir süre yerde baygın yatan karısının üzerinde dolaştırdı. Bir anda hayali bir el tarafından yediği tokat ile kendine geldi. Hızla eğilip karısını kucağına aldı ve kapıyı zorlukla açıp dışarı

çıktı. Karısının hareketsiz kafası omzuna yaslandı ağır çekimde. İçini kaplayan pişmanlık ve korku hat safhaya ulaşmıştı, ya ona bir şey olursa? Kendi düşüncelerine kaşlarını çatarak kafasını iki yana salladı. Olmayacak, ona bir şey olmayacak. Her ne kadar suçlu olsa da ona hiç bir şey olmayacak, tabii genç adamın düşünceleriydi bu. Aşağı inerken onları ilk gören Melda Hanım şaşkınlıkla ağzını kapattı:

"Oğlum!" diye bağırdı.

"Nasuh!" diyerek tüm gücü ile bağırdı genç adam. Sesine Nasuh dâhil herkes gelmişti. Koşarak yanına geldiklerinde hepsinin gözleri kocaman açılmıştı. Ne olmuştu acaba? Feriha neden bayılmıştı? Barlas'ın telaşlı boğuk sesi korku tohumlarını serpiyordu duyanların içine:

"Arabayı hazırla!" arkasından gelen ailesini dinlemeden arabaya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Arabaya bineceği sırada karısının bacaklarının altından gelip koluna değen sıcaklık içini ürpertti. "Allah'ım düşündüğüm şey olmasın." dedi kendi kendine; ama ne yazık ki düşündüğü şeydi. Genç kadının kanaması vardı. Beyaz gömleği bunu gözüne sokarcasına kıpkırmızı bir hâlde kendisine göz kırpıyordu.

Hastaneye vardıklarında Macit ile Feriha'nın doktoru Leyla Hanım onları bekliyordu. Genç adam araba durur durmaz arabadan hızla indi ve hemen kapının önünde duran sedyeye yatırdı karısını. Diğer arabadan inen Melda Hanım oğlunun kolundaki kan lekesini görünce çığlık atıp elini ağzına kapadı. Tüm aile bireyleri hastanedeydi. Macit ve Leyla yanlarından hızla geçen sedyenin peşinden koştular, arkalarından da Karaman Ailesi... Muayene odasına girdiklerinde önünde küçük bir kalabalık oluşturmuşlardı. Barlas kolundaki kana baktı: Onun kanına... Belki de bebeğe bir şey olmuştu, eğer bir şey olursa kendini asla affetmeyecekti. Söyledikleri kulağına değdikçe aklını kaybedecek gibi oluyordu. Dinlemeden nasıl da yargılamıştı. Karısının acı çeken yüzünü hatırladıkça sinirleri tepesine çıkıyordu. Sinirle hırlayıp sıktığı yumruğunu duvara geçirdi. Kendisini izleyen karısı Melek yanına gelip;

"Aşkım sakin ol. Bir şey olmayacak." dedi. Evet, fiziken bir şey olmayacaktı belki; ama kırık kalbi yeniden ayaklarının altında ezilmişti. Zehirli bir hançer gibi sözleri canını öyle yakmıştı ki bir daha asla eskisi gibi olacağına dair umudu yoktu genç adamın.

Kocasının duvara vurduğu eline bakıp iç geçirdi Melek. Öyle şiddetliydi vuruşu eli kesilmişçesine kanıyordu. Elini açmak için çevirdiğinde, avucunun içinde unuttuğu şeyi hatırladı Barlas. Elini usulca açtığında pozitif teste ilişti bakışları. Ne zamandır elindeydi ki? Anlaşılan hiç bırakmamıştı. Gözlerini kapatıp derin nefes aldı. Melek kocasının elindeki testi görünce şaşırmıştı.

"Hamile mi?"

Tabii sesinin yükseldiğinden haberi yoktu. Onu duyan kayınvalidesi ve diğerleri başına toplandılar.

"Doğru mu oğlum?" diye sordu sabırsızca Melda Hanım.

"Evet anne doğru. Az önce öğrendim ben de." dedi sıkkın bir nefes bırakarak.

"Bana hemen neler olduğunu anlatacaksın Barlas!" diyen babasına baktı genç adam. Ahmet Bey'in itiraz kabul etmeyen sesine yenik düşüp ofladı ve gazetede çıkan haber yüzünden tartıştıklarını anlattı. Kendi dediklerinin hepsini söylemedi; çünkü babası her an çekip vuracakmış gibi bakıyordu ona.

Bütün konuşulanları dinlemeyen bir kadın vardı o koridorda. Kocasının başka bir kadından doğacak olan bebeğini öğrendiği andan itibaren beli bükülen Melek etrafına bakındı bir süre. Anlamsızlaştı bir anda her şey gözünde. Bir bebek büyüyordu başka bir kadının karnında; kocasının, sevdiği adamın bir parçası, kendisinin veremediği bir bebek... Ortadan ikiye bölünen kalbine bastırdı elini. Canı yanmıştı. Barlas'tan boşanmamak gibi bir karar aldığında bedelinin bu kadar ağır olacağını düşünmemişti. Kocasını tamamen kaybettiğini düşünüyordu şimdi. Yanaklarını ıslatan yaşları elinin tersi ile silerken koluna dokunan elin sahibine baktı. Rafet gülümseyerek bakıyordu ona. Cesaret verir gibi kolunu sıktığında kendini daha fazla tutamayıp kollarının arasına girip sessizce ağlamaya başladı genç kadın.

Bir saat sonra Leyla çıkmıştı Feriha'nın yanından. Onu gören Karaman Ailesi telaşla kendisine doğru yürüdüler.

"Doktor hanım kızım nasıl?" diye sordu, Ahmet Bey oğluna sinirli bakış atarak. Barlas o bakışlar karşısında sadece gözlerini kapattı.

"Feriha ve bebek iyiler. Bebeğimiz çok inatçı annesinden kopmak istemedi herhâlde; ama annesi çok hırpalanmış duygusal olarak. Kanaması o yüzden. Anlaşılan hamileliği sorunlu ve zor geçecek. Her daim gözetim altında olacak ve hiç üzülmeyecek." dediğinde hepsi aynı anda dönüp genç adama bakmışlardı.

Genç kadın gözlerini açtığında etrafına bakındı anlamayan gözlerle. Nihayet nerede olduğunu anladığında eli refleks olarak karnına gitti. En son hissettikleri kalbindeki sızı ve karnına giren şiddetli ağrıydı, gerisini hatırlamıyordu. Neden bu hâlde olduğunu hatırlayınca anılar birer kırık cam parçası gibi zihnine batmaya ve canını yakmaya başlamıştı. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatıp elinin altındaki bebeğine seslendi; sanki onu duyacakmış gibi aslında doğru ya bebekler anne karnındayken bile her şeyi duyar ve hissederler.

"Bebeğim." diye fısıldadığında yanında deminden beri varlığından habersiz olduğu biri;

"O iyi merak etme." dediğinde kafasını hızla ona çevirdi. Macit serumu kontrol ederken ona döndü ve göz kırptı. "Nasılsın yenge?" diye sordu yumuşak sesle.

Genç kadın yüzünü buruşturdu yenge lafına. "On tane eli sopalı kişi tarafından dövülmüş gibiyim ağabey" dediğinde Macit seslice güldü.

"Barlas Karaman yüz kişi gücündedir inanıyorum sana." dedi. Feriha kocasının ismini duyduğunda sinirle soludu:

"Ondan nefret ediyorum!" gözlerini kapattı.

"Etmiyorsun küçük." dediğinde sinirle parlayan bir çift yeşil gözle karşılaştı:

"Bana küçük deme!"

"Neden kocana özel mi o laf?" İnadına damarına basıyordu konuşturmak için. Neler olduğunu bilmek istiyordu. Yaşadıkları basit bir şey değildi. Feriha güçlü bir kadındı. Sıradan bir tartışma ile bu hâle gelmediğini düşünüyordu.

"O benim kocam değil. Ben onun için koltuğa giden bir aracım sadece." dediğinde kocasının sinirli sesi ve o kelimeler, kalbine oklarını batırmaya başlamıştı yeniden. Farkında olmadan dolan gözlerini kırptığında yanaklarından süzülen yaşları Macit eliyle sildi. Eğilip dudaklarını genç kadının alnına bastırdı. Abisi gibi gördüğü bu adamın sıcaklığı karşısında kendini daha fazla tutamayan genç kadın hıçkırarak ağlamaya başladı. Macit yanına oturup kollarının arasına aldı onu. Saçlarını okşayarak başına sevgi dolu öpücük kondurdu:

"Ağla boşalt içini güzelim. Ağabeyin yanında her zaman." bir yandan da içinden kuzenine en ağır küfürleri saydırıyordu. Gözlerinden akan her yaş canını yakarken dudaklarından dökülen kelimeler içini kavurmuştu genç adamın.

"Ağabey, ben ona ne yaptım? " diye sordu hıçkırıklarının arasında.

"Hiç bir şey yapmadın güzelim. O korkak herifin teki sadece." dediğinde, Eren'in de aynı şeyi söylediğini anımsadı. Barlas neden korkuyordu ki? Hiç bir şey anlamıyordu. O konuyu düşünmeyi kesip içini dökmeye devam etti:

"Ben sadece Ahmet baba gibi bir babam olsun istedim. Bir ailem olsun istedim. Ben o adamın sevgisini ve kocalığını istemedim ki." Yine bir hıçkırık çıktı boğazından. Yanağını genç adamın göğsüne yaslayıp derin derin nefes aldı ve konuşmaya devam etti: "Ağabey ben o evde kalmak istemiyorum. Bebeğime zarar gelsin istemiyorum." dedi kararlılıkla. Biliyordu ki o adamı her gördüğünde sinirli yüzünü ve dediklerini hatırlayacak canı yanacaktı. Macit saçlarını okşayıp içini mutlulukla dolduracak o cümleyi kurmuştu:

"Kalmak istemiyorsan kalmazsın güzelim." demişti.

Genç adam hastaneden çıktığında eve gitmeyip direkt her zaman gittiği bara sürdü arabayı. Karısı kendine geldiğinde, ailesi onu görmek için kaldığı odaya girdiklerinde çıkmıştı hastaneden. Kendisini görmek isteyeceğini hiç düşünmemişti. "Ben de olsam görmek istemem kendimi." diye kendi kendine mırıldanırken Macit'in sesiyle irkildi:

"Aracını görmeden mi gideceksin? Bir baksaydın hasar tespiti yapsaydın kuzen." sinirli; ama alay dolu sesi kulaklarına dolduğunda Macit'e bakmıştı sinirle.

"Ne saçmalıyorsun?"

"Bence ne saçmaladığımı anladın sen kuzen." Yanına vardığında: "Çok yakında öyle pişman olacaksın ki Barlas Efendi, yeri göğü inleteceksin ahlarınla. O gün geldiğinde dua et de o kız seni affetsin ve yüzüne baksın kardeşim." deyip omzuna vurdu. Kuzeni bir şey söyleyemeden çekip gitmişti yanından. Arkasından küfür savurup çıkmıştı hastaneden. Arabada her zaman bulunan yedek gömleği alıp üzerindekini çıkardı. Kanlı gömleğe bakıp iç geçirdi, sonra sinirle avucunda sıkıp arabanın bagajına fırlatmıştı.

Bara geldiğinde bar, yeni yeni dolmaya başlamıştı. Barmene yaklaşıp her zaman içtiği viskiyi sipariş etmiş,

etrafı izlemeye başlamıştı. Barmen kesme bardağı önüne koyduğunda teşekkür edip bardağı dudaklarına götürmüştü. İçki yakarak boğazından aşağı kaydığında rahatladığını hissetmişti.

"Vay vay vay kimler burada!"

Sesin sahibine döndü. Karşısında hiç görmek istemediği biri duruyordu. Haluk Özbay, arkadaşının buralara pek uğramadığını bildiği için onu bu gece burada görünce şaşırmıştı hâliyle. Evlendiğinden beri Barlas Karaman gece hayatı defterini kapatmıştı çünkü.

"Burada olduğuna göre bir derdi var anlaşılan." soruyu Erdem sormuştu. Haluk, arkadaşı Erdem'e hak veircesine kafasını sallamıştı. Elini genç adamın omzuna koyarak gayet dostça;

"Anlatmak ister misin kardeşim?" diye sordu. Bütün bedeni gergin şekilde kasılan genç adam omzundaki elin sahibinin ağzını burnunu kırmamak için zor tutuyordu kendini. Yaparsa adam soracaktı çünkü: "neden o gün o kadın benim demedin?" diye -ki çok yerinde bir soru olurdu-.

Dişlerini sıkıp sakin çıkmasını umduğu bir ses ile;

"Anlatacak bir şey yok." demişti.

"Sen bilirsin kardeşim. Anlatmak istersen dinlerim." deyip yanındaki tabureye oturmuştu.

Barlas, yanlarından hemen uzaklaşmak istese de dikkat çekeceğini bildiği için biraz beklemeye karar vermişti. O sırada sohbete katılmasa da dinliyormuş gibi yapıyordu. Kaçıncı bardağını içtiğini bile hatırlamıyordu artık. Sonuncu bardağını dudaklarına götürdüğünde Erdem'in sorusu dikkatini çekti:

"Ağabey şu gazetelerde boy boy resmin çıkan gizemli güzel kim?" Soruyu duyan Haluk dertli bir iç geçirdi:

"Aral'ın proje ortağı sadece." dediğinde genç adam şaşkınlıkla ona baktı. Ne yani aralarında bir şey yok muydu bunların? Birazdan 9.1 şiddetinde içini darma duman edecek vicdan depreminin küçük sallantılarını hissedebiliyordu Barlas.

"O kadar yani öyle mi? " Erdem'in şüpheli sorusu karşısında kaşlarını çatmıştı genç adam.

"O kadar ağabey. O kadar... Bizim kitapta başkasının kadınına yan gözle bakmak yazmıyor biliyorsun." deyip içki dolu bardağını kafasına dikti. "Hayatında biri mi varmış?" diye dayanamayıp sordu Barlas. Deminden beri ilk kez konuşuyordu. Sorusu karşısında kafasını sallamıştı Haluk. "Evet evliymiş. Beni bilirsin bir kadından hoşlandığımda çekinmeden belli ederim." Barlas kafasını sallayarak onayladı onu. " Feriha'ya da belli ettim."

"O ne dedi?" diye sordu gülerek.

"Ben evliyim Haluk ağabey, belki de hamileyim şu an bilmiyorum. Sizden ricam bir daha böyle konuşmayın benimle, yoksa kalkar giderim."

O an çok kıskandım o şanslı piçi. Düşünsene Feriha gibi bir kadına sahip. Duyduklarına gülmek istedi Barlas. Kendisini kadın gibi görmediği karısına sahip olduğu için kıskanıyordu arkadaşı. İçinde şiddetli deprem yaratan taşı taş üstünde bırakmayan vicdanına aldırmadan dinlemeye devam etti Haluk'u.

"Hasta bir arkadaşına bırakmak için ısrar ettim; ama şiddetle karşı çıktı. Aral'dan öğrendiğim kadarıyla o gece o kızda kalmıştı." İşte bu cümle soğuk duş etkisi

yaratmıştı genç adamda. İçi kavrulmuştu, kalbi sıkışmıştı, aldığı nefes ciğerlerini yakmaya başlamıştı. Pişmanlık, görünmeyen eliyle boğazına yapışıp sıkmaya başlamıştı. O an anlamıştı ne kadar haksızlık ettiğini, dinlemeden yargıda bulunduğunu. Acil nefes almazsa boğulacak gibi olmuştu. Arkadaşlarına açıklama yapmadan kendini barın dışına atmıştı. Arabasına binip eve sürmüştü hızla. Eve vardığında içeri girmek istememiş, bahçeye doğru yürümüş ve her zaman oturduğu salıncağa oturmak istemişti. Salıncağa yaklaştığında kendisinden önce birinin orda oturduğunu fark etmişti. Yaklaştığında kim olduğunu görünce şaşırmıştı. "Küçük?" sorusunu duyduğunda karısı yerinden sıçramıştı korkuyla. Onu görünce kalkmasına izin vermeden oturmuştu yanına.

"Neden buradasın?" diye sordu; ama cevap gelmedi genç kadından. Anlaşılan konuşmayacaktı kendisiyle. Hafif gülümseyip kollarını göğsünde bağlamış çatık kaşları ile etrafı izleyen karısını izlemeye başladı.

"Özür dilerim. Seni dinlemeden yargıladım." dediğinde Feriha hızla kafasını ona çevirdi. İnanmayan gözlerle baktı yüzüne bir süre. Sinirle soluyup:

"Özür dilemeniz yerinden söküp, ayağınızın altına aldığınız kalbim ve gururumu onarmıyor Barlas Bey." dedi.

"Biliyorum küçük, yine de Özür diliyorum senden." Lafını bitirir bitirmez Feriha aniden kucağına çıktı. Şaşkınlıktan gözleri kocaman olan genç adam karısına baktı:

" N'oldu?" diye sordu, şaşkınlık kokan sesi ile.

"Çe..çekirge..." deyip kucağına iyice yerleşip yüzünü boynuna gömdü kocasının.

Barlas kafasını onun gösterdiği yere çevirdiğinde salıncağa konan çekirgeyi gördü. Güldü. Ne yani kendisine dikkenen bu kız şimdi küçük bir çekirgeden mi korkuyor? Hayret! Feriha kocasının güldüğünü duyunca farkına varmıştı ne yaptığının. Kafasını kaldırıp kocasının yakışıklı gülüşünü izledi. İlk kez gülerken görüyordu onu. Gülüşü kışın ortasına baharı getirecek kadar güzeldi. Barlas eğilip çekirgeyi aldı eline ve ona doğrulttu.

"Bundan mı korktun?" Korkuyla iyice kocasının kucağına sinen genç kadın gözlerini kapatıp;

"Çekin şunu!" dedi.

"Çekerim; ama bir şartla." dediğinde Feriha gözlerini açtı.

"Ne şartı?" dediğinde, kocası boşta kalan elini yüzüne yaklaştırıp başparmağı ile alt dudağını okşamaya başladı.

"Öp beni!" dedi aniden.

Genç kadın kocasına doğru eğildi. Bakışları kocasının dudaklarına odaklanmıştı."Üzerime çekirge sürüsü salsanız da sizi asla öpmeyeceğim!" deyip kalkmak istedi; ama bir adet çok güçlü kol tarafından durduruldu. Yalan söylüyordu tabii ölesiye korktuğu şeyden bir sürü olduğunu düşününce ürperdi bir an.

Barlas karısının belinden tutup kendine doğru iyice çekti. Karısının, kucağında olması hoşuna gitmişti. Bunu aldığı aşırı alkole bağlıyordu. Belki de alkol, içinde bir yerlerdeki isteği gün yüzüne çıkarmıştı. Umursamadı. Şu an tek isteği kucağındaki küçük kadınla eğlenmekti. Masumca eğlenmek...

Genç adam haince sırıtarak diğer elindeki çekirgeyi karısına yaklaştırdı.

"Hımm... O zaman bundan hiç korkmuyorsun küçük değil mi?" Tam yakasına yapıştıracakken tüm gücüyle kocasına sarıldı genç kadın. Ondan kaçması gerekmiyor muydu; ama korku öyle bir şeydi ki insanın düşünme yetisini elinden alıyordu.

"Lütfen uzak tutun onu!" sesi yalvarır gibi çıkmıştı. Yüzü boynunda olduğu için konuştuğunda dudakları sürtünüyor nefesi boynunu gıdıklıyordu kocasının. Genç adam altında kıpırdandı, eğer bir şeyler yapmaz ise hiç de iyi olmayacaktı durumları. Kendini toparlayıp:

"Yapma!" dedi boğuk sesle. Elindeki çekirgeyi arkaya fırlatıp karısını kucağından indirdi ve bir şey demeden yüzüne bile bakmadan yanından uzaklaştı.

Arkasından şaşkınlıkla bakakalan genç kadın kaşlarını çattı!

"Dengesiz herif..." diye mırıldanıp yerinden kalktı ve o da eve doğru yürüdü. Eve girdiğinde odasına çıktı. Yorgun olduğu için duş almadan üstündekileri çıkardı. Çok sevdiği portakal kokulu vücut losyonunu sıktı bütün vücuduna. Dolabı açıp kalpli penye geceliğini çıkardı ve üzerine geçirdi. Saçlarını tarayıp yatağa uzandı. Gece lambasını kapatıp bakışlarını tavana sabitledi. Bugün az kalsın bebeğini kaybediyordu. Hak etmediği sözleri duymuştu kocasından. O kelimeler birer birer zihnine hücum edince kapanmayan yaraya tuz basar gibi yakmıştı canını. Affetmeyecekti onu, kuru bir özürle affetmeyecekti.

Gözlerini kapatıp, bugün yaşadıklarını unutmak için yüce Allah'a yalvarmaya başladı.

Genç adam odasına girince karısının cam karşısında olduğunu gördü. Arkadan yaklaşıp beline sarıldı. Omzunu öperek baktığı yere baktı. Buradan demin Feriha ile oturduğu yer gözüküyordu.

"Neden uyumadın bebeğim?" diye sordu, dudaklarını boynuna sürterek. Melek kocasına daha geniş alan yaratmak için boynunu yana yatırdı. Bu bir davetti ve Barlas bu daveti geri çevirmedi. Belini daha da sıkarak kendine bastırdı. Melek elini kocasının ensesine götürüp saçlarını okşadı. Parmakları ipek gibi simsiyah saçları üzerinde kayıp duruyordu.

"Baba oluyorsun." dedi acılı bir sesle. Boynunda dolaşan dudaklar aniden kasılarak durdu. Belinden tutarak kendisine çevirdi. Gözlerine baktı en derinini görmek ister gibi.

"Evet, oluyorum ama; bu sana olan aşkımı azaltmayacak güzelim. Sen benim kalbimsin." sarı saçlarına daldırdı uzun ince parmaklarını: "O kadın bu eve geldiği gün biliyordun bir gün hamile kalacağını." Alnını öptü yana yakıla sanki aşkını anlatır gibi: "Sensin benim ruhumun sahibi meleğim anladın mı? O kadın sadece bebeğimin annesi." dedi ve kendine çekip sarıldı. Buruk bir gülümseme belirdi dudaklarında genç kadının. Kollarını âşık olduğu adamın beline sarıp yanağını göğsüne yasladı. Feriha ile o salıncakta ne konuştuklarını ve neden kadının onun kucağında oturduğunu merak ediyordu. Hem de çok; ama sormadı. Soramadı. Feriha da onun karısıydı ve ona yakın olmaya hakkı vardı. Melek aslında kocasının bebek sayesinde onunla yakınlaşıp kendisini unutacağından korkuyordu; ama duyduğu cümle ile tüm korkularının yersiz olduğunu anladı:

"Sesini duyduğun kalp senin için atıyor güzelim unutma!" Sesi terapi gibi rahatlatmıştı kadını.

Gülümseyip daha da sokuldu kocasına. "Seni çok seviyorum kocacığım." Parmak ucunda yükselip en sevdiği yere boynuna uzun ve yakıcı öpücük bırakmıştı. Barlas gözlerini kapatarak;

"Meleğim." demişti şehvete bulanmış sesiyle.

"Efendim?"

Kocasının boynunu öpmeyi bırakıp dişlerini geçirmişti arsızca.

"Hemen, şimdi, seviş, benimle." demişti teker teker, vurguyla. Bu bir istek değildi bir emirdi ve Melek bu emre canla başla uymuştu.

Genç kadın gecenin bir vakti aniden uyanmasına anlam veremedi bir süre. Etrafa bakındı afallamış bir şekilde, sonra bakışlarını telefonuna çevirip eline aldı ve kilidini açtı.

Saat: 02:56...

Gözleri irice açıldı. Neden uyanmıştı ki? Sorusuna karşılık ağzına bir an da çikolatalı puding tadı gelmişti. Tadı yetmezmiş gibi kokusu da genzinden geçerek ciğerlerine dolmuştu. İşte bu dayanılmazdı. Hemen o pudingi yapıp yemezse ölecek gibi hissediyordu. Gülümseyerek elini karnına koydu:

"Annem, canın puding mi çekti?" okşayıp yataktan kalktı. Ayaklarını yataktan sallayıp kendine gelmeye çalıştı. Bir iki dakika sonra yataktan kalkıp üzerine bir şeyler geçirmek için dolaba yönelse de son anda vazgeçip kapıya doğru yürüdü.

"Kimse uyanık değil şu saatte. Bir tek sen bebeğim..." deyip karnına dokundu. Feriha karnındaki daha bebek bile olmayan embriyoyu çok çabuk kabullenmişti. İlk defa kendini koruması gereken ailesi varmış gibi hissediyordu. Hangi yolla rahmine düşmesi önemli değildi şu an. Önemli olan orada olmasıydı ve genç kadın ne pahasına olursa olsun kendi kanından olan bu küçük bebeği koruyacaktı. Kendisini bırakan ailesi gibi ortalıkta bırakmayacaktı.

Merdivenlerden dikkatli bir şekilde inip mutfağa girdi. Işığı açıp buzdolabının kapağını açtı ve malzemeleri çıkarıp puding yapmaya koyuldu.

Birkaç dakika sonra puding hazırdı. Onu kâseye koyup kaşık aldı ve büyük bir iştahla baktı yaptığı şahesere. Eğilip kokladı derin nefesler çekerek. Kokusu bile harikaydı çikolatanın...

"Mmm nefis gözüküyorsun canım pudingim seni şimdi büyük bir iştahla yiyeceğim." deyip kaşığı daldırdı kâseye. Kaşıktaki pudingi tam ağzına götürüyordu ki kaşık aniden elinden çekilerek başka istikamete doğru yol aldı. Şaşırmış bir şekilde bakarken arkasında hissettiği sıcaklıkla birinin olduğunu anladı. Kaşık boş geri döndüğünde akıl edebilmişti arkasına bakmayı. Omzunun üstünden arkasındaki bedenin sahibine baktı. Kaşlarını çattı hemen. Bugün ikinci yakınlaşmalarıydı bu ve hiç de iyi değildi. Barlas karısının çatılan kaşlarını ve sinirle parlayan yeşillerini zevkle izledi dudağının kenarında kalan çikolata parçasını diliyle yalayıp gözlerini ayırmadan o yeşillerden...

çük fil yavrusunu avlayıp yiyorlardı. En sevdiği akrabası ölmüş gibi ağlıyordu filin ölümüne.

Macit kardeşi gibi sevdiği kadına baktı. Üzülüyordu onun için. Bir hafta önce amcasına onu yanına götürmek istediğini söyleyince Ahmet Bey izin vermişti; ama Barlas kavga çıkarmıştı: "hiç bir yere gidemez" diye. Sonunda Ahmet Bey ve Macit, Barlas'ı zor ikna edip bir ay Macit'te kalması için izin almışlardı. Kafasını toparlaması lazımdı. Olaylar tazeyken kendisini görmek ve karısını üzdüğü için izin vermişti gitmesine.

Macit hiç de şikâyetçi değildi yengesinin misafirliğinden. Keyfi gayet yerindeydi. Güzel yemekler yapıyordu Feriha. Temizlik işine bakan biri olduğu için genç kadının elini hiç bir işe sürmesine izin vermiyordu; ama yemekleri bir harikaydı.

Macit koltukta üzgün üzgün oturan kadına baktı. Aklına gelen fikirle gülümseyip;

"Güzelim..." dedi şirin bir sesle.

"Hıı?"

"Dışarı çıkalım mı?"

"İstemiyorum." küçük çocuk gibi dudaklarını büzdü, hâlâ kafası dizine yaslıydı.

"Tamam, nasıl istersen. Ben de çikolatalı dondurma yemeğe yalnız giderim." deyip ayağa kalktı. Tepki vereceğini biliyordu. Hamile kaldığından beri çikolataya aşırı ilgi duyuyordu. Hiç çikolata yemeyen biri olarak bayağı merak salmıştı çikolatalı her şeye.

"Ağabey..." sesini duyunca bilmiş bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Efendim kardeşim?" diyerek döndü; ama ilgisiz duruyordu rol icabı.

"Ben de gelebilir miyim?" dedi, gözlerini kırpıştırarak.

"Bir düşüneyim." düşünür gibi yaptı. Sonra gülümseyerek: "Gelebilirsin." dediğinde Feriha ayağa kalkıp boynuna atladı genç adamın.

"Git hazırlan ben bekliyorum." dedi. Genç kadın yanağını öpüp koşarak odasına gitti. Macit arkasından: "Dikkatli ol kızım." diye bağırsa da duyan yoktu.

Feriha odasına girer girmez dolaba koştu ve açıp, kot şort ve askılı tişört çıkarıp onları üzerine geçirdi. Saçlarını tepede atkuyruğu şeklinde toplayıp telefonunu aradı. Yataktaydı. Ne zamandır ordaydı hiç bir fikri yoktu. Eline alıp ekran kilidini açtı. Gelen mesajlara baktı. Umut'tandı.

'Tombul şirin annecik, Rüzgâr seni yarın ki doğum günü partisine davet ediyor.' Umut hamilelikten dolayı aldığı kilo yüzünden kendisine tombul diyordu. Yüzünü buruşturup cevap yazdı:

'Gelmeye çalışacağım' yazıp gönderdi.

Rüzgâr, Umut'un kuzeniydi ve Feriha'yı da çok severdi. Umut'tan hiç ayırmazdı.

Telefonu çantasına atıp odasından çıktı. Salona girdiğinde etrafa bakmadan;

"Hazırım ağabey gidelim." dedi. Nihayet kafasını kaldırdığında karşısında kocasını görünce çok şaşırdı. Bir iki dakika öyle baktıktan sonra nihayet kendine gelip boğazını temizledi ve:

"Hoş geldiniz." dedi kuru sesle. Hiç özlememişti, aksine o yokken bayağı rahattı. Kendine bulaşan sinir eden biri yoktu ne de olsa.

"Gerçekten nefisti küçük." dedi ve kaşığı alıp ikinci kere yedi pudingden. Feriha takılı kaldığı dudaklardan bakışlarını çekerek, sinirle:

"Hemen bırakın o kaşığı!" dedi.

"Neden?"

Umursamazca yiyordu yaptığı, canı, pudingini kocası olacak adam. İyice sinirine dokunuyordu. Bedenini bedenine yakın tutması da cabası...

"Çünkü o benim. Ben yaptım." dedi çocuksu edayla kollarını göğsünde bağlayarak.

"Sen de benimsin. Dolaylı olarak bu da benim sayılıyor." deyip umursamaz bir şekilde yemeğe devam etti kâsedeki pudingi.

Duyduğu bu söz üzerine hışımla kocasına döndü ve karşısında yarı çıplak bir adam fark etti. Öfke kanına karışıp beynine sıçradı. Siniri yüzünden umursamadı çıplaklığını. İşaret parmağını ona doğru sallayarak:

"Ben sizin değilim." dediğinde Barlas kaşığı kâseye bırakıp karısına baktı. Sakinliğini koruyordu hâlâ.

"Benimsin küçük." dedi.

"De-ği-lim." hecelere böldü kelimeyi. Bakışları aniden gözlerinden boynundaki morluğa kayınca az önce yapıldığını anlamıştı. Barlas, Feriha'nın nereye baktığını görünce orada neyin olduğunu anlamıştı.

Utanmaz adam az önce seviştiği karısını bırakmış, gelmiş burada kendisi ile eğleniyordu, 'benimsin' diyerek. Sinirle gülümseyerek bakışlarını morluktan çekmedi ve:

"Ben sizin için bir aracım ne çabuk unuttunuz? Sizin bir karınız var, o da yukarıda uyumayıp muhtemelen sizi bekliyor yatakta. Bekletmeseniz iyi olur." dedi.

Arkasını dönüp kâseyi aldı ve kocasını ittirerek mutfak kapısına yürüdü. Barlas kalçasını tezgâha dayayıp sinirle mutfaktan çıkışını izledi. Üzerine giydiği kalpli penye gecelikle küçük şirin bir çocuğu andırıyordu karısı.

"Çocuk..." diye mırıldandı.

"Sizi duydum." dedi Feriha, elini arkaya sallayarak.

Barlas cevap olarak gülümsedi. Karısı mutfaktan çıktıktan sonra etrafa bakındı. Buraya neden geldiğini unutmuştu. İçeri girdiğinde karısını puding ile konuşurken görünce neden geldiği aklından çıkmıştı. Feriha'yı sinir etmek hoşuna gitmeye başlamıştı.

"Allah'ım benim günahım tam olarak neydi de bu eziyeti çekiyorum? Ha! Söyler misin?" diye sordu genç adam, yukarı doğru bakarak. Göğsünde salya sümük ağlayan, kardeşi gibi sevdiği, yengesi Feriha'nın akıttığı gözyaşları gömleğini su içerisinde bırakmıştı.

"Sus ağabey yaa... Bak nasıl yiyorlar insafsızlar küçücük yavruyu." dedi genç kadın gözyaşlarının arasında.

"Doğanın kanunu güzelim ne yapalım?"

"Öyle kanun olmaz olsun."

Feriha gözyaşlarını silerek televizyonu kapattı. Koltuğa sinerek bacaklarını kendine çekti ve yanağını dizine yasladı. Ağlamıyordu; ama iç çekip duruyordu. İzlediği belgesel canını sıkmıştı. Gece vakti dişi aslan sürüsü kü-

"Hoş buldum." dedi cevap olarak genç adam.

Şöyle bir baktı kocasına üzerindeki yakası açık siyah gömlek ve siyah kumaş pantolon onu çok çekici gösteriyordu. Siyah kesinlikle Barlas Karaman'ın rengiydi. Dağınık saçlarına ve merakla bakan siyah gözlerine daha fazla bakmayarak Macit'e döndü:

"Ne bekliyoruz ağabey?" diye sordu.

Macit kavga filan çıkmadığı için şükrederek: "Gidelim o zaman." dedi.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu otoriter sesle genç adam. Macit:

"Dondurma yemeye. Sen de gelmek ister misin?" dediğinde Feriha güldü. İkisi de şaşkınlıkla ona baktılar. Neye gülüyordu ki? Komik olan neydi? Gülmeyi kesip ondan açıklama bekler gibi bakan iki yakışıklıya:

"Barlas Bey çocuk mu ağabey onu dondurma yemeğe davet ediyorsun?" dedi.

"Niye ben dondurma yiyemez miyim?" dedi genç adam gözlerini kısarak.

"Hayır, şahsen ben sizin nefretle beslendiğinizi düşünüyorum." Akılsız kadın kafa tutuyordu kocasına. Gazabını çok iyi bildiği adama kafa tutmak delilikti en hafifinden.

Barlas, tehlikeli bir gülümseme takarak suratına karısına yaklaştı. Feriha geri geri gitme dürtüsünü güçlükle bastırıp yerinde kaldı. Genç adam siyahlarını yeşil harelere dikerek:

"Bir ara neyle beslendiğimi sana uygulamalı olarak gösteririm küçük." deyip siyahlarını vücudunda dolaştırdı karısının.

Karısının şaşkın ve kızarmış surat ifadesine eğlenerek baktı.

Arkasına dönüp onları merakla izleyen Macit'in yanına gitti.

"Arabada bekliyorum kardeşim." deyip evden çıktı.

Onun çıkmasıyla derin nefes alan genç kadın ağabeyine döndü. Bir şey demeden önüne düşüp evden çıktılar.

Umut, başının etini yiyerek genç kadını alışverişe çıkarmış, ona partiye uygun güzel bir elbise almıştı. Siyah, üzeri altın pullarla kaplı bu elbise genç kadını oldukça uslu ve seksi gösteriyordu. Hafif makyaj yapmıştı Feriha. Uzun saçlarına bukleler yapmış, ayağına siyah payetli, yüksek topuklu bir ayakkabı giymişti.

Hamile kaldıktan sonra, düztaban ayakkabılar tercih ediyordu; fakat Umut'un ısrarları ile bugün istisna yapıp yüksek topuk giymişti. En son, amber kokulu parfümünü süren genç kadın hazırdı. Odasından çıktığında Macit beğeniyle ıslık çaldı:

"Çok güzelsin kardeşim, dikkat et de kaçırmasınlar seni." dediğinde Feriha gülerek:

"İlahi ağabey, karnımda bir bebekle ne yapsınlar beni Allah aşkına." dedi.

"Kendine dikkat et erken gel ve içme tamam mı?" dedi yanağından öperken.

"Tamam, babacığım." dedi kıkırdayarak. Macit tam istediği baba karakterine sahipti. Endişeli, korumacı ve kendisini çok seven... İçinden Ahmet Bey'e teşekkürünü, Allah'a şükürlerini eksik etmiyordu. Her ne kadar kocası

onu sevmese de ailesi kendisini çok çabuk benimsemiş ve sevmişti. Buna seviniyordu. Mutlulukla iç geçirerek çıktı evden.

Rüzgâr'ın parti verdiği evinin önünde durduklarında muhteşem eve hayranlıkla baktı. Boğaz manzaralı bu ev bir harikaydı.

Feriha, Rüzgâr'ı bulmuş; onu tebrik etmiş hediyesini vermişti, sonra bir köşeye çekilip dans edenleri ve içki içip eğlenenleri seyretmeye başladı. Vişne suyunu alıp yudumlayarak Umut'un çeşitli dans figürlerini gülerek izledi. İki saat geçmişti buraya geldiğinden beri ve genç kadın sıkılıyordu. Elindeki vişne suyunu masaya bırakıp dışarı çıktı. Bunalmıştı artık deli gibi eğlenenlerin sesinden. Dışarı çıkar çıkmaz yüzünü yalayıp geçen rüzgâr gülümsemesine sebep oldu. Denizin kokusunu seviyordu, sahilde dolaşmayı da tabii. Kollarını göğsünde bağlayarak gözlerini kapattı ve arkasındaki sütuna yaslandı.

"Güzel manzara..." duyduğu sesle gözlerini açtı hemen.

"Hey, doğum günü çocuğu!" dedi gülümseyerek.

Rüzgâr, uzun zamandır içinde tuttuğu duygularını bugün belli etmeye karar vermişti genç kadına. O yüzden ona yaklaşıp:

"Neden yalnızsın?" diye sordu. Alkol kokan nefesi, fazla yakınlığı ve bakışlarındaki garipliği anlamamıştı genç kadın; ama buna rağmen bu yakınlıktan hiç de hoşlanmamıştı. O yüzden uzaklaşmak adına sütundan sırtını çekip içeri yürümek istedi; ama güçlü bir el tarafından durduruldu.

"Feriha..." dedi genç adam, acılı ses ile.

"Rüzgâr lütfen!" kolunu çekmeye çalışıyordu.

"Seni seviyorum." dediğinde donup kaldı yerinde.

"Rüzgâr sarhoşsun." diyerek yüzünü buruşturdu. "Eve gitmek istiyorum." tekrar kolunu kurtarmak adına kendini çekti; ama Rüzgâr, onu kendisine çekip dudaklarına bakmaya başladı. Feriha korku ile kollarının arasında çırpınmaya başladı.

"Rüzgâr yalvarıyorum pişman olacağın bir şey yapma!" dedi yalvararak. Son bir umutla kendini çekmeye çalıştı; ama kahretsin ki kollarında olduğu adam çok güçlüydü. Rüzgâr onun yüzünü avuçlayıp dudaklarına yaklaştı. O an çığlık atıp yardım istemek geçti aklından; ama korkudan sesi çıkmıyordu.

"Rüzgâr..." ağlıyordu.

"Şşşt ağlama her şey güzel olacak."

"Bırak beni lütfen!" gözlerini kapatmış birilerinin onları görmesi için dua ediyordu.

"Bırakamam." deyip tam dudaklarına kapanacağı sırada genç kadın kendini bir anda boşlukta buldu. Gözlerini hızla açarak önüne baktı gördüğü manzara dehşet vericiydi. Allah duasını duymuştu; ama yanlış kişiyi göndermişti yardım için: Kocasını...

Barlas, uzaktan izlediği karısına yaklaşan adamın, ona bir şeyler söyledikten sonra, zorla dudaklarına eğilmesine seyirci kalamayarak, adamın ensesinden tutup yere yatırmış ve yüzüne yumruğu indirmişti. Başında dikilmiş, durması için çığlık atan karısını dinlemeyerek çelik gibi yumruklarını indirmeye devam ediyordu adamın yüzüne. Sevmese bile onun olana kimse dokunamazdı.

Feriha, çok uğraştı kocasını ayırmak için; ama başarılı olamadı. Zira biraz daha vurmaya devam ederse, Rüzgâr'ın öleceği kesindi. Çekiştirerek ve yalvararak ayıramayacağına göre hikâyelerde okuduğu taktiği uygulayacaktı. Kocasının bir anlık boşluğunu yakalayarak kendine çekti ve dudaklarına kapandı.

Genç adam şaşkınlığını üzerinden atıp dudaklarındaki sıcak, baştan çıkartıcı dolgunluklara cevap verdi. Uzun zamandır tadına bakmak istediği dudaklar şimdi ağzının içindeydi. Onu gördüğü ilk gece o dudakları bir kere öperse başının fena hâlde derde gireceğini anlamıştı. Kanlı elini umursamadan, karısının belini kavrayarak kendine çekti. Feriha, ne yaptığını düşünmeden kocasına bıraktı kendini. Barlas, diğer elini karısının ensesine koyarak öpüşlerini derinleştirdi. Acemice verdiği karşılık genç adamı delirtiyordu. Feriha, bu iş daha ileri gitmeden, ellerini kocasının göğsüne dayayarak kocasını kendisinden uzaklaştırdı. Ona karşılık verdiği için hem kendine, hem kocasına sinirliydi.

Sinirle bahçeden dışarı çıktı. Arkasından gelen ayak seslerini umursamayarak elinin tersi ile dudaklarını sildi. İlk öpücüğünü bu şekilde almak istemiyordu, hele kocasından almak hiç istemiyordu. Gel gör ki ondan başka kimse öpemezdi kendisini. Arkasından gelen ayak seslerinden kocasının onu takip ettiğini biliyordu. Bahçeden dışarı çıktığında kolundan tutup onu yönlendiren adama, arabaya kadar kendisini götürmesine izin verdi. Önünde durdukları beyaz canavara baktı bir süre: "Cadillac Escalade." Kendisini sürmek isteyen kişiden cesaret talep edercesine heybetle duruyordu karşılarında. Barlas araba ile bakışan karısını, kapıyı açıp içeri soktu. Kapıyı kapatmadan önce giydiği kısa elbisenin yukarı sıyrılarak açıkta

bıraktığı uzun bacaklarına baktı kaşlarını çatarak. Hangi akla hizmet böyle dikkat çekici bir şekilde giyinmişti ki? Kapıyı kapatıp kafasını iki yana salladı.

'Kendine gel Barlas, o senin hiçbir şeyin.' dedi kendi kendine.

Dudaklarındaki çikolata tadı kendini belli edercesine yoğunlaştı bir anda.

'Saçmalama o senin karın.'

İç sesine hak verircesine kafasını salladı, hem de hamile bıraktıktan sonra ilk kez öptüğü karısı. Histerik bir kahkaha atmak geçti içinden. Sevmediği hâlde sahiplendiği kadına baktı sürücü koltuğuna geçip anahtarı kontağa takarken. Birkaç gündür kadınların nefret ettiği erkek tiplemesine dönüşmüştü. Birini sevip diğerine sahip olma arzusu ile yanmak... O karısını, Melek'ini çok seviyordu. Yanındaki kadın ise sadece aklını karıştırmıştı ve bu bir daha olmayacaktı. Kendi kendine söz vermişti Barlas Karaman.

"Bakalım uygulamaya koyabilecek misin sözünü?"

Son kez dönüp dalgın dalgın pencereden dışarı bakan kadını izledi ve anahtarı çevirdi. Motordan çıkan o ejderha gürlemesi ile gözlerini kapattı. Bu arabanın çıkardığı sesi seviyordu. Otoparktan çıktıktan sonra genç kadın kafasını yanındaki adama çevirdi. Alnına dökülen siyah saçları, çatılmış kaşları, büzülen dudakları ile harika görünüyordu. Hayranlık dolu bakışları direksiyonu tutan kanlı ellerine kaydığında öfkenin kendisini nasıl ele geçirdiğini hissetti. Midesinde başlayan sıcaklık yukarı çıkarak daha da yakıcı olmaya başladı. Öfkeyle gözlerini kıstı.

"Ayırmasaydım onu öldürecektiniz." dedi sinirle ve hafif yüksek sesle. Yerde kanlar içinde yatan Rüzgâr'ı hatırlayınca acıyla inledi. Hatasının bedeli ölümüne dövülmek değildi.

Kocan yetişmeseydi, öpecekti seni aptal!

"Öpüşmek istediğini bilseydim karışmazdım ufaklık." dediğinde karısı gözlerini devirdi sinirle. Şimdi de ufaklık olmuştu. Barlas, deminki sinirini unutup karısını sinirlendirmeyi seçti: "Bu arada arkadaşını kurtarma şeklini sevdim doğrusu." dedi, arsızca dudaklarını yalayarak. Ağzında çikolatanın o eşsiz tadını hissedince o tadı yeniden istediğini fark etmişti. Düşüncelerini kafasından kovup karısının vereceği cevaba odaklandı, zira arabayı sağa çekip o iştah açıcı dolgunluklara açlıkla saldıracağını çok iyi biliyordu.

Feriha o anları yeniden hatırlayınca, elini dudaklarına götürmemek için zor tutmuştu kendisini. Dudaklarının sıcaklığını hâlâ hissediyordu. Kendine içsel bir tokat atıp kocasına döndü sinirle:

"Hulk gibi adamı eziyordunuz ne yapabilirdim? Bir tek bacağından tutup kafanızın üstünde döndürerek arabaların üstüne fırlatmadığınız kalmıştı."

Barlas, karısının kendisini Hulk'a benzetmesine gür bir kahkaha koyuvermişti. Gülüşünü duyunca kalakalan Feriha onun ikinci kez gördüğü gülüşünün tadını çıkardı. Gülerken kafasını geriye atması hoşuna gitmişti. Sinirle kollarını göğsünde birleştirip kafasını koltuk başına yasladı.

Kendine gel, o başkasının. Kocan bile olsa sana ait değil. Yanında oturan güzel gülen adam sol yanında başkasını taşıyor.

"Gülmeyin!"

Barlas gülmeyi kesip karısına baktı:

"Neden?"

"Çünkü sinirimi bozuyorsunuz." Yalandı! Kahkahası güzel bir melodi gibi rahatlatıyordu onu.

"Bence hoşuna gitti küçük." Ah küçük, ufaklık! Bu adam neden doğru dürüst hitap etmiyordu ki kendisine.

"Hiç de bile..." dedi.

Konuşurken ne zaman geldiklerini bilmediği uçurumu yeni fark ediyordu. Genç kadın uçurumun kenarında duran arabadan hızla inip kapıyı kırarcasına kapattı. Hafif yağmur çiseliyordu. Yağmuru çok seviyordu; ama gel gör ki şu an yağmurun tadını çıkaramayacak kadar sinirliydi. Arkasından genç kadının aksine sakin bir şekilde arabadan indi kocası. Kollarını göğsünde birleştirip sakinleşmeye çalıştı; ama ne mümkün. O anlar aklına geldikçe siniri tepesine çıkıyordu. Belki de siniri, 'arkadaşım' dediği adamı kocasının dövmesine değil, onu öperken hissettiği haz duygusunaydı. Hırsla arkasındaki adama doğru döndü. Hesap sorma zamanıydı:

"Size benim arkadaşımı dövme hakkını kim veriyor?"

Hesap sorar gibi elini beline koymuştu. Karşısındaki kadının siniri ve küçük çocuk gibi hâlleri genç adamı sadece eğlendiriyordu. Kollarını göğsünde birleştirip karısını izledi sorusunu es geçerek. Sinirlenince büzdüğü dudakları ve çakmak çakmak olan yeşillerini izlemek hoşuna gitmişti.

"Hey!" elini salladı genç kadın: "Bir soru sordum." dikkatini çekmeye çalışıyordu karşısındaki vurdumduymaz adamın.

"Seni öpmeye çalışan arkadaşından bahsediyorsan dövülmeyi hak etmişti bence." dedi sakince. Onun bu sakin hâlleri kadını daha da çileden çıkarıyordu.

"Size ne? Ben size karışıyor muyum? Olduğunuz ortamda bile kalmıyorum. İki yabancıyız biz. Size ne benden?" sesi sona doğru yükselmişti.

Ne saçmalıyordu bu kadın? Ne demek size ne? Ne yani elin dangalağı onun karısını öpecekti o da sakince durup izlese miydi? Sinirle soluyup karısının önünde durdu bir iki adımda. Genç kadın kocasının sinirlendiğini boynunda atan damardan ve hızla inip kalkan göğsünden anlamıştı.

"Ne yani izin verseydim de karımı öpse miydi o herif?" diye sordu, siyah gözlerini yeşillerden ayırmadan Genç kadın alayla güldü:

"Bunu bana asla karım olmayacaksın diyen adam mı söylüyor?"

Bakışlarını siyah harelere dikerek cevap bekliyordu.

Barlas, derin nefes aldı. Küçük kız hiçbir şeyi unutmuyordu. Büyüsüne kapılıp aklı başından gitmiyordu. En olmadık zamanda en olmadık anıyı sokuyordu beynine. Kalbine mi demeliydi yoksa? Her neyse...

Kendisinden cevap bekleyen kadını şaşkına çeviren cevabı vermişti genç adam:

"Evet ve şimdi de, karımsın, diyorum. Bir itirazın mı var?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Evet, var efendim. Sizin karınız olmak istemiyorum." deyip arkasını döndü ve arabaya doğru yürüdü tam kapıyı açacağı sırada kolundan tutulup geriye savruldu ve kendini kocasıyla araba arasında buldu.

"Bana arkanı dönmenden nefret ediyorum küçük." diye sinirle hırlayıp dudaklarını şenlendirdi, karşısındaki küçük kadının dudakları ile.

Ezerek, acıtarak öptü karısını. Demin verdiği sözleri unuttuğu için kendisi ve karısına ceza verir gibi içine çekti dudaklarını.

Geri çekildiğinde karısının suratındaki şaşkınlık ifadesini gördü.

"İstesen de istemesen de karımsın küçük, bunu sakın unutma." deyip sürücü koltuğuna doğru yürüdü.

Kendisine en ağır küfürleri sıralayarak koltuğa oturdu. Arabayı çalıştırıp karısının binmesini bekledi. Şaşkın olduğunu biliyordu. Zaman tanıyıp kendisine gelmesini bekledi. On dakika sonra Feriha arabaya bindiğinde yanakları pembe, dudakları öpülmekten kıpkırmızıydı. Konuşmuyordu. Sözlerini kaybetmişti sanki. Aralarındaki sessizlik çığ gibi büyüyordu. Gittikçe şiddetlenip iri damlaları ile arabanın camını döven yağmurdan başka hiçbir şeyden ses çıkmıyordu. Barlas, arada karısına baksa da o, kendisine hiç bakmadı. Konuşmadı, tepki vermedi. Ağzından çıkan bir cümle hariç:

"Bir daha sakın beni öpmeyin." demişti sesini zor bularak. Ölümünü bile isteyecek kadar kalpsiz olan adamın hemen boynuna atlamayacaktı. Kırıp, kalbinin üzerine basan bu adamı affedemezdi. Ederdi belki; ama bu kadar kolay olmayacaktı affedilmesi. Annesiz, babasız büyümüş olabilirdi; ama gurursuz ve unutkan biri değildi!

Hem o, başkasına âşıktı. Gelip de kendisini öpemezdi. Alıştıramazdı. Nihayetinde o da bir kadındı ve bir kalp taşıyordu. Böylesine yakışıklı, karizmatik, seksi, dayanılmaz adamın büyüsüne kapılmak işten bile değildi. O

yüzden uzak durmalıydı ve duracaktı da; fakat felek onlarla aynı fikirde değildi... Bir şey dememişti genç adam, sadece susmuştu. Karısının neden öyle dediğini anlıyordu; çünkü kendisi de aynı durumdaydı. Ona, ilk günden beri uzak durmasının bir diğer sebebi de bu değil miydi? Alışmamak... İkinci karsına alışıp Melek'ine uzak kalmak istemiyordu. Aralarındaki elektrik çok yoğun bir şekilde hissediliyordu şu an arabada. Öyle ki elini uzatsa tutabileceği cinstendi. Yaşadıklarını aklına getirmemeye çalışarak camdan, yağmuru izliyordu. Şehirden çok uzaktaydılar, varmaları biraz uzun sürecekti. Genç kadın daldığı düşüncelerden arabanın durmasıyla sıyrıldı. Deminden beri hiç bakmadığı kocasına merakla baktı.

"Ne oldu? Neden durduk?" diye sordu telaşla.

"Bilmiyorum. Bakmam lazım." deyip arabadan indi Barlas. Yağmur hızını arttırmıştı. Dışarı çıkar çıkmaz sırılsıklam oldu. Yağmura aldırmadan arabanın kaputunu açtı, elindeki küçük fenerle motor kısmına ve diğer kısımlara baktı; ama hiç bir şey göremedi. Neden durdu ki bu araba? Arabaya bakmayı bırakıp ıslak hâlde koltuğa geçti. Feriha kocasına baktı, ıslak kıyafeti ve saçları yüzünden hasta olabilirdi. Barlas öyle oturmayı bırakıp telefonu çıkardı ve çekicinin numarasını aradı. Telefona cevap beklerken karısına döndü:

"Torpidoyu aç, orada küçük bir havlu olacaktı, bana ver." dediğini yapıp torpidoyu açtı genç kadın. Havlu ordaydı, hemen alıp kocasına döndü. O sırada kocası çekiciye bulundukları yeri anlatıyordu. Saçlarından süzülen damlalar yüzüne yol alınca kocasını beklemeyip kendi kurulamaya karar verdi. Önce yüzünü sildi. Telefondakini bir anlık unutup karısına bakan genç adam şaşırmıştı. Feriha ona aldırmadan kuruladı adamın saçlarını. Kurulamayı bitirdikten sonra, telefon konuşmasını bitirmiş ve bakışlarını bir saniye kendisinden ayırmayan kocasına baktı. Siyah gözleri yüzünün her karesinde dolaşıyordu. Havluyu arkaya atıp yerine döndü.

"Saçlarınızı düzeltin kuruyunca öyle karmakarışık kalmasın." dedi yüzüne bakmadan.

Barlas bir şey demeden karısının dediğini yaptı. Uzun ince güzel parmaklarını saçlarına geçirip tarak gibi kullanarak düzeltti.

"Eve ne zaman gidiyoruz?" diye sordu genç kadın.

"Çekiciyi aradım yola çıkmışlar, birazdan burada olurlar." dediğinde telefonu çalmaya başladı. Bekletmeden açtı "Söyle. Ne? Gelemiyor musunuz?" Genç kadının kaşları çatıldı hemen. "Tamam. Bana oranın lokasyonunu gönder." deyip kapattı telefonu.

"Ne oldu gelemiyorlar mı?"

Barlas, sinirle saçlarını karıştırdı:

"Hayır, zincirleme kaza olmuş yolu kapatmışlar." dedi.

"Ne yapacağız şimdi?"

"Yüz metre ileride küçük bir otel varmış oraya gideceğiz."

"Of ya!" deyip ayaklarına baktı. Topuklular canını sıkmaya başlamıştı; ama birkaç dakika daha dayanabilirdi.

"Başka çare yok küçük. Hamile hâlinle su bile olmayan arabada tutamam seni." Kapıyı açtı ve karısına da inmesini işaret etti. Feriha da indikten sonra bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında otele doğru yürü-

düler. Neyse ki yol asfaltı yoksa o topuklularla düşüp ayağını kırabilirdi her an. Otele vardıklarında sırılsıklam dılar. Makyajı akmış, elbise üzerine yapışmıştı. Haziran ayına rağmen üşüyordu. İçeri girip resepsiyona yaklaştılar. Orta yaşlı bir adam oturuyordu orda. Barlas ıslak saçlarını geriye doğru yatırıp:

"İyi akşamlar efendim." dedi adama. Yaşlı adam kendisine gülümseyerek baktı ve:

"İyi akşamlar evladım." dedi.

"Bir oda istiyoruz biz. Arabamız ileride bozuldu, gidemiyoruz evei" dediğinde adam dikkatlice baktı ona. Gece gece soyguncu da olabilirler. O yüzden temkinli yaklaştı. İki genci de inceledi dikkatle; ama onlarda hırsız tipi yoktu. Hele kız melek gibiydi. Gülümseyip:

"Maalesef oğlum boş odamız kalmamış." dediğinde ikisinin de yüzü düştü. Nereye gideceklerdi bu hâlde? Nasuh'u arayıp çağırabilirdi; ama kaza yüzünden hiç bir araç geçemiyordu yolu. Genç kadın üşüyordu, dışarı çıkamazdı. Şu hâlde bile hasta olmaları garantiyken bir de dışarı çıkarlarsa zatürre olurlardı.

Tam teşekkür edip ayrılacaklardı ki adam onları durdurdu:

"Gelin benimle." deyip kapıdan çıktı. Barlas, adamı takip edince Feriha da arkasından gitti. Otelin arka tarafına dolanıp şirin bir evin önünde durdular. Anlaşılan adam evine götürmüştü onları. Kapıyı çalıp biraz bekledi. Bir dakika sonra açıldı kapı. Yaşlı adam:

"Selma, karıcığım nasılsın?" diye sorduktan sonra arkasındaki ikiliyi gösterdi karısına: "Sana misafir getirdim." dedi gülerek. Kadın yüzünde güneş gibi sıcak gülümseme ile:

"Çok iyi yaptın hayatım. Geçin gençler. Hoş geldiniz." diyerek içeri buyur etti gençleri.

Eve girdikten sonra kadın ikisine de üstlerini değişecek şeyler vermiş, banyoyu da hazırlamıştı. Banyodan sonra sıcak bir çay ve yiyecek şeyler ikram etmişti. Genç kadının hamile olduğunu öğrenince özel ilgisiyle başını döndürmüştü adeta. Geç olduğu için birkaç dakika sohbetin ardından Selma Hanım'ın onlar için hazırladığı yatak odasına girmişlerdi. Odaya girer girmez genç kadının gözüne yatağın üstündeki saten gecelik çarpmıştı. Yanakları hızla kızarırken dönüp kocasına baktı. O an ikisi de aynı şeye baktıklarını fark ettiler. Feriha geceliği alıp kolluğa bıraktı. O gecelikle uyuyamazdı, hele yanında kocası varken asla. Üzerindeki bordo elbise ile yattı yatağa. Barlas onun böyle uyuyacağını anladığından üzerindeki tişörtü çıkardı ve:

"Al bunu giy." diyerek yatağa bıraktı. Genç kadın şaşırarak ona baktı:

"Bakma öyle giy hadi. Kalpli pijamanın yerini tutmaz; ama ne yapalım idare edeceksin." Sesindeki eğlenir tonu hissedince kaşlarını çattı genç kadın.

"Ne yapayım bu gecelikler çok rahatsız." dedi.

"Tamam, sinirlenme küçük giy şunu." dediğinde karısı sinirle ayağa kalkıp tişörtü aldı ve banyoya girip giyindi. Tişört üzerine demin çıkardığı elbiseden azcık kısa duruyordu. Şimdi rahatlayıp içeri girebilirdi. Derin nefes alıp içeri girdi. Barlas yatağa yatmış sırtını başlığa yaslamış telefonla uğraşıyordu. Yatağa doğru yürüdüğünde kafasını kaldırıp bakmadı bile. Gülümseyerek ekrana ba-

kıyordu. Yatağa girdiğinde pikeyi üzerine örttü. Kocasına en uzak köşede yatıyordu. Öyle ki aralarında iki tane çocuk yatabilirdi.

Dışarıda yağmur şiddetini azaltmadan yağıyordu. Çakan şimşekler ve gürleyen gök genç kadını ölesiye korkutuyordu. Çocukluğundan beri korkuyordu gök gürültüsünden. Küçükken gök gürlediğinde yorganın altına girer, gözlerini kapatır; kendini, anne babasının arasında hayal ederdi. Onların kendisini bütün kötülüklerden koruyacağına inanırdı. Şimdi de aynısını yapıp pikeyi kafasına çekti. Tamamen karanlık olduğunda gözlerini sımsıkı kapattı. Barlas, Melek ile mesajlaşmasını bitirip telefonu komodinin üzerine koyduğunda, kafasını genç kadına çevirdi ve gördüğü manzara karşısında gülmemek için dudaklarını ısırdı. Korkudan pikenin altına saklanmış küçük kız çocuğu gibiydi şu an. Genç kadın yanında hareketlenme hissettiğinde pikeyi kaldırdı. Neler olduğuna bakmak için arkasına dönmek istediğinde sert bir şeye çarptı. Korkudan çığlık atmak istediğinde kulağının dibinde yakıcı nefes hissetti.

"Şşşt! Uyu küçük korkma ben yanındayım." deyip sarıldı kendisine. İlk kez ona biri sarılıyordu gece gök gürlerken. Gözlerini kapatıp kendisini o kollara bıraktı. Korkusu ağır bastığı için şimdilik kocasından nefret etme işini bir kenara bırakmıştı. Barlas sardığı bedeni kendisine çekti iyice. Etrafını saran yasemin kokusunu da içine çekti sessizce. Bu kadın bildiğin masumiyet kokuyordu. Kendini iyice kaptırmadan uykunun gözlerine dokunmasını diledi çok şiddetli bir şekilde.

Sabah kalkıp kahvaltı etmiş ve Macit'in gönderdiği araba ile eve gelmişlerdi. Feriha hemen odasına çıkıp üzerini değiştirmiş rahat bir şeyler giyerek aşağı inmişti. İndiğinde kocası çoktan gitmişti. Onun gittiğini görünce üzülmüş müydü? Tabii ki hayır...

Her ne kadar dün gece özel anlar yaşasalar da o kırık kalp parçalarını ellerini kanatarak yerden topladığı süreçe, kocasını affetmesi ve ona karşı bir şeyler hissetmesi mümkün değildi. İlk önce kanattığı ellerini öpmeli, yaralarını sarmalı, mümkün olmasa da kırık kalbini onarmalıydı. Şu an onun için Barlas Karaman'dan çok daha önemli biri vardı. Bebeği... Elini sevgiyle karnına koyarak dudaklarında mutlu bir gülümsemenin can bulmasına izin verdi.

"Bebeğim. Senin canın biber turşusu mu çekiyor?" dedi. Ağzı resmen sulanmıştı. Ayaklarını hemen mutfağa doğru hareket ettirerek geçen hafta gecenin bir vaktinde Macit'i uyandırarak aldırdığı biber turşusu kavanozunu dolaptan alıp kapağını açtı ve içinden biberleri çıkarıp hülyalı hülyalı bakmaya başladı.

"Aşkım sen ne tatlısın böyle. Hemen yiyeyim seni." deyip midesine indirdi biberi. Onu izleyen adamdan habersiz konuşarak yiyordu biberleri. Yazın ortasında biber turşusu yemek de ancak kendisine mahsustu.

"Vallahi benim de canım çekti." dediğinde genç kadın korkudan sıçrayarak damağını çekti:

"Ay, ağabey korkuttun beni." elini bibere uzatan Macit'in eline vurdu:

"Anneyi korkuttun, yok sana biber dayısı." dedi bebek sesiyle. Macit, tatlı suratını takınarak dudaklarını büzdü:

"Ama dayı o biberi yemeyi çok istiyor." sesindeki tatlılık ve şirin suratı hamile kadını hemen yumuşatmıştı. Gülümseyerek aldığı biberi abisine uzattı:

"Al bakalım dayısı." Biberi sanki bir tatlı yer gibi yiyip bitirmişlerdi on beş dakika içinde.

Yedikleri biberlerin üstüne bolca su içtikten sonra, salona geçip koltuğa yayılmışlardı.

"Ağabey senin bugün işin yok mu hastanede?" dedi genç kadın televizyonu açarken.

"Akşam nöbetim var güzelim." dedi ve alnına vurarak unuttuğu şeyi söyledi kardeşine "Tamamen unutmuştum, dün Leyla aradı ve senin kontrolün olduğunu söyledi." dediğinde genç kadın oturduğu yerde dikleşti.

"Ne zaman?"

"Yarın. Okula uğramadan önce gideriz yanına. Tamam mı?"

"Tamam, ağabey." elini karnına koyarak abisine döndü: "Peki onu görebilecek miyim?"

"Bence yok, küçücük o daha, nokta gibi. Onu tam olarak görebilmen için üç ay geçmesi lazım tatlım." dedi doktor kimliğine bürünerek.

"Ama ultrason resmini verecek değil mi bana?" Çok istiyordu bebeğinin ilk resmini.

"Tabii verecek güzelim. Ben de büyütüp duvara asacağım. dayısının bir tanecik yeğeninin ilk resmini." dediğinde, Feriha kahkahalarla güldü. Bu adam tam bir deliydi. Onunla asla sıkılmazdı insan. Hep pozitif enerji yüklüydü. Etrafına mutluluk dağıtıyordu.

Genç kadın tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki Macit'in telefonu çaldı. Susup onun telefonu cevaplamasını bekledi. Macit telefona baktığında gördüğü isimle gülümsedi. Hemen yeşil ikonu kaydırıp telefonu kulağına götürdü:

"Oo! Komiserim hangi dağda kurt ölmüş de siz beni arıyorsunuz?" dedi dalga geçerek. "Ne zaman? Sürgün bitti mi? Heyt be helal amcama! Biliyordum seni o dağ başında bırakmayacağını. Tamam. Nerdesin sen? Lan neden demedin karşılardık seni." Sinirle ayağa kalktı: "Peki o zaman öğle yemeğinde beraberiz. Feriha mı? Tabii onu da getiririm. Ulan var ya seni bir elime geçireyim soracağım sana üç gündür burada olup bana haber vermemenin hesabını. İki saate görüşürüz kardeşim hadi." deyip kapattı telefonu. Suratında mutlu gülümseme vardı. Kardeşini çok özlemişti. Üç aydır görmüyordu onu.

"Kimdi o ağabey ve biz nereye gidiyoruz?"

"Kardeşim Ares'ti. Komiser kendisi. Üç ay önce bir operasyonda yakaladığı ünlü bir bürokratın oğlunu dövdüğü için Hakkâri'ye sürmüşlerdi. Amcam da sağ olsun geri gelmesini sağlamış. Aslında engel olabilirdi sürgüne; ama aklı başına gelsin diye birkaç ay uğraşmadı."

"Ne güzel. Beni neden götürüyorsun onunla buluşmaya?" diye sordu merakla.

"Seni öğrenmiş. Gelirken yengemi de getir tanışayım dedi. Sadece sen ve ben olmayacağız ki Rafet, Barlas ve Almina da olacak yemekte." Kocasının ismini duyar duymaz suratını ekşitti genç kadın:

"Ağabey ya kaç kardeşsiniz siz?" aklına yeni gelmişti sormak.

"Üç kardeşiz. Ben, Ares ve Rafet." Yanına gelip onu koltuğunun altına aldı ve şakağını öptü. Bu kıza kısa zamanda çok bağlanmıştı, sanki daha önce de tanıyormuş gibi çok seviyordu. "Bir de sen tabii küçük şeytan." dedi burnuna hafifçe vurarak. Feriha, Macit'e daha da sokuldu. Bu adam tek kişilik ailesi olmuştu. Bebeği doğduktan

sonra üç kişilik bir aile olacaklardı. Diğerlerini de seviyordu; ama Macit Karaman'ın yeri başkaydı kalbinde. Hep istediği ağabeyi olmuştu. "Hadi git hazırlan gidelim beyefendi bekletilmeyi hiç sevmez." dedi gülerek.

"Hemen gidiyorum."odasına doğru hızla yürüdü.

Odaya girip dolaba baktı. Eline geçen ilk şeyi, mavi kloş günlük elbiseyi giydi. Saçını açıp taradı ve doğal hâliyle omuzlarına bıraktı. Ayağına ten rengi babet giydi. Aynı renk çantayı da alıp aşağı indi. Makyaj yapmamıştı. İhtiyacı da yoktu zaten. On sekiz yaşında tüm doğallığı üzerinde bir kadındı kendisi.

Aşağı indiğinde Macit hazırlanmış onu bekliyordu. Onun giydiklerini görünce güldü, tesadüfün bu kadarı...

"Ağabey mavi gömlek yakışmış. Yakıyorsun ortalığı." dedi modacı edasıyla. Macit arkasını döndüğünde mavi elbise içinde küçük kız çocuğunu andıran güzel ve sevimli kadına baktı. Aynı renk giymiş ve çok yakışmışlardı birbirlerine. Beğeni dolu bir ıslık çaldı:

"Sen kendine bak ufaklık." elini uzattı tutması için. Gecikmeden eli tutulduğunda onu kendisine çekti: "Sakın yanımdan ayrılma, kaçırırlar." Feriha son dediğine deli gibi güldü:

"Hı hı, dışarıda bekliyor birkaç kişi, Feriha gelse de kaçırsak diye." dalga geçti onunla.

"Ben ciddiyim ufaklık." dediğinde genç kadın kaşlarını çattı:

"Bana ufaklık deme ağabey. Güzelim daha iyi." Barlas Karaman bir şey bulup hemen kendini hatırlatıyordu. Macit anlamıştı ve hiçbir yorumda bulunmayarak ona direkt yeni bulduğu ismi söyledi:

"Güzelimden ziyade sana yeni isim buldum." dediğinde genç kadın merakla ona baktı, Macit gülümseyerek: "Senin bundan böyle güzelimden sonraki ismin yeşil." Gözlerini gösterdi anlatmak için. Feriha sevinçle ellerini çırptı. Sevmişti ismi:

"Sevdim ağabey." dedi.

"Anlaştıysak çıkalım hadi, yoksa Ares Bey sirenleri açıp polis arabasıyla kapımıza dayanacak." deyip yüzünü buruşturdu.

"Yapar mı ağabey?"

"Hiç yapmadığı şey değil. Geçen sene nöbetim sırasında elinde telsiz, yanında ekip arkadaşları ve bir polis arabasıyla gelip beni merkeze götürmek adıyla hastaneden çıkarmıştı. Rezil olmuştum millete."

"Ay, o zaman çabuk olalım ağabey hadi!" Macit'i çekiştirip evden çıkardı. Kapıyı kilitleyip arabaya bindiler. Her zaman geldikleri restorana doğru yol aldılar.

Restorana vardıklarında arabadan indiler. Arabayı valeye teslim edip hemen içeri girdiler. İkisinden başka herkes ordaydı. Uzaktan Feriha'nın gözlerine çarpan ilk şey kocasının siyah bakışlarıydı. Girdiği kolu hafifçe sıktı. Macit genç kadının hâlâ kocasına alışamadığını ve geçen gece neler yaşadıklarını bildiği için hiçbir şey demeden güven verircesine kolunun üstündeki elini sıktı:

"Sakin ol yeşil!" dedi gülümseyerek. Genç kadın cevap olarak kafasını sallamıştı.

Genç adam içeri girer girmez dikkat çeken karısını izledi. Kuzeni ile uyumlu giyindikleri için tam bir sevgili gibi görünüyorlardı. Macit'in onu kardeşi gibi görmesini bilmesine rağmen içinde bir yerlerde sinir zerrecikleri baş

kaldırıp ortalarda dolaşmaya başlamıştı. Kendi kendine yumruk atma isteğini bastırıp karısını inceledi yanlarına doğru ilerledikleri sürede. Hamilelikten dolayı büyümüş göğüsleri, hafif kilosu, al al olan yanakları, beline kadar uzanan kestane rengi saçları, mavi giydiği için mavi mi yeşil mi karar veremeyip ortada kalan gözleri, doğal pembelikte olan dolgun dudakları çok dikkat çekiciydi. Dudaklarını birbirine bastırıp burnundan sert bir soluk aldı. Bakışlarını hemen ondan çekip elindeki telefona yöneltti.

"Herkese iyi günler..." dedi Macit. Ares ağabeyinin sesini duyar duymaz ayağa kalktı ve arkasına döndü. Çok özlemişti onu. Sevgisini göstermesini bilmiyordu; ama ağabeyini çok seviyordu. Zaten bir avuç kalmışlardı bu dünyada. Babası yerine koyduğu Barlas, kardeşi, Rafet ve en iyi dostu, ağabeyi, Macit vardı bu hayatta en yakınları. Barlas, babası Mustafa Karaman'ın tam bir kopyasıydı. Bunun için bile sevebilirdi onu.

Gülümseyerek kollarını açıp ağabeyine sarıldı. Erkekçe bir sarılma gerçekleştirip birbirlerinden ayrıldıklarında:

"Nasılsın hayta? Hakkâri'de işler nasıldı?" dedi muzip bir sesle. Ares, sıkıntıyla gözlerini devirdi:

"Çok sıkıcı. Tabii ki şehir değil sıkıcı olan. Olay yok, bir şey yok, terörist bile yoktu ağabey. Sıkıntıdan patlamak üzereydim, amcam tam zamanında yetişti vallahi, yoksa kendimi vuracaktım." dedi.

Macit boğuk bir kahkaha attı: "Desene dövecek adam yoktu orada." Gülüşünü, yan masada oturan üç kız hayranlıkla izliyordu:

"Evet, yoktu ağabey." Sonra bir şey hatırlamış gibi gülümsedi: "Kızları fena değildi ama." Ensesini kaşıyıp, deminden beri onları kocaman açılmış gözlerle izleyen kadına döndü. Görür görmez tanımıştı onu. Çarpık gülüşle baştan aşağı süzdü kadını ve etkileyici olduğunu bildiği sesle:

"Feriha Erman. Ne hoş bir sürpriz..." dedi. Macit şaşkın bir şekilde ikiliye baktı. Birbirlerini tanıyorlardı. Genç kadın uzattığı elini heyecanla tuttu:

"Komiserim gözlerime inanamıyorum." dedi nihayet kendine gelip.

"Hiç değişmemişsin güzellik, hâlâ çok güzelsin." dedi saçından bir tutam alıp parmağına dolayarak.

"Çek lan elini karımın üzerinden!" Barlas'ın sert sesini duyduklarında ikisi de ona döndü.

"Yenge?" dedi eğlenir sesle. Evet, bu senenin de eğlencesini bulmuştu: Barlas Karaman'ı çıldırtacaktı Ares. Öğrendiğine göre kuzeni çok çektirmişti yeni karısına; ama şimdi Ares gelmişti ve her şey değişecekti.

"Evet, komiserim benim." Al al olmuş yanaklarla başını eğdi. Bedeni aniden çekilince küçük bir çığlık attı. Ares Karaman ona sarılıyordu:

"Teşekkür ederim, ağabeyimi baba yapıyormuşsun?" Yanağına öpücük konduracağı sırada aniden çekildi geriye. Kocası kuzenini ensesinden tutup geri çekmişti. Dişlerinin arasından sinirle:

"Karımdan uzak dur Ares." dedi.

Ares onu tınlamayarak Feriha'ya döndü. Bilmiş bir gülümseme ile mavi gözlerini karşısındaki şaşkın kadının yeşillerine dikti:

"Çok eğleneceğiz güzellik." deyip göz kırptı.

"Hmm! Ben eğleneceğim seninle kardeşim." diyerek tıslad Barlas Karaman.

Macit aklına gelen soru ile kardeşine döndü:

"Siz Feriha ile nereden tanışıyorsunuz?"

Ares Galip Derviş edasıyla ağabeyine baktı ve anlatmaya başladı:

"Olay aynen şöyle olmuştu: Geçen sene bir kafede uyuşturucu satışı ihbarı alıp oraya intikal etmiştik. Kafeye girdiğimizde kimseyi dışarı salmadık. Herkesin cebi, çantası arandı, GBT'sine bakıldı. Arama sırasında kokain bilin bakalım kimin çantasından çıktı?" diye sordu muzip bir tavırla. Gözler hemen genç kadını bulunca başını eğdi. O gün ne kadar da şaşırmıştı çantasından çıkan beyaz toza.

"Yok artık yenge!" dedi Rafet şaşkınlık kokan sesi ile: "Sen resmen şanssızlığa kafa atmışsın."

"Ares ağabey, gerçekten de Feriha'nın çantasından mı çıktı toz?" Almina da şaşkındı.

"Evet, doğru bildiniz o 'şanslı' kişi tam da Feriha Erman'dı, tabii tecrübem gereği onun suçlu olmadığını biliyordum; ama mal üzerinden çıktığı için merkeze götürmek zorunda kaldık. Sorgu filan derken geceyi nezarette geçirdi küçük hanım. Nasıl korkmuştu bir görseniz. Sürekli ağlayıp o şeyler benim değil deyip duruyordu, tabii hepimiz biliyorduk onun olmadığını. Böylesine melek gibi kız asla suçlu olamazdı." Gülümseyerek baktı yengesine: "Neyse kafenin güvenlik kameralarından bulduk asıl suçluyu. Yakaladık. Feriha da savcı tarafından serbest bırakıldı." Elindeki su bardağını başına dikti Ares.

Barlas, karısına baktı uzun süre. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kendisine kızdı o an. Ondan nefret etmekle o kadar meşguldü ki tanımaya tenezzül bile etmemişti. Genç kadın o günü hatırlayınca korkuyla ürperdi. Hayatta en çok korktuğu şey başına gelmişti: suçsuz yere yargılanmak... İyi ki o an Ares gibi tecrübeli ve iyi birine denk gelmişti de şimdi özgürce dolaşabiliyordu İstanbul sokaklarında. Gözleri dolu bir şekilde:

"Çok teşekkür ederim komiserim. Siz olmasaydınız hapisteydim ben." dedi. Ares gülümseyerek:

"Bir şey değil güzellik. Bana bir yemek yaparsın ödeşiriz." deyip bir göz kırptı şirince.

"Tabii yaparım hatta hepiniz gelin size güzel yemekler yapayım."

Macit, kadını kendine çekerek: "Evet, hafta sonu bize davetlisiniz millet." dedi.

Yemek oldukça eğlenceli geçiyordu. Espriler kahkahalar havada uçuşuyordu. Herkes konuşurken karı-koca birbirlerine bakmamaya çalışıyorlardı.

Barlas, kendi kendine kızmakla meşguldü. Yine kendini tutamamış genç kadını önemsediğini göstermişti. Önemsiyor muydu? Evet, sadece bebek yüzündendi. Ona herhangi bir duygu beslemiyordu. Kesinlikle beslemiyordu.

"Eeee Rauf'un düğününe gidiyor muyuz?" diye soran Almina'ya çevirdiler bakışlarını.

"Evet, bir de düğün vardı değil mi? " Macit'e döndü genç kadın:

"Rauf kim?" diye sordu.

"Kuzenimiz. Halamızın oğlu..." Cevap verip çikolatalı kekten bir parça alıp çatalı ona uzattı. Çataldaki keki ağzını açıp kabul ederken siyah delici bakışları üzerinde hissedebiliyordu onları görmese bile.

"Babaannemin Kabele pilavını (Qebele aşı) çok özledim." dedi Ares.

"Ben de baklavalarını özledim." Rafet konuştu bu kez.

"Siz Azeri misiniz?" diye sordu genç kadın şaşkınca.

"Babaannemiz Azeri." Cevap veren kocasıydı ve geldiklerinden beri ilk kez konuşuyorlardı.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten küçük."

"Düğün ne zaman peki? Azerbaycan'da mı olacak?"

"Evet, Bakü'de ve iki hafta sonra..." diğerleri susmuş karı-kocanın konuşmasını dinliyordu.

"Azeri bir sınıf arkadaşım var. O kadar anlatmıştı ki bana Bakü'ye gitmeyi çok istemiştim. İnşallah bir gün gidip göreceğim orayı."

"Sen de bizimle geliyorsun zaten. Bir gün gitmene gerek yok." dediğinde genç kadın kalkıp kocasının boynuna sarılmamak için zor tuttu kendini.

"Çok teşekkür ederim." ve ilk defa gülümsemişti kocasına.

"Bir şey değil."

Genç adam karısının gözlerindeki pırıltıyı görmüştü. Mutlu olmak ona yakışıyordu. Gülümsemesi baharda açan çiçekler kadar güzeldi. Masadaki herkes Barlas'ın

Feriha'ya olan bakışlarının farkındaydı. Hepsinin içinde bir umut tomurcuğu yeşermeye başlamıştı. Belki ileride gerçek karı-koca olurlardı kim bilir? Tek temennileri bu yetim kızın mutlu olmasıydı. Hem de çok...

Feriha, mesanesinin patlama sinyallerini dikkate alarak masadakilerden izin alıp lavaboya gitmek için garsona tuvaleti sordu ve onun tarifine uyarak oraya doğru yürüdü. Lavaboya girdikten sonra çantasını almadığını fark edip masaya geri döndü.

Genç kadın gittikten sonra Ares, Barlas'a döndü:

"Ağabey mutlu musun?" diye sordu.

"Ne için?"

"Baba olacağın için..."

"Âşık olduğum kadın hamile olsaydı mutluluktan delirebilirdim kardeşim." duraksadı, sonra arkasında duran kadının duyduğundan habersiz devam etti: "O yüzden şimdi mutlu muyum, değil miyim bilmiyorum."

Külliyen yalan.

Feriha, masaya yaklaşırken Ares'in sorusunu duyup kocasının cevabını beklemişti. Duyacağı cevabı az çok tahmin edebiliyordu; ama bu... Bu çok ağır gelmişti. Bir anda kalbinin üzerine oturan büyük bir fil ile ezilmeye başladı. Fil çocuksu edayla hoplayıp zıplamaya başlayınca ezilen kalbinin acısı dayanılmaz hâl almaya başlamıştı. Onun duyduğunu gören herkese zoraki gülümseyerek:

"Çantamı unutmuşum." dedi. Gözlerinden akmaya sabırsızlanan yaşlara tuvalete kadar sabretmeleri için yalvarıyordu. Karısının sesini duyunca genç adam arkasına döndü. Yüzünün şeklinden anlamıştı duyduğunu. Acı çeken yaralı bir ifade vardı suratında. Feriha çantasını alıp

hızla uzaklaştı yanlarından. Lavaboya neredeyse uçarak girdiğinde zorla zapt ettiği gözyaşlarını serbest bıraktı. Ellerini lavabonun kenarına dayayıp aynaya baktı. Yaşlar yanağından dans ederek çenesine doğru kayıyor, giden damlanın yerini ikincisi alıyordu. Canı yanıyordu. O adam, asla sevmeyecekti, ne kendisini ne de bebeğini. Bebeğinin sevgisiz büyümesini istemiyordu. Sevgisiz bir babadansa hiç olmaması daha iyiydi; ama çaresi yoktu. O adamı çekmek zorundaydı bir ömür. Şansına lavabo boştu ve kimse onu ağlarken görmüyordu. Düşüncelerine inat kapı açıldı. İçeriye giren kişi ağladığını görmesin diye arkasını döndü ve yaşları sildi elleriyle. Ayak sesleri gitgide yaklaşırken içine korku doldu. Beline dolanan el ile çığlık attı; ama ardından burnuna dolan misk odun kokusu beline sarılan kişinin kim olduğunu açık ediyordu. Koku giderek yoğunlaşarak içini sızlatmaya başlamıştı. Neden uzak durmuyordu ki? Madem ki sevmiyordu ikisini de... O zaman uzak durmalıydı değil mi? Böyle gelip, sarılıp kokusunu genç kadının bedenine, ruhuna bulamamalıydı. Dudaklarını boynuna sürterek kulağının altına getirdi. Bu kızın yasemin kokan teni delirtiyordu onu.

"Kız..." dedi boğuk sesle dudakları hâlâ tenine temas ederken sağlıklı düşünemeyip sadece:

"Hı?" diyebilmişti genç kadın.

"Sen bana o testi verip bayıldığında benim aklımda küçük yumuk yumuk elleri olan tombul yeşil renk gözleri olan bir kız vardı." elini karnına koymuş hafifçe okşuyordu, bebeğini hissetmek istercesine. Dokunuşlara aldırmamaya çalışarak:

"Mutlu oldunuz yani?" diye sordu.

"Evet..."

Genç kadın cevabı duyar duymaz hışımla kocasının kollarından ayrılıp yüzünü ona döndü ve sinirle:

"Peki, neden öyle dediniz orada?" diye sordu. Barlas, karısına baktı. Ne cevap verebilirdi ki daha kendi bulamışken. O yüzden susup sadece izledi.

Feriha cevabın gelmeyeceğini anlayınca: "Cevabı ben biliyorum Barlas Bey. Söyleyeyim mi?" dedi alay edercesine. Cevap vermesini beklemeden konuştu: "Bana karşı yumuşuyorsunuz. İçinizde bana karşı beslediğiniz nefret solmaya başlıyor. Solan nefretinizin yerini neye bırakacağını bilmediğiniz için benden uzak duruyorsunuz; ama başaramıyorsunuz. Her seferinde kendinizi bende buluyorsunuz." Gözlerine ulaşamayan gülümsemeyi yüzüne takıp devam etti: "Ben ne istiyorum biliyor musunuz? Benden uzak durmanızı, beni kendinize alıştırıp bağlamamanızı, hevesiniz geçip gittiğinde arkanızda bir enkaz olmak istemiyorum; çünkü siz Melek'e âşıksınız. Tek kalbiniz... Bense bir vasıtayım ve bırakın da öyle kalayım" fark etmeden akıttığı gözyaşlarını elinin tersi ile silip: "Lütfen" dedi yalvarır gibi.

Sonra çantasını alıp yanından geçmek istediğinde kocası onu durdurdu. Sinirle soluyup kolunu tutan eline baktı ve:

"Bırakın beni!" dedi.

"Bırakamam." Kendine çekti ve kolunu bırakarak yüzünü avuçladı. "Bırakmak istemiyorum." dedi. Bakışlarını dudaklarında sabitleyen kocasına gözlerini devirdi genç kadın:

"Ne istiyorsunuz benden?"

"Karım olmanı istiyorum!" dedi iştah açıcı dolgunluklara kapanmadan önce.

Genç adam cevap almayacağını bildiği dudaklara sadece öpücük kondurarak geri çekilmişti; ama aralarında sadece milim mesafe vardı. Vanilyayla karışık sigara kokan nefesi, genç kadının nefes almak için araladığı dudaklarından sızıp ciğerlerini acımasızca dolduruyordu. Kocasının daha önce sigara içtiğini bilmiyordu. Gerçi kocası hakkında hiçbir şey bilmiyordu ya, o ayrı.

Yanağını okşayan parmaklara kapılmamak için gözlerini kapatıp başka şeyler düşünmeye başladı; ama mümkün olmadığını biliyordu. Dudaklarına çarpan sıcak nefes, ateş düşmüş gibi dokunduğu yeri yakan elleri bunu imkânsız kılıyordu. Barlas Karaman diye bir cazibe vardı ki kapılınca asla çıkamayacağınız bir girdaptı.

"Bırakın!" dedi yalvarır gibi. Şimdi gitmezse bir daha asla gidemeyecekti bu adamdan. Gururu ve hafızası, asla unutamayacağı, görüntü ve sesleri bir torba dolusu iğneyi boca edercesine beyninin her köşesine batırdığında nihayet uzaklaşabilmişti kocasından.

İtiraz etmedi kollarından çıkmasına genç adam; ama arkasını dönüp giden kadını susarak izlemeyecekti tabii.

"Gitme!" sesi rica doluydu, sanki giderse kötü bir şey olacaktı. Barlas, karısının onu dinlemeyip gideceğini biliyordu. O yüzden iki adımda ona yaklaştı.

Genç kadın 'gitme' lafını duyunca eli kapı kulpunda kalmıştı. Gözlerini kapatıp açtı ve kulpu aşağı indirmek için hareketlendiğinde bedenini saran sıcaklık ile durdu. Az önceki pozisyona dönmüşlerdi. Kocasının eli yine karnındaydı. Onu kendine çekip bütün uzuvlarını hissettirmek isteğiyle sıkıca bedenine bastırıyordu. Bedeninden yayılan sıcaklık içine işlerken gözlerini kapatıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Lanet olsun!

Boynuna doğru eğilip dudaklarını değdirdi genç adam. Feriha iç geçirmemek için zor tuttu kendini. Bedenine yayılan elektrik akımı ile titrerken kendini çekmek istedi; ama başarılı olamadı. Lanet olsun ki adam çok güçlüydü. Tam ağzını açıp tersleyecekti ki kocasının kadife sesi kulaklarını okşamaya başladı:

"Karım ol. Seninle gerçek ilişki yaşamak istiyorum küçük." genç kadın duyduklarını hazmetmek için birkaç saniye gözleri kapalı hâlde bekledi. Açtığında tam kırk gündür içinde tuttuğu yakıcı lavları hızla dışarı püskürtü. Canını yakıp yakmayacağını umursamadan hem de:

"Beni almaya gelirken yüzüme bile bakmadınız. Nikâh zamanı sanki idam ediliyormuşsunuz, son sözlerinizmiş gibi sıkıntıyla 'evet' dediniz. Gece yanıma geldiğinizde ağzınızdan çıkan her kelime kalbimi bin parçaya ayırdı. Sonra dokunmaya bile tenezzül etmeden beni kendime soydurup, affedersiniz, hayvan gibi sahip oldunuz hiç bir tecrübesi olmayan bedene. Sırf masumluğumu almak için... Beni o yatakta darmadağın bir şekilde bıraktığınızı umursamadan bebeğin nasıl olacağını söyleyip çıkıp gittiniz." O anları hatırlamak derisini jiletle keser gibi canını yakmıştı "Şimdi gelmiş bana karım ol!" diyorsunuz. Ben yetimim; ama gurursuz değilim. Sizinle bir ailem olsun diye evlendim. Birkaç günlük zevkinize alet olamam. Siz karınıza deli gibi âşık bir adam, bense sizin aşılama yolu ile hamile bıraktığınız kadın, Karaman Mücevherat'ın yönetici koltuğuna giden bir aracım."

Derin nefes alıp, duydukları ile afallamış adamın kollarından çıktı. Ona döndü. Dudaklarında can bulan acı bir tebessüm yeşillerine de ulaşmış, kendilerine orada ya-

şam alanı kuruyorlardı. Bakışlarını kaçırmadan korkmadığını belli edercesine dikmişti siyahlara:

"Bütün bu olanlardan sonra karınız mı olayım?" diye sordu alayla. "Bunun için biraz geç kalmadınız mı?" dü-şünür gibi yaptı: "Mesela kırk gün kadar..." Kocasının konuşmasına fırsat vermeden arkasını döndü ve kapıyı açarak çıktı lavabodan.

Çıkar çıkmaz sanki yıllardır oksijensiz kalmış gibi ciğerlerine çekti havayı.

Genç adam sızlayan vicdanının acısı ile kapattı gözlerini. Aldığı nefes ciğerlerinde yakıcı iz bırakıyordu.

Küçük kadını ne acılar çekmişti öyle?

Hayatın açtığı yaralar yetmezmiş gibi bir de kendisi yeni yaralar açmış, açtığı yaraya basarak canını yakmıştı. Vicdan denen şey kılıcını çekmiş, kalbine darbeler indiriyordu. Yanan canının acısı ile dudaklarından kaçan feryada engel olamadı:

"Bu.. Bu acıttı be küçüğüm. Keşke tokat atsaydın."

Genç kadın yorgun olduğu için okuldan eve gelir gelmez Macit'in yanağına öpücük kondurup odasına çıktı. Macit kardeşinin arkasından gülümseyerek baktı.

Feriha odasına girdiğinde çantasını yatağa fırlattı. Kendine gelmesi için ılık bir duşa ihtiyacı vardı. Duşun düşüncesi bile bedenini rahatlatmıştı.

Gülümseyerek yatağın karşısındaki duvara döndüğünde gördüğü şey karşısında çığlığı bastı. Birkaç saniye sonra Macit telaşla odaya dalmıştı. 'Feriha'ya bir şey oldu' diye deli gibi çarpan kalbinin üzerine koydu elini. Eli ağzında iri iri gözlerle duvara bakıyordu, demek çığlığın sebebi gördüğü şeydi.

"Ay, sana bir şey oldu sandım! O nasıl çığlıktı öyle? Bir yerini kestin sandım." Telaşlı sesi kadını kendine getirdi. Dönüp genç adam baktı. Aklı başına gelince koşarak ağabeyinin boynuna atladı. Sarılışına büyük bir şefkatle karşılık verdi Macit. Birkaç dakika öyle kaldıktan sonra geri çekilip yeşillerini siyahlara dikti:

"Dediğini yapmışsın." yanaklarına sulu sulu öpücükler kondurdu.

"Mutlu oldun mu?"

"Çokkkkk. Kalbine kurban olduğum." Tekrar öptü yanağını.

"Yeğenim dayısı gibi yakışıklı olacak." dedi kendini beğenmiş bir tavırla duvardaki ultrason resmine bakarken. Genç kadın kıkırdadı.

"İlahi ağabey, nereden biliyorsun erkek olacağını?"

"Bilirim ben sen karışma." sesi oldukça ciddi idi.

Genç kadın pes etti:

"Tamam, ağabey senin dediğin olsun."

Dönüp neredeyse duvarın yarısını kaplayan ultrason fotoğrafına baktı tekrar. İçi mutluluk ile dolup taşıyordu. Bir bebeği olacaktı...

Macit, sarılmaları bitince:

"Ben çıkayım sen hazırlan." dedi.

Kafasını sallayıp arkasına döndü. Macit odadan çıkacakken duyduğu cümlenin farkına varıp durdurdu ağabeyini genç kadın:

"Nereye gideceğiz ki?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Amcamlara... İftara çağırdı." Bir şey hatırlamış gibi durarak: "Ha bir de Barlas'ın teyzesi geldi İzmir'den. Seninle tanışmak istiyor." dedi.

"Anladım. Hazırlanayım ben o zaman." İçinden gitmek gelmiyordu. Her ne kadar Ahmet Bey'i, Melda Hanım'ı, Rafet ve Almina'yı özlese de, o adamı yani kocasını göreceği için gerildi bir an. O konuşmanın üzerinden tam dört gün geçmişti, hiç görmemişti kocasını.

Genç kadın kafasını iki yana sallayıp duşa girdi. Daha fazla düşünüp kendini yormak istemiyordu.

Top patlayınca masadaki herkes dua ederek suyunu içti. Feriha karşısında oturan kadının rahatsız edici bakışları altında eziliyordu. Jale Hanım'ı ilk karşılaşmalarında sevmemişti.

Küçümseyici bakışları ve yapmacık gülümsemesi vardı.

Jale Hanım'ın yanında oturan kocası ile göz göze gelmemek için çalışıyordu. Tabağına gömülmüş yemeğini yiyor ve bu işkencenin bir an önce bitmesini istiyordu.

Barlas, kaç gündür görmediği ve pişmanlığı ile uğraştığı karısını gördüğünde özlediğini fark etmişti. Yeşillerini kendisinden kaçırıyor göz göze gelmemeye çalışıyordu. Gülmek istedi bu hâline; ama en çok dokunmak istiyordu. Çikolata tadan dudaklarını özlemişti.

Genç kadın son dersten çıkıp okulun yanındaki kafeye gitti. Macit orada beklemesini söylemişti. Trafik yoğundu ve geç kalacaktı.

Masaya geçip kitabını çıkardı ve kaldığı yerden okumaya devam etti. Kitaba o kadar dalmıştı ki karşısındaki sandalyenin çekildiğini duymamıştı bile.

"Çok okuma gözlerin bozulur bebeğim." sesini duyduğunda hızla kafasını kaldırdı kitaptan.

"Sarp..." dedi şaşkınlıkla. Uzun zamandır ses yoktu kendisinden. Niye çıkmıştı ki karşısına? "Ne işin var burada?" Kalkmak istedi masadan. Sarp, kolundan tutup durdurdu onu. Üzgün ifade ile:

"Konuşmak istiyorum sadece bebeğim."

"Ne hakkında konuşacağız?" korktuğunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Senden özür dilerim. Gerçeği öğrendim ve çok utandım." Sesinden pişmanlık akıyordu. Genç kadın inandı ona. Şeytanın kuluna inandı saf kalbi ile.

Ağzını açmak istediğinde bulanan midesi yüzünden eliyle kapatarak masadan kalktı.

"Yardım ister misin?" diye bağırdı arkasından Sarp.

Genç kadın kafasını iki yana sallayıp hızla tuvalete koştu. Girer girmez midesini boşaltıp rahatlamıştı.

Elini yüzünü yıkayıp masaya geri döndüğünde Sarp endişe ile ona bakıp:

"İyi misin?" diye sordu. Sonra elindeki su dolu bardağı ona uzattı. Genç kadın suyu içip boş bardağı masaya bıraktı.

"İyiyim." diyerek gülümsemeye çalıştı.

"Sevindim."

Birkaç dakika sessizce oturdular. Genç kadın kasıklarında başlayan ağrıya anlam vermeye çalışıyordu. Yüzünü buruşturup elini karnına bastırdı. Ağrı gittikçe dayanılmaz bir hâl almaya başlıyordu.

Karşısında acı ile kıvranan kadına gülümsedi şeytanın kulu:

"Cık cık cık... Üç gün önce doktor demedi mi sana hamileliğin ilk ayında ilaç almak yasak diye?"

"Ne?" diye sordu acı içinde.

"Antidepresan içtin az önce bebeğim." Bardağı gösterdi.

"Sen... Sen... Ah" acı bir bıçak gibi deşiyordu kasıklarını. Sarp deli bir kahkaha attı:

"Çok safsın Feriha. Senden özür dileyeceğimi nasıl düşünürsün?" deyip kalktı masadan. Yanına gelip kulağına eğildi. "Bebeğin için üzgünüm bir daha yaparsınız kocanla." Kısık sesle gülüp ıslık çalarak uzaklaştı yanından.

Genç kadın, acı içinde kıvranırken dilinde tek dua vardı:

"Allah'ım ne olur onu benden alma."

Acı gittikçe artıyor dayanılmaz bir hâl alıyordu.

"Abla iyi misin? " diye sordu garsonlardan biri. Kafasını iki yana salladı şiddetle, değildi hiç iyi değildi. Bu dünyadaki tek dayanağı kayıp gidiyordu elinden. Acı dolu inlemeden başka ses çıkaramıyordu zavallı kadın. Takati yoktu konuşacak. O sırada çalan telefonu gösterdi genç kadın. Garson çocuk hemen anlamıştı ne istediğini. Telefonu masadan alıp açtı. Arayan Macit'ti. Çocuk ona

neler olduğunu anlatınca telefonu kapatıp hızla arabayı kafeye sürdü. Deliye dönmüştü, ya yeğenine bir şey olursa? Hayır, hayır öyle bir şey olmayacaktı. İzin vermezdi.

Kafeye vardığında arabadan hızla inip içeriye koştu. İçeri girip masalara baktı kardeşini görünce yanına gitti. Kanaması vardı işte bu kötüydü. Yanına gidip kucağına aldı.

"N'oldu sana güzelim?" terden alnına yapışmış saçlarını geri itti. Feriha zorla yutkunarak acı ile inledi.

Canı çok yanıyordu:

"Sa... Sarp bana antidepresan verdi." dedi.

Macit duyduğu şey karşısında sinirle soluyup kadını kucağına aldı. Koşar adımlarla kafeden çıkıp arabanın arka kapısını açıp Feriha'yı arka koltuğa yatırdı. Kapıyı kapatacakken arkasından biri seslendi. Arkasına döndüğünde demin telefonda konuştuğu garson çocuğu gördü:

"Ağabey, sen ablanın yanına otur. Arabayı ben süreyim, hem anlatacaklarım var." dedi nefes nefese. Macit birkaç saniye çocuğu süzdü. Kafasıyla arabayı işaret etti:

"Geç."

Çocuk hemen koşup sürücü koltuğuna yerleşti. Arabayı çalıştırıp gaza bastı. Arka koltukta genç kadının başını kucağına koyup saçlarını okşuyordu Macit:

"İyi olacaksın kardeşim." alnındaki terleri siliyordu.

"Ağabey bebeğime bir şey olmasın. N'olur!" kasıklarındaki kasılmalar güçleniyordu.

"Olmayacak." dedi kesin dille.

"Ama... Ama ilaç içtim." Canı umurunda değildi tek düşündüğü bebeği idi.

"Şeytanın dölü. Onu bir elime geçireyim doğduğuna pişman edeceğim." diyerek hırladı Macit. Gözünü yoldan ayırmadan lafa girip:

"İçmedi." diyen garsona baktı şaşkınlıkla.

"Ne?"

"Abla lavaboya koştuğunda masadaki adam, arkasından güldü. Sonra telefonu çıkarıp birini aradı. Gülerek 'kolay olacak. Fahişe işimi çok kolaylaştırdı güzelim.' dedi ve sonra su istedi. Ben suyu getirdim masaya bırakıp gittikten sonra o adam cebinden bir kapsül çıkardı ve kırıp suya döktü; ama abla gelmeden, telefonla meşgulken bardağı değiştirdim ağabey." genç kadın duyduğu şeyle dudaklarında can bulan mutluluk gülümsemesi ile kapattı gözlerini.

Hastaneye vardıklarında genç kadını hızla sedyeye yatırıp muayeneye aldılar. Leyla, muayene odasına girdiğinde ailesi artık gelmişti. Macit yolda arayıp haber vermişti. Barlas odanın önünde bekleyen kuzenine yaklaştı:

"Ne oldu anlat hemen." dedi sinirle. Macit olanları anlattığında sinirden yerinde duramıyordu genç adam. "O... çocuğu onu elime geçirdiğimde göstereceğim ben ona antidepresanı." sinirle yanında duran Ares'e döndü. "Hemen bana onun yerini buluyorsun Ares." Ares kafasını sallayıp merkeze telefon etti.

Melda, Jale, Melek ve Almina kenarda koltuklara oturmuşlardı. Melek kocasının diğer karısı için nasıl endişelendiğini görüyordu. Doğrusunun bu olduğunu bilse de içindeki kıskanç kadına engel olamıyordu. Muayene odasının önünde telaşla yürüyen sinirden saçlarını çekiştiren adama bakıyordu. 'Keşke ben olsaydım içerideki.' diye düşünmeden edememişti. Canı yanıyordu o bebeği kendisi veremediği için âşık olduğu adama.

Jale, çalan telefonu cevaplamak için diğerlerinin yanından ayrıldı. Arayan kızıydı. Konuşup kapattıktan sonra yanından geçen hemşirelerin konuşması dikkatini çekti.

"Aysun Abla demin baygın getirdikleri hasta kimdi?" diye sordu hemşirelerden biri.

"Feriha Erman"

"Bizim hasta mı?"

"Evet, aşılama ile hamile kalan hastamız." dediğinde Jale gülümsedi, demek yeğeni ikinci karısına dokunmamıştı. İşte bu çok ilginçti. Memnun gülümsemesini suratından silip ablasının yanına gitti. O sırada Leyla Hanım çıktı odadan. Barlas, hızla ona doğru yürüdü:

"Leyla, karım nasıl?" diyerek, bebeği sormadı bile. Bu davranışı kimsenin dikkatini çekmese de âşık kadının dikkatini fazlasıyla çekmişti; demek bebekle değil annesiyle ilgileniyordu. Kalbine batan binlerce dikenlerin aksine sakince doktorun cevabını bekliyordu. Gülümseyen doktor:

"Sakin ol Barlas Feriha iyi." dedi.

"Nasıl iyi? Kanaması vardı." elini saçlarına götürüp çekiştirdi.

"Sanırım bir şeyden veya birinden korkmuş. Strese bağlı rahim ağzı kanaması oluşmuş. Bebek de anne de iyi merak etmeyin." dediğinde herkes derin bir 'oh' çekmişti. Yıkılmak üzere olan kadını Jale tutmuştu. Kulağına:

"Metanetli ol. Dik dur güzelim. O hâlâ senin." demişti.

"Dayanamıyorum teyze, bebek sayesinde birbirilerine çok yakın olacaklar. Korkuyorum bir gün elimde olan tek şeyi onun aşkını da kaybedeceğim diye." dedi yanağından süzülen yaşlara engel olamayarak.

"Barlas senin, inan bana. Sana dediklerimi yaparsan kimse alamaz senden onu." dediğinde Melek teyzesine baktı merakla. Jale ise onu bir kenara çekip neler yapması gerektiğini anlatıyordu.

Genç kadın gözlerini açtığında etrafa bakındı. Bir hastane odasındaydı. Saçlarında hissettiği elle yana çevirdi başını. Kendisine değişik duygular barındırarak bakan siyahları gördüğünde yutkundu. Boğazı kurumuştu dudaklarını aralayıp: "Su" dedi. Barlas hemen yanı başındaki sürahiden su doldurdu bardağa. Bardağı alıp karısının kafasını kaldırdı ve suyu içirdi. Suyu içtikten sonra bakışları kocasını buldu tekrar. Sormaya korktuğu soruyu bir türlü ağzından çıkaramıyordu. Barlas kendisine bakan endişeli ve acılı yeşillerden ne demek istediğini anlıyordu o yüzden gülümseyerek elini karnına koydu:

"O hâlâ bizimle merak etme küçük." genç kadın sevinçle elini kocasının üstüne koydu. Barlas, elini çevirip karısının elini avucuna aldı, dudaklarına götürüp öptü: "Ben yanınızdayım. Size bir şey olmasına izin vermem." dedi. Sonra kaşlarını çatarak: "Ve küçük hanım buradan çıktığımızda doğruca evimize gidiyoruz, tatil bitti, gözümün önünde olacaksınız." itiraz etmeye mecali yoktu o yüzden sadece kafasını salladı.

Hastaneden çıkıp doğruca Karaman malikânesine gelmişlerdi. Akşam olduğu için genç kadın yemeğini yiyip yatmaya gitmişti.

Şortlu penye pijamalarını giyip yatağa girmesiyle midesinin bulanması bir olmuştu. Az önce yediği ne varsa çıkardı midesinden. Kusması bittiğinde sifonu çekip ayağa kalktı. Lavaboya yaklaştı. Kolunda hissettiği baskı ile yanına baktı.

"Miden mi bulandı?" diye sordu genç adam, karısının yüzünü yıkarken. Feriha şaşkın şaşkın kocasına bakıyordu. Üzerinde sadece pijama altı vardı genç adamın. Göz alıcı vücudu ve parmak uçlarını karıncalandıran, dokunma isteği uyandıran dövmesi gözlerinin önündeydi. Tamam, kocasını sevmiyor olabilirdi; ama o hamile bir kadındı. Hormonlarının esareti altındaydı. Kocasını tanımasa bilerek öyle yapıyor derdi; ama adamın böyle bir şey yapacağına ihtimal vermiyordu. Barlas Karaman'ın ikinci karısına kendini beğendirme gibi bir derdi olamazdı.

(Belki de vardı kim bilir?)

"Hı hı..." dedi ne diyeceğini bilemeyerek. Ona neden geldin diye soramazdı. Nihayetinde bu oda ona da aitti.

"Peki, bu normal mi?" ağzını su ile çalkalayıp temizledikten sonra Barlas havluyu aldı askıdan, yüzünü silip yerine astı yeniden. Genç kadın zorlukla bakışlarını dövmeden alıp: "Evet." dedi.

Barlas, Feriha'nın kolundan tutup odaya götürdü. Ona bakmayan karısının çenesini tutup gözlerine bakmasını sağladı: "Konuşmamız lazım, daha doğrusu ben konuşacağım sen dinleyeceksin küçük." dediğinde genç kadın kafasını salladı. Aniden önünde diz çöken adama ağzı

açık şekilde şaşkınca baktı. Barlas pijama üstünü yukarı çekerek karnını ortaya çıkardı. Dudakları karnını bulduğunda genç kadın ateşe değmiş gibi kaçmak istedi; ama güçlü eller sayesinde yerinden kımıldayamadı. "Rahat dur küçük bebeğimle konuşuyorum." Genç kadın gözlerini kapattı. Barlas boğazını temizledi söze başlamadan önce: "Merhaba bebeğim; benim baban, daha önce tanışamadık. Biliyorum, suçluyum hepsi benim suçum. Annen bana seni söylediği gün varlığına sevinemedim; çünkü annenin kalbini kırmakla meşguldüm. Bana istediğin kadar kızabilirsin anneyi çok kırdım, kötü davrandım. Biliyorum beni affetmeyecek. O yüzden ben de senden özür dilerim." Genç kadın dolan gözlerini kırpıştırdı. Bu gerçek olamazdı, kesinlikle hayaldi. Alnını karısının karnına yasladı: "Seni çok seviyorum. Her kimsen kız ya da erkek fark etmez. Söz veriyorum bebeğim sana çok iyi bir baba olacağım." sesini aniden kısıp dudaklarını tenine dokundurdu genç kadının "Şşşt! Seninle bir anlaşma yapalım anneye beni affetmesi için baskı yap, ben de doğduğunda ne istersen alacağım sana." dedi. Elleri kadının kalça ve belinin birleştiği yerdeydi. "Söz veriyorum bilerek asla; ama asla kırmayacağım anneyi. Kırdığım kalp parçalarını toplayan ellerinden öpeceğim. Kalbini onaracağım. Yaşlar akan gözlerini sileceğim. Sımsıkı sarılacağım. Yalnız olmadığını göstereceğim. Sileceğim tüm kötü anıları aklından, mümkün olmasa da. Söz veriyorum bebeğim. Baba sözü..." Saçlarına dokunmamak için ellerini yumruk yapıp, tırnaklarını avucuna batırdığı ellerini aldı karısının, genç adam. Yumruğunu açıp avuçlarını öptü. Feriha, gözlerini kapattı. Yanaklarından süzülen yaşlar boynuna akıyordu. Barlas ayağa kalktı. Yanaklarından süzülen yaşları sildi. Gözlerine baktı: "Özür dilerim küçük. Beni affedebilecek misin?" diye sordu. Genç kadın burnunu çekip: küçük çocuk gibi dudaklarını büzdü:

"Çalışacağım" dedi. Bu da bir gelişmeydi değil mi? Barlas umutla gülümsedi. Son kez yaşları silip:

"Bu iyi haber, affedileceğim günü bekleyeceğim." deyip ondan uzaklaştı. Kapıya vardığında:

"Dur! Affedilmek için ilk adımı atabilirsiniz." dedi genç kadın. Barlas yeniden karısının yanına vardı. Merakla ona baktı:

"Ne yapmalıyım?" diye sordu. Feriha gülümseyerek ellerini karnına koydu:

"Bize sarılabilirsiniz." dedi. "Babaya ihtiyacımız var."

Barlas bekletmeden karısını kollarına aldı. İlk defa birbirilerine sarılıyorlardı. Yasemin kokulu boynuna gömdü yüzünü genç adam. Hem koklayıp hem mırıldanıyordu, bir yandan da: "Hayatıma hoş geldin küçüğüm." diyordu.

Melda Hanım hazır olan kahvaltı sofrasına baktı. Her şey hazırdı. Memnun bir mırıldanma döküldü dudaklarından. Jale, mutfaktan çıkıp elindeki börekleri masaya koydu. O sırada merdivenlerden inen Melek'in neşeli sesini duydular. Melda Hanım, gülümseyerek gelinine baktı, keyfi yerindeydi. Bu iyiydi işte, dünkü hâli gözünün önüne geldikçe kötü oluyordu. Elinden bir şey gelmemekle birlikte müdahale edemiyordu olanlara. Her ne kadar acı çekse de artık bu evde hamile bir kadın vardı ve o bunu kabullenmek zorundaydı.

"Günaydın anne. Günaydın teyze." dedi her iki kadına hitaben.

"Günaydın kızım. Hayırdır pek neşelisin bugün?" dedi Melda Hanım. Melek gülümseyerek Jale'ye baktı:

"Bilmem mutluyum sebebi yok." dedi. Jale, 'aferin' der gibi kafasını salladı. Jale, dün hastanede dünyası başına yıkılan kadına kendini toplamasını her zaman mutlu görünmesini ve Barlas'ın kime ait olduğunu göstermesini söylemişti. Melek de tüm gece bunu düşünmüş ve Jale'nin dediklerini yapmaya karar vermişti.

"İyi iyi güzel kızım. Hep mutlu ol." dedi. "Oğlum nerede? Uyuyor mu?" diye sordu aniden.

"Yok anne sabah koşuya çıktı. Gelmek üzeredir neredeyse."

Merdivenlerden seke seke inen Almina'nın sesi duyuldu:

"Ağabeyim Feriha'ya sarılmış uyuyor anne. Bir görsen çok tatlılar." dediğinde Jale ve Melek'in bakışları kesişti. Jale bakışları ile kadına 'sakın yıkılma' diyordu. Melek dolan gözlerini hızla kırpıştırıp gülümsedi.

"Yaaa!" diyebildi sadece. Almina Melek'i görünce mahcup bir şekilde gülümsedi. İnerken onu görmemiş ve potunu kırmıştı. Melek'in ağabeyini ne kadar sevdiğini biliyordu, duyduklarına üzüleceğini de.

Jale, elinin altındaki sandalye başlığını sıkıp Feriha'yı düşünerek, "Anası kılıklı" diye homurdandı sinirle.

Melda Hanım gelinine baktı. İfadesizdi. Ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi, en azından üzülmemişti.

Melek ise içinde kopan fırtınaları dışarı yansıtmadan içinin yerle bir olmasına göz yumuyordu; acaba: 'Barlas onu öpmüş müydü? Belki de birlikte olmuşlar; acaba onunla daha zevkli mi oluyor?' sorular uzayıp giderdi; ama kendini durdurdu. Cevabını alamayacağı sorularla kafasını patlatıyordu. İşe yaramazdı. Düşünceler beynini kemirmekten başka işe yaramıyordu.

Dün geceyi düşündü. Kalbinin hızlanmasını, bedeninin alev almasını sağlayan geceyi... Âşık olduğu adam tüm geceyi onunla, aşkını anlatırcasına, ruhunu okşayarak, dudaklarında en güzel aşk cümleleri ile geçirmişti. Dokunduğu her yer alev alev yanıyordu. O yüzden içindeki kıskanç kadını susturup beynini yıkamasını, kendisine yanlış yaptırmasını engelledi.

"Barlas Karaman her şeyi ile bana ait!"

Düşüncesinde tek bu cümle vardı. Gülümseyerek masaya gelen Ahmet Bey'e, "günaydın" dedi.

Barlas, kollarında uyuyan masum güzele baktı. Düne kadar fark etmediği güzelliğini ilk defa görüyormuşçasına dikkatle inceliyordu. Karısının yüzünü ve bir ayrıntıyı daha fark etmişti, bu yüzü daha önce de görmüştü; ama nerede?

Düşünceleri içinde boğulan beyni iflas edercesine zonkluyordu. Düşünmeyi bırakıp genç kadının yüzüne düşen bir tutam saçı parmağı ile yana çekti. İstemsizce gülümsedi. Birkaç gün önce ona biri gelip ikinci karısı ile yatakta böyle uyuyacağını söyleseydi onu döverdi herhâlde. Dün gece sarılıp affedilmenin ilk aşamasını aştığında içinde oluşan garip duyguyu fark etmişti. Kollarındaki kadın sadece bebeğini doğuracak kadın değildi. Korumak, kollamak ve hep yanında olmasını istediği kadındı. Zaten 'küçüğüm' gibi sahiplenme kelimesi bunu tek başına ispat ediyordu. Bunu fark ettiği an yavaşça ka-

rısından ayrılmış saçlarını öperek iyi geceler dileyip çık-
mıştı odadan.

Gerçeklerden kaçmıştı Barlas Karaman...

Tekrar bakışları dolandı kadının yüzünde. Dudakla-
rında fazla oyalanan bakışlarını zorlukla çekti oradan.
Onları öpme isteği ile yanıp tutuştuğunu çoktan kabullen-
mişti; ama öpmeyecekti. Öperse daha fazlasını isteyeceği-
ni biliyordu. Melek'e bunu yapamazdı. O düşüncelerinde
boğulurken Feriha uykuda homurdanarak kollarından
çıkıp arkasını döndü. Yatakta yalnız olduğunu düşündü-
ğü için rahat davranıyordu genç kadın, tabii hamilelikten
dolayı yuvarlaklaşmış, dolgunlaşmış kalçalarını koca-
sının kasıklarına dayadığından habersizdi. Kalçalarının
temas ettiği kişi son derece sağlıklı bir erkek olduğu için
tepkisi gecikmemişti. Barlas bu yatakta daha fazla kala-
mayacağını anladığı an ateş düşmüş yerden kaçarcasına
çıktı yataktan. Kaçmasaydı uzun zamandır yapmamak
için direndiği şeyi yapacaktı: ona sahip olacaktı.

Kendini banyoya atıp soğuk bir duş aldı. Rahatla-
yıp bedenini köpüklerken, dün gece düştü aklına. O an
söylediği her aşk sözcüğü karısına değildi kendine bir
hatırlatma idi, diğer odadaki kadına asla kapılma deme
şekliydi. Yıkanıp kabinden çıktığında karşısında gözleri
kapalı hâlde klozet kapağı üstünde oturan karısını gördü.
Belli ki uyanmaya çalışıyordu. Sesini çıkarmayıp kadının
uykulu tatlı hâlini izlemeye başladı. Az sonra duyacağı
çığlığa da hazırdı tabii. Yanda duran havluyu alıp beline
sardı. Damlalar süzülen saçlarını karıştırıp karısının göz-
lerini ovuşturup açmasını izledi.

Feriha zor da olsa açtığı gözlerini kırpıştırıp yere bak-
tığında görüş alanına giren çıplak ve ıslak ayakları gördü.

Bakışlarını yavaş yavaş tüm vücuduna değdirip gözleri-
ne baktığında çığlık atmaya fırsat bulamadan sabah bu-
lantısı yüzünden elini ağzına götürüp klozet kapağından
kalktı ve boş midesinin kasılmasının bitmesini bekledi.
Barlas, eğilip karısının saçlarını tuttu.

"Bu kadar mide bulandırıcı olduğumu bilmiyordum
küçük." şaka ile söylediği sözlere yüzünü buruşturdu
genç kadın. Kasılmalar bittiğinde ayağa kalkıp elini yü-
zünü yıkadı, sonra o da aynı şaka üzerinden aynadan ko-
casına bakıp:

"Yoo maşallahınız var." diye karşılık verdi. Sonra
onunla aynı banyoda olduğunu ve karşısındaki adamın
belinde sadece havlu olduğunu hatırladı. Kaşlarını çatıp:
"Hem siz burada ne arıyorsunuz?" diye sordu.

Barlas tek kaşını kaldırıp baktı karısına. 'O kaşını öyle
seksi seksi kaldırmasana be adam. Karşında hamile, hor-
monları ile başı dertte olan bir kadın var.' diye düşündü
Feriha. Bakışlarını ondan çekip fayansları incelemeye
başladı genç kadın.

"Sabah koşudan döndüğümde seni merak edip girdim
odaya. Baktım kâbus görüyorsun uyandırmadan yanına
girip sakinleştirdim." Konuşurken diğer havluyu alıp
siyah, karıştırılası, ipek gibi saçlarını kuruluyordu. Her
hareketini hormonlarına lanet okuyarak izleyen kadın
çileden çıkmak üzereydi. Neyse k; adam ona yaklaşma
gibi bir girişimde bulunmuyordu, yoksa neler olurdu Al-
lah bilir. "O sırada yanında uyuyakalmışım. Bence ortada
büyütülecek bir şey yok küçük." banyodan çıkarken de:
"Hazırlan kahvaltıya inelim." dedi.

Banyoda yalnız kalan kadın kendine gelmeye çalıştı.
Kâbus görüyordu, evet. Her zaman gördüğü kâbuslardı;

ama bu sefer daha korkunçtu. Sarp etkisi eklenince daha korkutucu olmuştu, sonra o kâbusun nasıl bittiğini anımsadı. Sıcak bir şey sardı aniden etrafını. Çok uykusu olduğu için gözlerini açmadan kendini o sıcaklığa teslim etti. Daha fazla düşünüp kafayı yiyeceğini bildiği için hızla elini yüzünü yıkayıp ihtiyaçlarını giderdikten sonra banyodan çıktı. Çıktığında kocası pantolonunu giymiş beyaz bir gömlek alıyordu dolaptan. Sırtı dönük olduğu için gerilen kasları ve göz alıcı dövmesi ile seyirlik bir manzara sunuyordu karısına. Barlas gömleği alırken dolabın aşağı kısmında gözüne çarpan kırmızı şeye duraksayıp dikkatle baktı. Baktığı şeyin ne olduğunu anlayınca gülümseyerek eğilip aldı. Karısının arkada olduğunu biliyordu. Eline aldığı şey kırmızı bir iç çamaşırı idi ve ön kısmında ilginç bir yazı vardı 'husband only (sadece kocam)' Çamaşırın elinden aniden çekilmesi ile kıkırtısına engel olamamıştı. Karısına baktığında karısı çamaşırı diğer dolaba tıkıyordu. Yüzü çamaşırdan kırmızıydı.

"Hay Allah bunun burada ne işi var? Şeyyy, Umut almıştı bana onu şakasına geçen gün." diye açıklama yapıyordu yüzüne bakmadan.

"Çok hoşmuş." deyip kıkırtısını bastırdı, daha fazla utandırmak istemiyordu kadını. Gömleğini üzerine geçirdi. İlikleyip ceketini aldı ve "Geç kalma." deyip çıktı odadan.

Merdivenlerden inerken aklında o çamaşırın karısının üstünde nasıl duracağı vardı. Aklındakileri silmek istercesine kafasını salladı ve masaya yaklaştı. Herkese 'günaydın' deyip karısının yanına oturdu. Melek ve Jale yan yana oturdukları için ikisi de Barlas'ın duş jelinin kokusunu alabiliyorlardı. O an Melek'in içindeki kıskanç

kadın saklandığı yerden çıkıp türlü türlü senaryolar ile aklını karıştırmaya başlamıştı.

Feriha, kocası çıktıktan sonra Umut'a ambalajı açılmamış küfürler savurup üzerini değiştirdi. Utanmıştı hem de çok. Şimdi aşağı inip onun yüzüne nasıl bakacaktı hiç bilmiyordu. Cumartesi olduğu için rahat şeyler giyinmeye karar verdi. Dizinin üstünde biten gözlerinin rengini belli eden açık yeşil renk, eteği pileli elbisesini giydi. Giysileri artık dar gelmeye başlıyordu. Bir an önce alışverişe çıksa iyi olacaktı. Bu düşünceyi aklına not edip saçlarını taradı ve atkuyruğu toplayıp çıktı odadan. Her zaman sıkmayı sevdiği portakal çiçeği kokulu parfümünü artık sıkamıyordu, hemen midesi bulanıyordu çünkü.

Aşağı inip masaya yaklaştı, günaydın faslından sonra Almina'nın yanına geçti, kocasının tam karşısına. Masayı dolanıp sandalyeyi çekene kadar kocasının bakışlarını üzerinde hissediyordu. 'Neden bakıyorsun?' diye sorsa çok mu ayıp etmiş olurdu acaba?

Dilini güç bela tutup sandalyeye oturdu ve kahvaltısını etmeye başladı. Onu izleyen Jale boğazını temizleyip gülümsedi ve Feriha'ya bakarak:

"Senin için çok üzülüyorum biliyor musun Ferihacığım?"

Duyduğu cümle ile kafasını kaldırıp Jale'ye baktı genç kadın. Ona sadece Feriha değil masadaki herkes bakıyordu. Jale sahte bir üzüntüyle bakıyordu kadına.

"Neden Jale Hanım?" diye sordu merakla.

"Kocan tarafından sevilmemek bir yana, seni istemeyip, bir kadınmışın gibi davranmayan bir adamın bebeği aşılama yolu ile yapmasına çok üzülmüş olmalısın." dediğinde yutkundu Feriha. Boğazına oturan yumruğu defetmek istese de gitmedi. Herkes, şaşkınlıkla karı-kocayı izliyordu. Barlas, kara gözlerini sinirle dikti teyzesine. Melek ise duyduğu şeyle mutlu gülümsemesini saklayamamıştı. Kısa süreli tebessümünü bir kişi görmüştü sadece, diğerleri şaşkınlıkla Feriha'ya baktıkları için o tebessümün farkına bile varmamışlardı. Melek içinden mutluluk dansları ediyordu. Kocası, âşık olduğu adam hâlâ ona aitti. Dün gece aldığı karar şimdi daha doğru geliyordu.

"Jale!" diye uyardı onu Melda Hanım. Ulu orta söylenecek şey değildi bu. Aslında onun ne yapmaya çalıştığını anlıyordu; ama gerek yoktu hem de hiç.

Jale hâlâ Feriha'nın dolan gözlerine, titreyen dudaklarına memnun bir ifade ile bakıyordu. Kalbinin çatırtıları oturduğu yerden bile duyabiliyordu. Sayısız şekilde kırılan kalbi bir kez daha paramparça olmuştu. Jale sanki karşısında Feriha değil de Türkan varmış gibi delice zevk alıyordu üzüntüsünden.

Feriha başını eğmiş kimseye bakamıyordu. İstenmemek alıştığı bir şeydi; ama böyle yüzüne vurulması çok üzmüştü onu.

Ahmet Bey oğluna baktı, duydukları ile şoka girmişti. Kaçtığı şey olmuştu. Aşılama ne demekti. Sinir tüm hücrelerini ele geçirdiğinde ayağa kalktı. Hızlı adımlarla merdivenlere doğru yürüyüp yukarı çıkmaya başladı. Orada sinirden ağzından çıkacak kelimeleri engellemek için çıkmıştı yukarı.

Tüm gözler Barlas'ın üzerindeyken o karısına bakıyordu. Elindeki çatalı tabağa bırakıp peçete ile ağzını sildi ve ayağa kalktı. Masayı dolaşıp Feriha'nın yanına gitti. Şaşkınlıkla kendisine bakan karısına aldırmadan eğilip saçlarını öptü:

"Özür dilerim küçüğüm." fısıltısını sadece Almina duymuştu. Dudaklarını büzerek ağabeyine:

"Barlascan hani bana öpücük?" dedi sevimli sevimli.

Feriha, özür şokunu atlatamadan diğer şokla sarsıldı. Barlas Almina'yı öptükten sonra kendisine dönüp:

"Öğlen hazır ol seni alacağım." dediğinde Feriha kafasını sallamıştı sadece. Teyzesine dönüp: "Sizi havaalanına götürmesi için Nasuh'u gönderirim Jale Hanım." dedi. Bu kibarca evimden defol demekti; aslında daha kötüsünü hak ediyordu, ama annesinin hatırına susmuştu.

Barlas, bu sefer onları üzgün bakışlarla izleyen Melek'e döndü. Bakışlarından ne istediği anlaşılıyordu zaten söze gerek yoktu. Barlas kapıya yürüdüğünde Melek arkasından geldi. Dışarı çıktıklarında kapıyı kapatır kapatmaz karısına döndü:

"Lafı uzatmayacağım güzelim. Seni uyarıyorum bak sakın; ama sakın teyzeme uyup onu üzme!" dedi. Melek gözlerini kırpıştırarak:

"Onu da nerden çıkardın sevgilim?"diye sordu. Barlas elini yanağına koyup başparmağı ile okşadı. Gözlerine bakıp:

"Ona dokunmadığımı duyduğunda yüzündeki gülümsemeyi gördüm bebeğim." dedi. "Ona dokunmamam yanında olmayacağım, onunla ilgilenmeyeceğim anlamına gelmez, yine söylüyorum o bebeğimin annesi ve saygıyı hak ediyor." Alnını öpüp: "Kendine iyi bak seni çok

seviyorum Melek'im. İsmin gibi meleksin sen sakın değişme. Zararlı sen çıkarsın tamam mı?"

"Tamam." dedi gülümsemeye çalışarak. Feriha'ya dokunmamış olabilirdi; ama bu onu önemsediği gerçeğini değiştirmiyordu. Bakışlarına soğukluk bile oturmuştu karısına karşı. Neler olduğunu anlamaya çalışsa da hiç bir şey anlamıyordu. Canı sıkılsa da ses etmedi. Barlas karısını tekrar öpüp arabaya doğru yürüdü.

Feriha, kocası ve Melek dışarı çıktıktan sonra bir şey demeden masadan kalktı ve odasına çıktı. Almina da:

"Ben yengemi yalnız bırakmayayım anne size afiyet olsun. Her ne kadar yediğimiz zehir olsa da..." deyip imalı bakış attı teyzesine. Melda Hanım onu onaylayıp yukarı çıkmasını bekledi. Kızı gözden kaybolduğunda hızla kardeşine döndü:

"Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum Jale. Aklınca Feriha'nın, oğlumdan uzak durmasını sağlayacaksın; ama unuttuğun bir şey var karşındaki ne kadar benzese de Türkan değil; günahsız bir kız." dedi sinirle.

"Onun kanını taşıması zaten en büyük günah." hâlâ dediğini diyordu.

"Annesi, tabii taşıyacak kanını. Senden rica ediyorum Jale evine git daha fazla tatsızlık çıkmasın." dediğinde Jale, sinirle ayağa kalktı ve kısık sesle:

"Beni kovuyor musun yani? Hem de ağyimzin hayatını mahveden fahişenin kızı yüzünden?" diye hırladı.

"Hayır. Mustafa'nın kalbini daha fazla kırma diye 'git' diyorum."

"Ne? Ne Mustafa'sı abla?" ismini bile duymak canını yakmıştı. Âşık olduğu adamın ismi...

"Feriha, babasının kalbini taşıyor." Jale ilerleyip yıllarının yorgunluğunu taşıyan bedenini koltuğa bıraktı. İşte bunu hiç beklemiyordu...

Oturduğu koltuk bataklık gibi geliyordu Jale'ye. Hareket ettikçe içine çekiliyor ve boğuluyordu. Derin nefes alıp ablasına baktı:

"Ne demek Mustafa'nın kalbini taşıyor?" diye sordu zorlukla.

"Feriha'nın kim olduğunu bilmiyorduk beş sene önce. Ahmet, sadece on dört yaşında bir kıza yardım ettiğini düşünüyordu. Türkan'ın kardeşi İlay, iki ay önce söylemiş Mustafa'nın kızı olduğunu Ahmet'e. Biz de yeni öğrendik sayılır yani." Melda Hanım yanına oturdu kardeşinin. Jale'nin Mustafa'ya ne kadar âşık olduğunu biliyordu. Ona olan aşkı yüzünden hiç evlenmedi. Yalnız kalmamak için bir kız çocuğu evlat edinmişti zamanında. Melda kardeşinin hâlâ âşık olduğunu görebiliyordu, bu yüzdendi kini gelinine karşı. Türkan'a çok benzediği için. Barlas da amcasının kopyası olduğu için kendini Melek'in yerine koymuş onları ayırmak istemişti.

Jale aniden kalktı koltuktan. Merdivenlere doğru yürüdü. Melda arkasından seslendi:

"Nereye?"

"Konuşacağım onunla. Mustafa'mın kalbini kırdım ben" dediğinde Melda ona yetişip kolundan tuttu.

"Bence sen İzmir'e geri dön kardeşim. Olaylar çok yeni. Sana kırıldı, dinlemek istemeyebilir. Ortalık durulduğunda ben seni çağırırım konuşursun." diyerek kolunu

sıvazladı sevgiyle: "Hadi kardeşim..." sarıldı aynı sevgiyle kardeşine. Âşıktı o sadece âşık... Acı dolu ve karşılığını alamadığı bir aşkı taşıyordu kalbinde.

Jale, düşünüp ablasına hak verdi ve kafasını sallayıp onayladı onu. Odasına gidip hazırlanması lazımdı.

Melek giden arabanın arkasından baktı bir süre. Yanaklarından süzülen yaşları sildi elinin tersi ile. Barlas farkına varmadan 'bebeğimin annesi' demişti, karısının kalbinin kırılacağını düşünmeden.

"Keşke o bebeği ben taşısaydım." dedi yana yana.

O zaman kocasını paylaşmak zorunda kalmazdı. Böyle canı yanmazdı. Aklından dünyayı yakmak geçmezdi.

Ne zaman bu kadar aciz olmuştu? Neden bırakıp gidemiyordu ki Barlas'ı? Neden katlanıyordu ki bunlara? Ne yararı vardı bu evde yaşamanın?

Tek nedeni vardı: aşk...

Belki de saplantı bilemeyiz...

Geçen her gün o kadının karnındaki bebek büyüyordu ve o hiçbir şey yapamıyordu. Kocasını baba yapacak kadın kendisi değildi Feriha idi. Her ne kadar inkâr edip görmezden gelse de, kocası Feriha'ya çekiliyordu. Sonunda elinde koca bir hiçle kalabilirdi; ama mücadele etmeden bırakmayacaktı. Öylece altın tepside sunmayacaktı aşkını.

Arkasını dönüp eve gireceği sırada telefonu çaldı. Durup telefonu cebinden çıkardı ve ekrana baktı. Arayan ablasıydı. Onunla konuştuktan sonra içeri girdi. İçeri girdiğinde kimse yoktu ortalıkta. Fidan sofrayı topluyordu.

"Annem nerede Fidan?"

"Jale Hanım'ın odasındalar." Anlaşılan Jale gitme kararı almıştı. Kararına saygı duymak düşerdi kendisine.

Melek, kafasını sallayıp arka bahçeye açılan sürgülü kapıyı kaydırdı. Havuz kenarına gelip şezlongların birine oturdu.

Genç kadın kapının tıklatılması ile gözyaşlarını silerek 'gel' dedi. Kapı açılınca Almina'nın sevimli yüzü göründü. Almina'nın gelmesi iyi olmuştu, başka kimsenin surattını çekecek hâli yoktu. Kırgındı, kızgındı ve çok yorgundu. Almina şirin şirin gülümseyerek:

"Gelebilir miyim yengeciğim?" dedi.

Feriha, yaşlı gözlerine rağmen deli görümcesine gülümsedi:

"Tabi gelebilirsin canım." dedi. Almina, sevinerek yengesinin yanına vardı. Yatağa oturdu. Ağladığını görünce içi burkuldu. Bu kızı ilk gördüğünde sevmişti nedensizce. Kardeşi gibi görmüştü. Melek'i de seviyordu; ama Feriha onun için başkaydı, belki de kimsesiz olduğu içindi sevgisi. Kendisinden beş yaş küçük kızı korumak kollamak istiyordu. Hele abisinin yaptıklarından sonra bu isteği daha kabarmıştı.

Yengesine usulca sarılan Almina bir yandan da mırıldanıyordu:

"Ben çok üzgünüm canım. Bilmiyordum." Feriha ondan ayrılıp yanaklarını sildi:

"Önemli değil senin bir suçun yok zaten. Geçti. Hem alıştım ben." bezgin sesi yaşının aksini gösteriyordu. Ruhu yaşlanmış bedenine ağırlık yapıyordu.

Barlas Karaman sağ olsun!

"Ne alışması kızım? Eğer ben de Almina Karaman'ın o yaptıklarını ağabeyimin burnundan fitil fitil getirmesini bilirim." dediğinde Feriha görümcesinin bu ani çıkışına gülümsedi. "Ha şöyle gülümse, kimse ağladığını görmesin. Güçsüz sanırlar seni. Hem teyzemin lafına da bakma sen." kıkırdayarak elini ağzına kapattı: "Evde kaldı ya sana sarıyor. Kıskanıyor anlayacağın." dediğinde Feriha tutamadığı kahkahasını koyuverdi. Ona eşlik eden Almina yengesini güldürdüğü için mutluydu.

"İlahi Almina..." dedi bu sefer gülmekten akan göz yaşlarını silerken. Almina aniden ciddileşerek genç kadının elinden tuttu:

"Şey teyzem doğru mu söylüyordu?" diye sordu çekinerek. Feriha, kafasını salladı. "Peki, nasıl olur? Sen bakire değil miydin?" şaşırmıştı, hem de çok.

"Öyleydim."

"Nasıl oldu o zaman aşılama?" genç kadın derin nefes alıp o geceki karelerin zihnini taciz etmesine izin verdi.

"Ağabeyin halletti." dedi dalga geçerek. Şifreli konuşması Almina'nın canını sıkmaya başlamıştı artık.

"Seviştiniz mi?" sorusu genç kadını güldürmüştü:

"O dediğinin ne olduğunu bilmiyorum Alminacığım."

Düşünmeyi kesip yüzünden silinmeyen gülümsemesiyle kafasını iki yana salladı. Sabrı taşan Almina, olan her neyse onu öğrenmek istiyordu. Belli ki ağabeyi o gece iyi

bir şey yapmamış, yengesinin canını yakmıştı.

"Anlatmak istersen dinlerim canım." elini sıktı güven verircesine.

Genç kadın uzun zamandır içinde tuttuğu acıları dışarı vurur gibi anlattı o geceyi görümcesine. Ona güveniyordu. Kimseye tek kelime etmeyeceğini biliyordu.

Anlattıkları bittiğinde Almina'nın sinirden kızaran yüzünü ve siyahlaşan kahvelerini görünce hafif pişmanlık yaşamıştı, ya o sinirle ağabeyine hesap sorarsa? Barlas kimse bilmeyecek demişti. Tehdit bile etmişti birine söylersen doğduğuna pişman ederim diye. Olan olmuştu artık yapacak bir şey yoktu.

"Barlas'a bak sen?" sinirle soluyordu Almina.

Genç kızın her cinliğe çalışan aklı ışık hızıyla 'Barlas'ı pişman etme' başlığı altında bir plan hazırlamaya başlamıştı bile. Alt yapısı hazır olan plana şöyle bir göz gezdirip yengesine döndü. "Özür bile dilemedi mi yaptıkları için?" diye sordu. Gerçi kimse şimdiye kadar Barlas'ın özür dilediğini görmemiş; ama geçirdi içinden cevap beklerken.

Her şey o cevaba bağlıydı zaten, eğer Feriha 'evet' derse plan hafif 'hayır' derse en ağırından olacaktı. Feriha, karşısındaki cin akıllı kızı çözmeye çalışarak gözlerini kıstı:

"Yine ne geçiyor aklından Almina?" diye sordu şüpheyle. Almina elini salladı 'söyle' dercesine:

"Sen soruma cevap ver kuzum." dedi.

Feriha derin nefes alarak içinden, 'Allah'ım bu zavallı kulunu her türlü şerden koru' diye dua edip:

Sabır dilenerek inmişti arabadan. Şimdi ise her ikisinin de sustuğu bir yolculuk içindelerdi.

Araba durduğunda genç kadın bir alışveriş merkezine geldiklerini anlamıştı. Her ikisi de arabadan indiğinde genç kadın telefonu çantasına koymak için uğraşıyordu. Dalgınlığından dolayı beline dolanan kol ile irkildi. Korkuyla önce arkasına sonra yanına baktı. Kocası olduğunu görünce içi kısa süreliğine rahatlasa da sinir bedenini hemen ele geçirmişti. Dişlerinin arasından sinirle:

"Çekin elinizi!" dedi.

Barlas onu iplemedi bile. Aynı şekilde yürüdü kendisiyle beraber karısını da sürükleyerek. Feriha birkaç kez kurtulmaya çalışsa da başaramamıştı. Alışveriş merkezine girdiklerinde Barlas'ın yönlendirmesiyle hamile kıyafetleri satılan mağazaya girmişlerdi, demek kocası da sabah aynı şeyi düşünmüştü kendisiyle. İçeri girdiklerinde satış görevlisi hemen yanlarına geldi.

"Hoş geldiniz efendim." dedi samimi bir gülümseme ile.

"Hoş bulduk." dedi Barlas düz bir sesle.

Feriha ise büyülenmiş bir şekilde kıyafetlere bakıyordu. Onları giymek için bir an önce karnının büyümesini istiyordu. Çok güzellerdi. Barlas karısının bakışlarını görünce kendini tebrik etti içinden. Kalbine giden yolda önüne çıkan her engeli kaldırmalıydı ve bir an önce affedilmeliydi.

Genç kadın mutlu olmuştu. Babası bebeği için alışverişe çıkmıştı onunla. Bir adım daha yaklaşıyordu affedilemeye; ama tabii çok yolu vardı daha...

"Ne bakmıştınız?" diye sordu görevli.

"Eşim için kıyafet bakıyorduk." Eşim? Genç kadın şaşkınlıkla baktı kocasına. Eşiydi demek... Ne garip şeydi bu hayat. Bundan bir buçuk ay önce, 'Asla karım olmayacaksın' diyen adam şimdi kendisini eş olarak görüyordu. Hayat çok garipti gerçekten.

Görevli genç kadına baktı gülümseyerek:

"Kaç aylık?" diye sordu.

"Bir buçuk; ama kıyafetlerim dar gelmeye başladı."

"Hallederiz dert etmeyin siz efendim."

Barlasın ısrarları ile bir sürü şey alan Feriha yorulmuş ve acıkmıştı. Barlas karısının bezmiş suratını görünce gülümsemişti:

"Yemek yiyelim mi?" diye sorduğunda genç kadın isteksizce:

"Evet..." demişti.

"Ben poşetleri arabaya bırakayım. Burada bekle beni." dedi.

"Tamam..." deyip etrafa baktı. Bir süredir kocasını bekliyordu ve canı fena hâlde karışık pizza çekiyordu.

"Zalim Eros beni en olmadık zamanda yakalayıp okunu attı kalbime." sesi duyduğunda kafasını kaldırdı. Eli kalbinin üstünde yüzünde acı çeken bir ifade ile kendisine bakan genci gördü. Yüzündeki acı bile çok komik duruyordu. Belli ki niyeti asılmak ya da tanışmak değildi, sadece eğleniyordu o kadar. Bir şey demeden inceliyordu adamı. Sarışındı. Yakışıklı bir yüze sahipti. Vücudu tam yerindeydi, hani şu kaslı dedikleri tiplerdendi.

"Afrodit'in kıskandığı güzel Tanrıça sensin demek." kurduğu cümleye elinde olmadan gülümsedi. O ve Afro-

"Evet, dün diledi." dedi. Almina çığlık atarak ayağa kalktı:

"Tek kelimesini atlamadan hemen anlatıyorsun!" diye emir verdi.

Özür dileme faslını (sarılma kısmı hariç) öğrenen Almina gözlerini kıstı aniden. Keskin bakışlarını yengesine dikerek:

"Sakın affettim deme." dedi. Genç kadın kafasını salladı:

"Çalışacağım dedim." dediğinde Almina derinden bir 'oh' çekti.

"Ohh iyi yapmışsın! Acı çekmeden af yok ona."

Yataktan kalkıp dolabın önüne geldi. Feriha da yanına geldi. Ne yaptığını merak ediyordu.

"Ne yapıyorsun? Sorabilir miyim?"

"Sana kıyafet hazırlıyorum." dolabı karıştırıp eline aldığı kot şortu yatağa bıraktı. Feriha şortu görünce itiraz etti:

"Hayır, Almina bunu giyemem."

"Neden canım?" ona aldırmadan şortun üstüne salaş bir bluz aldı.

"Geçenlerde giydim çok kızdı." dediğinde Almina keyifli bir kahkaha attı:

"Aha, desene doğru kıyafeti almışım!" dedi.

"Anlamadım."

"Bak kızım, bir erkeği çıldırtmak istiyorsan her dediğini yapmayacaksın. O zaman hem sinirlenecek hem de peşinden koşacak, daha cazip geleceksin ona." dedi profesör edasıyla. "Öğren bunları. Sakın her dediğini yapayım deme." sıkı sıkı tembihledi bir de anne gibi.

Genç kadın umursamazca omuz silkti. Onun derdi kocasını çıldırtmak değildi ki sadece yaptığı hatayı anlasın diye hemen affetmeyecekti o kadar.

"Ben sadece hatasını anlasın diye öyle yapıyorum. Derdim onu kendime bağlamak değil." dediğinde Almina ona delirmişçesine baktı. Barlas'ın ona her geçen gün bir az daha bağlandığının farkında değil miydi yani; ama bunu kendine görev bilerek onların birbirilerini fark etmelerini sağlayacaktı. Feriha'nın mutlu olma zamanı gelmişti artık. Belki o bebek aşkla, sevgiyle, tutkuyla ve saygıyla yapılmamıştı; ama sevgiyle ve anne-babasıyla mutlu bir şekilde büyüyecekti.

Araba direksiyonunun işkence saatleri başlamıştı. Barlas karısını, o kısacık bacaklarını meydanda bırakan şortla gördüğünden beri sinirle burnundan soluyordu. Onun bu hâlini keyifle izleyen kardeşinin farkında bile değildi. Barlas, karısına baskı yapmak ve karışmak gibi bir hakkı olmadığını bildiği için bir şey diyemiyordu.

Genç kadın kocasının neden sinirli olduğunu biliyordu. İlk gördüğünde suratının ifadesini unutamıyordu. Kendisini baştan aşağı süzen Barlas'ın siyahlarında ilk önce hiç bilmediği bir duyguyu görmüş ya da gördüğünü sanmıştı; çünkü o duygu yerini, vakit kaybetmeden, öfkeye bırakmıştı.

Gördüğünü sandığı duygu yoğun bir arzuydu; ama küçük kız o duyguyu bilmediği için anlamamıştı. Barlas derin derin iç çekmişti arabadayken onu ilk gördüğünde.

dit öyle mi? Bu çocuk çok komikti gerçekten. Genç adam gülümseyerek hayran hayran iç çekti:

"Çok güzelsin." dedikten sonra ciddi bir surat takınarak elini uzattı genç kadına: "Benimle gel, kaçalım buradan. Seni seviyorum tanrıçam." dedi. Ciddi bir suratı olsa bile gözleri muziplikle parlıyordu. Feriha onun ciddi olmadığını biliyordu. Gülümsedi ve:

"Arkandaki adamın elinden sağ kurtulursan neden olmasın?" dedi. Bakışları siyah dipsiz kuyuya takılı kaldı bir süre. Genç adam arkasına baktı bir saniye sonra Feriha'ya döndü:

"Arkamdaki dallama mı beni öldürecek? Gülerim tanrıçam. O bana bir halt yapamaz." sonra sır verir gibi eğildi ve fısıltı ile: "Etkisiz eleman anlayacağın..." dediğinde Feriha kıkırtısını bastıramadı. Eliyle ağzını kapatıp bakışlarını arkadaki adamdan kaçırdı. Kendini tutamayarak genç adama:

"Çok tatlısın." dedi. Dedi; çünkü karşısındaki şakacı çocuk her kimse kocasının tanıdığı biriydi, yoksa şimdiye kadar ona asıldığı için hastanede eli ayağı alçıda yatıyor olurdu.

Genç adam karşısındaki dupduru güzelliğin sahibi küçük kız çocuğu gibi tertemiz olan bu kadına baktı. Şimdiden sevmişti onu; ama içinde bir yerlerde vicdanı sızlamıyor değildi. Vicdan sızısına aldırmadan yüzüne en etkili gülümsemesini takıp:

"Bu benimle geleceğin anlamına geliyor değil mi tanrıçam?" diye sordu. Uzanıp genç kadının elini tuttu ve üzerine küçük bir öpücük kondurdu. O sırada omzuna balyoz gibi inen el ve kulağında sinirli bir nefes hissetti:

"Abartma kuzen." dedi Barlas dişlerinin arasından. Sinirlendiğini göstermek istemiyordu; ama gizlemeyi başaramıyordu bir türlü. Feriha'ya dokunan herkesi öldüresiye dövmek istediğini fark etmişti son zamanlarda, Macit hariç tabii.

Feriha gülümsedi. Tahmini doğruydu, kocası bu adamı tanıdığı için bir şey yapmamıştı, hem de kuzenlerdi.

Barlas, poşetleri arabaya bırakıp geri döndüğünde karısının karşısında biri olduğunu gördü ve karısı gülüyordu. Kan beynine sıçramıştı o an. Hızla yürüyerek yanlarına vardığında adamın kuzeni olduğunu görmüş ve duraksamıştı. Hem merak etmişti acaba kuzeni ne diyordu da karısı gülüyordu. Dediklerini duyduğunda gülmemek için zor tutmuştu kendini. Bu çocuk hiç mi ciddi olamayacaktı?

Omzundaki baskıyla yüzünü buruşturan genç adam kuzenine döndü:

"Lan çek pençelerini üzerimden yemedim karını." dedi. Barlas, tehlikeli bir sırıtışla kuzenine eğildi tekrar. Omzundaki elinin baskısını arttırıp kuzeninin iyice eğilmesini sağladı.

"Bir dene istersen gör neler oluyor dostum." dediğinde kuzeni elini teslim olur gibi kaldırdı.

"Tamam lan, tamam." omzundaki el gidince rahat nefes alıp Feriha'ya baktı ve elini uzatıp kendini takdim etti:

"Merhaba güzel yengecik, ben Rauf şu arkamdaki dallamanın kuzeni ve en harbi dostuyum." dedi gururla.

"Sensin dallama." diye homurdandı Barlas. "Ciddi olamaz mısın bir kere?" diye sordu bıkkınlıkla.

Barlas Karaman ne kadar ciddi biriyse Rauf Cebrailov onun tam tersiydi. Zıt kutuplar birbirini çeker derler ya onlarınki aynı durumdu.

Feriha ikiliye gülümseyerek baktı ve elini sıktı Rauf'un. "Ben de Feriha..." dedi hâlâ gülümserken. Bugün ne çok gülmüştü. Hayret etmişti açıkçası.

"Ben ömrü hayatımda bir kere ciddi oldum ve evlenmeyorum kuzen. Bana bir daha ciddilikten bahsetme." dedi, demek düğünü olacak dedikleri kuzeni buydu. Feriha şimdi hatırlamıştı ismini.

"Yakın zamanda evlenecek kuzen sizsiniz demek! Tebrik ederim." dedi.

"Teşekkürler yenge..." dedi ve durdu sonra kuzenine döndü: "Sen de geliyorsun değil mi?" sorusu Feriha'ya değildi, Barlas'aydı. Barlas kafasını sallayınca gülümsedi. "Hımm sevindim. Seni Bakü'nün en güzel yerlerine götüreceğim yenge. Çok seveceksin oraları."

"Çok seveceğimden eminim."

Yemek Rauf ve Barlas'ın atışmalarıyla gayet keyifliydi, tabii kendisi de nasibini almıştı Rauf'tan. Büyük boy karışık pizzasına dakikalarca takılmış ve: 'yenge sonra neden şişmanım diye ağlamayasın.' dediğinde küserek pizzayı itmişti Rauf'a doğru. Hormonları yüzünden bayağı alıngan olmuştu son zamanlarda. Küstüğünü gören Rauf bir şebeklikle gönlünü alarak pizzayı bitirmesini sağlamıştı. O sırada kuzeninden de yumruğu yemişti. Feriha çok şaşırmıştı kocasının onu düşünmesine. 'Lan küstürme karımı ağzını kırarım.' demiş genç kadını iyice şoka sokmuştu.

Almina'nın taktikleri işe yarıyordu demek.

Uzak dur, soğuk davran, sorularına kısa ve duygusuz cevaplar ver. İlk konuşan sen olma.

Duyduğu tehditle keyifli bir sırıtış sergileyen Rauf, dostuna baktı imayla. Bakışlarından ne demek istediğini anlasa da susmuştu Barlas.

Feriha'nın lavaboya gidişini fırsat bilen Rauf kuzenine döndü. Üzgün sesle:

"Ben çok üzgünüm ağabey." dedi. Barlas karısının arkasından baktığı için ne demek istediğini anlamamıştı.

"Neden?"

"Aşılama fikri için..." dediğinde Barlas anladım dercesine kafasını salladı. "O zaman karının bu kadar güzel ve akıllı olduğunu bilmiyordum ya orası ayrı mesele." diye devam etti ve sonra güldü: "Lan kız resmen futbol hakkında konuştu. Siyaseti demiyorum bile. Harbiden şanslı adamsın."

"Haklısın." dedi derin iç geçirerek. Rauf elini ağabeyi gibi sevdiği kuzeninin omzuna koydu.

"Anlat ağabey." dedi şefkatle. Barlas o an çözüldü, hem öyle böyle değil içini döktü dostuna.

"O gece parlak zümrüt gibi yeşil gözlerini gözlerime değdirdiğinde içimi büyük bir korku kapladı ağabey. Çok korktum. Hayatımı değiştirebilecek kudrete sahip o yeşillerden çok korktum. Kendime kızgınlığımı ondan çıkardım canını yakarak. Üç dakikalık birleşmede bile aklımı kaybedeceğimi sandım ve o an daha da hırslandım. Zevk almamdan, ona alışabilmekten çok korktum ve se-

nin fikir daha da cazip geldi o gece. Şimdi pişman mı sın diye sorarsan; köpek gibi diye cevap veririm." susup birkaç saniye: "Onu öpersem başımın derde gireceğini de anlamıştım."

"Öptün mü?" diye sordu merakla Rauf.

"Evet ve haklı olduğumu gördüm." gülümsedi: "Dudakları öyle bir zehir barındırıyor ki her öptüğümde biraz daha kanıma karışıyor. Damarlarım o zehri kalbime doğru taşıyor ve ben bunu engelleyecek gücü kendimde bulamıyorum kardeşim." dönüp Rauf'a baktığında bakışlarındaki şeyi gördü. Korktuğu şeyi... O ağzını açmadan elini kaldırarak susturdu. "Sakın düşündüklerini sesli söyleme. Geri dönülemez bir yola girmek istemiyorum." dedi.

Rauf: "Sen o yola çoktan çıktın dostum." dedi sadece.

Genç kadın aldıkları şeyleri dolaba yerleştirdi. Öğleden sonra Barlas ve Rauf onu eve bırakıp gitmişlerdi. Günü umduğundan güzel geçmişti Rauf sayesinde.

Yerleştirme işleri bittikten sonra yorgun bedenini yatağa attı. Kıvrılarak gözlerini kapattı ve kendini uykuya teslim etti. Bir buçuk saatlik uykunun ardından kendini çok iyi hissediyordu. Aşağı inmemişti hâlâ. Utanıyordu evdekilerden. Yataktan kalktığında komodinin üstünde meyve tabağını gördü. Muhtemelen Nursel yapmıştı. Sevinerek yeniden oturdu yatağa ve tabağı alıp meyveleri yemeye başladı.

Akşam da aşağı inmeyerek yemeğini odasında yemiş ve en sevdiği yarışma programı 'Ben Bilmem Eşim Bilir'i

izlemişti. Program bittikten sonra yataktan kalkmış banyoya girmiş dişlerini fırçalamış ve ihtiyaçlarını giderdikten sonra çıkmış; dolaptan yeni aldıkları bol bir penye geceliği alıp giymişti, tam yatağa gireceği sırada kapı açıldı. Gelen kocasıydı. Bir şey demeden yanına yaklaştı, elini yanağına koyup başparmağını alt dudağına koyarak okşamaya başladı. Bakışlarını yeşillere sabitleyerek:

"Nasılsın?" diye sordu. Dudağındaki parmağın etkisinden çıkmaya çalışarak:

"İyiyim." dedi.

Barlas kafasını sallayıp bir şey demeden dudaklarına yaklaştı. Gözleri otomatik olarak kapandığında dudaklarındaki yumuşak sıcaklık aklını başından almak üzereydi. Barlas ab-ı hayat içercesine karısının dudaklarını tüketiyordu. Karşılığını alması gecikmemişti tabii. Başını sıkıca tutup öpüşünü derinleştirdi genç adam. Dilini alt dudağında gezdirip usulca içeri süzüldü. Genç kadın kocasının dilini korkaklıkla karşıladı. Diline değen dil ile karısının ağzının içine inledi. İşler çığırından çıkmıştı bir kere. Geri döndürmek zor olacaktı ki zaten geri döndürmek isteyen de yoktu.

Genç kadın kocasının vücudunda dolaşan eli ve boynuna kondurduğu öpücüklerin etkisiyle bedeninde şahlanmış hormonlara direnmeye çalışıyordu. Bu kadar kolay olmayacaktı. Kasıklarında hissettiği sertlikle irkildi genç kadın.

Barlas kanını kaynatan şehvete yenik düşmüştü. Altındaki kadını deli gibi istiyordu. Sıcaklığına gömülmek ve sabaha kadar orada kalmak istiyordu. Kabul etmişti artık. Bu küçük kız onu fena hâlde etkiliyordu. Ona doğru çekiliyordu. Boynuna bıraktığı yakıcı öpücüklerin arasında:

"Seni istiyorum küçüğüm, benim ol lütfen!" deyiver-
mişti bir anda. Sanki birkaç hafta önce gözlerinin içine
bakıp canını yakarak, 'Seni istemiyorum' diyen kendisi
değilmiş gibi.

Genç kadın duyduğu cümle ile hormonların etkisin-
den son anda kurtardığı mantığı ile gereken cevabı ver-
mişti. Kocasının omzundan tutup kendinden uzaklaş-
tırmış ve gözlerine bakarak bu sefer can yakma görevini
kendisi üstlenerek:

"Ama ben seni istemiyorum!" demişti.

'Seni İstemiyorum' saatlerdir aklına bu kelime dola-
nıyordu. Her hatırlayışında daha kuvvetli vuruyordu
kum torbasına. Zavallı kum torbasının ağzı dili olsaydı
bir güzel küfür ederdi Barlas Karaman'a.

Ne düşünüyordu ki? Hemen kendisine teslim olacağı-
nı mı, tabii ki hayır; ama cevap biraz ağır olmuştu işte ve
Barlas şimdi anlıyordu karısının neler hissettiğini. Canı
yanmıştı, hem de çok. Karısının cevabını duyduğu an
donmuştu üstünde. Birkaç saniye öyle kaldıktan sonra
kendini toparlayıp kalkmıştı. Yüzüne bakmadan iyi gece-
ler dileyip çıkmıştı odadan. O sinirle odaya girip üzerini
değişmiş sinirini atmak için aşağı spor salonuna inmişti.
Her yumruğunda zincirinden kopmaya biraz daha yakla-
şan kum torbası çaresizce karşılıyordu yumruklarını.

"Senin..."

(yumruk)

"arkasında"

(yumruk)

"duramayacağın"

(yumruk)

"laflarına"

(yumruk)

"sokayım Barlas." son olarak tekmeyi sinirle geçirdi
kum torbasına. Zavallı torba dayanamayarak zincirinden
kopup yere düştü, kum torbası sizlere ömür....

Derin nefesler alarak, yere düşen kum torbasına baktı.
Vücudunu kaplayan ince ter tabakası loş ışıkta pırlanta
misali parlıyordu. Elindeki kanlı bandajı açıp yere fırlattı.
Terden ıslanmış saçlarını eliyle geri tarayarak yerde du-
ran su şişesini aldı. Yarısını içip diğer yarısını kafasından
aşağı boşalttı.

'Seni İstemiyorum' kelimeler kötü huylu tümör gibi
yayılıyordu beynine ve yok etmeden de asla çıkmayacak-
lardı anlaşılan. Gözlerini kapatıp kısık sesle:

"Senin büyük konuşan ve o küçük kalbi kıran ağzını...
Tövbe tövbe..." dedi. Kafasını iki yana salladı.

Koşu bandının üstüne attığı havluyu alıp yüzündeki
ve vücudundaki terleri silmeye başladı.

"Neden kızdın?" sese döndü. Karısını görmek kendi-
sini mutlu etmek yerine suçlu hissettirmişti, sanki... Sanki
ihanet etmiş gibi. Kafasını iki yana salladı.

'Unut onu salak!'

Melek kapı pervazına yaslanmış, kocasının esmer baş-
tan çıkartıcı vücudunu izliyordu. Belinden düşecek gibi
duran penye eşofman, çıplak üstü ıslak saçları ve sinirli
hâli, içindeki şehvet tohumlarını yeşertiyordu. Dilini du-
daklarının üstünde dolaştırıp kocasına yaklaştı. Elindeki
havluyu alıp sırtına parmak uçlarını dokundurarak sil-

meye başladı. Sildiği yerlere öpücük kondurmayı da ih-
mal etmiyordu. Barlas karısının yaptıkları ile gerilmişti.
Melek omzunu öperek öne geldiğinde elindeki havluyu
bırakıp dudaklarına kapandı.

Barlas karısına hırsla karşılık verdi. Yüzünü avuçlayıp
ezerek öpüyordu âşık olduğu kadının dudaklarını. Me-
lek inleyerek alt dudağını ısırdı aniden. Kanı çekilmişti.
Öpüşürken Melek elini göğsünde dolaştırıp karın kasla-
rına getirdi. Sevgiyle ve sonsuz ihtirasla dokunuyordu
kocasına. Karnındaki elini aşağı indirip eşofmanın lastik-
lerinden içeri soktu. Lastiğin iç tarafında işaret parmağını
belinin çevresinde dolaştırıyordu. Dudakları ise çoktan
boynuna yol almıştı bile. Boynunun zarif derisini dudak-
larının arasına alıp morartacak şekilde sertçe içine çekti.
Saatlerdir yaptığı spora rağmen hâlâ sertliğini koruyan
aleti daha da sertleşerek zonkluyordu. Gözlerini kapattı,
kapattığı an kendisine kederle bakan yeşilleri fark etti.

Daha fazla ileri gitmeden durmalıydı. Her zerresi 'Fe-
riha' diye haykırırken Melek'le birlikte olamazdı. Bu her
ikisine de saygısızlık olurdu. O yüzden yavaşça ayrıldı
karısından. Alnına dudaklarını bastırıp:

"Hadi güzelim git yat. Ben de geliyorum şimdi." dedi.

Melek şaşırmıştı. Şimdiye spor aletlerinin birinin üze-
rinde sevişiyor olmaları lazımdı. 'Acaba ne yanlış yaptım'
diye düşünmeden de edememişti. Hâlbuki onun da iste-
diğini düşünmüştü, sertliğinden dolayı; ama üstelemedi.
Ne zaman çıkarıp attığını hatırlamadığı sabahlığını alıp
geceliğinin üstüne geçirdi. Kocasının dudaklarına öpü-
cük kondurup:

"Geç kalma aşkım." deyip çıktı odadan.

"Geç kalmam."

Feriha, kocasının bırakıp gittiği pozisyondaydı kaç
saattir. Gözlerini her kapattığında onun dudaklarını ne-
fesini hissediyordu teninde, eğer onu istemediğini söyle-
meseydi kesin hormonlarına yenik düşüp sevişiyor olur-
du kocasıyla. Öyle bir sahneyi hayal ettikçe ürperiyordu.
Bedeni istekle kasılıyor dokunduğu yerler alev alev yanı-
yordu. Kocasının üstünde gidip gelirkenki hâlini aklına
getiren azgın hormonlarına lanet okuyup yataktan kalktı.
Uyumalıydı. Burada uzanıp diğer odada ne haltlar yedi-
ğini bilmediği adamı düşünmemeliydi. Libidolarına inat
aldığı karar için mantığı kendisine sevinç gözyaşları içe-
risinde teşekkür ediyordu. İç sesi de mantığını destekli-
yordu.

'Birkaç dakikalık zevk için gururunu ayaklar altına al-
madığın iyi oldu, çünkü doyuma ulaştıktan sonra elinde
sadece zedelenmiş gururun ve kırık kalbine ihaneti ka-
lacaktı. Şimdi değil; ama ileride olacak o iş merak etme.'

İç sesini dinlerken gülümsüyordu.

"O iş asla; ama asla olmayacak." aniden gelen ağlama
isteğine anlam veremese de gözyaşlarını serbest bıraktı:
"Biz birbirimizi sevmiyoruz. O karısına âşık, beni sadece
istiyor. Hevesi geçtikten sonra yüzüme bile bakmayacak.
Bedenimi kullandırıp kalbimi ayaklar altına atamam." İç
çekerek gözyaşlarını sildi. Dudakları titriyordu. Yatağın
dibine çöküp bacaklarını kendine çekti. Birkaç dakika
öyle kalıp ağlamaya devam etti.

'Asla, asla deme bence.'

İç sesini susturmak için sinirle ayağa kalkıp banyo-
ya girdi. Aynaya baktığında şişmiş gözler ve kıpkırmızı

bir suratla karşılaştı. Musluğu açıp buz gibi suyu sura-
tına çarptı. Elini yüzünü yıkadıktan sonra tekrar aynaya
baktı. Yeniden akmaya çalışan yaşları engelleyip hayatını
düşünmeye başladı, şimdi annesinin kollarında doyası-
ya ağlamak için neler vermezdi. Annesi şefkatli elleri ile
saçlarını okşar öpücükler kondurur güzel sesiyle onu hiç
bırakmayacağını söylerdi. Yanan yüreğinin alevleri tüm
bedenini sardığında, boğazından kopan hıçkırığa engel
olamadı:

"Neden Anne? Neden bıraktın beni?" fısıltıyla başla-
yan sözler haykırışa dönmüştü: "Ben sevilmeyecek kadar
çirkin bir bebek miydim? Neden beni istemedin?" göz-
yaşları boynuna akıyordu. Elini kalbine götürüp: "Küçük
kızının kalbini kırdılar anne. Gel ne olur gel al beni bu-
radan." dedi. Titreyen dizleri bedenini taşıyamadığında
yere çöktü. "Bilmediğim kokunu, görmediğim yüzünü,
duymadığım sesini çok özlüyorum annem!" haykırışları
banyo fayanslarına çarpıp kulaklarını tırmalıyordu. Canı
şimdiye kadar hiç yanmadığı kadar yanıyordu. İçinde
tuttuğu, ertelediği gözyaşları sel olup gözlerinden yanak-
larına süzülüyordu.

"Geçti kızım, geçti." küçük bedenine sarılan kollara sı-
ğındı hıçkırarak. Melda Hanım sesini duymuş, gelmişti.

Melda Hanım oturduğu soğuk fayanstan kızı kaldırıp
elini yüzünü tekrar yıkadı, içi acıyordu gelinine. Kendi
ağladığının farkında olmadan gelinini sakinleştirip yata-
ğa götürdü. Örtüyü açıp kızı yatağa soktu, üstünü örttü.
Şakağını öpüp saçlarını okşadı. Küçük kız çocuğu gibi içi-
ni çekerek kendini kayınvalidesinin sıcak dokunuşlarına
bırakmıştı.

"Annen değilim belki; ama seni en az onun kadar sevi-
yorum kızım, sakın unutma bunu." tekrar öpüp çıkmak
için hareketlendiğinde Feriha kolunu tutu:

"Benimle uyur musun anne?" diye sordu tüm masum-
luğuyla. Melda Hanım gülümseyerek kızının yanına gir-
di:

"Tabii kızım uyumaz mıyım?" Feriha, mutlu gülüm-
seme ile girdi Melda Hanım'ın koynuna. Melda Hanım
saçlarını öpüp:

"Tatlı rüyalar kızım." dedi.

"Sana da anne..." dedi ve gözlerini huzurla kapattı.
Saatler öncesinde yaşadıklarını çoktan unutmuştu bile.

Sabah, anne-kız erkenden kalkıp kahvaltı hazırlamış-
lardı, tabii hazırlarken bir güzel yemişti Feriha. Mutluy-
du hem de çok. İlk kez kendini bu eve ait hissediyordu,
bunun sebebi belki de Melda Hanım'ın anne şefkatiydi.
Ahmet Bey onları birlikte görünce yalandan kızgın surat-
la yeğenine bakmış ve: 'Senin yüzünden evlendiğimden
beri ilk kez yalnız uyudum küçük hanım.' demişti. Feriha
da kıkırdayarak: "Bundan sonra yalnız uyumaya alış ben-
ce baba." demişti. Onun lafı üzerine üçü de kahkahalara
boğulmuş genç kadını aralarına almışlardı.

Genç kadın mutlulukla kapatmıştı gözlerini. Aile işte
buydu, her şeye rağmen bir arada olmak, birbirine destek
olmak demekti aile. Koşulsuz sevmek, karşılıksız kendini
feda etmek demekti aile.

Merdivenlerden inen Almina onları öyle görünce ko-
şarak aralarına girmişti. Kızlarını sevgiyle saran Melda ve

Ahmet aşk dolu bakışlarını birbirilerinden çekmemişler-di.

Kahvaltı hazır olduğunda dördü de oturmuştu masa-ya. Rafet koşudan geldikten sonra duşunu alıp sofraya oturmuştu. Feriha için her şey çok güzeldi ta ki kocası karısı ile el ele masaya gelene kadar. Önce ellerine baktı genç kadın. Barlas bakışlarını yakaladığında korkmadan dikti yeşillerini siyahlara. Dün gecenin görüntüsü her iki-sinin de aklına geldi o an. Feriha bakışlarını başka yöne kaçırdığında olmadık bir yere takılmıştı o bakışlar; koca-sının boynundaki kocaman morluğa. Yüzünde beliren acı gülümsemeyi saklamaya yeltenmemişti bile.

Barlas, karısının baktığı yere baktığında gözleri koca-man açılmıştı. Tekrar ona döndüğünde yavaşça kafasını sallamıştı. Dün gece Melek spor salonunda öperken yap-mış olmalıydı bu morluğu.

'Yapmadım.'

'İnanmıyorum.'

'İnan bana yapmadım.'

Bakışlarıyla karısını dün gece Melek ile birlikte olma-dığına inandırmaya çalışıyordu. Feriha ise dudağının sağ tarafını yukarı kıvırarak bana ne der gibi omuz silkmişti. Barlas ise sinirle yumruğunu sıkmıştı.

Kocasına bakmayı kesip tabağına gömülmüştü. Kim-seye bakmıyor sadece tabağı ile ilgileniyordu. Melda Ha-nım mutlu olmuştu. Melek'i böyle görünce sevinmişti.

"Nereye böyle?" diye sordu.

"Barlas beni boğazda kahvaltıya götürüyor." dedi ko-casına aşkla bakarken. Boynundaki morluğa bakarken görmüştü Feriha'yı. Dün gece de sorgusuz sualsiz spor

odasından çıkıp gitmesinin sebebi de buydu. Bölgesini işaretlemişti.

Melda Hanım gülümseyip:

"Ne güzel. Afiyet olsun size o zaman." dedi.

"Sağ ol anne." dedi Barlas. Feriha'ya baktı; ama kadın ona bir kere bile bakmadı. Ona bakmayan tek Feriha de-ğildi, Ahmet Bey de ona bakmıyordu, dünden beri tek kelime bile etmemişti tüm çabalarına rağmen. Babasının inadını bildiği için ısrar etmemiş kendisinin konuşmasını beklemişti.

Dün gece havuzda yüzerken aldığı kararı uyguluyor-du. İki kadını da idare etmek ona göre değildi. O yüzden her şey eskisi gibi olacaktı. Melek karısı, Feriha ise ço-cuğunun annesi... Eskiden tek farkı artık Feriha'ya kötü davranmayacaktı, tabii az önce yaşanan yanlış anlama al-dığı kararı uygulamasını zorlaştırıyordu.

Melekler evden çıktıktan sonra Almina, Rafet'e döndü:

"Ağabey, Rauf hâlâ uyuyor mu?" diye sordu.

"Evet, güzelim akşam geç geldik." diyerek, amcasına baktı korkarak. Ahmet Bey elindeki gazeteyi okuyordu ona bakmadı bile.

"O zaman Rauf kalktığında dışarı çıkalım mı hep bera-ber?" diye sordu Almina. Rafet kafasını salladı:

"Tabii çıkarız. Nereye gidelim?"

"Tesise gidelim. Yüzeriz, tenis oynarız. Akşam da ka-raoke bara gideriz."

"Tamam, ben varım güzelim."

Almina, sevinerek ayağa kalktı ve Feriha'yı da kaldır-dı:

"Hadi gidip hazırlanalım."

"Ben de mi geleceğim?"

"Tabii..."

"Ama ben tenis oynamayı bilmiyorum ki." dediğinde Almina, elini salladı boş ver dercesine:

"Sen de o zaman tesisin kafesinde takılırsın. Bir tiramisu yapıyorlar parmaklarını yersin."

Feriha dudaklarını yaladı. Hamile kadına söylenecek şey mi bu şimdi?

"Hemen gidelim." dediğinde herkes kahkahaya boğulmuştu.

Barlas kahvaltıdan sonra Melek'in isteği üzerine onunla sahilde dolaşmaya çıkmıştı. Hava güzeldi ve karı-koca el ele geziyorlardı sahil boyunca. Genç kadın oldukça mutluydu.

"Çok mutluyum sevgilim." dedi gülümseyerek. Barlas, içindeki sıkıntıyı ona göstermemek için uğraşıyordu. Neden kalbi sıkışıyordu durduk yere hiç anlamıyordu.

"Ben de güzelim, ben de..." dedi.

Melek bir şey söylemek için ağzını açtığında kocasının telefonu çaldı. Barlas ekrana baktığında numara kayıtlı değildi. Yeşil ikonu kaydırıp ahizeyi kulağına götürdü:

"Alo"

"Karaman?" dedi karşıdaki kişi eğlenir sesle.

"Gümüşçü?" sinir ele geçirmeye başlamıştı bedenini. Bu herif ne yüzle arıyordu kendisini? "Ne istiyorsun?"

"Hey hey sakin dostum... Sana gördüğüm afeti tarif edeceğim kötü niyetim yok." diyerek kıkırdadı.

"Ne saçmalıyorsun?" sesi yükseliyordu yavaş yavaş.

"Karşımda şöyle koyu renkli saçları orman yeşili gözleri öpülesi dolgun dudakları ölçüsü en az 90-60-90 olan dehşet hatun var ve ben onunla tanışmayı düşünüyorum. Belki geceyi benim yatağımda noktalarız, ha ne dersin Karaman?" eğlendiği bin kilometreden belli oluyordu. Barlas dişlerini sıktı. Tarif ettiği kadın tipine uyan tek kişi vardı.

Feriha...

Genç kadın büyük keyifle ikinci tiramisu porsiyonunu afiyetle yiyordu. Hayatında hiç tatlı yememiş gibi saldırmıştı, fazlasıyla zevk alıyordu yediğinden. Masada duran telefonu çalınca ağzındaki lokmayı yutup peçete ile sildi ve telefonu aldı. Ekrana baktığında yüzündeki gülümseme görülmeğe değerdi. Hemen yeşil ikonu kaydırdı:

"Yakışıklı..." dedi sevinçle.

"Bebeğim..." sesini duyunca içi mutlulukla dolmuştu. Bu adamı seviyordu hem de çok.

"Nasılsın?" diye sordu çatalını tiramisuya batırarak. Bir parça alıp ağzına götürdü.

"İyiyim. Sen Karaman Spor Tesisleri'nde misin?" dediğinde genç kadın şaşırmıştı.

"Evet. Bu tesis Karamanlar'ın mı?" dedi şaşkınlıkla. Eren kahkahayı basmıştı. Bu kadın bazen fazlasıyla saf olabiliyordu.

"Evet bebeğim."

"Gerçekten mi? Sen nereden biliyorsun burada olduğumuzu?"

"Almina check in yapmış. Nerdesin sen?" deyip durdu genç kadına fırsat vermeden kendi konuştu: "Dur tahmin edeyim, kafedesin." dediğinde gülme sırası Feriha'daydı.

"Evet, yakışıklı. Gel de sana tiramisu ısmarlayayım."

"Çok isterdim; ama babam şirkete çağırmış buradayım."

"Hımm üzüldüm gelmemene; ama işinin başında olmana sevindim hadi seni tutmayayım yakışıklı." deyip kapattı telefonu. Masaya bırakıp kaldığı yerden devam etti tatlısını yemeye.

Barlas, sinirle telefonuna gelen adrese baktı. Bu onların mekânıydı. Ne işi vardı Erkan Gümüşçü'nün orada. Melek kocasının neden telaşlandığını anlamıyordu; ama kötü bir şey olduğu kesindi. Barlas hırsla arabaya doğru yürürken peşinden gitti. Bindiklerinde Barlas hemen çalıştırıp hızla sürmeye başladı.

"Aşkım bu Gümüşçü, o Gümüşçü mü?" diye sordu yola bakan kocasına. "Hani Mustafa amcana suikast düzenleyen Vedat Gümüşçü'nün oğlu..."

"Evet güzelim o."

"Neden aramış ki seni?"

"Küçük hanımın yanındaymış." dedi Feriha'yı kast ederek. Melek, kocasının ikinci karısına küçük dediğini biliyordu. Telaşlanmıştı, hamile kadına bir zarar verirlerse diye. Kocasının koluna dokundu:

"Lütfen hızlı; ama dikkatli sür de yetişelim, hatta telefonunu ver arayayım Feriha'yı." dediğinde Barlas garip bir şey görmüş gibi baktı karısına.

"Numarası yok ki bende!" dediğinde bu sefer garip garip bakma sırası Melek'teydi.

"Nasıl yani yok." şaşırmıştı.

"Yok işte. İhtiyacım olmadı ben de almadım." dedi sinirle. Hiç aklına gelmemişti ki numarasını almak. Ne garipti değil mi? Karısının telefon numarasını bilmiyordu.

"Tamam, dur ben Almina'yı arayayım. Kesin onunla çıkmıştır." deyip telefonunu çıkardı ve numarayı kaydırdı. Çaldı; ama açan yoktu. İyice telaşlanmıştı. Barlas ses gelmeyince Melek'e baktı rengi beyazlamıştı.

"Ne oldu? Açmıyor mu?" telaşlanma sırası Barlas'taydı. Kafasını iki yana salladı.

Melek telefon ettiği sırada Almina, Rauf ile iddiasına tenis maçı yapıyordu, duymaması normaldi; tabii bunu Barlas bilmediği için iyice delirmişti. Gaza yüklenip hızını arttırdı, hem sürüyor hem de telefonla birini arıyordu. İlk çalışta cevaplanmıştı araması:

"İyi günler Barlas Bey." dedi Murat Bey.

"İyi günler Murat Bey."

"Buyrun efendim. Bir şey mi oldu?" diye sordu merakla.

"Evet. Almina geldi mi oraya?"

"Evet efendim yanında Rauf Bey ve Rafet Bey vardı." bir saniye düşünüp: "Bir de daha önce görmediğim bir hanımefendi vardı yanlarında." dediğinde Barlas Feriha'dan bahsettiğini biliyordu.

"Nerdeler şimdi?" hızla tesise giden yola girdi. Murat hemen güvenlik kameralarına baktı.

"Almina Hanımlar tenis kortundalar. Hanımefendi kafede şu an."

"Teşekkürler..." kapattı telefonu.

Genç kadın aniden masadan kaldırılarak sert bir bedene yaslanmasıyla şoka girdi. Korktu bir an; ama ona zarar vermek değil sarılmaktı niyeti her kimse. Nefes aldığında genzini yakan misk odun kokusu bu kişinin kocası olduğunu gösteriyordu. Kafasını yukarı kaldırıp yüzüne baktı.

"Nasılsın?" diye sordu adam onu kendinden uzaklaştırarak. İçeri girdiklerinde deli gibi etrafa baktı. Onun oturduğu masayı bulduğunda hızla yaklaşıp ne yaptığını düşünmeden masadan kaldırıp sıkıca sarıldı. Melek'i unutmuştu; çünkü çok korkmuştu. Bebeğine ve ona bir şey olacak diye ödü kopmuştu.

"İyiyim." dediğinde gözü arkada duran Melek'e takıldı. Çok utandı bir an. Onun kocasına sarılıyordu, daha doğrusu kocası kendisine sarılıyordu. Ellerini kocasının göğsüne koyup onu itmek istedi. Avuçlarının altındaki sert ve sıcak beden gerilmişti. Sağ avucunun altındaki kalbi hızlı atıyordu. Bakışlarını birbirine kenetleyip etrafı unuttular aniden. Feriha, elinin altında atan kalbin ritmini hissetti bir süre. Sesini dinledi.

'Hayret kalbi varmış' diye düşündü.

Barlas karısının iç gıdıklayıcı yasemin kokusunu ciğerlerine çekti, siyahlarını yeşillerden ayırmadan. Dudakları mühürlü gibi karısının dudaklarına çekiliyordu. Bakışları aniden iki masa ilerde oturan Erkan Gümüşçü'ye takılmasa kana kana içecekti karısının dudaklarını.

Erkan Barlas'ın ona baktığını görünce elindeki kahve fincanını 'şerefe' der gibi kaldırıp dudaklarına götürdü. Birkaç yudum alıp masaya bıraktı. Amacına ulaşmıştı, Barlas Karaman'ı korkutmuştu. Artık gönül rahatlığı ile gidebilirdi.

Barlas, Erkan'ı görünce bedeni gerilmişti. Elleri yumruk hâline gelmiş, çenesini sıkmıştı dişlerini kırarcasına.

Feriha gerilme sebebi olarak kendini gördüğü için hemen uzaklaşmıştı ondan. Barlas önce şaşırsa da bir şey dememişti.

Melek, kocasının Feriha'ya sarılmasına ilk başta tepki vermese de, bakışlarını gördüğünde paniklemişti. Korku ve yoğun tutku ile harmanlanmış o bakışlar hiç de iyi şeyler söylemiyordu. Melek Karaman elinde kalan tek şeyi, aşkını kaybetmek üzere olduğunu anlamıştı.

Buna asla izin vermeyecekti, asla...

Hemen kocasının koluna girip kendine çekti. Meseleyi bildiği için çıkacak olayı engellemeliydi.

"Sakin ol sevgilim. Onun amacı da bu, seni sinirlendirmek. Lütfen eline koz verme." dedi.

Barlas, karısının haklı olduğunu biliyordu. O yüzden kafasını sallayıp kendini geri çekti. Onunla hesaplaşmayı başka zamana bırakmıştı.

"Keşke Macit ağabey ile Ares de burada olsaydı." dedi Almina, uzandığı şezlongda güneşin tadını çıkararak.

"Keşke canım; ama hastalıklar ve suçlular rahat durmuyor ki. Son zamanlar da yapılan terör saldırılarına kar-

şı yedi yirmi dört nöbetteler. Tüm izinler kaldırılmış, yok sa o da gelecekti bizimle Datça'ya." Berra anne içgüdüleri ile hareket ettiği için çok endişeliydi kuzeni için. Başına bir iş gelmesin diye dua eder olmuştu her saniye. Tele vizyonu her açtığında yüreği ağzına geliyordu, ya onun şehit haberini verirlerse diye.

Datça'ya geleli iki gün olmuştu. Her şey yolundaydı. Tenis maçını kazanan Almina, Rauf'un nişanlısı Feyza'ya verdiği sözü tutarak kuzeninin bekârlığa veda partisi yapmasına engel olmuştu. İddia da zaten oydu. Kazanırsa partiden vazgeçecekti kuzeni. Rauf ilk başta itiraz etse de Berra'nın teklifi tam zamanında gelmiş ve onu sıkıntıdan kurtarmıştı. Şimdi masmavi deniz sahilinde kuzenleri ile eğleniyorlardı.

Berra kardeşlerini, yengelerini, kuzenlerini Datça'daki evine davet etmişti. Kocası Cengiz Varol ülkenin önde gelen otel sahiplerindendi ve tüm tatil yerlerinde oteli ve evleri vardı.

Genç kadın şezlongda uzanmış etrafta eğlenen insanları izliyordu. Hamileliği ve kocasının tehdidi yüzünden kuzenleri ile eğlenemiyordu. Üzerindeki çiçekli uzun plaj elbisesine baktı. Neden kocası ona bikini ile dolaşmaya izin vermemişti ki?

Kollarını göğsünde birleştirip kocasına baktı. Melek'i kucağına almış koşarak denize giriyordu. Dudaklarını büzerek homurdandı:

"Bu haksızlık; ama yüzme bilmediğim için burada tıkılıp kaldım. Ne güzel eğleniyor herkes."

Herkes bir şeyle meşguldü. Voleybol oynayan gençler, kumdan kale yapan çocuklar...

Denizde özgürce yüzen insanlar, ya da sadece güneşin tadını çıkarıp bronzlaşan insanlar. Hepsi çok mutlulardı.

Rauf onlardan uzakta yalnız oturan yengesine baktı. Barlas'a dönerek:

"Ağabey, Feriha neden bizimle yüzmüyor?" diye sordu. Barlas, gayet memnun ifade ile kumların üzerinde uzanıp ellerini başının altına koydu. Gülümseyip:

"Yüzme bilmiyor." dedi kısaca. Rauf şaşkınca baktı ona. Neden seviniyordu ki onun yüzememesine.

"Peki, sen neden bu kadar hoşlandın bu durumdan?" diye sorduğunda Barlas'ın yüzündeki sırıtış genişlemişti. Gözlerini açmadan:

"Çünkü üzerindeki elbiseyi çıkarırsa onu denize atacağımı söyledim." dedi. Rauf uzandığı yerde doğruldu:

"Yok artık. Delirdin mi lan sen? Ne demek denize atacağım? Kim bilir ne kadar korkmuştur kızcağız." sinirleri tepesine çıkmıştı bir anda. Barlas, hırsla yerinde doğrulup kuzenine baktı:

Ne yani izin verseydim de benim bile görmediğim bedeni şu dangalaklara mı gösterseydi? "Yok öyle yağma" hışımla ayağa kalktığında Rauf da kalktı. Gülerek:

"Kıskandın mı sen karını? Ay kıyamam." dalga geçiyordu. Barlas yüzünü buruşturup kuzenini itti:

"Bir s*** gider misin Raufcuğum?" tehditlerine aldırmadan daha çok gülmeye başlamıştı Rauf.

Almina, Feriha'nın yalnız olduğunu görünce yanına gitti. Feriha yanına oturan Almina'ya baktı. Elindeki don-

durma kabını uzattı:

"Yer misin?" dedi tatlı tatlı. Almina gülümsedi:

"Hayır, canım yeğenim yesin hepsini." dedi karnına dokunarak. "Ay Feriha ne zaman büyüyecek bu? Büyüsün de bir an önce kim olduğunu bilelim ve oda hazırlayalım." dediğinde içi kıpır kıpır oldu genç kadının. Bebeğinin odası... Gülümsedi mutlulukla.

Almina yengesinin mutluluğunu fark ediyordu:

"Onu çok seviyorsun değil mi?" diye sordu. Feriha gözlerini kapattı:

"Uğruna ölecek kadar seviyorum onu." dediğinde Almina sinirlenmişti.

"Saçmalama ne ölmesi? Allah korusun. Sen bebeğin ve Barlas can çok mutlu olacaksınız." dedi.

"Melek'i unutuyorsun Almina. Biz hiç bir zaman mutlu olamayacağız ağabeyinle." gerçek işte bu kadar acıydı. Hep yarım kalacaktı bir tarafı. Bebeğinin babası olacaktı; ama kocası olmayacaktı.

"Olacaksınız." dediğinde genç kadın sinirlendi.

"Olmayacağız. Bizi birleştirmek çabasından vazgeç. Anlıyorum bana yaptıkları için kızgınsın ona. Anla artık ağabeyin beni sevmiyor. Seven adam acı çeker, kıskanır. O sadece beni kendine ait görüyor ve koruyor. Başka bir şey yok."

Hem beni isteseydi benden ret cevabı aldıktan sonra hemen Melek ile birlikte olmazdı.

Almina yengesinin elini tuttu:

"Ben ağabeyimin seni sevmesini istiyorum." dedi tüm samimiyetiyle. Feriha inanmaz bakışlarla baktı görümcesine. Bu olamazdı. Neden Almina ağabeyinin kendisini sevmesini istesin ki? Bilmiyor mu Barlas Karaman'ın kalbi bir tek Melek için atıyor?

Şaşkın ifadesini gizlemeden görümcesine baktı:

"Bu imkânsız ağabeyin Melek'i seviyor. Biliyorsun." dedi kafasını olumsuz anlamda sallayarak.

"O ağabeyimi kullandı. Ağabeyim de sadece sevdiğini sanıyor; ama aslında sana âşık." dudaklarından dökülen kelimeler ciddi yüz ifadesini destekliyordu; ama bu Feriha'nın kahkaha atma isteğini bastıramamıştı. Elini ağzına kapatıp gülmesini engellemek istese de başaramamıştı:

"Saçmalama Almina. Melek ağabeyini çok seviyor; ayrıca birbirilerine çok yakışıyorlar. Melek çok güzel kadın." yerinde doğruldu: "Birbirilerine bakışlarını görüyorsun. Lütfen bırak da bebeğimle mutlu olayım. Bana ağabeyinin aşkı lazım değil." kararı kesindi.

İlerde değişecek miydi bilemeyiz...

"Geçen Alya ile konuşurlarken duydum." Feriha'nın kınayan bakışlarını görünce mahcup şekilde gülümsedi: "Biliyorum bu yaptığım yanlış; ama duyunca kendime engel olamadım ve dinledim hepsini ve ne duydum..." dediğinde Feriha bezgince:

"Ne duydun?" dedi adet yerini bulsun diye.

"Ağabeyim, Melek'in ilki değilmiş. Güney'miş ilki. Melek ağabeyimi o adamı unutmak için kullanmış. İlk çıktıklarında hâlâ Güney'e âşıkmış; ama zamanla sevmiş ağabeyimi." Sinirli bir soluk aldı: "Ben annemi, babamı, kuzenlerimi çok seviyorum; ama Barlas can benim için başka. Hani derler ya kızların ilk aşkı babalarıdır diye. Benim ilk aşkım ağabeyim. Ona hayranım. Duruşuna,

karakterine, yeteneğine kısaca her şeyine âşığım ve âşık olduğum adamın ilerde acı çekmesini istemiyorum."

"Melek'in elinden anne olma şansı alınmış. Ben de aşkını alamam. Yapamam bunu." bakışları mutlu çifte takıldı. Melek koşuyordu Barlas da onu kovalıyordu. Çok mutlulardı. Vicdanı o mutluluğu bozmaya el vermedi.

Feriha, akşam yemeğinden sonra odasına çıkmış üzerini değişmiş geceliğini giymiş banyoya girerek ihtiyaçlarını giderip dişlerini fırçalamıştı. Yatağa girdiğinde yorgunluktan kapanan gözleri hemen uykuya teslim olmuştu.

"Ah, sevgilim..." inleyerek tırnaklarını geçirdi kocasının omuzlarına. Zevkten delirmiş gibiydi. Barlas, onunla bir başka sevişiyordu bu gece. Vahşice devinimlerini sert bir darbeyle sonuçlandırıyordu. Yukarıda karısının olduğunu ve misafir olduklarını unutarak kendilerini kaybetmişçesine sevişiyorlardı. Melek binlerce yıldız eşliğinde kocasının etrafında patlarken Barlas yüzünü boynuna gömerek kısık; ama karısının duyacağı bir sesle:

"Küçüğüm..." diye inledi karısının derinliklerine oluk oluk akarken...

Genç kadın duyduğu kelimenin ağırlığı altında eziliyordu. Kalbi ortadan ikiye bölünmüş kanı ciğerlerine dolarak nefes almasını engelliyordu. Gözyaşları yanaklarından sessizce kayıp gidiyordu. Ruhunu aşkı ile beslediği adam onun bedeninde başka birini hayal ederek sevişmişti. Derisini yüzselerdi daha az acı verirdi herhâlde.

Barlas ağzından çıkan kelimenin pişmanlığını yaşarken, Melek o kelimenin verdiği acı ile uğraşıyordu.

Az önce ateşler içinde yanan bedenler şimdi buz kesmişti. Oda bir anda mevsim değiştirmiş kışın tam ortasına düşmüştü. Aldıkları nefesin buharı tenlerini yakıyordu. Dilleri lal olmuş sessizliğin acı çığlıklarını dinliyorlardı. Ne söylenirdi ki bu durumda? Hiçbiri bilmiyordu.

Melek soğuk parmaklarını kocasının omzuna temas ettirerek hafifçe itti onu.

"Melek..." sesi pişmanlıkla kısılmıştı. O diğer karısını hayal ederek sevişmemişti ki Melek ile. O kelime ağzından çıktığında en az Melek kadar şaşkındı. Parmaklarını karısının yanaklarından süzülen yaşları kurulamak için dokundurmak istediğinde Melek'in kırgın ve çatlamış sesi ile eli havada kaldı:

"Git Barlas!" demişti acıyı da ekleyerek sesine. Bir şey dememişti, diyememişti. En iyisi onu yalnız bırakmaktı. Kendine gelmesini beklemekti. Sonra nasıl olsa uzun uzun konuşacaklardı.

Barlas, kendini karısından yavaşça çekerek kalktı yataktan. Yüzüne bakmaya yüzü olmadığı için sessizce konuşmadan altına çamaşırı ve şortunu giyinip ayda bir iki kere içtiği 'Black Djarum' paketini alıp kapı kulpuna uzandığı sırada dönüp karısına baktı. Yatakta cenin pozisyonunda uzanarak sessizce ağlıyordu. İçi burkulsa da derin nefes alıp havası acı kokan odayı kaçarcasına terk etti.

Odadan çıkıp kendini terasa attı. Nefes alamıyordu. Ciğeri oksijensizlikten patlayacakmış gibi küçülürken Datça'nın serin havasını çekti ciğerlerine; ama yetmedi içindeki yangını söndürmeye, pişmanlığı alıp götürmeye yetmedi. Paketten aldığı Djarumu çakmağı ile yakarak dudaklarına götürdü. Sigaradan nefes alarak çatırtısını

dinledi. Sessiz gecede sadece içtiği sigaranın ağır nikotinli dumanı ve her nefeste çıkan çıtırtılı sesi yankılanıyordu.

Ne düşüneceğini bilmiyordu. 'Küçüğüm' kelimesi nasıl çıkmıştı ağzından hiç anlamıyordu. O anları hatırlayınca -ki hiç unutmamıştı- yumruk yaptığı elini terasın korkuluğuna vurdu.

"Salak Barlas!" diye mırıldandı kendi kendine.

Bu gece bir karar vermeliydi. Ne olursa olsun o kararın arkasında durmalı ve kimsenin üzülmesine yol açmamalıydı. Böyle devam edemezdi. Bedeni ve ruhu yıkılırdı devam ederse.

"Bir karar ver artık. Kimi istiyorsan onunla kal" kendi kendine konuşurken aklına yine içerde odada darmadağın hâlde yatan kadın geldi. Kalbi ve vicdanı arasındaki kanlı savaşı geçen saatler içinde vicdanı kazanmıştı. O kararı verirken bir paket sigarayı yarılamış, bir şişe viskinin de yarısına gelmişti.

"Üzerine bir şey giyseydin, üşüyeceksin." diyen ses döndüğünde gülümsemişti sesin sahibine. O an fark etmişti havanın serin olduğunu. İçindeki ateş dışarının serin havasını bastırmıştı demek ki.

"Böyle iyiyim abla." dediğinde Berra, telaşlı bir anne edasıyla içeri koşup Cengiz'in tişörtlerinden birini aldı ve getirip kardeşine giydirdi. Yaramazlık yapıp üstünü başını çamur yapan çocuk muamelesi yaparak koskoca adamı azarlayarak tişörtü kafasından geçirdi:

"Oğlum sen beni öldürecek misin? Neden çıplak hâlde dışarıdasın? Melek nerede?" son sorusunu duyduğunda sanki dünyanın yükü varmışçasına omuzları hemen düşüverdi. Derin bir iç çekerek gözlerini kapattı. Berra hemen fark etmişti. Yolunda olmayan bir şeyler vardı. O yolunda olmayan şey her neyse hemen öğrenmek istiyordu.

"Hemen anlat!" dedi kesin sesle.

Barlas, ablasına baktı. Berra onun sadece ablası değildi dert ortağıydı sırdaşıydı. Kafasını uslu bir çocuk gibi salayıp kurtuluşu olmayan sorguya start verdi. Üstü kapalı durumu anlatıp üzgün gözlerle baktı ablasına.

Berra duydukları ile dumura uğramış ve düşüncelerinde ne kadar haklı olduğunu anlamıştı. Kardeşinin elindeki viski şişesini alıp kafasına dikti. Ağır gelmişti duydukları. Bir an empati kurdu Melek ile. Yaşadıkları çok ağırdı. Eğer Cengiz öyle bir şey yapmış olsaydı?

Düşüncesi bile bedenini sarsmıştı. Titreyerek kendine gelmişti. Viskinin yakıcı sıvısı boğazından geçerken az da olsa rahatlamıştı.

"Tek soru..." dedi şişeyi yere bırakırken.

"Dinliyorum."

"O an Feriha'yı düşündün mü?" sorusunu sorup kardeşine baktı merakla. Barlas duyduğu soru ile derin nefes aldı:

"Hayır abla." Berra'nın şüpheci bakışlarını görünce: "Gerçekten düşünmedim abla, zaten beni şaşırtan da bu. Ben neden o kelimeyi söyledim?" dedi.

Cevabı açık ve net olan soruyu sormuştu aslında. Berra gülümsedi ve elini kardeşinin kalbine koydu. Ablasının sözsüz cevabına karşı genç adam kafasını şiddetle iki yana salladı:

"Hayır, hayır abla, hayır..." sessiz haykırışları Berra'nın canını yakıyordu. Kardeşinin durumu çok zordu, hatta imkânsızdı. "Ben... Ben Melek'i seviyorum." aşkın

derin sularında son çırpınışlarıydı. Kalbi onunla alay edercesine sıkıştığında bile dediğinden dönmedi.

Berra, dizine yatmış, yakışıklı kardeşini izledi bir süre. Gerçeklerden ne kadar kaçacaktı çok merak ediyordu. Sıcak ve yumuşak saçlarını okşadı şefkatle:

"Melek senin vicdan sızın artık. Kalbini dinle." dediğinde genç adam gözlerini açıp alttan ablasına baktı:

"Kalbim de, aklım da Melek diyor. Kararım kesin. O sadece bebeğimin annesi." dedi kalbinin sızısını göz ardı ederek. "Anne olma şansı elinden alınmış bir kadının elinde kalan tek şeyini, aşkını da elinden alamam abla, buna hakkım yok. Hem o çok güçlü biri. İçinde kırık kalp parçaları taşısa da dışarıdan yıkılmaz bir kale gibi duruyor; ama Melek tek bir kelimem ile tuzla buz olacak kadar güçsüz bir kadın, eğer onu bırakırsam ölür abla." dedi derin nefes alarak.

Barlas Karaman, yine arkasında duramayacağı sözler sarf ettiğinin farkında değildi.

Berra kardeşini tanıyordu. Bir karar aldıysa kimsenin onu karardan vazgeçiremeyeceğini biliyordu. O yüzden fazla direnmedi. Yüzüne en güzel gülümsemesini yerleştirip kardeşinin yanağını okşadı:

"Gün ağarıyor, hadi eskisi gibi sarılıp uyuyalım can." Barlas Berra'nın canıydı. O yüzden ona 'Barlas' değil 'can' diye hitap ederdi hep. Barlas ablasına gülümseyip dizinden kalktı. Konunun kapandığına seviniyordu. Ayağa kalkıp elini uzattı ablasına. Berra bir prenses edasıyla tuttu kardeşinin elini:

"Uyuyalım aşkım." dedi. Berra, Barlas'ın can eviydi. İlk aşkı, en iyi dostu, sırdaşıydı. Güvendiği sayılı kişilerdendi. O yüzden az çektirmemişti Cengiz'e.

Berra ayağa kalktığında, "Hadi gidip uyuyalım can." dedi ve kardeşinin elini bırakmadan kendi odalarının karşısındaki boş odaya götürdü onu. Odanın önünde durduğunda: "Sen gir, ben bir Cengiz'e bakayım." dedi. Barlas gözlerini devirdi anında.

"Git git. Bak bakalım bebeğin ağlıyordur belki." dedi kıskanç tavırla. On iki sene geçmesine rağmen hâlâ kıskanıyordu ablasını.

Berra kahkahasını zorla bastırıp yanağını öptü ve odaya girdi. Barlas, gözlerini devirip kapıyı açtı ve kendini odaya attı.

Genç kadın içindeki isyanları bastıramıyordu. Kaybetmişti, her şeyini kaybetmişti. Uzandığı yerden kalkıp örtüyü üstüne çekti. Yatağın başlığına yaslanıp gözlerini kapattı. Az önce onun dokunuşları ile yanan bedeni yokluğu ile buz kesmişti.

"Neden ha neden Allah'ım? Neden ben?" kendi kendine sürekli tekrarlıyordu bu cümleleri. "Neden âşık olduğum adamın bebeğini bir başkası doğurmak zorunda? Kocamın bebeğini doğurduğu yetmiyormuş gibi kalbini aldı benden." yanağını sildi :"O kadın kocamı sevmiyor ki Barlas'ı bir tek ben seviyorum." sesi kısılmıştı ağlamaktan. Canı öyle yanıyordu ki dünya yansa umurunda değildi. Kalbini bozmaması gerektiğini biliyordu; ama içindeki kıskanç kadın köşesinden çıkmıştı bir kere ve geri dönmeye hiç niyeti yoktu.

Seviyordu o adamı, hem de gururunu bir kenara bırakıp seviyordu, eğer bırakıp giderse nefes alamayacağını da biliyordu. Başta Güney'i unutmak için Barlas ile bir-

likte olmuşsa da sonra deliler gibi sevmişti onu. O zaman anlamıştı Güney'in sadece bir heves olduğunu.

Sabah kalktığında Feriha yine mide bulantısı ile koşmuştu banyoya. Midesini boşaltıp elini yüzünü yıkadı. Banyodan çıkıp hamilelikten dolayı çatlaklar oluşmasın diye Berra'nın verdiği kremi sürdü karnına ve kalçalarına. Krem sürme işlemi bittikten sonra giyeceği kıyafeti aldı dolaptan. Çiçekli uzun, göğüs altından bollaşan elbisesini giydi üzerine. Saçlarını tarayıp topuz yaptı. Aşağı inip mutfağa girdi. Daha erken olduğu için kimse uyanmamıştı. Mide bulantısı olmasa o da uyuyor olurdu bu saatte. Mutfağa girdiğinde üzerinde dün kocasının giydiği beyaz keten gömlekle Melek'i görmeyi beklemiyordu açıkçası.

"Günaydın..." dedi şaşkınlığını gizleyerek. Üzerine fazla bakmadı; ama dün gece ne yaptıkları belliydi. İkisinin birlikte görüntüsünü bir anda zihnine seren hain şeytana kaşlarını çatmıştı. İçinden bir kez daha o gece kocasına 'hayır' dediği için kendini tebrik etmişti. Kullanılmak en son istediği şeydi.

Melek planladığı şeyin olmasına çok seviniyordu. Sabaha karşı uyumasına rağmen erkenden kalkıp üzerine kocasının gömleğini koklayarak giymiş ve mutfağa girmişti. Feriha'nın bulantıları yüzünden erken kalktığını biliyordu çünkü. Şimdi tam da istediği şey olmuştu.

"Günaydın..." diye şakımıştı yapmacık sevinçle. İçinden: 'Allah'ım affet ben kötü biri değilim; ama kocamı kaybetmek istemiyorum.' diye tekrar ediyordu defalarca. "Uyuyamadın mı sen?" cevabını bildiği soruyu soruyordu aslında.

"Uyku tutmadı." dedi. Çocuğu olmayan kadına, 'hamilelik mide bulantıları yüzünden her sabah uyanıyorum' diyemezdi. Hafifçe gülümseyip masanın üstündeki yeşil elmayı aldı. Midesine iyi gelecekti ekşi elma. Isırarak yemeye başladı. "Sen neden uyumadın?" diye sordu. Meraklı biri gibi gözükmek istemiyordu; ama merak ediyordu neden bu saatte uyandığını.

Melek dolabı açıp meyveli yoğurt aldı ve yorgun bir tavırla genç kadına döndü. Beklediği soru gelmişti işte. Gülümseyerek:

"Acıktım da gelip bir şeyler atıştırayım dedim." dedi.

Feriha gülümseyerek anladığını belirtip kafasını salladı.

Kahvaltıdan sonra herkes bir yerlere dağılmıştı. Melek odasına çekilmiş sabah yaptığı şeyin vicdan azabı ile cebelleşiyordu. Aşk, onu gurursuz biri yapmıştı ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Gözlerini kapatmış sıkıntıyla oflarken kapının açılma sesini duymuştu. Odaya dolan misk, odun kokusu ile ciğerlerini şenlendirse de gözlerini açmadı. Tepkisiz kalıp kocasının ne yapacağını bekledi. Bir dakika sonra yatak çökünce yanına oturduğunu anladı, hâlâ açmamıştı gözlerini. Barlas, kendisine inatla bakmayan kadına üzüntüyle baktı. Kalbini kırmıştı ve onarmak için her şeyi yapacaktı. Kendini bile feda edecekti. Yatağa oturup elini karısının yanağına götürdü. Yanağını okşayıp konuşmak için boğazını temizledi. Melek kokusu ve dokunuşları ile mayışmıştı. Kalbi küçük kuş gibi hızla kanat çırpıp göğüs kafesinden çıkmaya çalışıyordu. Barlas

Karaman'a olan aşkı gün geçtikçe büyüyor, kalbine zarar vermeye başlıyordu. Aklını bulandırıyor, olmadığı kişiye dönüştürüyordu.

"Güzelim..." dedi genç adam pişmanlık akan sesi ile. "Biliyorum hatalıyım; ama inan bana onu düşünerek olmadım seninle. O kelime ağzımdan nasıl çıktı anlamuyorum." Ciğerlerine ağır gelen havayı dışarı üfledi: "Seni üzmek en son istediğim şey bile değil biliyorsun. Sen benim can tanemsin." elmacık kemiğini okşayan başparmağını dudaklarına indirdi. "Seni seviyorum." dedi kısık baş döndürücü erkeksi sesi ile.

Son kelimesine kayıtsız kalamadı genç kadın. Hemen açtı gözlerini. Karşısında kendisine şefkatle bakan siyahları görünce küçük kar tanesi gibi eriyiverdi anında. Barlas eğilerek aralarında birkaç milim bıraktı. Dudaklarına baktı ihtirasla:

"Affet beni!"

Melek derin soluk alıp kendini kaybettiği siyahlara baktı bir süre:

"Ben seni paylaşmak istemiyorum Barlas." diyerek sustu. Söyleyeceği cümleleri özenle seçmeli yanlış anlaşılmamalıydı: "Seçim yap; ya ben, ya o..." dedi kocasını çok zor bir seçim karşısında koyarak.

Barlas Karaman ablasının da dediği gibi vicdan sızısını seçti. Kalbinde filizlenmeye başlayan sevdayı ezerek.

Gülümseyerek karısının dudaklarına eğildi ve öpmeden önce:

"Sen..." diye mırıldandı.

Melek, mutlu bir tebessüm ile karşıladı tadına doyamadığı dudakları. Onu seçmişti. Bebeğe rağmen kendisini seçmişti. Ondan mutlusu yoktu şu an yeryüzünde.

Araba nihayet durduğunda derin nefes aldı genç kadın. Bakü'ye giriş yapmışlardı. Yol boyu güzel manzaralarını hayranlıkla izlemişti güzel Bakü'nün. Rauf'un dediği kadar vardı ve ilk görüşte âşık olmuştu şehre. Macit kardeşine baktı gülümseyerek ağzı açık yeşil gözleri parlayarak izliyordu gördüğü her şeyi.

Arabayı Rafet kullanıyordu. Macit dinleniyordu. Tam kırk iki saattir yoldalardı. Diğerleri uçakla geldikleri için çoktan varmışlardı Bakü'ye. Feriha uçak korkusu ve hamileliği yüzünden araba ile gelmişti. Onu getirmeye ise her zamanki gibi Macit ve Rafet gönüllü olmuşlardı. Barlas ne kadar istese de kendisi götürmemişti karısını. Aa, pardon! Feriha artık onun karısı değildi; çünkü Datça'da ve Bakü'ye gelene kadar gördüğünde kafasını çevirdiği biri idi artık. Sadece bebeğini doğuracaktı o kadar. Tüm ilgisini Melek'e veriyordu. Melek hayatından gayet memnundu. Etrafa mutluluk saçarken kocasının nasıl mutsuz olduğunu göremiyordu. Barlas ilk günlerde aldığı kararın doğru olduğunu düşünse de gün geçtikçe kalbi o kararın ağırlığı altında eziliyordu. Yasemin kokulu kadını özlüyordu.

"Nereye gidiyoruz ağabey?" diye sordu genç kadın hayranlıkla şehri izlerken. Havası bile güzeldi. Derin nefes alıp elini açık camdan dışarı çıkardı, havaya dokunmak istercesine. Macit gülümseyip kardeşinin elini içeri soktu küçük çocuk gibi. Feriha dudaklarını büzüp elini

çekti camdan. Kollarını göğsünde birleştirdi.

"Novxanı'ya (Novhanı) gidiyoruz. Bağ evine..." dedi sorusunu yanıtlayarak; ama kız ona bakmıyordu. Küsmüştü. Macit ona bakmayan kardeşine gülümseyip yanına yaklaştı. Omzuna omzunu sürterek: "Küs müyüz?" yine cevap gelmeyince küs olduklarını anladı.

"Ağabey neden küstürdün kızı ya?" diyerek söylendi Rafet. Araba kullandığı için arkaya bakamıyordu. Hâliyle ne olduğunu bilmiyordu.

"Elini dışarı çıkarmıştı. Trafiği biliyorsun, ya bir şey olursa?" dedi sinirle. Bilmediği hâlde deli gibi bağlandığı kardeşine bir şey olma ihtimali onu delirtiyordu, zaten hamileliği zor geçiyordu.

"Ne yapayım burası çok güzel." dedi genç kadın burun kıvırarak.

"Kardeşim; ama bak Macit ağabeyim haklı. Süratle geçen araba çarpar eline, kırılır maazallah." Rafet'in sesindeki korumacılık hoşuna gidiyordu. Ailesi olarak gördüğü bu iki yakışıklı kendisi için endişelendiğinde içi içine sığmıyordu. Gülümsemek istese de Macit'e tripli olduğu için sadece omuz silkti.

Macit kızla nasıl barışacağını biliyordu. Hain gülümseme ile yan tarafta duran buzluktan milkshake çıkardı. Elinde çevirip:

"Mmm! Çikolatalı hem de en sevdiğim..." aslında çikolata sevmiyordu. Feriha sayesinde sevmişti çikolatayı.

Genç kadın çikolata lafını duyar duymaz kafasını Macit'e çevirdi. Elindeki milkshake'i görünce gözleri parladı. Dudaklarını yalayarak gözlerini dikti içeceğe. Macit beklediği tepkiyi alınca elindeki içeceği uzattı kıza:

"İster misin?" diye sordu. Feriha, hevesle kafasını sallayınca uzattı; ama sonra aklına gelen şeyle içeceği geri çekti. Feriha'nın eli havada kaldı. Alt dudağını sallayarak baktı ağabeyine. Ağladı ağlayacaktı.

"Hmm! Sen bana küstün değil mi?" dedi dudaklarına bakıp gülümseyerek. Feriha hızla kafasını iki yana salladı:

"Ben sana küs değilim ağabeyciğim. Sana küser miyim ben hiç?" dedi sevimli sevimli gülümseyerek. Hemen şimdi o milkshake'i içmese ölecekmiş gibi hissediyordu.

"Yok ya bedava olmaz bu. Para verdim ben buna." Macit hâlâ gıcıklık yapıyordu. Rafet onlara bakmasa da gülüyordu hâllerine.

"Ne istiyorsun?" diye sordu tıslayarak genç kadın. Macit yanağını gösterdi:

"Vallahi bir öpücüğünü alırım küçük hanım." dedi. Feriha düşünmeden ağabeyinin yanağına sulu bir öpücük kondurdu. Macit diğer yanağını çevirdi. O yanağına da aynı öpücüğü kondurup elindeki milkshake'i kaptı. Hevesle içmeye başladığında Rafet'in sitem dolu sesini işitti:

"Ben kelim değil mi? Şaşıyım ben. Sevimsiz tipim." dediğinde Feriha anlamaz gözlerle bakıyordu ona. Pipeti ağzından çıkarmadan:

"Hıı?" diyebildi sadece.

Rafet yanağına vurdu:

"Ben de istiyorum." dedi.

Macit kahkaha atarak: "Kıskanç..." dedi.

Feriha onlara katılarak uzun uzun güldü ve Rafet'i öpüp yerine geçti.

Büyük büyük villaların arasından geçip cennet gibi bir yere geldiklerinde genç kadın hem vardıkları için hem de böyle güzel yere geldikleri için çok mutluydu. Gece olmasına rağmen etraf ay ışığı ile aydınlanıyordu. Büyük kapı açılıp araba içeri girdiğinde geldikleri villanın ne kadar büyük olduğunu gördü. İki katlı lüks villanın önünde büyük havuz vardı, bahçesinde ise ağaçlar. O ağaçların ne ağaçları olduğunu yarın aydınlıkta görecekti.

Arabadan indiklerinde nihayet toprağa basmanın verdiği sevinç ile gülümseyip gerindi. Tutulan bacaklarını hareket ettirip kendine gelmeye çalışıyordu. Kapıyı onlara açan adam gülümseyerek Macit ve Rafet'e sarıldı.

"Xoş gəldiniz uşaqlar (Hoş geldiniz çocuklar)..." bir erkek sarılması gerçekleştirip genç kadına baktı orta yaşlı adam. Yaşına rağmen gayet dinç gözüküyordu. "Sən də xoş gəldin qızım (Sen de hoş geldin kızım)..." dediğinde Feriha gayet samimi karşılama karşısında şaşırsa da Rauf'un yaşlı hâli olan bu adama gülümseyip elini öptü. Tam olarak ne dediğini anlamasa da hoş geldin dediğini biliyordu.

"Hoş buldum efendim." dediğinde adam kısık sesle güldü:

"Efendim değil kızım Fikret amca..." dedi samimi sesle. Fikret kızı tanımasa da yeğeninin ikinci karısı olduğunu biliyordu.

"Fikret amca Rauf'un babası, halamın eşi..." dedi Macit tanıştırma amaçlı.

Feriha gülümseyerek baktı adama. Anlamıştı zaten. Rauf tıpkı babasıydı.

Adam bir şey hatırlamış gibi alnına vurdu:

"Ah özür dilerim çocuklar sizi de kapıda beklettim!" evi işaret edip önden yürüdü: "Gelin Yegâne sizin için oda hazırlamıştı. Macit sen Rafet ile yukarıda kalacaksın. Sense kızım, aşağıda oda da Günel ile yatacaksın." Eve girdiklerinde odayı gösterdi. "Kalabalık olduğumuz için ikişer ikişer uyuyoruz çocuklar." Sonra genç kadına dönüp: "Bu arada senin kalacağın odada banyo yok kızım, artık kusura bakmazsın." diyerek gülümsedi Feriha'ya. "Banyo ilerde koridorun sonunda orayı kullanabilirsin." dedi.

"Sorun yok ef-" Fikret tek kaşını kaldırıp lafını düzeltmesini bekledi: "şey Fikret amca." dediğinde Fikret gülümsemişti.

Macitler onunla vedalaşıp yukarı odalarına çıktıklar. Feriha yorgun olsa da acıkmıştı. Mahcup bir ifade ile Fikret'e döndü:

"Fikret amca mutfak nerede?" diye sordu. Aç aç uyuyamayacağını biliyordu, en azından bir meyve yiyebilirdi.

"Ah tabi kızım, Yegâne senin için bir şeyler hazırlamıştı. Geç geldiniz diye uyudu. Malum yarın kına var." Feriha anlayışla gülümsedi.

"Anlıyorum." efendim demek için dilini ısırmıştı. Böyle sıcak karşılamalara hâlâ alışamamıştı. Ne güzel bir aileye girmişti böyle.

Mutfağa girdiklerinde Fikret gecenin bir vakti ağır yemek yiyemeyeceğini bildiği için eşinin hazırlayıp mutfak

tezgâhına bıraktığı meyve salatasını gösterdi kıza:

"Bunu ye kızım. Meyve salatası..." Büyük kâseyi alıp kıza uzattı. Feriha iştahla yutkunarak ve utanarak kâseyi aldı Fikret'in elinden. Fikret gebe olduğunu biliyordu. Utanıp yiyemeyeceği için onu mutfakta yalnız bırakması lazımdı. Gülümseyip:

"Afiyet olsun kızım ve iyi geceler..." deyip çıktı mutfaktan. Hemen karısının sıcak kollarına kavuşmak için hızlıca mutfağı terk etti.

"Teşekkür ederim Fikret amca. İyi geceler..." dedi.

Salatayı alıp çekmeceyi açtı ve kaşık alıp sandalyeye oturdu. İştahla yemeye başladı salatasını.

"Mmmm çok leziz!" mırıldanıyordu kendi kendine.

Kapı pervazına yaslanmış kendisini ilgiyle izleyen gece karası gözlerden habersiz. Feriha yemek yerken dünyayla ilişkisini kestiği için etrafında bomba patlasa hissetmezdi. Yemeği çok sevmesine rağmen hiç kilo almazdı, metabolizması iyi çalışıyordu çünkü.

Yerken çıkardığı memnuniyet inlemesi karşısındaki adamı başka düşüncelere sürüklüyordu. Barlasın, küçük kızın kendisini sertleştirecek kadar etkili olması canını sıkıyordu. Zihnine dolan türlü türlü cinsel fantezinin başrolünde küçük karısı vardı. Kaşlarını çattı genç adam. Daha fazla burada durursa küçük kadını yemekten alıkoyup fantezilerinin başını çeken mutfak tezgâhına oturtup kendine katacaktı. Hırsla kafasını iki yana salladı. Bu yanlıştı, hem de çok yanlış...

O seçimini yapmıştı. Şu an Melek'in yanında olması gerekirken neden oturup bu saate kadar karısının gelmesini beklemişti hiçbir fikri yoktu. Derin iç geçirip göğsün-

de birleştirdiği kollarını çözdü ve mutfaktan kaçarcasına uzaklaştı. Unutmalıydı. Onu unutup eski hayatına dönmeliydi; ama olmuyordu. Rauf'un da dediği gibi zalim Eros okunu çok zamansız bir şekilde saplamıştı kalbine. Geç kalmıştı hem de çok geç... Aşk bazen geç kalabiliyordu böyle. İmkânsızlıklar içerisinde yeşeren aşktı onunkisi.

Barlas Karaman, her ne kadar kabul etmese de âşık oluyordu. Her zerresi o küçük, yeşil gözlü, kırgın kalpli kadının ismini haykırıyordu. Daha ne kadar direnecekti kalbinde büyüyen aşka, kimse bilmiyordu.

Genç kadın uyandığında odada yalnız olduğunu gördü, demek Günel kalkmıştı. Telefonuna baktığında saatin 12 olduğunu gördü. 'Amma uyumuşum' diye düşündü kendi kendine. Yol yorgunu olduğu için deliksiz uyumuştu tüm gece.

Yatakta gerinip kalktı ve çıkmadan önce valizinden üzerine giymek için kıyafet aldı. Rahat olabilmesi için kot tayt ve kalçalarını kapatan çizgili bir tişört giyindi. Saçlarını tarayıp telefonunu aldı, arkadaşlarına iyi olduğu ve vardıkları ile ilgili mesaj çekti. Telefonu cebine koyup banyoya gitmek için çıktı odadan.

Banyoyu bulduğunda içeri girip işlerini halletti. Dışarı çıkıp koridorda yürümeye başladı. Evde ses yoktu millet neredeydi ki?

Kaşlarını çatıp salona girdi ve ona doğru gelen genç bir kız gördü. Karamel rengi, uzun saçları, iri, kahverengi gözleri, küçük burnu, pembe, küçük dudakları ve beyaz

teni ile çok güzeldi. Kız gelip önünde durduğunda gülümsedi:

"Merhaba ben Günel, oda arkadaşınım. Sen de Barlas ağabeyin yeni eşisin." dedi.

"Evet, ben Feriha, memnun oldum Günel." dedi. Günel aniden ona sarılınca şaşırmıştı. Şaşkınlığını atıp o da sarılışına cevap verdi.

"Ağabeyimin anlattığından da güzelsin Feriha." dedi. Karşısındaki kadın fazlasıyla güzeldi.

"Ağabeyin?" diye sordu şaşkınlıkla. Günel yüzünü buruşturup elini havada salladı:

"Rauf gereksizi işte..." dediğinde onların bu tatlı hallerine gülümsedi. Kim bilir Rauf neler yapıyordur kardeşine.

"Anladım." dedi sadece.

Günel, Barlas'ın ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Gülümseyip elini tuttu ve mutfağa doğru sürükledi yengesini.

Kendisini sürükleyen kıza şaşkınca bakıp mutfağa girdiler.

"Yegâne Sultan sana bir şey yedirmem için beni sıkı sıkı tembihledi. Şimdi sen otur ben sana yemek için bir şeyler çıkartayım." dedi.

"Gerek yok bir şeyler yerdim kendim. Zahmet etme." dedi itiraz ederek.

Günel susmayarak kahvaltılıkları masaya dizdi. Feriha masaya şöyle bir baktı. Masada Türk usulü kahvaltıdan çok daha farklı kahvaltı çeşidi vardı;

Kaymak, kaysı reçeli, bal, tereyağı, peynir ve dahası... Tatlı sevdiği için büyük iştahla yumuldu kahvaltıya.

Kahvaltısını ettikten sonra bahçeye çıktılar Günel ile. Firuze Hanım ve diğerleri bahçede kilim sermiş, semaver çayı içiyorlardı. Uzaktan kalabalığa baktı genç kadın. Heyecanlıydı. Onlara dikkatle bakarken kocası sanki onu hissetmişçesine kafasını kaldırıp bulutsuz kapkara gözlerini, gözlerine dikti. Kaç gündür kendisini görmezden gelen adamın bu denli yoğun bakışları altında eziliyordu. Umursamamak istedi; ama umursanmayacak gibi değildi. Adam sanki içini görecekmiş gibi bakıyordu. Birkaç saniye bakıştıktan sonra bakışlarını ilk kaçıran Feriha olmuştu. Yaklaştıklarında Günel neşeli sesi ile:

"Bakın kim var burada?" dedi sonra yaşlı; ama çok güzel bir kadına döndü: "Nene, deminden beri sorduğun gelinin geldi gözün aydın." dedi. Feriha'yı öne iteleyip minderlerin birine oturdu.

Günel'in sözlerini duyan Melek'in, Firuze Hanım'ın omuzlarını ovan, elleri kaskatı kesildi. O ellerin neden durduğunu anlayacak kadar tecrübeliydi Firuze Karaman.

Melek, hemen kocasına baktı. Barlas elindeki telefonla oynuyordu. Gözlerin onun üzerinde olduğunu bildiği için böyle yol seçmişti.

Barlas birkaç saniye izlediği karısını üstündeki kot tayt ve kalçasını kapatan tişörtü ile bile ne kadar dikkat çekici olduğunu görebiliyordu.

Neden bu kadını kimsenin görmesini istemiyordu ki? Neden ona sadece kendi gözleri dokunsun istiyordu?

'Kendine gel lan! Sana ne ondan?'

İç sesine kulak asmak istese de bir türlü kalbini hız- ya getiremiyordu. Başı dertteydi hem de çok büyük bir dertte.

Feriha kocasının düşüncelerinden habersiz eğilip Firu- ze Hanım'ın elini öptü. Firuze simsiyah ateş gibi parlayan gözlerini kızın üzerinde gezdirip:

"Necəsən gözəl qızım? (Nasılsın güzel kızım)" diye sordu otoriter sesi ile.

Hafif korku düşmüş bedenini babaannenin gösterdiği yere indirdi Feriha. Minderlerin birine oturup diğerlerine selam verdi.

"Nenem sana nasılsın diyor kuşum." dedi Almina, ne- nesinin dediklerini tercüme ederek.

Feriha anlayışla gülümseyerek Firuze Hanım'a döndü:

"İyiyim efendim siz nasılsınız?" diye sordu çekinerek. Kadından asalet akıyordu. Siyah gözlerini kısıp kendi- ne:

"Nene de bana, ya da babaanne. Ne o efendim filan" dedi yaşlı kadın Türkçe'ye geçiş yaparak.

"Tamam nene..." diyerek gülümsedi.

Firuze omzunu ovan diğer gelinine döndü, Melek'in elini okşadı.

"Sağ ol güzel kızım. Çok rahatladım. Ellerin dert gör- mesin." dedi.

"Rica ederim babaannem." saçlarını öptü yaşlı kadı- nın.

Firuze iki gelinini de yanına aldı. Feriha'ya dönüp yol- culuğunun nasıl geçtiğini sordu. Koyu sohbete dalan ak-

rabalar gayet keyifliydi.

Barlas gelen telefon ile kalkarken Firuze anında döndü kendisine:

"Nereye Mustafa'm?" diye sordu. Rahmetli oğlu Mus- tafa'nın kopyasıydı Barlas Karaman. O yüzden onu bir ayrı seviyordu. Barlas sıkılmıştı. Her iki karısı ile aynı or- tam onu geriyordu.

"Gezeceğim nene." dedi.

"Ne gezmesi otur yanımda doyamadım ben sana Mus- tafa'm." dediğinde Barlas ağzından çıkan kelimeleri duy- duğunda kız gibi ağzını kapatma isteği ile doldu.

"Yanındaki Mustafa ile idare et nene." dedi.

Firuze torununa deli görmüş gibi baktı. Yanında erkek yoktu ki. Barlasın lafını duyan Macit, Günel ile konuşma- sını yarıda kesip kuzenine dikkat kesildi:

"Anlamadım oğlum." diye sordu şaşkınca.

"Neyse..." deyip geçiştirmek istedi; ama yemedi Firu- ze Sultan.

"Mustafa!" dedi tüm otoritesini ortaya koyarak.

Barlas oflayıp kendine küfür ederken, nenesinin ya- nındaki karısını işaret etti:

"Amcamın kalbini taşıyor." dedi.

Kadınlar şaşkınlıkla 'hii' çekerken erkekler dumura uğramış gibi boş boş bakıyorlardı.

Barlas ise kendisine kilitlenmiş yeşil gözlere esir düş- müştü.

Feriha, üzerinde dolaşan bakışların farkındaydı; ama tek baktığı kişi kocası idi, biliyordu demek. Oysa Ahmet

Bey'e söz verdirmişti kimseye söylememesi için. Nerden öğrenmişti ki?

Yavaşça ayağa kalktı. Kimseye bakmadan ve gözlerini pişmanlık akan siyahlardan ayırmayarak:

"Bunu ilk ve son kez söylüyorum: kimse bana acımasın, iyiyim ben; ayrıca kalbin (kalbimin) Mustafa Bey'e ait olduğunu bilmiyordum. Nasıl hissettiğinizi bilmiyorum; ama ben bu kalple mutluyum. Eminim kalbin sahibi çok iyi bir insandı." kafasını bu sefer Macit'e çevirdi. Gülümseyerek: "Seni gördüğüm ilk anda sevmemin nedeni demek ki kalbimmiş ağabey. Baban seni çok seviyor, tabii ben de..." dedi. Macit yutkundu, ağlamamak için zor tutuyordu kendini. Babasının kalbi uzun zamandır yanındaymış. Karmakarışıktı kafası, duyguları gibi... Çok değer verdiği küçük kız şimdi daha değerli olmuştu; çünkü paha biçilemez bir emanet taşıyordu. Kahramanının kalbini...

Feriha yaşları saklamayarak yanaklarından akmasına izin verdi: "Hepinizi seviyorum ailemsiniz." deyip yerde oturan herkese baktı, kocası hariç. "Ama bana acımayın. Acınmaktan sıkıldım." deyip yanaklarını sildi ve yanlarından uzaklaştı. Barlas sevilmediğini bir kez daha anladı. Anlamadığı bir şekilde bu gerçek canını acıtmıştı.

Zehir kalbine ulaştı tüm benliğini ele geçirmek üzere.

İç sesine kulaklarını tıkadı. Dinlerse az önce onun yüzünden gözü yaşlı bir şekilde yanından geçip giden kadının arkasından koşacaktı.

Macit ayağa kalkıp Barlas'ın önünde durdu. İşaret parmağını sert bir şekilde göğsüne vurdu kuzeninin. Kızgın sesle:

"Eğer... bir... daha... benim... kardeşimin... o... güzel... gözleri... senin... yüzünden... dolarsa... karşında... beni... bulursun... Barlas Karaman!" dedi tane tane. Sesi yabancı gelmişti genç adama. Kaç yıllık kuzeni, kardeşi değildi sanki, demek sevdiğine zarar gelince böyle acıtıyordu. Pişmanlık denen zebani bir kez daha elindeki hançeri sapladı kanlar akan kalbine. Acıdan yüzünü buruşturan genç adam bir şey demeden uzaklaşmıştı oradan.

Firuze Hanım hâlâ şok içinde olanları izliyordu. Torununa çocuk doğurmak için gelmiş kadın, en sevdiği oğlunun kalbini taşıyordu. Hem şaşkın hem sevinçliydi, demek ki oğlu hâlâ yaşıyordu, zaten keyifliydi şimdi o keyif tavan yapmıştı. Gülümseyerek torunlarına baktı:

"Hadi gidip şu kınaya hazırlanalım." dedi.

Melek kocasının yaptığı şeyi anlamamıştı. Neden durduk yere söylemişti ki kimsenin bilmediği gerçeği? Hiç anlamıyordu. Seni seçiyorum dediği günden beri ilgisi şefkati üzerindeydi; ama bir kadın gibi yaklaşmıyordu artık kendisine. Geceleri eve o uyuduktan sonra geliyor, duşunu alıp yatağa giriyordu. Uyuduğunu sandığı karısına sadece sarılıp uyuyordu. Sıkıntıyla nefes alıp kocasının arkasından gitti.

Genç adam, ağacın altında tek başına oturan kadına baktı hüzünle. Yine canını yakmıştı. İçinden kendine küfrederek yanına yaklaştı. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordu; ama konuşmak istiyordu onunla. Yaptığının mazereti ne olacaktı onu hiç bilmiyordu.

Kendine olan kızgınlığı yüzünden ağzından çıkan kelimeler ile herkes şoka girmiş ve bakışlarını genç kadına

çevirmişlerdi. Acıyan bakışlar görmek istemiyordu belli ki. O yüzden saklamıştı kalp nakli olduğunu.

Öğlen herkes kınaya giderken Feriha gitmek istememiş o kadar ısrara rağmen evde kalmıştı. Şimdi ilk geldiğinde huzur bulduğu yeşilliklerin arasında, minderin üzerinde oturmuş bağdaş kurup etrafa bakıyordu. Esen rüzgârın ciğerlerine doldurduğu misk odun kokusundan yanına oturan kişinin kocası olduğunu anlamıştı.

Barlas yanına oturduğu kadını izliyordu gözlerini kırpmadan. Çektiği acının, yalnızlığın kokusu buram buram etrafa yayılıyordu. Gözlerini kapatıp kendine tekme tokat dalma isteğini bastırdı.

"Beni yine üzdünüz." dedi Feriha sakin bir sesle. Ona bakmıyordu. Barlas eliyle çenesini kavrayıp yeşil gözlerini kendisine bakması için zorlayacaktı neredeyse. İstediğini yapmaktan vazgeçip üzgün sesle mırıldandı:

"Özür dilerim." koskoca adam suçlu, küçük çocuklar gibi parmaklarına bakıyor, arada alyansı ile oynuyordu.

"Dilemeyin." dedi sıkıntılı bir nefes vererek. Aynı anda birbirilerine baktılar. "Yine yapacaksınız çünkü." dedi. Barlas, çimen yeşili gözlerde kaybolurken o yeşiller kendisine yabancı biri gibi bakıyorlardı.

Acaba bu kadının ağzından çıkan her kelime ve boş boş bakan gözleri ile karşısındaki adamı nasıl yaraladığı hakkında bir fikri var mıydı?

'Bence sen şu yaşadıklarını ona kötü davrandığın günlere say.'

"Feriha!" ismi dudaklarından ölüm döşeğinde son nefesini verir gibi dökülmüştü. İlk kez söylemişti ismini karısının. Garip bir şekilde hoşuna gitmişti. Onu duymaktan gelen genç kadın uzun zamandır içinde tuttuğu şeyleri dile getirip rahatlamaya karar verdi.

"Ben sizin güney-kuzey hâlinizden yoruldum artık. Bazen ilgilisiniz, bazen çok uzaksınız bana. Ben, bana Melek'e davrandığınız gibi davranın demiyorum; ama en azından gördüğünüzde selam verebilirsiniz." derin nefes alıp kendisini nefes almadan dinleyen adama baktı: "Keşke kalbimi aşkıyla titreten bir adam olsaydı da sizinle evlenmeseydim." dedi. Elini karnına koydu ve gülümsedi: "Asla pişman değilim; ama bazen merak ediyorum bir erkek tarafından sevilmek nasıl bir duygu diye."

'Ben seni severim. Öyle bir severim ki Leyla bile kıskanır Mecnun tarafından o kadar sevilmediği için.' diye sessizce haykırdı içine genç adam.

Sözleri genç adamı ayazın ortasında kalmış gibi titretmişti. Yanlış yaptığını o an anlamıştı. Bu kadın güçlü görünen küçük bir kızdı aslında, yaralı ve ilgiye muhtaç. Kimsesi yokken onu da bebeğini de yalnız bırakmıştı. Başka adam tarafından sevilmek istiyordu. Buna asla müsaade edemezdi. O sadece kendine aitti.

Kıskançlık ruhunu alevlendirirken kaşlarını çatmıştı.

Düğün günü gelip çatmıştı, herkes fazla heyecanlıydı. Erkekler dışarı çıkmış içerde hazırlanan kadınları bekliyorlardı. Gelini almaya gidiyorlardı. Dış kapının önü araba doluydu. Uzun konvoy hâlinde çıkacaklardı yola. Rauf sıkıntıyla oflayıp papyonunu düzeltti. Nerde kalmıştı bu kadınlar? Barlas üzerindeki siyah takım elbisenin yakasını ilikledikten sonra kafasını kaldırdı ve karşısında siyah dantel işlemeli tek kollu elbise ile duran Melek'i gördü.

Gülümseyip ona yaklaştı ve şakağını öperek kulağına:

"Çok güzel olmuşsun meleğim." dedi. Beline kadar gelen işlemeli dantel onu gerçekten güzel göstermişti. Tüm vücudunu sarmış güzel kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı. Melek içten gülümseyip elini eşinin dokunmaya doyamadığı sakallarına koydu. Gözlerine bakarak:

"Sen de çok yakışıklı olmuşsun. Bence bu haksızlık sevgilim." dedi.

"Hmm neden haksızlıkmış?" dedi erkeksi bir tını ile. Melek her an eriyebilirdi.

"Damat olan Rauf; ama dikkatleri sen çekeceksin." dedi memnuniyetsiz bir tonla. Ona kimsenin bakmasını istemiyordu.

Barlas kafasını geri atıp boğuk bir kahkaha attı:

"Kıskandın mı sen?" diye sorduğunda cevap alamadan arkadan Rauf'un sesini duymuştu:

"Aman Allah'ım evlenmekten her an vazgeçebilirim. Bu ne güzellik?" dedi tatlı bir sesle Rauf. Barlas, arkası kapıya dönük olduğu için kime öyle dediğini göremiyordu. Arkasını döndüğünde gördüğü kişi karşısında dili tutulmuştu.

'Hassiktir!!! Bu elbisenin eteği nerde lan?'

Kaşlarını çatarak karşısındaki açık yeşil, yakası dantel işlemeli, eteği kabarık, mini elbiseli karısına baktı. Etek neredeyse iki karış dizinin üstündeydi. Dişlerini sıktı sinirle. Öyle bir sıktı ki kırılacaklardı neredeyse.

Feriha, Rauf'a bakıp gülümsedi ve:

"Teşekkür ederim." dedi. Gözleri, kendisini sinirle süzen gece karası şimşekler çakan gözleri bulduğunda

ürkse de belli etmedi. İkisi de birbirlerine bakıyorlardı. Barlas'ın yakıcı bakışları vücudunda dolaştıkça içi ısınıyordu. O bakışlarda kızgınlık görmesi hoşuna gidiyordu nedensizce. Kısa giymesinden hoşlanmadığını biliyordu; ama ne yapabilirdi ki? Kendisini insan yerine koymuyordu ki fikrini sorsun.

Barlas onu kolundan tutup içeri götürmemek için zor tutuyordu kendini. Melek kocasının tepkisini izliyordu. İradesiz kaldığını görünce içi rahatlamıştı. İçinde sertçe kıyıya vuran tsunami dalgalarından habersiz...

Yegâne Hanım evi kilitleyip karı kocanın sinirli bakışmasına son verdi:

"Gedək. Qız evi bizi gözləyir. (Gidelim kız evi bizi bekliyor)." dedi heyecanla. Biricik oğlu evleniyordu. Asla adam olmayacak dediği serseri oğlu... O kadar mutluydu ki içi içine sığmıyordu. Herkes bahçeden çıkıp kapının önünde duran arabalara doğru yürüdü. Feriha hangi araba ile gideceğini bilmiyordu. Etrafa bakınırken aniden kolundan sertçe çekilip bir arabaya doğru sürüklendi. Kolunu tutan ele baktı önce, etine gömülmüştü resmen parmaklar. 'İzi kalmaz inşallah' diye geçirdi içinden.

Barlas etrafa bakınan karısının dalgınlığını umursamadan koluna yapışıp arkasından sürüklemeye başladı. Parmaklarını öyle bir sıkıyordu ki izi kalacaktı teninde biliyordu. Rent a Car'dan kiraladığı gri renk Jaguar XJ'nin kapısını açıp kadını içeri tıktı resmen.

Sinirle soluyup kollarını göğsünde birleştirdi genç kadın. Kocasının binmesini bekliyordu paylamak için.

Barlas karısını bindirdikten sonra yalnız gideceğini söylemiş herkesten önce çıkmıştı yola. Melek siyah film

kaplı arabaya Feriha'yı attığını görmemiş ve neden sinirlendiğini merak etmişti.

Rauf yüzünde p** gülümseme ile kuzenine yaklaşıp çak işareti yaptı.

"Bizimki nasıl çıktı gördün mü?" diye sordu Almina.

"Görmez miyim? Arkasını dönüp kızı gördüğünde resmen tepesinden dumanlar çıkıyordu sinirden." dedi Rauf keyifle gülümserken.

"Beter olsun!" Almina gülüyordu.

"Çok kötüsün kuzen." dedi sahte sinirle.

Gülerek gelin arabası olarak süslenmiş 1959 model Cadillac'a bindi. Şimdi hayat arkadaşını almanın zamanıydı. Feyza'yı hatırlamak bile kanını kaynatıyordu. Nihayet muradına eriyordu. O asi kız karısı oluyordu. Çocuklarının annesi, bu zalim dünyada tek dayanağı olmaya geliyordu.

Sinirle direksiyonu sıkan kocasına baktı. Kaşlarını çatıp sinirle homurdandı:

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz? Kaçırdınız beni resmen."

Barlas gözlerini kısarak baktı ona:

"Seni herkesin içinde dizime yatırıp pataklamadığıma dua et." Sesindeki siniri hissetmemek için doğmamak gerekirdi. Korkup koltuğa sinse de lafını da esirgemedi:

"Hah... Sebep?"diye sordu alayla.

Yanındaki aşırı seksi kızın sesindeki alay tınısı ile iyice delilenmişti Barlas. Sinirle tek eliyle karısının açık bacağı sıktı. Tenine dokunan sıcak avuçların etkisiyle kapanan gözlerini hızla açarak kocasının elini kenara itti genç kadın. Barlas'ın dudağının sağ tarafı çapkınca yukarı doğru kıvrıldı. Yan gözle karısına baktı:

"Sebebini öğrendin mi şimdi?" diye sordu alay tozunu sesine serpiştirerek:

Feriha sinirden kıpkırmızı bir şekilde:

"Siz bana ne karışıyorsunuz?" dedi. Konuşacağı sırada aklına gelen başka soruyu sordu: "Hem Melek'in elbisesi yanına kadar dantel içinde ve çok seksi gözüküyor ona neden bir şey demediniz?" genç adam afallamıştı soru karşısında.

Ne cevap verecekti ki?

Boş ver soruyu, baksana kız kızınca ne kadar seksi oluyor. Bence sen arabayı kenara çek ve yanındaki seksi varlığı kucağına al. Ne yapacağını biliyorsun devamında. Hadi koçum...'

Edepsiz iç sesine kulak vermemek için kendisiyle insanüstü mücadele veriyordu; ama kendisine kırmızı yanaklar, büzülmüş dolgun dudaklar, çakmak çakmak olmuş yeşillerle bakan kadın hiç yardımcı olmuyordu.

"Cevap yok değil mi? Ben vereyim cevabı; çünkü bana gıcıksınız, beni ille de sinirlendirmek istiyorsunuz." Bu kız ne diyordu? Ne sinirlendirmesi?

Barlas deli bir kahkaha koyuverdi kadına bakarak. Sonunda sustuğunda:

"Bir gün sana anlatacağım seninle neden uğraştığımı küçüğüm." dedi pürüzsüz sesi ile.

Feyza gelinliğini giyip son hazırlıkları yaptı ve erkek tarafını beklemeye başladı. Kuzenleri onun heyecanıyla dalga geçiyor gülüşüp duruyorlardı. Genç kadın heyecandan terleyen elini sürekli mendile siliyordu. Avucundaki dün kına ile yazılan 'R'ye 'F' harflerine baktı sevgiyle. 'R' harfini aşkla okşayarak sabırsız bir nefes bıraktı. Nerde kalmışlardı ki?

Tam o sırada aşağıda çalınan gelin havasıyla geldiklerini anlamıştı. Derin derin nefesler alarak salonun ortasında durdu. Akrabaları salona girip damat ve akrabalarını beklemeye başladılar. Feyza, babası salona girince dolu dolu olan gözlerinden akmaya sabırsızlanan yaşları güçlükle geri itti. Rasim Bey beyazlar içinde perilere benzeyen kızına baktı dolu gözlerle. Az sonra kızı bu evden gidecekti. Tek dileği, çok mutlu olmasıydı.

Rauf papyonunu düzelterek girdi salona. Herkes tek bir cümle söylüyordu içten bir şekilde 'Xoşbəxt olun. (Mutlu olun).' İçeri girdikten sonra başıyla selam verip salon ortasında beklemeye başladı. Rasim Bey önce kızı ile birlikte yerde kırmızı kurdele ile süslenmiş, yanan gaz lambasının etrafında yedi kere turlayacak ve nasihatlerini verip kızını Rauf'a teslim edecekti. Fatasının üstüne kırmızı kəlağayı (başörtüsü) atılan Feyza sevgilisini göremiyordu; ama tıpkı kendisi gibi nasıl heyecanlı olduğunu hissedebiliyordu.

Lambanın etrafında yedi kere döndükten sonra durdular ve Rasim Bey yutkunarak Rauf'a baktı:

"Kızımı mutlu et! Senden bir tek bunu istiyorum. Gözlerinden senin yüzünden tek damla yaş akmasın." diyebildi sadece.

"Merak etmeyin ona gözüm gibi bakacağım." dedikten sonra Rasim Bey kızını ona teslim etti. Şimdi kırmızı kuşak bağlama zamanıydı. Kuşağı gelinin beline kızın kardeşi değil erkeğin kardeşi bağlıyordu, Azerbaycan geleneklerine göre. Rauf'un erkek kardeşi olmadığından bu görevi Barlas üstlenmişti, en iyi arkadaşı ve kardeşi...

Barlas çağrı üzerine odaya girdi. Onu gören yaşlı kadınlar hemen 'tü tü tü maşallah' seremonisine başlamışlardı bile. Genç kızlar ise iç çekerek bakıyorlardı ona. Herkese selam verip gelin ve damadın önüne geldi. Gelinin teyzesinden kuşağı alıp söylenen bayati eşliğinde üç kere açıp bağladı:

"Anam bacım qız gəlin,

Əli ayağı düz gəlin,

Yeddi oğul istərəm

Bircə dənə qız gəlin.

(Bayatının anlamı: gelini methedip ondan yedi tane erkek bir tane de kız çocuğu istiyorlar)"

Kuşağını bağladıktan sonra cebinden çıkardığı tasarım, pırlanta takımını geline taktı. Mutluluklar dileyip kardeşine sarıldı Barlas.

Düğünde üzerindeki, gözlerinin rengini ortaya çıkaran yaşına uygun elbisesi, yüzüksüz parmakları ve yalnız -erkeksiz- olması genç kadını, bekâr erkek annelerinin açık hedefi hâline getiriyordu. Yanına gelen kadınların sorduğu aynı soruya aynı cevabı vermekten sıkılmıştı.

Dışarı çıkıp rahat nefes alabilmek için çok konuşan ve hiç anlamadığı kadının elinden kurtulup kendini korido-

ra attı. Lavaboya girip elini yüzünü yıkadı ve dışarı çıktı. Lavabonun az ilerisindeki çocukların yere döktüğü meyve suyunu görmediği için üzerine bastı. Tam düşeceği sırada yanından geçen adama tutunmak için elini uzattı ve uzun bir yırtılma sesi geldi. Adam iyi refleksi sayesinde genç kadını kolundan yakalayıp durdursa da etrafa saçılan düğmeler beyaz gömleğinin artık giyilesi hâlinin kalmadığını gösteriyordu. Genç kadın gözlerini açtığında hâlâ ayakta olduğunu ve onu muzip tavırla izleyen yakışıklıyı fark etti.

"Tanış olmaq üçün köynəyimi cırmaq lazım deyildi gözəl qız. (Tanışmak için gömleğimi yırtmana gerek yoktu güzel kız)" dediğinde kadın anlamayarak yüzüne baktı.

"Pardon ben anlamadım ne dediğinizi." dedi. Kendine gelip adamın kollarından kurtuldu.

Genç adam karşısındaki çimen yeşili gözlere hapsolmuş şekilde kalmış ne dediğini biraz geç idrak etmişti. Kendine gelip boğazını temizledi:

"Hmm Türk kızı! Güzel..." dedi sırıtarak.

Genç kadın kendini çekti yabancının kollarından:

"Gömleğiniz için üzgünüm. Ben yenisini alabilirim." dedi üzgün sesle. Yırtılmış yerlerin açıkta bıraktığı esmer tenine bakmamak için bakışlarını gözlerine çevirdi genç kadın.

Genç adam baştan aşağı süzdü kadını. Gülümseyerek:

"Gerek yok içerde benimle dans edersin ödeşiriz." dedi. Göz kırparak uzaklaştı yanından; arkasından şaşkınca bakan kadın bırakarak.

"Kendini beğenmiş." diye mırıldanıp merdivenlerden

çıktı.

Genç adam az önceki tanışmayı düşünerek yüzünden eksilmeyen sırıtış ile telefonu çıkardı cebinden. Arama kayıtlarına girip onun ismini buldu ve kaydırdı. İlk çalışta açmıştı:

"Telefon elinde mi bekliyordun?" diye sordu alayla. "Kızla tanıştım. Tamamen tesadüf eseriydi tanışmamız. Planlasaydım bu kadar olurdu ancak. Hmm evet karşısına çıkmaya devam edeceğim tabii. Bana aşık olana kadar hem de." deyip kapattı telefonu.

Derin nefes alıp arabasına doğru yürüdü. Bagajı açıp yedek gömleklerinden birini alıp üstündekini çıkarıp arabaya attı ve yenisini giydi.

Barlas yanında konuşan iki adamın birinin karısını gösterip yeşil peri demesiyle sinirlenip kafasını çevirdi o tarafa. Yanlış duyup duymadığını anlamak için dinlemek istedi; ama adam konuşmak yerine yerinden kalkıp tam da Feriha'ya doğru yürüdü. Elini uzatıp bir şeyler dedi karısı ise gülümseyerek. Elini adamın eline bırakarak ayağa kalktı Feriha. Sinir tüm hücrelerini mahmuzlayıp şahlandırırken ayağa kalktı; ama temkinli olup hemen saldırmadı. Düğünü mahvetmek istemiyordu. Yumruklarını sıkarak dansın bitmesini bekledi, zaten karısı da çok uzun dans etmedi üç dakika sonra teşekkür edip yerine geçti.

Kendisine doğru gelen genç adamı eliyle çağırdı yanına. Adam yanına vardığında kendini beğenmiş gülümseme ile dikildi karşısında:

"Eşidirəm (Dinliyorum)." dedi. Sesindeki kendini beğenmişlik sinir katsayısını arttırıyordu genç adamın.

"Gəl çölə çıxaq (Gel dışarıya çıkalım)." dedi Barlas.

Adam kafasını sallayıp ardından yürüdü. Düğün salonundan tamamen çıktıklarında Barlas tüm siniri ile adamın yakasına yapışıp duvara çarptı sırtını. Adam zerre etkilenmemiş hâlde, hâlâ sırıtarak bakıyordu genç adama. Sırıtışı yüzünden daha da sinirlenen genç adam dişlerinin arasından tısladı:

"Karımdan uzak dur Elgün." dedi.

"Karın?"

"Demin dans ettiğin kadın..."

"Bana evli olduğunu söylemedi dostum. Onun karın olduğuna emin misin?" şimdi de dalga geçiyordu. Sabrının son damlalarını harcayarak adamı bir kez daha duvara çarpıp yüzüne yumruğu indirdi.

"Sana ilk ve son uyarım. Ondan uzak dur, yoksa gelecek sefere bir yumrukla kurtulamazsın. Rauf'un arkadaşı olman bile kurtaramaz seni." deyip yakasını bıraktı ve yanından uzaklaştı.

Elgün giden adamın arkasından bakıp dağılmış üstünü başını düzeltti ve kanayan dudağının kanını sildi elinin tersi ile. Patlamış dudağına rağmen gülümseyerek:

"Daha yeni başlıyoruz Barlas Karaman, daha yeni başlıyoruz." dedi.

Elgün Bedirov istediğini almadan bu oyundan çıkmayacaktı.

Müjde, kapıyı vurup içeri girdi:

"Bakanlıktan beklediğimiz zarf geldi amirim." dedi. Melih Bey yorgun gülümseme ile masayı işaret etti. Nedeyse yarım saattir üst makamlarla görüşüyordu. Dünden beri eski terörist, şimdiki itirafçıların avına çıkmış bir grup teröristin peşindelerdi. TEM'e destek amaçlı soruşturmaya katılan Asayiş Özel Birim yirmi altı saattir dinlenmeden şehri alt üst ediyorlardı.

Elindeki sarı zarfı masaya bırakıp çıktı. Müjde bilgisayara bakmaktan ve uykusuzluktan kızarmış gözlerini ovuşturup yerine geçti. Bilişim uzmanıydı kendisi. Tüm gün sinyal takibi, adres tespiti derken gözleri iflas bayrağını çekmişti. Gözlerini kapatıp kafasını masaya koymuştu. Bir iki dakika dinlenmesi lazımdı.

"Müjde abla kahve getirdim." diyerek kahve kupasını masaya bıraktı Leman. Müjde kafasını kaldırıp yorgun gülümseme sundu meslektaşına:

"Teşekkür ederim Leman, açılmaya ihtiyacım vardı." Kupayı dudaklarına götürdüğü sırada Melih odasından haşmla çıktı:

"Müjde ekibi topla acil toplantı var, toplantı odasında bekliyorum. Haber verdikten sonra hemen yanıma gel." dedi. Toplantı odasına girdiğinde Leman telaşla Müjde'ye baktı:

"Bir şey mi oldu abla?" diye sordu merakla. Müjde telefon rehberinde en son konuştuğu ekibin serserisi Ares Komiser'i aradı. Üçüncü çalışta açmıştı. Nefes nefese Müjde'ye fırsat vermeden konuşmaya başladı:

"Ne var başımın belası? "diye sordu.

"Ne oldu Ares? Neden nefes nefesesin?" dedi. Başka zaman olsaydı müstehcen şakalar yaparlardı; ama zaman yoktu.

"Pislik torbacının birini kovalıyordum." ve birden bağırdı: "Aferin lan Çağdaş. Koçum benim kimin talebesi..." dedi yeni gelen tecrübesiz komiser yardımcısı Çağdaş'a. "İyi tut o*pu çocuğunu, geliyorum. Bizzat bakacağım GBT'sine." diye hırladı sinirle. Sonra telefonda olduğunu hatırlayıp: "Sen ne diyordun Müjde?" Eğer Ares ona Müjde diye hitap ediyorsa ya çok sinirlidir ya da ciddi durum var demektir. Genelde kendisini kızdırmak için 'Müj' diye hitap ederdi.

Müjde boğazını temizleyip ciddi sesle:

"Melih baba hepinizi toplantıya bekliyor." dedi.

Ares konuşurken torbacının yanına varmış yakasına yapışmıştı bile:

"Çok mu ciddi?" Eğer evet derse elindeki adamı bir güzel hırpalama zevkinden mahrum kalıp hemen merkeze gitmek zorundaydı. Düşüncesi bile yüzünü buruşturdu.

"Beklediğimiz zarf geldi." dedi kısaca. Ares yüzünü sıvazladı. Durum çok ciddiydi.

"Anasını..." dedi sustu."Offf tamam geliyorum." deyip kapattı telefonu. Elindeki adamı resmî polislere teslim edip telefonla Cankut Komiser'i aradı ve toplantıyı haber verdi. Çağdaş merakla Ares'i izliyordu.

"Ağabey ne oldu?" diye sordu dayanamayıp. Ares arabaya doğru yürüdü, Çağdaş da arkasından.

"Hay ben o teröristlerin... tövbe tövbe..." kafasını salladı: "Lan iki gün olacak ev yüzü görmedim. Sekiz saattir

kıymetlim sandalye görmedi lan. Oturmayı unutacağım. Benim şimdi Bakü'de olup kuzenimin düğününde Cığa (oyun havası) oynamam lazımdı." diye söylenerek bindi arabaya. Hâlâ kendisine saf saf bakıp arabanın yanında duran Çağdaş'a seslendi:

"Sayın Çağdaş Turaner, komiser Ares Karaman tarafından arabada bekleniyorsunuz." dedi sesini kız gibi inceltip. Elini açık camdan çıkarıp sertçe vurdu arabaya. Çağdaş kendine gelip hemen arabaya bindi ve çalıştırıp merkeze doğru sürdü.

Aresler'in de gelmesiyle ekip tamamlanmıştı. Toplantıya başlayabilirlerdi. Melih baba boğazını temizleyip gayet ciddi bir sesle:

"Dosyaları açın arkadaşlar." dedi her birinin karşısında duran dosyayı göstererek. Onlar dosyaları açıp okumaya başlayınca konuştu: "Şimdi karşınızda İçişleri Bakanlığı'nın gizli bir dosyası duruyor. Biri bakanlığın arşivine girerek şifreli dosyaları kopyalamış" dediğinde Bahri Komiser tısladı:

"O yüzden iki gündür itirafçı cesedi topluyoruz." diyerek yumruğunu sıktı.

"Aynen oğlum. Şimdi bizim görevimiz o sızıntıyı bulmak ve listede adı olan son iki kişinin güvenliğini sağlamak." dedi memnuniyetsiz suratlara ve ateş saçan gözlere bakarak, Ares homurdandı:

"Bir de koruyacak mıyız o şerefsizleri?" Elindeki kalemi ortadan ikiye ayırdı.

"Görev tartışmaya açık değil beyler!" sert, otoriter sesinde onun da memnun olmadığını hissedebiliyorlardı. Elini masaya vurdu: "Toplantı bitmiştir. Görev başına...

Cankut sen sızıntı gerçekleşen IP adresine gidiyorsun." dediğinde Cankut kafasını salladı. Bahri'ye baktı hemen Bahri'den onay aldıktan sonra Egemen ve Fırat ile çıktı toplantı odasından. Ares kendisine kalan çömezleri Çağdaş, Müge ve Gaye'yi alıp söylene söylene çıktı. Elindeki dosyaya o kadar kaptırmıştı ki kendisini karşıdan gelen kızı görmemişti bile. İri cüssesiyle kıza çarptığında acı dolu inleme duydu. Kafasını kaldırıp baktığında karşısında duran afet-i canın burada ne işi olduğunu merak edemeden duramadı. Siyah saçları ve iri mavi gözleri dikkatini çekmişti. Sesini duyduğunda ise tüm hayranlığı bir toz bulutu gibi dağılıp gitmişti:

"Kör müsün? Dikkat etsene!" diye cırladı.

"Bir git kızım ya!" deyip elinin tersi ile itti kızı yolundan, zaten canı sıkkındı bir de bu çirkef kızı çekemeyecekti.

"Ben senin kızın mızın değilim öküz herif!" sabrını taşıran son damlalar da tükendiğinde Ares, kızın koluna yapıştı. Kızın canını yaktığından habersizdi.

Melih Bey kapısının ağzındaki arbedeye bakmak için çıktığında beklediği kişinin geldiğini gördü:

"Defne..." dediğinde herkes ona baktı. Defne kendini bu zorba adamdan kurtarıp Melih Amir'in yanına gitti:

"Merhaba amirim..." dedi saygıyla.

"Ekibimize hoş geldin Defne. Bakıyorum ekip arkadaşlarınla tanışmışsın." dedi Ares'i gösterip. Ares dişlerini sıktı. Sahte bir sevinçle:

"Hoş geldin Defneciğim." deyip arkasını döndü ve ciddi suratla yanındakilere çıkalım işareti yaptı.

"Çattık ya..." diye söyleniyordu Defne. Bu adamla mı çalışacaktı şimdi. İki güne kalmaz birbirlerini öldürürlerdi bunlar. Kafasını iki yana sallayıp elindeki belgeleri amirine uzattı.

"Ağabey neden sinirlendin?" diye sordu Çağdaş. Ares direksiyonu sıkıp sinirle ona çemkirdi:

"İşine bak Çağdaş! Hatırlatma bana o çirkef kızı!" dedi. Hatırladıkça kan beynine sıçrıyordu. Hele sesi beynini s*k*yordu itina ile. Kafasını iki yana sallayıp geldikleri mobilyacının önünde durdular. İndiklerinde mağazaya baktı Ares:

"Ooo ne güzel memleket be! Dağdan in iki bilgi ver, hemen sana lüks yaşam sağlasınlar. S*keyim böyle işi ben." dedi sinirle. İçeri girdiklerinde yedi yaşlarında bir kız çocuğu karşıladı onları. Ares kızın saçlarını okşayıp gülümsedi kız onları müşteri sanıp arkaya seslendi:

"Babaaa..."

Mağazanın arka tarafından elinde defter dışarı çıkan adama baktı Ares.

"Ne oldu kızım." dedi kızına bakıp.

"Müşteri geldi." dedi hâlâ kendisine bakan adama gülümseyerek. Elindeki oyuncak bebeğin saçlarını örüyordu.

"Buyrun ne bakmıştınız?" diye sordu adam nezaketle.

Ares, kızdan uzaklaşıp adamın duyacağı şekilde:

"Seni almaya geldim Şivan Topal." dediğinde adamın rengi attı. Ares keyifle izledi beyazlayan suratını.

"Se... Sen ki..kimsin?" diye sordu kekeleyerek. Bulmuşlardı işte. Öldüreceklerdi. Korkudan bayılmak üzereydi. Bari karısı ve kızına dokunmasalardı. Onlara bunun için yalvarabilirdi.

Ares biraz daha eğlenmeye karar verdi onunla. Korkması hoşuna gitmişti:

"Seni almaya geldim Ferdi Cankuş." dedi korkutucu sesle. Canını teslim edecek kadar korkuyla bakan adama baktı. Kızına bakıyordu.

Şivan sekiz sene önce başarısız eylemde yakalanmış ve devletle iş birliği yaparak bildiği tüm bilgileri korunma karşılığı onlara anlatmıştı. Karısı Rojda ile devlete sığınmış, pişmanlık yasasından yararlanıp kimlik değiştirmişlerdi. Bir tane de kızları olmuştu. Bugüne kadar çok mutlulardı; ama artık bitmişti, gelmişlerdi.

"Kızıma bir şey yapmayın." dedi cılız bir sesle. Ares ve yanındakiler birbirlerine baktılar. Ares daha fazla bu tiyatroyu sürdürmek istemedi. Bir an önce çıkıp gitmeleri lazımdı. Gelmeleri an meselesiydi. Arka cebindeki rozeti ve kimliği çıkardı adamın gözüne sokar gibi salladı:

"Bizi devlet gönderdi Ferdi. Hadi hazırlan da çıkalım." dedi. Rahat bir nefes alan adam sevinçle gülümseyip kızına:

"Leyla kızım gel gidiyoruz." dedi. Kız kafasını kaldırıp babasına baktı:

"Nereye baba?"diye sordu.

"Tatile gidiyoruz." deyip kızını aldı kucağına. "Komiserim karım evde onu da alalım. Evim arka sokakta." dedi.

Ares kafasını sallayıp Müge ve Gaye'yi kadını almaları için gönderdi. Kendileri de mağazayı kapatıp çıktıklarında aniden duran arabadan yağan kurşunlarla afallasalar da Ares, adam ve kızını hemen mağazanın önündeki kolonun arkasına itti. Otomatik silahlarla kendilerine saldıran hainlere karşılık verip ateş açmaya başladılar. Saklandıkları kolonun arkasından korkarak babasının elinden çıkan Leyla bağırarak koşmaya başladı.

"Leylaaa!" diye haykırdı Ferdi.

Kızı son anda fark eden Ares, üzerine atlayıp kıza siper etti kendini. Kucağındaki kızı babasına verdi. Döndüğünde Çağdaş, iki kişiden birini vurmuştu; ama kendisi de vurulmuştu. Onu yerde kanlar içinde yatarken bulduğunda tüm bedenini saran öfke ve nefret damarlarında kan yerine akmaya başladı. Çağdaşı yerde sürükleyip Ferdiler'in yanına getirdi. Kendisi hâlâ onlara ateş açan kalleşi tek kurşunla alnından vurduğunda tüm öfkesini kusarcasına bağırdı. Hızla Çağdaş'ın yanına gitti. Hiç iyi gözükmüyordu. Kurşun kalbine yakın yere denk gelmişti. Kafasını kaldırıp dizine koydu. Yanlarına gelen Müge ve Gaye telaşlanarak ambulans çağırdılar. Rojda -şimdiki adıyla- Melika koşarak kocası ve kızına sarıldı. Hain silah arkadaşları yine bir can almışlardı.

Ares yerde ölümle cebelleşen gencin terlemiş alnına yapışmış saçlarını geri taradı parmakları ile. Ağlamak istiyordu. 'Neden' diye isyan etmek istiyordu. Tüm dünyayı ateşe vermek, hainleri kurşuna dizmek istiyordu.

Daha ne kadar kıyacaklardı ki masum canlara? Daha ne kadar feryat edecekti anneler, babalar? Daha ne kadar gözü yaşlı kalacaktı kadınların, çocukların? Daha ne kadar boynu bükük babasız kalacaktı küçük yavrular? Daha

ne kadar genç, damatlık yerine kefen giyecekti? Daha ne kadar genç kız, gelinlik yerine siyah matem elbisesi giyecekti?

Ne kadar kıyarlarsa kıysınlar canımıza biz bu vatanı onların pis ellerine bırakmayacağız!

Alnındaki terleri silip, geciken ambulansa küfür etti. Müge diğerlerini aramış kötü haberi vermişti.

"Lan Çağdaş ölürsen yemin ederim seni gebertirim," ne saçmaladığının farkında bile değildi. Kısa zamanda bu saf çocuğa çok alışmıştı.

Çağdaş acı içinde gülümsedi. Bu deli adamı ağabeyi gibi çok sevmişti. İlk başta ondan korksa da özünde ne kadar iyi biri olduğunu anlaması uzun sürmemişti.

"Bu sefer böyle oldu komiserim kusura bakmayın," dedi öksürdü ve ağzından kan geldi. İç kanama başlamıştı. Artık çok geçti kendisi için biliyordu; ama şehitlik mertebesine ulaştığı için mutluydu. "Şehit oluyorum, mutluyum ağabey." yüzünden tebessümünü eksik etmiyordu.

"Lanet olsun nerde kaldı bu ambulans?" diye bağırdı çaresizce Ares.

"Hakkını helal et ağabey. Anneme söyle çok ağlamasın. Ölmüyorum ben şehit oluyorum." dedi son nefesini verirken. Ares gözyaşlarını tutmadı. Yanaklarından süzülen yaşların can acısını azaltmasını diledi.

"Helal olsun koçum." dedi kısık sesle.

'Başımız sağ olsun! Cennet bir yiğit için daha açtı kapılarını...'

Acının başını döndürdüğünü hissedebiliyordu. Etrafı kararmaya başladığında Gaye'nin çığlığı kuyunun dibin-

den geliyordu. Her yer tamamen karadığında ise sesler kesilmişti.

Müge, yerde baygın yatan komiserine baktı. Elindeki telsizle tüm ekibe seslendi:

"Tüm birimlere acil; Polis memuru vuruldu. Komiser Ares Karaman vuruldu. Tekrar ediyorum Ares Karaman vuruldu." dedi yerde baygın yatan adama bakarak.

Azerbaycan, Bakü...

Genç adam güle eğlene sohbet eden kızların içinde Feriha'yı görememişti. Kaşlarını çatarak etrafa bakındı, yine nereye kaybolmuştu bu kadın? Evde bulamayacağını anladığında bahçeye çıktı. Bugün onu görmemişti ve itiraf etmesi gerekir ki çok özlemişti. Yasemin kokusunu soluyup, güzel yüzünü görmeye ihtiyacı vardı. Dışarı çıktığında havuz başındaki koltukta oturduğunu gördü. Ayakları ondan bağımsız kalbinin götürdüğü yere gitti.

Feriha, yanına oturan kişiye baktı. En son görmek isteyeceği kişiyi gördüğünde kaşlarını çattı.

"Gidin." diye mırıldandı.

"Neden?" diye sordu merakla. Sesinden bir şeye üzüldüğünü anlayabiliyordu. Kendine şaşıyordu aslında bu kızın duygularını bu kadar iyi okumayı ne zaman öğrenmişti?

Üzgün olduğunda kaşları hafif çatık, düşünceli ve dudakları ise küçük kız çocuğu gibi büzülmüş oluyordu. Şimdi de aynı durumdaydı.

"Çünkü öyle istiyorum!"

"Neye üzüldün sen?" dedi cevabını es geçerek. Genç kadın ondan kurtulamayacağını biliyordu. O yüzden cevapladı sorusunu:

"Çok mu merak ediyorsunuz?" dedi alayla.

"Evet, merak ediyorum." aldığı cevapla şaşırmıştı. Beklediği cevap 'yok öylesine sormuştum' du.

"Neden, nasıl üzüldüğümü görmek mi istiyorsunuz? Peki söyleyeyim. Kızlar bana ilk gecemin nasıl geçtiğini sordular." Sustu. O anları hatırladığında kırık kalp parçaları ciğerlerine batıyordu. Derin nefes alıp devam etti: "Bilin bakalım ben ne anlattım?" Barlas sorduğuna pişman olmuştu. İç geçirip kadına baktı hüzünle. Ondan cevap alamayacağını bildiği için devam etti genç kadın: "Hiçbir şey. Neden biliyor musunuz; çünkü o gece ben hiçbir şey yaşamadım. Melek o geceyi o kadar mutlu anlatıyordu ki ona dokunan adamla bana dokunan, pardon dokunmayan adam arasında dağlar kadar fark vardı. O, geceye gözlerini mutlu, mesut ve sizin kollarınızda kapatırken ben sizin bedenimde ve ruhumda bıraktığınız acıyla baş etmeye çalışıyordum." derin nefes alıp sustu genç kadın.

Barlas, onu kaldırıp kucağına oturttu. İtiraz etmedi genç kadın. Birine sarılmaya ihtiyacı vardı. Kötü şanslına, yanında canını yakan adam vardı. Bedenine dokunan bedenin ne kadar gergin olduğunu anlıyordu. İnanmıyordu pişman olduğuna; ama çok geç kalmıştı işte. Barlas kollarındaki kadının kokusu ile mest olmuştu. Derin derin nefesler alarak kokusu ile ciğerlerine bayram ettiriyordu. Beyni uyuşuyor kalbi olduğundan hızlı atıyordu. Feriha o kalbe kastı varmış gibi duracak raddeye getirecek hareketi yaptı. Yüzünü adamın boynuna gömüp kollarını boynuna doladı. Adamın kokusu

boşuna gidiyordu. Antidepresan etkisi yaratıyordu her koktuğunda.

"Sizden nefret ediyorum!" aklına gelen ilk şeyi söylemişti. Barlas gülümsedi. Uzun saçlarını okşayarak bir tutam aldı ve burnuna götürdü. Kokladı.

"Güzel..." dedi.

Genç kadın yüzünü kaldırıp geceden rol çalan gözlere baktı. Şaşırmıştı:

"Güzel mi?" diye sordu sesine yansıyan şaşkınlıkla. Barlas onun şaşkın suratı ile eğleniyordu. Kafasını salladı:

"Hı hı..."

"Neresi güzel? Ben sizden nefret ettiğimi söylüyorum, siz güzel diyorsunuz. Sabah sabah içki mi içtiniz?" Hafif öske kokan sesi adamın kulağına en güzel müzik gibi geliyordu.

"Bu evde içki bulunmaz güzelim. Fikret amca çeker vurur eve içki sokanı." dedi.

Güzelim, genç kadının takıldığı kelime buydu tüm cümlede.

Barlas kadının bakışlarının değiştiğini fark etmişti. 'Güzelim' kelimesine bu kadar tepki beklemiyordu. Şaşkınlığından yararlanıp devam etti:

"Gelelim sorunun cevabına güzelim." Yine aynı şey olmuştu. Yeşil hareler irileşmişti. İçine dolan mutlulukla gülümsedi: "Nefret, sevgiden kaynaklanan bir duygudur." dedi. Yanağına dokundurduğu parmakları tüy gibi okşuyordu tenini. Gözlerini kapatma isteğini bastırıp kocasının cevabını vermek için açtığı ağzını içerden gelen çığlık ile kapattı. Hızla kucağından inip içeri koşmaya başladı. Barlas arkasında giderken bağırdı:

"Yavaş ol!" dedi.

Bu kadın bazen hamile olduğunu unutuyordu. Kafasını iki yana sallayıp içeri yürüdü hızlı adımlarla. Eve girdiğinde halası bayılmış herkes başında ağlıyordu. Hızla ona koşup:

"Ne oldu amca? Bibim (halam) neden bayıldı?" diye sordu.

"Oğlum baban aradı." dedi Fikret Bey karısını ayıltmaya çalışarak.

"N'olmuş amca?" Sabırsızlanıyordu artık.

"İstanbul'a gidecek olanlar hemen hazırlansın kimseyi beklemeyeceğim yarım saatiniz var." dedi Macit sinirle. Gözleri kızarmış elleri titriyordu.

"Biri bana burada neler olduğunu anlatacak mı?" sonunda bağırmıştı sesini duyurmak için genç adam.

"Ares vuruldu ağabey." dedi Almina, yanaklarını silerek içeri koşarken. Feriha içeri gitmiş, bavulunu hazırlamış çekerek salona getirmişti bile. Barlas koltuğa çöktü:

"Ne?" başını ellerinin arasına alıp gözlerini kapattı: "Nasıl yani?"

İçerden bir çığlık daha geldi. Çığlık Melekler'in kaldığı odadan geliyordu. Hepsi koşarak odaya girdiler. Melek yerde oturup ağlıyordu. Barlas yanına koştu:

"Ne oldu Melek?" dedi. Melek kocasına sarıldı:

"Babam...Babam kaza yapmış. Durumu çok kötü." dedi hıçkırarak.

Bela geldi mi üst üste geliyordu. Barlas kime koşacağını şaşırmıştı. Memduh Bey yani kayınpederi Londra'da büyükelçiydi. Şimdi Ares'i bırakıp nasıl gidecekti İngiltere'ye?

"Hadi kalk gidiyoruz." dediğinde Melek itiraz etti, biliyordu ki kocası kuzeninin yanında olmak istiyordu.

"Hayır sevgilim. Yalnız gidiyorum, hem Alya orada beni yalnız bırakmaz. Hastanede beni bekliyor bile." dedi eldini yanağına koyarak. Barlas anında itiraz etti:

"Olmaz öyle şey." dediyse de Melek yalnız gitmeyi kafasına koymuştu.

Onu ikna edemeyen Barlas, sonunda razı olmuş kuzenleri ile İstanbul'a dönmeye karar vermişti.

Türkiye, İstanbul Taksim İlk Yardım Hastanesi...

Macit danışmaya yaralı gelen polis memuru Ares Karaman'ı sorduğunda ameliyatta olduğunu söylemişlerdi. İki saat on iki dakikalık uçak yolculuğu ve öncesinden de iki saat vardı, demek ki tam dört saattir ameliyattaydı. Ameliyathanenin önüne geldiklerinde Ahmet ve Melda'yı gördüler. Melda koşarak Macit'e sarıldı:

"İyi olacak oğlum. Çok güçlü biri o. Biliyor musun bayılana kadar anlamamış vurulduğunu? İnşallah kalkacak o masadan." dediğinde Macit güldü.

"Domuz gibidir anlamaması normal vurulduğunu, derisi kalındır çünkü." Acı acı tebessüm eden Melda diğerlerine sarıldı.

Feriha, Macit'e bakıyordu. Ağlamamak için kendini sıktığını biliyordu. Gidip sarıldı ona. Kollarını beline dolayıp yanağını göğsüne yasladı.

"Üzülme ağabey, iyi olacak Ares." dedi küçük kız ço-

cuğu gibi burnunu çekerek. Macit saçlarını okşadı kardeşinin.

"Biliyorum kardeşim, biliyorum." hayır bilmiyordu; çünkü içerde neler olduğunu bilmiyordu. Aniden Feriha'yı kendisinden uzaklaştırıp ameliyathaneye girdi. Feriha şaşkınca bakakaldı arkasından.

Macit içeri girdiğinde kendini sterilize edip eldiven ve bone taktı içeri girdi. Kardeşini hep hayat dolu gördüğü için onu öyle suskun ve hareketsiz görmek canını yakmıştı. Kendisini fark eden doktora hemen:

"Ben Doktor Macit Karaman, hastanın ağabeyiyim. Size katılacağım." deyip kardeşinin ameliyatına katıldı.

Ameliyathaneden aniden çıkan hemşireyi görür görmez hemen ayaklandılar. Bir şey olmuştu Ahmet, hemşireyi durdurdu:

"Ne oldu kızım?"diye sordu telaşla.

Hemşirenin acelesi vardı adama bakmadan:

"Hastanın kalbi durdu." dedi.

O an, zaman da Karaman ailesi için durmuştu...

Macit ameliyathaneye girdikten sonra kardeşini ameliyat eden doktor ona döndü:

"Macit Bey, doktormuşsunuz." deyip tekrar işine döndü. Yaralının durumu fazla kritikti. Kurşunlardan biri akciğerine hasar vermişti. İç kanaması vardı ve nabzı çok zayıftı.

"Evet..." dedi. Kardeşine yaklaştı, iyi görünmüyordu. Bunu anlayacak kadar tecrübeli doktordu.

"Bakın Macit Bey, bu ameliyathaneye girmenize izin verdik; ama ameliyata katılmanız mümkün değil. Kuralları biliyorsunuz. Hasta yakını olduğunuz için yasak." Doktor ciddiyetle işine odaklanmıştı.

"Biliyorum, ben zaten işinize karışmaya gelmedim. Kardeşim yanında olduğumu bilsin istiyorum." Elindeki eldiveni çıkarıp Ares'in solgun yanağına dokundu. Ilıktı. Ağır ağır nefes alıyordu. O hayat dolu adama burada böyle sessizce yatmak hiç yakışmıyordu. İçinden taşmaya hazırlanan çağlayanı zor zapt ediyordu. Kıpkırmızı gözlerini kırpıştırıp dikkatini doktorun eline verdi. Uğraşıyorlardı; ama zordu durumu. Eli kolu bağlı durup bakamıyordu kardeşine. Ellerinden kayıp gidiyordu kardeşi.

Doktor, alnını silen hemşireye yeter işareti yaptı ve diğer hemşireye döndü:

"Yelda, kan takviyesi..." dedi.

"Peki, Nevzat Bey..." Bir ünite kanı hastanın damarına serum iğnesi ile aktarmaya başladı.

Macit, elini kardeşinin yanağına koyup gözlerini kapattı. İçinden bildiği tüm duaları okumaya başlamıştı. Beş sene olmasına rağmen babasının yokluğu kalbini acıtırken ikinci bir kaybı kaldıramayacaktı.

"Yaralıyı kaybediyoruz!" Doktorun telaşlı sesine şimdi de lanet monitörün, lanet sesi katılmıştı. Macit dehşetle baktı ekrana. "Yelda kan bul hemen!" diye bağırdı. Şok cihazını hazırlıyorlardı. Kalp masajı işe yaramamıştı. Yelda dışarı koştu.

"Hayır!" dedi sessizce. "Zamanı değil kardeşim, daha senin aşk acısı çektiğini göreceğim. Evleneceksin. Amca olacağım. Yapma, gitme yalvarırım." diyordu kulağına. Ares sanki onu duymuyormuşçasına ruhunu çekiyordu aralarından. Doktor, şok aletinin voltajını her yükseltti-ğinde ümitler azalıyordu. Ares Karaman şehit olmak istiyordu belli ki; ama zamanı değildi. Macit gözyaşlarını tutamayarak kardeşinin kulağına eğildi tekrar:

"Hatırlıyor musun kardeşim?" Kardeşinin yanağına düşen gözyaşlarını sildi. Yutkunup konuşmaya devam etti: "Küçükken yaz tatilinde Kaş'a gitmiştik. Ağaca çıkmıştım ben saklanmak için senden." Gülümsedi: "Sonra durduğum dal bana dayanamayıp kırılmıştı." Macit çocukken şişmandı ağaç dalı ağırlığına dayanamayıp kırılmıştı. "Ayağımı kırmıştım. Sen beni cılız hâlinle eve taşımıştın. Babam beni hastaneye götürmüştü. Sen de gelmiştin, hiç ayrılmamıştın yanımdan. Ayağımı alçıya almıştı doktor o gün." derin nefes alıp yanaklarını sildi. Kardeşinin bedenini hayata döndürmeye çalışanları unutmuş on iki yaşındaki zamana dönmüştü. "Sonraki günlerde siz dışarıda kuzenlerle oynarken ben evde sizi izliyordum ve çok üzülüyordum tabii. Sıkılıyordum evde kadınların arasında. Hiç unutmuyorum benim için yaptığın şeyi kardeşim. Sırf benimle kalmak için, sırf ben sıkılmayayım diye gidip o ağaca çıkmış kendini aşağı atmıştın. Amacına ulaşmış kolunu kırmıştın." Güldü: "Sonraki günler ikimiz de alçıda yan yana oturmuş, sıkılmadan kitap okumuş, çizgi film seyretmiş, krallar gibi bakılmıştık annemler tarafından." Macit alnını kardeşinin alnına dayadı: "Şimdi Ares Karaman, eğer gidersen bu sefer arkandan ben de gelirim. Yemin ederim gelirim." dedi tehditkâr sesle. Alnını kardeşinin alnından çekmeden

monitörden normal sesler gelmeye başlamıştı bile. Macit rahatlayarak gözlerini kapattı. Kardeşi onu duymuştu. Ondan daha mutlusu yoktu bu dünyada.

"İşte benim kardeşim." dedi gururla saçlarını okşarken.

Nevzat Doktor o gün kardeş sevgisini ne demek olduğunu anlamıştı. Gülümseyerek ameliyata kaldığı yerden devam etti.

Yelda hemşire, ameliyathaneden koşarak çıktıktan sonra yaşlı bir adam tarafından durduruldu.

"Ne oldu kızım?" diye sordu adam telaşla.

Acelesi vardı o yüzden adamın yüzüne bakmadan;

"Hastanın kalbi durdu." deyip yanlarından uzaklaştı.

Hızla koridorda koşarken karşısına başka bir hemşire çıktı. Yelda hemşire onu durdurup:

"Sema, elimizde AB Rh negatif kan kaldı mı?" diye sordu nefes nefese.

"Hayır, kalmadı. Son üniteyi sen aldın iki saat önce." dedi. Onları dinleyen genç kadın, 'acaba kan Ares için mi' diye düşündü.

"Hay Allah Nevzat Bey çıldıracak." diye veryansın etti.

"Kızım git akrabalarına sor. Kendi kan grupları olmasa bile Karaman ailesi zengindir hemen bulurlar." dediğinde emin olmuştu kanın kimin için olduğuna. Yavaşça yanlarına yürüdü. Onu gören hemşireler merakla kendisini süzdüler. Genç kadın Yelda hemşireye baktı:

"Benim kanım uyuyor. Ben verebilirim." dedi. Yelda gözlerini kıstı.

"Hastalığın filan yok değil mi?" diye sordu. Genç kadın kafasını iki yana salladı:

"Hayır, hayır yok. Sağlıklıyım." dedi emin şekilde. Bir hastalığı yoktu; ama hamileydi, eğer öğrenirlerse kan alamayacaklardı. Biliyordu.

Hamilelerin kan bağışlarının kabul edilmemesinin sebeplerinden biri de anne ve bebeğin dolaşım sisteminde ortaya çıkabilecek sorunlardır. Kan verdikten sonra kan hücresi ve demir oranının düşme ihtimali arttığından hamileler kan veremez.

Geçenlerde okumuştu bir yerde. O yüzden hemşireyi inandırmalıydı bir sorunu olmadığına. Ağlamaklı sesle:

"Yaralı benim ağabeyim lütfen soru sormayı kesin de ağabeyimi kurtarın. Ne kadar gerekiyorsa alın." dedi. Macit'in kardeşi ölüyordu şimdi kendini düşünemezdi. Hemşire son kez kendisine bakıp kafasını salladı.

Yelda kan tüpünü seruma bağlayıp ameliyata devam etti. Yaraları dikilip kapatıldı. Her şey bittikten sonra yaralıyı yoğun bakıma götürmek için sedyeye yatırdılar ve ameliyathaneden çıkardılar. Ameliyathanenin önünde duran Karaman ailesi ve akrabalar sedyeye doğru koştu.

Melda Hanım üzüntüyle baktı oğlu gibi sevdiği gence. Elini ağzına kapatıp hıçkırıklarını bastırdı. Feriha, ayakta duramıyordu artık. Başı dönüyor soğuktan titriyordu. Kan verdiğinden beri böyleydi. Ares'i yoğun bakıma götürdükten sonra Melda Hanım oğluna Feriha'yı eve göndermesini söyledi. Rengi beyazlamış ayakta duramıyordu. Bu hâlini yorgunluğuna yormuştu; ama asıl sebebi başkaydı tabii. Barlas telefon görüşmesi biter bitmez eve götüreceğini söylemişti.

Feriha su içmek için ayağa kalktığında sendeledi. Bir kol tarafından tutulduğunda kafasını çevirip baktı. Yelda hemşireydi. Gülümsemek istedi; ama yüz kasları oynamadı yerinden. Yelda endişeyle inceledi kadının yüzünü:

"Bir problemin olmadığına emin misin?" diye sordu. Feriha, derin nefes alıp kendine gelmeye çalıştı; ama olmuyordu. Bilinci her an kapanabilirdi. Göz kapaklarının üstüne tonlarca yük yüklenmiş gibi kapanıyordu.

"İyi... İyiyim ben efendim." diyebildi zorla. Bilinci kapanmadan önce hatırladığı tek şey güçlü iki kol tarafından sarmalanmasıydı.

Barlas telefonla konuşurken uzaktan karısının durumun hiç de iyi olmadığını görebiliyordu. Hemşire yardım eder diye düşündü. Ona bakmayı kesip tam kafasını çevireceği sırada kadının onu sıkı sıkı tuttuğunu gördü. Telefonu kapatıp hızla yanlarına koştu. Karısını kucağına alıp boş odalardan birine girdi. Yatağa yatırıp hemşireye döndü:

"Nesi var? Neden bayıldı? Size bir şey dedi mi bayılmadan önce?" sorularını yağmur gibi yağdırdı kadının üzerine. "İnşallah bebeğimize de kendisine de bir şey olmaz." dediğinde Yelda'nın kalp atışları hızlandı. Korku tüm heybetiyle üzerine gelirken sertçe yutkundu. Titrek sesle:

"Eşiniz mi?" diye sordu. Barlas kafasını salladığında bayılacaktı neredeyse. Az sonra karşısındaki endişeli adam kendisine işten attıracaktı buna emindi. Yaptığı

büyük hataydı; çünkü iyice araştırmadan kan almıştı ondan. Barlas kadının hâlinden hiç de iyi olmadığını fark etti. Belli ki karısının durumu ile bir ilgisi vardı. Hışımla kadının koluna yapıştı:

"Karımın nesi var? Söyle çabuk!" dedi sinirle. Sinir hücrelerini ele geçirirken sakin kalması imkânsızlaşıyordu. Yelda, titreyerek konuştu:

"Kan aldık Ares Bey için." dediğinde Barlas kükredi:

"Ne dedin sen? Kan mı aldın? Hamile kadından kan mı aldın?" farkında olmadan kolunu sıkıyordu. Canı yanan Yelda'nın gözleri dolmuştu:

"Be.. Ben bilmiyordum. Sordum bir şeyin var mı, diye bana, hayır, dedi. Hat..hatta ağladı ağabeyimi kurtarın diye." hıçkırıyordu ve korkudan adamın siyah uçurum gözlerine bakamıyordu. İç geçirdi küçük çocuk gibi. Suçluydu ve korkuyordu kolunu sıkan adamdan. Barlas sinirle kolunu savurdu kadının. Elini saçlarına geçirip çekiştirdi, zaten uykusuz ve açtı şimdi de bu kadın.

Ahhh Feriha bir uyan ben sana ne yapacağımı biliyorum!

Sırf başkası için kendini feda etmişti yine.

Derin nefes alıp ona kadar saydı ve karısının koluna serum takan kadının yanına yürüdü:

"Bana bak ne yap et onu iyileştir. Onu tanıyorum çok inandırıcıdır, hele söz konusu sevdikleriyse. Emirum, sana düşünmeye şans bile vermemiştir." Gülümsedi: "Bu aramızda kalacak, annemler sadece yoruldu diye bilecek; çünkü bir de onun için endişelensinler istemiyorum." lafını bitiremeden koridorda annesinin çığlığını duydu. Hemşireye: "Burada kal. Sakın yalnız bırakma onu." sıkı tembihleyip çıktı odadan. Hemşire kafasını sallayabilmişti sadece. Genç kadına dönüp gülümsedi, demek sevdikleri için ölmeye bile razıydı. Bu zamanda böyle insanların kalmadığını düşünüyordu; ama kalmıştı hâlâ.

Genç kadın saatlerdir pikenin altında cama bakıyordu. Dışarıda yağmur yağıyordu ve hava kararmıştı. En son hâli iyice kötüleşmişti. Kim getirmişti ki buraya. Yağındaydı ve korkudan titriyordu. Çakan şimşekler ve gürleyen gök ödünü koparıyordu. Pikeyi kafasına kadar çekip nefesini tuttu. Gürlemenin bitmesini bekledi. Nefesi daraldığında kendi kendine:

"Ya burada havasızlıktan öleceksin, ya da korkudan kızım kalk hadi." mırıldanıp pikeyi başından çekti ve yataktan kalktı. Aniden kalktığı için başı hafif dönmüştü. Komodine tutunup birkaç saniye bekledi. Kendine geldikten sonra ayaklarını sürüyerek banyoya girdi. İhtiyacını giderip elini yüzünü yıkadı ve çıktı.

Dolabın önüne geldiğinde ne giyeceğini düşündü ve pijamada karar kıldı. Zaten akşamdı, birazdan uyuyacaktı. Dolap kapağını açıp katlanmış, pembe, üzerinde küçük kalpler olan, şortlu pijamasını aldı ve üzerindekileri çıkarıp pijamayı giydi. Saçlarını tepesinde topuz yapıp aynanın önüne geldi ve her akşam sürdüğü yasemin kokulu vücut kremini sürdü. Yatmadan önce hep sürüyordu. Kremi sürdükten sonra kapıyı açıp çıktı odadan. Aşağı indiğinde camın önünde elinde kırmızı sıvı dolu bardakla yağmuru izleyen kocasını görünce şaşırmıştı. Hastanede değil miydi o? Merdivenlerden inip arkasında durdu.

"Nihayet uyanabildiniz küçük hanım." dedi hafif sinirli sesle. Arkasını dönmemişti; ama kendisini hissetmişti. Şaşırdı.

"Ben hatırlamıyorum." dedi utançla. Barlas ağır ağır arkasına döndü. Sinirlenip onu korkutmak istemiyordu.

"Tabii hatırlamazsın küçük. O kadar kan vermişsin." Yavaş yavaş kendisine doğru yürüyen kocasından hafif tırsmaya başlamıştı. Küçük kız gibi koşmak istiyordu buradan.

"Ben Ares'in ölmesine göz yumamazdım." dedi kısık sesle. Barlas duyduğu sözler karşısında hiddetlenmişti. Kadını korkuttuğundan habersiz bağırdı:

"Ya sen ölseydin? Ha hiç düşündün mü bunu?" diye sordu. Sinir bedenini kamçılayıp izlerini bırakıyordu. Düşüncesi bile kalbinin sıkışmasına neden oluyordu. Havasız kalmasını sağlıyordu.

Genç kadın acı bir tebessüm dağıttı suratına. Kelimelerini zehirli iğne gibi batırdı kocasının tenine:

"İyi ya sevinirdiniz. Kurtulurdunuz benden." dediğinde kocasının yutkunmasını ve yüzünde beliren acıyı izledi. Belki de yanılıyordu. Bu adam neden önemsesin ki kendisini? Evet, evet kesin yanılmıştı. Adam kendisi istemişti ölmesini şimdi neden sözleri canını acıtsın ki?

Barlas ise pişmanlığın ağır yükü altında eziliyordu. Düşüncesi bile canını yakarken gerçekten ölseydi ne yapardı? Hiç düşünemiyordu. İki adımda karısına yaklaşıp çenesini kavradı güzel parmakları ile. Sesinin titremesine engel olmadan yeşillere kenetledi siyahlarını:

"Sakın Feriha! Sakın bir daha ölüm deme!" sesi sona doğru fısıltı gibi çıkmıştı:

"Dayanamam!" dediğinde genç kadının kalbinden geriye kalan bir iki kırık parça sızladı. Önemseniyordu. Bu fikir içinde yeşeren umut tohumlarına su gibi can vermişti. Sevgiye muhtaç ruhu bayram ediyordu.

Barlas sessiz kalan kadının dudaklarına indirdi bakışlarını. Şimdi onları öpse nasıl tepki verirdi acaba?

"Bence sonunu düşünme öp gitsin!"

Feriha kocasının kararan bakışlarını fark ettiğinde yutkundu. Bir an önce konuşup konuyu dağıtmazsa karşısında duran Apollon tarafından öpülecekti. Anında elindeki bardağı hatırladı. Kaşlarını çatarak ondan azcık uzaklaştı ve elindeki bardağı gösterdi:

"Ben ölmedim; ama siz böyle gece gündüz içerseniz kesin öleceksiniz." dedi.

Barlas kadının konuyu değiştirme çabalarını anlamıştı. Gülümsedi ve bardağı dudaklarına götürdü. Şarap içer gibi tadına vara vara sıvıyı ağzında dolaştırıp yuttu.

"Mmm mükemmel..." dedi memnun inleme ile. Feriha karşısındakinin kocası olduğunu unutup:

"Bak ya, bir de mükemmel diyor!" dedi sanki üçüncü şahıs varmış gibi aralarında, 'Siz' hitabını unutarak.

Barlas sırıtarak kırmızı sıvıyı tekrar içti ve bardağı ona uzattı muzip sesle:

"Sen de içer misin? Çok lezzetli..." dedi.

Feriha yedi ceddine küfür edilmiş gibi abartılı tepki vererek dehşet içinde elindeki bardağa baktı:

"Bugüne kadar bir damla içki sürmedim ağzıma. Bundan sonra da sürmeyi düşünmüyorum." dedi.

Barlas karısına hayranlıkla bakıyordu. Her şeyi ile tam

istediği gibi bir kadındı karşısındaki kadın. Bakışları bedenini bulduğunda gülmemek için alt dudağını ısırdı. Yine kalpli pijama giymişti. O kadar tatlıydı ki sarıp kalbinin içine sokası geliyordu. Yanına yaklaştı:

"Cidden içmelisin. Çok güzel tadı var." bardağı uzattı. Dalga geçtiğini düşünüp gözlerini kıstı. Ellerini beline koyup burnunu havaya kaldırdı:

"Uzak tutun onu benden." dedi sinirle.

Barlas gülüp sıvıyı havaya kaldırdı:

"Vallahi bravo bana nerden aklıma geldiyse vişne suyuna tuz atmak. Çok güzel olmuş tadı." dedi ve karısına baktı.

"Aaa! Bu vişne suyu mu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet..." dedi eğlenir ses tonuyla.

Genç kadın kaşlarını çattı sinirle:

"Neden ilk başta söylemediniz? Ben de ağzıma geleni söylüyorum size."

"Belki güzel sesini duymak istiyorumdur." dedi tek kaşı havada.

Genç kadın dibinde biten adamdan yayılan nefis kokuyu solumamak için zor tutuyordu kendisini. Hele o havadaki kaşları yok mu? Delirtir insanı.

Nitekim Barlas da aynı durumdaydı. Birkaç santim uzağında duran kadının dudaklarına kapanmamak için kendini zor zapt ediyordu. Hele bakışları... Yeşilleri puslanmış kendisini günaha davet ediyordu. O yüzden aralarındaki erotik çekimi kaldırmak için:

"Sana şerbet hazırlamıştım. Getireyim." dedi bakışlarını kadının koyulaşmış yeşillerinden ayırarak.

"Hı hı..." diyebilmişti arkasından kocasının.

Barlas mutfak tezgâhına soğumak için bıraktığı büyük kupadaki şerbeti alıp salona girdi ve karısına uzattı:

"Yavaş iç." dedi bardağı uzatırken.

"Tamam." Aldı ve yavaş yavaş içti. Çok şekerliydi; ama iyi gelmişti. Boş bardağı sehpaya bırakırken kocasına: "Çok teşekkür ederim, iyi geldi." dedi.

"Afiyet olsun."

Genç kadın kafasını kaldırıp kocasına baktığında gece karası gözlerindeki gelecek, gündüzün çok sıcak olacağını gösteren parlak yıldızları görmüştü. Değişik bakıyordu. Nedense içinden gülümsemek gelmişti ve gülümsemişti. Karşılığını aldığında ise Barlas'ın akıl sağlığından şüphe etmeye başlamıştı; 'acaba kafasına bir şey mi düştü' diye düşünmeden edemiyordu. Kafasını başka şeyle meşgul etmek için:

"Şey Ahmet babalar nerede? Ares nasıl?" diye sordu.

"Ares iyi; ama babam kalp spazmı geçirdi ve bu gece müşahede altında tutacaklar hastanede. Anlayacağın evde yalnızız bu gece." dedi.

Genç kadın telaşla yerinden fırladı:

"Ne! O iyi mi?" diye sordu. "Beni ona götürün hemen."

Barlas koltukta oturmuş karşısındaki pembe şeker gibi görünen kadına bakıyordu. Elinden tutup aniden kendine çekti. Kadın sendeleyerek tamda istediği yere kucağına düşmüştü.

"Babam iyi küçük, merak etme." topuzundan fırlayan asi saç telini parmağına doladı. Feriha donmuş gibi kucağında oturduğu adamın yaptıklarını izliyordu. Yutkun-

du. Şu an ona ağzına geleni söyleyip kalkmalıydı; ama kalkamıyordu. Sanki yapıştırmışlardı kucağına.

Barlas kadının kalkmamasından faydalanıp belinden tuttu ve kendine çevirdi ata biner gibi oturttu kucağına. Gözlerine bakıp elini topuzuna götürdü ve çözdü.

Güzel saçlarının dalga dalga omzuna düşüşünü izledi hayranlıkla. Saçından bir tutam alıp burnuna yaklaştırdı ve koklamaya başladı.

"Mmm yasemin..." dedi kokuyu kastederek. Feriha bu işin hiç de iyi yere doğru gitmediğini bedeninde coşan hormonlar sayesinde anlamıştı. O yüzden kısık sesle yalvarır gibi:

"Bırakın!" dedi.

"Bırakmak istemiyorum." kocası daha da zor durumdaydı. Saçını geri omzuna bıraktığında parmak ucuyla tenine dokunmaya başladı. Omzundan başlayarak dirseğine kadar gelmişti. Bu kadının tenine ihtiyacı vardı. Hava gibi, su gibi hem de... Eğilip dudaklarını bastırdı boynuna. Elini beline koyup onun için çoktan uyarılmış aletine bastırdı kadını. Genç kadın ürpermişti hissettiği sertlikle. Boynundaki tatlı işkence, altındaki demir gibi sertlikle feleği şaşmıştı. Ellerini nereye koyacağını bilemez hâlde havada tutuyordu.

Barlas baştan çıkartıcı dudaklarını kadının çikolata tadan dolgunluklarına bastırdı. İçine çeker gibi öpüyordu. Belinden tutup kendine bastırıyor ellerini tüm vücudunda dolaştırıyordu. Dışarıda yağan yağmur; oldukları salonda ise cehennem ateşi vardı. Genç kadın itiraz edecek gücü bulamıyordu kendinde. Yanlış olduğunu biliyordu; ama durduramıyordu içindeki alev alarak kanına karışan tutkuyu. Öpüşleri hoşuna gidiyor dokunuşları içini

ürpertiyordu. Kendinden geçmiş bir şekilde karşılık verken kanını kaynatan dudaklara, kendini kocasının dokunuşu gece gibi siyah saçlarını karıştırırken buldu. Alt dudağını ısıran adamın ağzının içine doğru inlediğinde derin dibine geçmek istedi. Dudaklarından ayrıldığında Barlas pijamanın eteklerini tutup başından çekti karısının. Uzun zamandır görmek istediği beden, kısmen de olsa, karşısındaydı ve heyecandan yutkunamıyordu bile. Dudaklarını yalayıp baktı karşısındaki dolgunluklara. Genç kadın neden engel olmamıştı kocasına, hiçbir fikri yoktu. Göğüslerini elleri ile kapatmak istediğinde kocası ellerini tuttu.

Barlas kararmış bakışlarını karısının boynunda, göğüslerinde, hafif sertleşmiş ve çıkmış karnında dolaştırdı.

"Çok güzelsin." dedi boğuk yatak sesi ile. Sesi bile ne istediğini açıkça belli ediyordu.

"Barlas ben... Ben yapamam." İkinci kere ona sen diyordu bugün. "Korkuyorum." dedi gerdek gecesi yaşadıklarını aklına getirerek. Canı çok yanmıştı.

Barlas elini karısının saçlarına daldırıp kendine çekti ve çenesine öpücük kondurdu.

"Şşştt! Üzerinden çıkan sadece pijama üstün, dahası yok. Sana sen istediğinde sahip olacağım küçüğüm. İnan bana hiç canın yanmayacak." dedi dudaklarına kapanmadan önce.

Bir kadını nasıl akışkan hâle getireceğini çok iyi biliyordu Barlas Karaman.

Dudaklarına acımasızca sahip olan tatlı dudaklara karşı gelmek o kadar da kolay bir şey değildi. Oturdukları koltuk alev almıştı. Salonu kalın duman tabakası gibi

kaplayan tutku düşünmesini zorlaştırıyordu.

'Anı yaşa!'

İç sesine kulak verip bedenini ateşe veren şehvete yenildi bu gecelik. Bedenini önceden hiç bilmediği duygular kaplamıştı. Mesela bacak arasındaki ıslaklık ve karıncalanma, sanki oradan yukarı midesine doğru ateş yükseliyordu. O hissi gidermek için altındaki devasa sertliğe bastırdı kendini. Bastırıp sürtünmeye başladığında bu sefer onun ağzının içine doğru inleyen kocası idi. Dudaklarından ayrılıp kafasını geri attı.

"Ahh! Küçüğüm." dedi boğuk sesle.

Bilmeden yaptığı şeye şaşıran kadın durdu ve endişe ile yanağına dokundu:

"Şey canını mı yaktım? Özür dilerim." dedi suçlu çocuk gibi. Barlas güldü. Kafasını iki yana salladı. Kadın o kadar tatlıydı ki yanaklarını sıkmak istiyordu. Bir şey demeden belinden tutup az önce yaptığını yeniden yapmasını sağladı:

"Yok güzelim çok hoşuma gitti." dediğinde kadın rahatlamış gülümsüyordu. Barlas elini çekip üzerindeki tişörtü çıkardı. Koltuğa fırlatıp karısının göğüslerine doğru eğildi. Uzun zamandır istediği şeyi yaptı. Kimsenin dokunmadığı, görmediği hazinelerin tadına baktı. Sıcak dili o pembe tepeciği keşfederken genç kadın inleyerek kafasını geri attı ve ellerini kocasının sert göğsüne koydu. Göğüs ucunun ısırılması ile tırnaklarını batırdı adamın göğsüne.

Barlas karşısındaki iki hazineyi de dili ile ödüllendirip sıkıyor, okşayıp yeniden dudaklarına götürüp emiyor, ısırıyordu. Artık dayanacak güçleri kalmamıştı.

"Hadi güzelim." dedi Feriha arttırdığı hızı ile son bir kez yüksek sesle:

"Barlas!" diye inleyip pelte hâlinde kocasının kollarına yığıldı. Hızla inip kalkan göğüsleri birbirine çarpıyordu. Genç adam yaşadığı tutkunun yoğunluğuna hayret etmişti. Hiçbir kadında böyle şeyler hissetmemişti. Bedeni değil ruhu da nasibini almıştı yaşadığı şeyden. Gülümseyerek mırıldandı:

"Sayende ilk kez pantolonuma boşaldım." karısının sırtını okşuyor saçları ile oynuyordu.

Birkaç dakika öyle kaldıktan sonra yüzünü gömdüğü boyuna doğru konuştu:

"Acıktım." dedi.

Genç adam gülümseyip karısının saçlarını öptü:

"Peki, ne yemek istersin?" diye sorduğunda. Kadın düşündü ve:

"Domates soslu makarna çekiyor canım." dedi.

Barlas onu kucağından ne kadar istemese de kaldırıp yanına oturttu. Sehpanın üstüne fırlattığı pijama üstünü alıp giydirdi. Feriha küçük kız çocuğu gibi kollarını kaldırıp kendisini giydirmesine izin verdi kocasının.

"Sen mutfağa git malzemeleri çıkar ben bir duş alıp geliyorum." dedi.

"Tamam." deyip kalktı ve mutfağa doğru yürüdü yorgun adımlarla.

Genç kadın tencerede pişmeye bıraktığı makarnayı kontrol edip yanındaki adama döndü. Aklından çıkma-

yan görüntüler yine zihnine seriliyordu. Erkeksi sesi, kendisini doruğa ulaştırması ve boşalırken acı çeken yüzü. Ahh, alt dudağı dişlerinin arasında yerini almıştı hemen. Kendi elleriyle karıştırdığı saçları, çıplak üstü, belinden düşecekmiş gibi duran mavi kotu ve çıplak ayakları ile yeterince kafa karıştırıcı olduğu yetmiyormuş gibi bir de sırtındaki dövme. Kafasını iki yana salladı. Kapılmamalıydı. Az önce yaşananlar hormonların suçuydu, 'daha ne kadar zavallı hormonları suçlayacaksın merak ediyorum.'

Barlas yanındaki kadının yoğun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Onun da karısından farkı yoktu. Az önce alev alev yanan bedeni küçük bir kadının kendisini nasıl kölesi yaptığını ispatlıyordu. Kızaran yüzü kısık çıkan inlemeleri ve aralık dudakları yeniden erekte olmasını sağlıyordu. O kafasındaki görüntüler ile uğraşırken elinde kestiği domatesi unutmuştu.

"Ahh!" parmağını kesmişti.

Genç kadının içini tarif edemediği bir acı kapladı. Canı çok mu yandı acaba? Hemen kendine gelip adamın kesilen işaret parmağını aldı ve düşünmeden dudaklarının arasına aldı. Kanını emerken yaptığının hata olduğunu az sonra anlayacaktı.

Barlas o muhteşem dudakların arasındaki parmağının yerinde olmayı istedi. İçini kaplayan şehvet dumanlarının düşünme yetisini elinden almasına ramak kalmıştı. Tüm kanı ve aklı zorla aşağılarına toplanıyordu küçük karısı tarafından. Dağınık topladığı saçları, içini belli eden penye pijaması ve kısacık şortun içindeki uzun bacakları yeteri kadar dikkat dağıtıcıydı zaten.

Feriha, kendisine bakan gecenin en koyu tonunda çakan şimşeklerden anlamıştı yanlış yaptığını. Parmağı ağzından çıkardığında kızarmış yanaklarını saklamak için kafasını eğdi.

"Sana, ben dedim ben yaparım yemekleri Barlas diye." dedi sitemle. En iyi yol dikkatleri başka yöne çekmekti. "Kendim... Ayyy!" Çığlık attı. Anlamadığı şekilde mutfak masasının üstündeydi.

Barlas karısını masaya oturtup doyamadığı dudaklarına kapandı. İçine çekerek ezerek öptü doyamadığı sıcaklıkları. Çikolata tadan tatlı mı tatlı küçük ağız onu yanlara sürüklüyordu. Nefes alması için geri çekildiğinde dudaklarını vakit kaybetmeden boynuna değdirdi. Dili ve dudakları arasına aldığı yasemin kokulu zarif boynu içini titretiyordu genç adamın.

Feriha güçlükle kendine gelip çatallaşmış sesle:

"Bir saat önceki de şimdi yaptığımız da yanlış Barlas." dedi boynunu yana yatırıp. Hem adama durmasını söylüyordu, hem yer açıyordu. Nasıl ikilemdi bu?

"Ben bu yanlışı sevdim küçük." diye mırıldandı onu kucağına alıp salona götürmeden önce: "Bir yanlış daha yapmaya ne dersin?" diye sordu.

Birlikte yemeklerini yemiş, sofrayı kaldırmış ve bulaşıkları makineye atmışlardı. Barlas Karaman bu gece karısını şaşırtmaya devam ediyordu. Hiç olmadığı kadar ilgili ve şefkatliydi kendisine karşı. Tek isteği bunun bu gecelik olmamasıydı.

Bulaşıkları dizip makineyi çalıştırdıktan sonra genç adam karısına döndü ve:

"Uykun var mı?" diye sordu.

"Yok." diye cevapladı kendisini kısaca.

"O zaman oyun odasına gidelim." dediğinde kadın yüzüne uzaylı görmüş gibi baktı:

"Oyun odası mı var bu evde?" diye sordu şaşkınlıkla.

Barlas gülümsedi:

"Sakın görmedim deme."

"Yoo görmedim. Bir tek burayı salonu ve odamı gördüm ben."

"Tamam, o zaman seni götürelim oyun odasına." karısının elini tutup arkasından gelmesini sağladı.

"Pes var mı orada?"

"Evet, oynayalım mı?" diye sordu.

"Evet, ama iddiasına..."

"Nesine?" diye sordu Barlas.

"Kaybeden kazananın bir isteğini yerine getirsin." dedi çocuk gibi ellerini çırparak. Kazanacağını düşünüyordu o yüzden bu iddiayı koymuştu. İddia Barlas'ın çok hoşuna gitmişti. Elini uzattı karısına:

"Tamam, varım küçük hanım." dedi.

Feriha kocasının elini sıkıp:

"Oyun başlasın o zaman Barlas Bey." dedi...

"Veeee Sneijder topu ağlarla buluşturur." dedi genç adam sevinçle. Feriha ona sinirle bakıyordu. Dudaklarını büzmüş gözlerini kısmış burnundan soluyarak bakıyordu hem de. Barlas onun bu hâline bayılıyordu. O yüzden daha fazla üstüne giderek:

"İddiayı kazandım. Beni tebrik etmeyecek misin küçük?" diye sordu sırıtarak.

Feriha yapmacık sevinçle elini uzattı:

"Çok tebrik ederim Barlas Bey. Muhteşemdiniz." adamı bir kaşık suda boğmak istiyordu. Çok iddialıydı oysa ki oyun başladığında, hatta iki kere yenmişti. Beş maçlı bir turda anlaşmış, kim turu en çok galibiyetle tamamlarsa o kazanacaktır, diye el sıkışmışlardı. Şimdi kocası turu 3-2 kazanmıştı.

"Çok teşekkür ederim Feriha Hanım." dedi gülümseyerek. O kadar tatlı gözüküyordu ki Feriha, öpmemek için kendi kendine bahaneler üretiyordu.

Feriha, Barlas Karaman'ın eğlenceli yanıyla tanışıyordu. Yıldızlar parlayan gece karası gözlerinden anlıyordu eğlendiğini. Yan yana oturmuşlardı minderlerin üstünde. Üstü çıplak adamın bedeninde bakışlarını dolaştırmamak için kendisiyle büyük savaş veriyordu.

Kocası şimdi kazanmıştı ve ne isteyeceğini az çok tahmin edebiliyordu; ama yapamazdı, en azından şimdilik. Yüzüne bile bakmadan:

"Ne isteyeceğini biliyorum." dedi aniden.

Barlas karısına anlamaz bir bakış attı:

"Ne isteyecekmişim?" diye sordu.

"Benim korktuğum şeyi..." Ses gelmedi. Kafasını kaldırıp kocasının yüzüne baktı. Kaşları çatılmış yüzüne dediklerini anlamaya çalışır gibi bakıyordu; ama anlamamıştı.

"Anlamadım küçük." dedi. Gözlerinin içine baktı direkt.

"Oyunu kazandığınız için benimle birlikte olmak istemeyecek miydiniz?" 'Siz' hitabı geri dönmüştü. Genç adamın kaşları şaşkınlıkla alnına yükseldi. Ağzı hafif ara-

landı; ama konuşmadı. Onun yerine yüzüne dalga dalga yayılan hayal kırıklığı ve hüzün konuştu. Gözlerini kapatıp birkaç saniye öyle kaldıktan sonra açtı ve ayağa kalktı. Elini karısına uzatıp:

"Uyumalısın küçük. Çok geç oldu." dedi düz bir sesle.

Feriha kendisine uzanan eli tuttu ve ayağa kalktı. Kocasının neden birden bire soğuk davrandığını anlamamıştı. Ayağa kalktıktan sonra Barlas, karısının elini bırakıp birkaç saniye öyle kaldıktan sonra açtı ve ayağa kalktı. Kenara çekilip önden gitmesini bekledi. Canı acımıştı duyduğu laflarla, demek onun gözünde bu kadar alçaktı. İstediğini zorla yaptıracak kadar düşmüştü demek. Kafasını iki yana sallayıp kalbindeki sızıyı yok etmeye çalıştı. Düşünmeyecekti.

Feriha yanındaki adamın nefesi hızlı alış verişlerinden anlamıştı nerede yanlış bir şey yaptığını. Kapıya vardığında açmadan durup kocasına döndü:

"Ben yanlış bir şey mi dedim?" diye sordu masumca. Barlas onu duymazlıktan gelerek yüzüne bakmadan kapıyı açtı ve çıkmasını bekledi. Feriha istediğini yapmıştı. Koridora çıktıktan sonra merdivenlere doğru yürümüşlerdi. İnerken konuşmaya başlamıştı genç adam:

"Ben senin odanın iki oda yakınında olacağım, yani Rafet'in odasında. Bir şey istersen seslenirsin." deyip aşağı inmeye başladı. Feriha da arkasından indi. Üzülmüştü. Kalbini kıran adamın hâline üzülmüştü. Hiç düşünmeden kendisini aşağılayan adama yanlış bir şey söyledi diye kendini suçlu hissediyordu.

'Acaba; Yüce Rabb'imiz bu kadının kalbine yerleştirdiği iyilik ve merhametin dozunu mu kaçırmıştı?

Odasının olduğu kata geldiklerinde Barlas onun odaya girmesini bekledi. Genç kadın gecenin böyle biteceğini tahmin etmemişti; hatta etmemişlerdi desek daha doğru olurdu.

Feriha üzgün bakışlarla kendisine bakmayan adama baktı.

"İyi geceler..." dedi. İçeri girmeden birkaç saniye bekledi, ses yoktu. Tam ümidi kesmişken davudi sesi okşadı kulaklarını.

"İyi geceler küçük..." dedi, kadına bakmamaya çalışarak, çünkü bakarsa kolundan tutup yatağa atacak kollarının arasına hapsederek sabaha kadar bırakmayacaktı.

Genç kadın nefesini titrek verip kapı kulpunu aşağı indirdi. Kapı açıldığında son kez baktı kocasına hâlâ bakıyordu; ama içeri de girmiyordu. Belli ki kendisini bekliyordu girmesi için. Bakışlarını ondan çekip nihayet odaya girdi. Kapıyı kapattıktan sonra sırtını kapıya yasladı.

"Aptal Feriha!" dedi kendine sinirle. "Adama neler söylüyorsun. Küstü işte." dudaklarını büzdü üzüntüyle.

'Hep sen üzülecek değilsin ya bırak bir kere de o üzülsün, hem senin neler çektiğini anlar!'

İç sesi haklıydı. Gerçi o her zaman haklıydı ya o ayrı.

Sırtını kapıdan ayırıp banyoya doğru yürüdü. İçeri girip bir duş almak istedi. Üzerindeki pijamayı çıkardıktan sonra aklında kocasının dokunuşları vardı, dokunduğu yerler karıncalanıyordu. İç geçirip aynanın önüne geldi. Büyümüş göğüslerindeki diş izleri ve hafif morluklar içini ürpertiyor o dokunuşlar için bedeni âdeta yanıyordu. Gözlerini kapatıp o anları düşündü. Nasıl da eritiyordu her hareketi ile kendisini Barlas Karaman.

Kapalı gözlerini açıp sinirle kafasını iki yana salladı:

"Unut onu kızım!" dedi.

Sonra onu düşünmemeye çalışarak duş aldı. Banyodan çıktığında kurulanıp iç çamaşırı ve pijama takımı alıp giydi. Saçlarını kurutup taradı ve atkuyruğu yaptı. Yatağa girdi, pikeyi üstüne örttü. Gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı.

Tam iki saattir uyumaya çalışıyordu; ama nafile. Uyku sanki vebalıymış gibi ondan kaçıyordu. Oflayıp yatakta doğruldu. Aslında uyumamasının sebebi iki oda ötedeki adamdı. Küstürmüştü ve barışmadan da uyku yoktu kendisine.

Hangi ara düşünmeye başlamıştı o adamı hiçbir fikri yoktu. Ona yakın davranmasının sebebini de anlamıyordu. Affetmiş miydi? Asla!

Barlas Karaman daha çok uğraşmalıydı kendisini affettirmek için.

Saatlerdir sırtüstü yattığı yatakta aynı pozisyonda tavanı izliyordu. Kalbi kırılmıştı, evet; ama küsmemişti ki o küçük kadınına. Onun siniri ve suskunluğu kendisineydi. Duyduğu cümleler kalbini kırarken küçük kızın neler hissettiğini anlamıştı. Hak etmediği kelimelerin birer iğne gibi etine batıp nasıl acı verdiğini uygulamalı olarak öğrenmişti.

Sıkıntıyla aldığı nefesini dışarı üfleyip gözlerini kapattı. Keşke zamanı geri döndürme şansı olsaydı, en azından o gece canını yakmazdı ve karısının gözünde bir canavara dönüşmezdi. Eğer öyle bir şey mümkün olsaydı Barlas Karaman çok şeyi değiştirirdi.

Genç adamı düşüncelerinden sıyıran kapının açılmasıydı. Odaya dolan baş döndürücü yasemin kokusu kimin geldiğini söylüyordu. O yüzden bakma gereği duymadı. Ciğerleri daha fazla yasemin istercesine kendisini nefessiz bırakıyordu. Derin nefesler alıp kendini ona bakmamaya zorluyordu.

Feriha odaya girdiğinde yatakta sırtüstü, yarı çıplak hâlde uzanmış adamı gördü. Kollarını başının altında birleştirdiği için bedeni gerilmiş, vücudu tüm ihtişamını ortaya sermişti. Bakışlarının dolaştığı her yerinde libidolarının çığlık atarak kendinden geçmesi sinirine dokunuyordu. Hamile olmasa asla böyle şeyler yaşamayacaktı. Kaşlarını çattı hoşnutsuzca.

Canını yakan adamı istemiyordu değil mi?

Kafasını iki yana salladı. En iyisi düşünmemekti, yoksa işin içinden çıkamayacaktı. Kocasına burada olduğunu bildirmeliydi. Gözleri kapalıydı, belki de geldiğinden habersizdi. O yüzden boğazını temizledi burada olduğunu bilmesi için; ama yine de tepki gelmemişti, demek burada olduğundan haberdardı. Nedense ilgisizliği hoşuna gitmemişti. Yatağın ayak tarafına doğru yürüdü. Madem o konuşmayacaktı ve bakmayacaktı dinlemek zorundaydı:

"Ben..." yutkundu. Barlas merakla ne diyeceğini bekliyordu. Feriha karşısındaki onu hiçe sayan kocası da olsa bir kalp kırmıştı ve özür dilemesi gerektiğini düşünüyordu. Bir kalbi (gönlü) kırmak küfürden sonra en büyük günahtır!

Bir kalbi kırmak, senelerce ibadet ve zikir sevabının hepsini alıp götürür. İslâmiyet öyle bir dindir ki kâfirin dahi kalbini kırmayı yasaklamıştır. Nerde kaldı ki Allahü Teâlâ'ya ve onun peygamberine inanan, Allah diyen bir

Müslüman'ın kalbi kırılsın. Zira bir müminin kalbini kır-
mak, çok büyük günahtır, haramdır.

"70 defa Kâbe'yi yıkmak! Peygamber efendimiz; mü-
barek elleri ile Kâbe'yi göstererek; (Ey Kâbe, sen Allah'ın
evisin. Sen mübareksin; fakat bir mümin, bir mümin
kalbini kırsa 70 defa seni yıkmaktan daha büyük günaha
girer) buyuruyor." (Alıntı)

Zordu o kelimeleri söylemek."Özür dilerim." dedi.
Ağzından çıkan her kelime genç adamı dağlıyordu kız-
gın şişlerle. Karşısındaki küçük kadın ne kadar da yüce
gönüllüydü. "Seni kırmak istememiştim." dedi üzgün bir
sesle: çünkü kocası hâlâ ona bakmıyordu. Yüzü düşmüş-
tü, derin nefes alıp gitmek için hareketlendi. "Rahatsız
ettim. Gideyim ben." kapıyı açacağı sırada birkaç saattir
duymayı beklediği sesi duydu:

"Suskunluğum ve kızgınlığım sana değildi küçük."
dedi gözlerini açarak. Feriha kocasına döndü şaşkınlık
yayılan suratı ile.

Siyahları, yeşiller ile buluştuğunda özlemle parladı.
Ne de özlemişti birkaç saat içinde. Üzerindeki yeşil pija-
ması gözlerine çok uygundu. Topladığı saçları ile o kadar
tatlıydı ki sarılmamak için zor tutuyordu kendini.

"Peki, neden bana öyle davrandın?" Sesi bile masum-
du bu küçük kadının.

"Yaptıklarım aklıma geldi. Kendime kızdım." yatakta
oturur pozisyona geçti. Muzip bir tebessüm ile parmak
ucunu gösterdi: "Şu kadar da sana kırılmış olabilirim."
dedi.

"Özür diledim geçmedi mi?" diye sordu.

"Geçti." dedi. Bu kadın masumluğun, temizliğin be-

den bulmuş hâliydi.

"Şey o zaman seninle uyuyabilir miyim?" gözlerine baktı merakla.

Gece karası gözlerine ay gibi doğdu, yüzüne yayılan içten gülümsemesi. Çok değil, bir hafta önce ona ikinci kez kendisiyle uyumak isteyeceğini söyleseydi gülüp geçerdi. Şimdi gerçekten de onunla uyumak istiyordu.

'Acaba neden bu kadar yumuşamıştı bugün?' düşündü.

"Gel." dedi sesindeki sevinci saklamadan.

Feriha gülümseyip yatağa girdi, aralarında mesafe vardı. Barlas bundan hoşlanmasa da ses etmedi. Olsun en azından yanındaydı, yüz yüze yatıyorlardı. Kalbini durdacakmışçasına attıran yeşil cennetine kenetlemişti siyahlarını. Nefes bile almadan ona bakıyordu.

"Bana öyle bakma." dedi. Kadın bakışlarını kaçırdı kocasından.

Barlas tek kaşını kaldırdı.

'Kaldırma o kaşı be adam. Sana dayanmaya çalışıyorum burada.'

"Nasıl bakıyorum?" diye sordu merakla. Nasıl baktığının farkında değildi ki o.

"Dünyada bir tek ben varmışım gibi bakıyorsun." dedi kısık sesle.

Neden heyecanlanmıştı ki? Kalbi neden bu kadar hızlı atıyordu?

Barlas Karaman bir kalp nasıl eritilir onu görmüştü şu an.

Gülümseyip karısına yaklaştı. Yanağına dokundu. Genç kadının gözleri kapandı anında.

"Belki de öyle olduğun içindir." nefesi dudaklarına çarpıyordu. Gözlerini açtı usulca. Bakışlarını dudaklarına indirip alt dudağını dişledi genç kadın. Onu öpmek istemiyordu değil mi?

'Biri beni vurabilir mi?'

Olmaması gereken şey oluyordu Feriha'ya göre. Bu kadar yakın olmamalıydılar.

"Bence uyumalıyız." genç kadın sertçe yutkundu. Hemen şimdi uyumazlarsa hiç de iyi şeyler olmayacaktı.

"Sen öyle bakarken mi? Hiç sanmıyorum." Sesi boğuk ve içten geliyordu. Günaha davet eden bir davetiyeydi o erkeksi ve şehvet bulaşan sesi.

"Lütfen uyuyalım Barlas." yalvarıyordu resmen. İradesinin son demleriydi ve o kaybetmek istemiyordu.

Genç adam karısının sesindeki çaresizliği hissedebiliyordu. Ona daha da yaklaşıp dudaklarını genç kadının baştan çıkartıcı dolgun dudaklarının kenarına bastırdı. Öpmedi öylece durdu. Genç kadın ellerini onun çıplak göğsüne koydu. Elinin altındaki ten alev almıştı ve kendisini de yakıyordu. Hafif tüylü göğsü ve gergin kasları baştan çıkmasına yetiyordu.

Genç adam elini kadının pijamasının altına soktu usulca. Dünyayla bağlarını koparmak üzereydi. Tenini okşayıp kendinden geçiyordu. Elleri bedenini keşfederken dudaklarını kulağının altına bastırdığında kadın kısık sesle inledi. Zayıf noktasıydı orası. İçi ürpermişti. Bedenini ele geçiren yabancı olduğu duygu beynini istila etmesine az kalmıştı. Adını bilmediği yabancı duygunun adı,

sal tutkuydu.

Kadın farkında olmadan elini kocasının göğsünden kaydırıp ensesine götürdü. Ense köküdeki saçlarını çekiştirdiğinde mantığı devre dışı kalmıştı. Barlas yaptığı şeyle inleyip dudaklarını boynuna indirdi. Usulca kortmadan öpmeye başladı yasemin bahçesi gibi kokan boynunu.

Pijama altını eteğinden tutup yukarı çekeceği sırada telefon çalmıştı. Feriha içinden arayan her kimse teşekkür etti ona. Kocasının altında kıpırdanıp:

"Telefon çalıyor." dedi nefes nefese.

"Tam da zamanıydı." dedi söylenerek. Söylenmesi hoşuna gitmişti genç kadının. Kıkırdadı neşeyle.

Barlas, telefonu komodinin üzerinden alırken karısına baktı gözlerini kısarak. Ekrana bakmadan kaydırdı yeşil ikonu.

"Efendim!" sesi biraz sert çıkmıştı. Karşı taraftan ses gelince gerildi bir an. "Nasılsın Meleğim?" diye sorduğunda Feriha anlamıştı karısı ile konuştuğunu, aniden sıkıntı çökmüştü içine. Kadın orada babası için endişeleniyor gözyaşı döküyor, o burada kocasından faydalanıyordu. Nefret etti kendinden. Yapamazdı, Melek'e bunu yapamazdı. Elinde kalan tek şeyi aşkını alamazdı. Düşünceleri ile gelen gözyaşlarını zor durdurup yataktan kalkmaya çalıştı. Çalıştı; çünkü kocası kolunu tutmuştu.

Barlas, Melek ismini duyduğunda Feriha'nın yüzündeki acı dolu ifadeyi gördüğünde içi yanmıştı. Bu iki kadın kendisini çıkmaza sokuyordu ve yolunu kaybetmesine az kalmıştı. Çıkış yolu yoktu. Birini kalbi istiyordu diğerini vicdanı. Derin nefes alıp yalvarırcasına baktı ya-

taktan çıkmak için hareketlenen kadına kolunu tuttuğunda. Gitmesini istemiyordu. Bakışları ile âdeta yalvarıyordu gitmemesi için. Yeşillerinde gördüğü hüzün boğazını kurutmuştu. Yutkundu.

'Gitme!' diye yalvarıyordu siyahları. Yıldızları sönmüş, gri bulutlar kaplamıştı gece karası gözlerini.

Gidemedi genç kadın. Öylece durdu. Kocası konuştu o dinledi. Telefonu kapattığında tekrar baktı karısına Barlas.

"Bu yaptığımız yanlış." sessizliği Feriha bozmuştu. Barlas karısına yaklaşıp yüzünü avuçları arasına aldı:

"Yanlış olan ne küçüğüm?" huzur buluyordu zümrüt yeşili gözlerde.

Ciğerlerine havayı çekip dışarı üfledi sertçe genç kadın. Gözlerini kaçırıp başka yere bakmaya başladı.

"Sen onun kocasısın." dedi. "Kendimi yuva yıkan kötü kadınlar gibi hissediyorum." kırık bir şekilde söylediği cümle kocasının kalbini delip geçmişti.

Ne saçmalıyordu bu kadın? Sinirle kaşlarını çatıp:

"Sen de benim karımsın küçük, unutma." dedi ve yanağını okşadı usulca.

Bu kadının teni huzurdu. Sesi antidepresandı. Gözleri cennetti.

Siniri anında uçup giderken gülümsedi. "Benim bebeğimi, en kıymetlimi taşıyorsun sen. Sakın kendini hor görme. Melek senden üstün değil. Hiçbiriniz birbirinizden üstün değilsiniz. İkiniz de eşit şekilde karımsınız." dudaklarını alnına bastırıp kadını kendine çekti ve sarıldı: "Uyuyalım küçüğüm." dedi sakin sesle.

"Uyuyalım." dedi kısık sesle.

Konuşma fazla duygusal yöne gidiyordu. Neyse ki kocası sonlandırmıştı. Yüzünü odunsu kokulu boynuna gömdü. Beline sarılıp gözlerini kapattı. Barlas dudaklarını karısının saçlarına bastırıp koklayarak öptü. Gözlerini geceye aklı ve kalbi karışık bir şekilde kapatmışlardı ikisi de.

Sabah ezanı okunduğunda gözlerini açtı genç adam. Üzerindeki ağırlığa baktı gülümseyerek. Ne de güzel uyuyordu küçük bir çocuk gibi; ama kalkmalıydı o yüzden karısını yavaşça, uyandırmadan kendinden uzaklaştırıp kalktı yataktan. Gözlerini ovuşturup saçlarını düzeltti eliyle. Ayaklarını yataktan sarkıtıp kafasını iki yana salladı. Uyanmaya çalışıyordu. Nihayet, ayağa kalktığında odadan çıktı. Aşağı inip sadece abdest için kullanılan banyoya girdi. Abdestini alıp banyodan çıktı. Koridorun sonundaki odasına yürüdü. İçeri girip dolaba yaklaştı. Kapağı açıp çok sevdiği siyah gömleğini, siyah pantolonunu aldı. Üzerindekileri çıkarıp temiz iç çamaşır giyindi. Pantolonunu giyindikten sonra ise gömleğini giydi. Düğmelerini ilikleyip çoraplarını da giydi. Tekrar dolabı açıp saatler ve yüzükler olan bölmeden seneler önce babasının hac ziyareti zamanı kendisi için Mekke'den hediye getirdiği akik taşlı gümüş yüzüğünü aldı. Alyansını çıkarıp yerine onu taktı. Banyoya girip parfümleri olan dolaptan misk amber kokulu parfümü alıp boynuna sürdü. Eline bulaşan kokuyu yüzüne saçlarına dağıttı. Saçlarını eli ile düzeltip kendine baktı aynada. Hazırdı.

Odadan çıkıp tekrar abdest aldığı namaz odasına girdi. Seccadeyi yere kıbleye doğru serip üzerine tespih koydu.

"Niyet ettim bugünkü sabah namazının sünnetini kılmaya." diye niyet edip tekbir aldıktan sonra namaza başladı.

Genç kadın yanındaki boşluktan irkilerek gözlerini açtı. Karanlıktı ve kocası yanında yoktu. Korku bedenine hükmetmeye başladığında yataktan çıktı. Önce banyoya baktı. Boştu. Odayı aramayı bırakıp koridora çıktı. Karanlıktı. Belki de mutfaktadır diye düşünüp merdivenlere doğru yürürken odaların birinden gelen ışığı fark etti. Nefes dahi almadan yavaş yavaş odaya doğru yürüdü. Açık kapıdan içeri girdiğinde dünyanın en güzel manzarası ile karşılaştı. İbadet manzarası ile...

Kocası elini göğe açmış dua ediyordu.

Duası bittiğinde tespihi aldı. Ayağa kalkıp seccadeyi yerden alıp katladı ve dolaba, yerine koydu. Genç kadın büyülenmiş bir şekilde kocasını izliyordu. O kadar değişik geliyordu ki gözüne şu an. Barlas arkasına döndüğünde karısını görüp şaşırmıştı. Kaşları alnına yükselmiş endişeyle bakıyordu gözleri. Yanına yürüyüp yüzüne baktı:

"İyi misin küçük?" diye sordu ilgiyle. Genç kadın büyülenmiş bir şekilde sadece kafasını sallamıştı aşağı yukarı. Güldü Barlas. "Dilini mi yuttun güzelim?" dediğinde Feriha yutkundu. Evet, tam olarak dilini yutmuştu. Karşısında tanımadığı Barlas vardı ve o, bu Barlas'ı daha çok sevmişti.

"Yoo... Yok." dedi nihayet konuşarak.

"Odaya gidelim mi?"

"Gidelim."

"Sen git ben üzerimi değişip geliyorum güzelim." Feriha kafasını sallayıp çıktı odadan. Barlas odasına çıkıp üzerine rahat pijama takımı giyip aşağı indi. Odaya girdiğinde Feriha yataktaydı. Yanına girdiğinde karısını kendine çekti. Feriha koynuna girerken uzun uzun solumuştu kokusunu.

"Parfümünün ismi ne?" diye sordu dayanamayarak.

"Misk-i amber kokusu bu."

"Çok güzel kokuyorsun." dedi düşünmeyerek, aslında çok güzel koku diyecekti; ama sesli düşünmüştü.

Barlas güldü.

"Teşekkürler küçük hanım..." ne dediğinin farkına vardığında gevelemeye başladı:

"Şey yani koku çok güzel." düzeltmeye çalıştı; ama nafile. Laf ağızdan çıkmıştı bir kere.

Barlas anlayışla saçlarını okşayıp:

"Anladım güzelim, anladım." dedi.

"Ne zamandır namaz kılıyorsun?"

"Aslında ilk kez kılıyorum." genç kadın şaşırmıştı. Oysa yıllardır namaz kılan kişiler gibi gözüküyordu.

"Yıllardır kılıyormuşsun gibi geldi bana." dedi şaşkınlığını dışa vurarak.

"Nasıl kılınır babam öğretmişti; ama hiç kılmamıştım. Dün hastanede Rafet'le ikisini namaz kılarken görünce utandım açıkçası. Adam yaşlı hâliyle kılıyor ben bu yaşta sağlıklı hâlimle dolanıyorum avare avare." derin nefes aldı. "Uyu birazdan sabah olacak. Kahvaltı yapıp, hasta-

neye gideriz."

"Tamam." gözlerini kapattığında gerçekten de huzurun ve temizliğin kollarındaymış gibi hissetmişti genç kadın.

Barlas ise Yüce Rabb'ine içini döktüğü ve af dilediği için hafiflemişti. Kollarındaki güzel kadının kalbini istemişti ondan. Sağlığı için dua etmişti. Onu affetmesi için yardım dilenmişti Allah'tan.

Genç adam Roma uçağından inip kendisini bekleyen araca bindi. İki gündür Roma'da lansmandaydı. Ailesini çok özlemişti. Özellikle onu özlemişti; kendisinden köşe bucak kaçan küçük kadınını. Sırf Melek var diye yüzüne bile bakmıyordu; ama bu genç adamı durdurmuyordu. Arıyordu, mesaj atıyordu bir şekilde kendisiyle konuşmasını sağlıyordu.

Geçen üç hafta içinde Ares iyileşmiş, taburcu olmuş hatta raporlu olduğu hâlde işe geri bile dönmüştü. Melek'in babası uyanmıştı bir haftalık komadan sonra. İyi olduğuna emin olduktan iki hafta sonra İstanbul'a geri dönmüştü Melek. Memduh Bey hastanedeyken Barlas onu ziyarete gitmiş karısına destek olmuştu.

Barlas mutfağa girdiğinde karısı ve Nursel Hanım'ı gördü. Feriha masada oturmuş karşısındaki tabaktan kanın artması için kara üzüm ve demir takviyesi içinde elma yiyordu. Berra sıkı sıkı tembihlemişti Nursel Hanım'ı, yediğinden emin ol, diye. Genç adamı ilk fark eden Nursel oldu:

"Barlas oğlum bir şey mi istemiştin?" diye sordu şefkatle; ama Barlas onu duymuyordu bile. Karşısındaki güzelliği seyrediyordu. Nursel, gülümseyip kafasını salladı ve gençleri yalnız bırakmak için mutfağı terk etti.

Barlas göz hakkını alıyordu. Kaç gündür onunla doğru dürüst konuşmuyordu bile. Arada yakaladığı fırsatları değerlendirip yalnız bulduğu her yerde sıkıştırıp öpmek dışında pek yakın olamamışlardı. İçini yakan özleme daha fazla katlanamayacaktı Barlas.

Feriha meyvelere öyle dalmıştı ki dünya ile bağlantısını koparmıştı. Barlas daha fazla izleyemedi. Kadının korkup korkmamasını umursamadan kolundan tutup masadan kaldırdı ve kendine çekti. Güçlü kolları ile sardığı kadının yasemin kokusunu içine çekti derin derin.

Genç kadın şaşırmıştı. Kocasından böyle bir hamle beklemiyordu. Ağzındakini yutup sarılışına karşılık verdi. İki gündür içini kemiren sıkıntı kollarının arasına girdiği ve odunsu kokusunu ciğerlerine çektiği adam sayesinde uçup gitmişti.

'Acaba özlemiş miydi onu?'

Barlas onu kendinden ayırıp dudaklarına yumuşak ve özlem tadan bir öpücük kondurdu. Geri çekilip omzuna dökülen saçlarını sırtına doğru itip boğuk bir sesle:

"Gece mesajıma neden cevap vermedin?" diye sordu.

"Uyuyordum." uyumuyordu, sadece ona alışmak gibi bir hata yapmak istemiyordu o kadar. Eğer o adamı kalbine yakın bırakırsa bir gün yine kırılmaktan korkuyordu.

Yanaklarının kızarmasından ve bakışlarını kaçırmasından anlamıştı Barlas yalan söylediğini.

"Yalan söylemek hiç de iyi bir şey değil küçük." diye azarladı onu sahte kızgınlıkla. Kadın tam ağzını açacaktı ki:

"Sen de kahve ister misin baba?" Melek'in sesini kapının ağzında duyduklarında Feriha dehşetle kocasına baktı. Melek girdi girecekti mutfağa. Panikle ellerini kocasının göğsüne koyarak var gücü ile itti onu. Barlas gafil avlandığı için dengesini sağlayamadan arkasındaki tezgâha vurdu kalçasını. Düşmemek için tezgâha tutunduktan sonra Feriha'ya baktı sinirle.

Genç kadın bir şey olmamış gibi sandalyesine oturdu. Heyecandan ölecekti neredeyse. Titreyen ellerini saklayıp üzüm tanesini kopardı salkımdan.

Melek elinde boş kahve fincanı dolu tepsiyle girdiğinde kocasını gördü. Gülümsedi:

"Sevgilim, bir şey mi istedin?" diye sordu yanına gelip.

Barlas, Feriha'ya kısa bir bakış atıp:

"Birinin tenini fena hâlde kızartmak istiyorum." diye mırıldandı. Feriha kıpkırmızı kesilmişti ağzındaki üzümü zar zor yutkunup kocasına baktı şaşkınlıkla. Fincanları makineye yerleştiren Melek:

"Anlamadım." dedi.

"Hiç Meleğim su içecektim." dediğinde Feriha gülmemek için dudaklarını ısırıyordu.

"Hemen vereyim." dedi. Bardağa su koyup kocasına uzatmıştı. Geldiği günden beri kocasındaki değişiklikleri fark etmişti Melek. Sürekli Feriha'ya bakarken yakalıyordu. Bazen şüpheleniyordu; ama Feriha şüphelerinin boşa olduğunu ispatlıyordu sürekli. Kocasına bakmıyordu bile.

"Feriha..." adını duyduğunda yemekten kafasını kaldırdı genç kadın. Seslenen kocasıydı. Şaşkınlıkla bakıştı yüzüne. Herkesin içinde adını zikretmişti.

"Leyla ile randevun yarın mıydı?" diye sordu kendisine bakan şaşkın suratları boş vererek. Herkes şaşkındı Barlas masada ikinci karısı ile konuşuyordu.

"Evet..." dedi sakin bir şekilde.

"Sabah dokuzda hazır ol ben götüreceğim seni." deyip yemeğine döndü adam.

Feriha afallamıştı. Beklemiyordu. Melek kocasına baktı. Şaka yapmıyordu, ikinci karısı ile muayeneye mi gidecekti?

Barlas masadan kalktı yukarı çıkarken telefonunu çıkardı cebinden. Ekrana dokunup geri koydu cebine.

Birkaç saniye sonra genç kadının telefonundan bildirim sesi yükselmişti. Acele etmeden aldı telefonu ve ekran kilidini açıp mesajı okudu.

'Yarın benim isteğimi yerine getireceksin.'

Kaşlarını çattı, acaba ne isteyecekti kocası ondan...

Feriha mesaja bakarken Almina'nın sesini duydu:

"Melek abla acaba ağabeyim sana bu sefer ne sürpriz yapacak?" dedi merakla. Telefonu masaya bırakıp Melek'e baktı Feriha.

"Doğum günün mü?" diye sordu gülümseyerek. Melek bir an kararsız kaldı söyleyip söylememek arasında. Üzülür müydü acaba?

Derin nefes alıp söyledi sonunda:

"Yok, evlilik yıldönümümüz..." dedi sakin sesle. Tepkisini merak ediyordu. Feriha ilk önce boş boş baktı, sonra gülümsedi:

"Ne zaman?" içinde beliren sıkıntıya anlam verememişti. Evlendiği günü hatırlayınca acılarının taze olduğunu fark etmişti. Bu ağlama isteğini tetiklese de Melek yanlış anlar diye kendini tutuyordu. Yalnız kaldığında ağlayabilirdi.

Melek onun tepkisizliği karşısında şaşırsa da içten içe sevinmişti; çünkü onun evliliği kendisininki gibi sevgi ve aşk dolu değildi. Hatırlamak istemediği gecenin kutlamasını yapmayacaktı herhâlde, o yüzden içten bir tebessüm ile:

"Yarın..." diye cevapladı genç kadını.

"Ne güzel. Muhteşem sürpriz hazırlamıştır eminim." diyerek masadan kalktı: "Afiyet olsun. Eline sağlık Nursel abla." deyip telefonunu aldı ve merdivenlere doğru yürüdü. Yukarı çıkarken düşünüyordu. Evlendiği günü düşünüyordu. Kutlanacak tarafı yoktu. O günden kalan tek hatıra bolca acıydı...

Son basamakta durup elini kalbine götürdü. Gözlerini kapatıp son zamanlar yaşananları düşündü. Kocasına karşı eskisi kadar umursamaz değildi, aksine yaptıkları hoşuna gidiyordu. Arkasından koşturması, fırsat buldukça yanında olması, dokunması... Yüzünü buruşturdu memnuniyetsizce. Olamazdı. Olmamalıydı. Ona karşı bir şey hissedemezdi. Affetmemişti, affetmek istemiyordu; affederse kabul etmek istemediği şeyleri de kabul etmek zorundaydı.

"Sakın Feriha! Sakın! O senin değil!" diyerek fısıldadı kendi kendine. Derin derin soluyup odasına doğru yürüdü. Kapıyı açıp içeri girdi. Odaya girdiği an genzini yakan odun kokusu yüzünü güldürmüştü.

Demin düşündükleri aklından uçup gitmişti...

Buradaydı. Gözlerini kapatıp kokuyu içine çekti. Odanın içine doğru ilerledi yatakta yüzüstü yatıyordu, hem de kendi yastığında. Gülümsedi. Yanına gitme isteğini bastırıp banyoya doğru yürüdü. Uyuduğunu düşünüyordu. Yol yorgunuydu rahatsız etmek istemiyordu.

Banyo dolabını açarak çatlak kremini aldı. Tezgâhın üzerine bıraktı ve üzerindeki elbiseyi çıkarıp askılığa astı. Şeker pembesi iç çamaşırı takımıyla kaldı banyoda. Ne de olsa kocası uyuyor diye kapıyı kilitlemeden kremi eline sıktı ve bedenine sürmeye başladı. Bebeğini incitmekten korkup, okşayarak sürdü kremi karnına. Bebeği artık üç aylıktı. Karnı büyümüştü. Git gide belirginleşiyordu. Mutlulukla gülümseyip;

"Çabuk büyü bebeğim. Anne seni çok merak ediyor." dedi.

Karnına krem sürme işlemini bitirince kalçalarına geçmek için kafasını kaldırıp, kremi tezgâhtan alacağı sırada izlendiği hissine kapıldı bir anda. Kafasını kapıya çevirdi yavaş yavaş. Yeşilleri parıl parıl siyahlara değince küçük bir çığlık atıp elini ağzına kapattı.

Barlas karısının geldiğini duyunca yerinden kıpırdamamıştı, belki yanına gelir diye; ama gelmemişti. Uyuduğunu düşünmüştü herhâlde. Kıpırdamamıştı, ta ki banyo kapısının açılıp kapanma sesini duyana kadar. Yerinden usulca kalkıp banyoya yaklaşmıştı. Su sesi gelmiyordu,

demek ki duş almıyordu. Biraz bekledi; ama çıkmayınca kapıyı açmaya karar verdi. Kolu aşağı indirince açıldığına sevinmişti kapının. Ses etmeden açtı kapıyı ve karşısında sadece iç çamaşırları ile duran bir Feriha beklemediği için şaşırmıştı. Gülümsemişti. Pembe ne kadar da yakışıyordu küçük karısına. Sağ omzunu kapı pervazına yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi. Büyük bir zevkle küçüğünün krem sürüşünü izlemeye başladı. Büyümüş vücut hatları beline kadar uzanan koyu saçları, açık renk teni genç adamı belden aşağı fazlasıyla zorluyordu.

Karısı onu gördüğünde küçük çığlık atıp, ağzını kapadığında gülümseyip yanına yaklaşmaya başladı. Feriha geri geri gidip tezgâha yaslandı, Barlas hâlâ durmuyordu. Kocasının karşısında neredeyse çıplaktı ve ayakucuna kadar kızarmıştı, utançtan. Cesaret bulup kocasının dipsiz kuyuyu andıran pırıl pırıl siyahlarına dikti yeşillerini:

"Barlas..." diye inledi utançla.

"Efendim küçüğüm." Sesinde eğlenen bir tını vardı. Karısını kendiyle banyo tezgâhı arasında sıkıştırdığında üzerine eğildi. Dudaklarını pas geçip nefis kokan boynuna yöneldi. Sıcak dudaklarını değdirdiği an genç kadın titrek nefes verip kocasının sert pazılarına tutundu. Ellerini belinde hissettiğinde Feriha bayılmak üzereydi. Bu adamın üzerindeki etkisinden nefret ediyordu. Tek öpücüğü ile tepe taklak ediyordu tüm dengesini.

Barlas cennetin kapısı karşısında açılmışçasına heyecanlanmıştı. Yasemin kokulu boynuna koyduğu ıslak öpücükler sadece karısını değil kendisini de zora sokuyordu. Karısının inleyerek kollarındaki ellerini boynuna getirdiğinde daha fazla beklemeyerek belindeki ellerini hareket ettirip tek hamlede onu tezgâha oturttu. Bir elini sırtına götürüp sutyenini çözdü.

Feriha, sütyenin çıkmasıyla paniklemişti. Kafasını kaldırıp koyulaşmış yeşilleri ile kocasının yıldızlar gibi parlayan gece gözlerine baktı. Birkaç saniye öylece bakıştıktan sonra Feriha nihayet sesini bulup konuşmuştu:

"Yapma." dedi şehvet akan sesi ile.

"Durdur beni küçük." yanağına dokundu sevgiyle. Başparmağı elmacık kemiğini okşuyordu. Karısının gözlerindeki çaresizliği görebiliyordu. O da istiyordu; ama engel vardı.

Feriha kocasının cevabı üzerine gözlerini kapattı. İstiyordu, canını yakan adamın dokunuşlarını istiyordu. Kendinden iğrense de içini kavuran salt tutkuya engel olamıyordu.

Barlas karısından cevap gelmeyince bacaklarının arasına girdi. Aklını başından alan dolgun göğüslerini avuçları arasına alıp hafifçe sıktı. Feriha alt dudağını ısırarak alnını omzuna yasladı kocasının. Sağ göğsündeki elini çekip aşağı iç çamaşırına doğru parmak uçları ile ilerledi. Çok erotik bir biçimde yavaş hareketlerle ulaştı çamaşıra. Güzel ve ince parmakları çamaşırın içine sızdığında dudaklarından kaçan inlemeye engel olamamıştı. Parmak ucundaki ıslaklık, sıcaklık aklının başından firar etmesine sebep olmuştu.

Genç kadın mahrem bölgesinde hissettiği hareketlenme ile dişlerini kocasının omzuna geçirdi.

"Ahh! Barl...as..." ismini öyle istekli öyle tutkulu söylemişti ki genç adam isminin çıktığı dudaklara saldırmakta gecikmemişti. Örseleyerek sertçe öpüyordu tadına bayıldığı dudakları. Elinin altındaki cevheri unutmamış

doruğa çıkarmayı ihmal etmiyordu. Feriha kocasının ipek gibi simsiyah saçlarına asılıp dudaklarına bastırdı. Ruhu da, aklı da bedeninden çok çok uzaklara gitmişti. Tutku saltanatını kurmuş istediğini yaptırıyordu küçük bedenine. Derinliklerinde içini kavuran parmaklara kendini itmekte gecikmemişti. Alev yükselmiş bedenini yakıyordu.

Barlas karısının doruğa ulaşmasına az kaldığını biliyordu. O yüzden hareketlerini hızlandırıp elini aniden çekti. Feriha hissettiği boşluk ile afallasa da parmakların yerine kendisine dokunan tanıdık sertliği hissedince kısık sesle çığlık atmıştı. Hangi ara soyunduğunu bilmediği kocası sadece boxerı ile duruyordu karşısında.

Barlas karısının kalçalarını tutup kaldırdı ve tam o noktaya kendini bastırdı.

Banyoda geçen tutku dolu dakikalardan sonra karı-koca duş almış üzerlerini giymişlerdi. Barlas yatağa uzanmış karısının saçlarını taramasını izliyordu. Feriha, taradığı saçlarını lastik tokayla toplarken:

"Melek'e hediye aldın mı?" diye sordu.

Barlas şaşkınlıkla baktı karısına:

"Ne hediyesi?" diye sorduğunda Feriha ona inanmaz bakışlarla baktı.

"Sakın evlilik yıl dönümünüzü unuttuğunu söyleme bana." dedi dehşet içinde.

Barlas omuz silkti:

"Söyledim say küçük." Feriha kafasını iki yana salladı:

"Nasıl unutursun? Çok üzülecek garibim." dediğinde Barlas bir daha karşısındaki kadının bir melek olduğuna

kanaat getirdi. Bu kadar iyilik bünyeye zarar verebilirdi.

Ceketinin cebinde çalan telefonu konuşmalarına engel olmuştu. Kalkıp telefonu cebinden çıkartırken:

"Akıl mı bırakıyorsun insanda." diye mırıldanıyordu.

"Efendim?"

Genç kadın anlamamıştı ne dediğini.

Barlas "Yok bir şey." dedi ekrana bakıp aramayı cevaplarken. "Söyle Leyla." dediğinde Feriha dikkat kesildi. Kocası doktoru ile konuşuyordu. Bir şey mi olmuştu acaba? Merakla dinliyordu onu. "Tamam bir saate oradayız. Görüşürüz." deyip kapattı. Kendisine merakla bakıp cevap bekleyen karısına döndü: "Leyla yarın Antalya'ya seminere gidiyor randevuyu bugüne aldı o yüzden." diye açıkladı.

Feriha kafasını salladı:

"O zaman ben çantamı alayım." dedi.

"Sen çantayı al ben aşağıda bekliyorum." deyip karısını kendine çekti ve dudaklarına içini titreten sıcacık bir öpücük kondurdu. "Geç kalma." zorla kendini geri çekip çıktı odadan.

Arkasından gülümsedi genç kadın.

Barlas aşağıya indiğinde salonda oturan Melek'in ablası Sanem'i gördü. Sanem de kendisini fark ettiğinde ayağa kalkıp eniştesine yaklaştı ve sarıldı. Yanağını öptü:

"Nasılsın Barlascığım?" diye sordu.

"İyiyim Sanem. Sen nasılsın?" dedi mesafeli bir tavırla. Bu kadına karşı hep mesafeli olmuştu. Bakışlarındaki

gariplik hep bir adım geri durmasına sebep olmuştu.

Sanem mesafeli tavır sergileyen yakışıklı adama kırılmış da belli etmeden gülümseyip:

"İyiyim canım." dedi.

Onu ilk gördüğü anda hoşlanmıştı; ama Barlas Melek'e aitti. O yüzden içindeki duygularını hiç dışarı yansıtmamıştı; ama gözleri ele veriyordu kendisini.

Leyla Hanım'ın odasına girdiklerinde Leyla onları gülerler yüzle karşıladı. Tokalaşıp:

"Buyrun oturun." dedi sandalyeleri göstererek. "Nasılsın Feriha?" diye sordu abla edasıyla.

"İyiyim Leyla Hanım." dedi.

Feriha hâlâ inanamıyordu kocasının yanında olduğuna. Bırakıp gideceğini düşünmüştü. Oysaki arabadan indiğinde şaşırmış; ama belli etmemişti. Leyla Hanım'ın rutin sorularına cevap verip ultrason odasına girdiler. Barlas şirketten telefon geldiği için dışarı çıkmak zorunda kaldı. Feriha, Leyla ile girdi odaya. Gösterdiği yere yatıp karnını açtı. Leyla karnına sürdüğü jeli elindeki aparat ile karnına yaydı. Karnına bastırarak ekrana bakmaya başladı.

"Her şey yolunda..." dediğinde genç kadın gülümsemişti.

"Cinsiyeti belli mi?" diye sordu merakla.

"Onu bir dahaki muayenede öğreneceğiz. Bebeğimizin kalp atışlarını dinleyelim mi?" diye sorduğunda Feriha sevinçle kafasını sallamıştı:

"Tabii" demişti heyecanla.

Leyla kafasını sallayıp monitörün sesini açtı. Odayı bir anda dünyanın en güzel müziği doldurmuştu, bebeğinin kalp atışları... Bir ilahi gibi kulaklarını okşuyordu. Genç kadın gözyaşlarına engel olmadan akmalarına izin vermişti. Elini ağzına kapatıp gözlerini kapatmış duyduğu küçük kalp seslerinin tadını çıkarıyordu. Ne de güzel atıyordu.

Kendini kalbine işleyen sese kaptırmışken şakaklarına değen dudaklarla gözlerini hızla açmıştı. Kocası yanındaydı. Elini tutup dudaklarına götürdü. Genç kadın duygu patlaması ile kocasına sarıldı.

"Duydun mu?" diye sordu hıçkırarak. Barlas saçlarını okşayarak öptü:

"Duydum güzelim duydum." dedi. İçi titremişti içeri girdiğinde o minik kalbin sesini duyduğunda.

Mutluluktan beyni patlayacaktı neredeyse.

Leyla onları yalnız bırakmıştı.

Eve dönüş yolunda Feriha Barlas'ı zar zor ikna ederek Melek için sürpriz hazırlamıştı. Kocası evlilik yıl dönümünü unuttuğu için kendini suçlu hissediyordu. O yüzden sinirden deliren kocasını bir şekilde yola getirmiş Varol Otel'de balayı süitini hazırlatmıştı.

Tabi Barlas oraya gitmeyecekti...

Yolda sıkılıp radyo açmıştı genç kadın. Arabaya dolan şarkı ile birbirilerine baktılar. Feridun Düzağaç'tan Alev Alev çalıyordu. Barlas karısına baktı yan gözle. Şarkı ken-

disini anlatıyordu. Kalbi üzerindeki hükmü gün geçtikçe azalıyordu. Ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. Evet, Barlas Karaman da olmaktan korktuğu yerdeydi. İkinci karısındaydı kabul etmese de. Durumu ne kadar zor olabilirdi ki daha.

'Alev alev yanıyorum

Buzlarım çözülüyor aşka

Gardım düşüyor, tutamıyorum

Korkuyorum bakışların çarpınca bana

Birbirimize birkaç aşk kadar geç kalmış olmasaydık

Hep yanlış gidenlerin ardından yorulmasaydık.

Alev alev yandığım doğru

Küllerinden doğar mıyım sana doğru

Kendimi arıyorken olmaktan korktuğum yerdeyim sendeyim...

Al beni ne yaparsan yap

Al beni ne yaparsan yap

Sen ışığını arayan, güzel günebakan

Ben tozuna dumanına hasret, bir enkaz

Alev alev yandığım doğru

Küllerinden doğar mıyım sana doğru

Kendimi arıyorken olmaktan korktuğum yerdeyim sendeyim...

Al beni ne yaparsan yap

Al beni ne yaparsan yap'

Şarkı bittiğinde araba aniden durmuştu. Feriha şaşkınlık akan bakışlarını kocasına çevirmişti. Barlas alnını direksiyona yaslamış gözlerini kapatmıştı. Direksiyonu sıkıyordu. İçindeki savaşa öyle dalmıştı ki karısının ona seslendiğini anca üçüncü keresinde duymuştu.

Feriha kocasının aniden kendisine doğru eğilip yüzünü avuçladığında afallamıştı. Dudaklarına doğru nefes alıp verdiğinde genç kadın gözlerini kapatmıştı:

"Korkuyorum." dedi kısık sesle. Ona bir şey hissedemezdi. O Melek'e âşıktı. Olmayacak hayallere kapılmamalıydı.

"Ben de..." cevabını almayı beklemiyordu. O neden korkuyordu ki? Sormadı. Alacağı cevaptan korktu.

"Uzak durmalıyız." istemeyerek söylemişti bunu.

"Daha kolay bir şey iste küçük." dudaklarında konuşması, düşünmesini engelliyordu.

"Sen benim değilsin." son darbeyi indirdi acı çeken yüreğine. Gerçek katı düşman gibi hançerini sapına kadar saplamıştı boğazına. Nefes almasını zorlaştırıyordu.

Barlas bir şey demedi. Konuşmak yerine dudaklarını, dudaklarına bastırdı küçük kadının. 'Seninim' diyemedi. Melek'e bunu yapamazdı. Onun olmak istiyor muydu? Soruyu duyan her hücresi 'evet' diyerek kendilerinden geçmişlerdi.

Eve kadar konuşmamışlardı. Kapıyı açıp içeri girdikle-
rinde onları ilk fark eden Melda Hanım olmuştu:

"Ayy, hoş geldiniz kızım!" dedi sevinçle. "Eee toru-
num nasıl?" diye sordu bu sefer.

Feriha yüzüne zoraki gülümseme takınıp: "İyi anne.
Kalp atışlarını dinledik." dedi. Bebeğini hatırladığı anda
keyfi yerine gelmişti. Salona göz gezdirip Melek'in ora-
da olmadığını görünce elini karnına koydu. Okşadı: "Çok
güzel atıyor kalbi bebeğimin, babaannesi." dedi. Barlas
gülümsemişti onun bu hâline. Yanına gidip beline sardı
kolunu. Şakağına öpücük bırakıp ayrıldı ondan.

Arkalarından mutfaktan çıkan Sanem ve Melek gör-
dükleri manzara karşısında farklı şeyler düşünmüşlerdi.
Melek kendisi genç kadının yerinde olmadığı için üzül-
müş; Sanem ise kıskançlıktan delirmişti. Kıskançlık ve
kardeşinin üzülmesi yılan dilini harekete geçirmiş mutlu
anne adayını zehirlemişti:

"Ne güzel bebeğinin annesinin yanındasın Barlas."
dedi.

Melek ablasına baktı. Ne yapmaya çalıştığını anlama-
ya çalışıyordu. Barlas baldızına döndü:

"Anlamadım Sanem." dedi. Öfke nedensizce bedenini
ele geçirmişti.

Sanem, Feriha'ya aşağılayıcı bakışlar atarak bir koltu-
ğa kuruldu:

"Diyorum, sadece bebeğinin annesi olan kadının ya-
nında olman ne güzel." dudakları yukarı kıvrılmıştı sin-
sice.

"Ne demek istiyorsunuz? Anlamıyorum." dayanama-
yan genç kadın.

"Hani Barlas karısı olarak Melek'i seçmişti ya? Seni de
sadece bebeğinin annesi olarak görecekti. Onu diyorum
işte. Görevini yerine getiriyor. Aferin ona." dediğinde
genç kadın kafasını ağır ağır kocasına çevirmişti.

Barlas kendisine bakan yeşillerde tanıdık duyguyu,
hayal kırıklığını gördüğünde yıkılmıştı.

Genç kadın bir kez daha kırılan kalbi ve yanan canı-
nın acısıyla gözlerini kapattı. Bir tek kocası gördü gözle-
rinden yaş yerine akan hayal kırıklığını, boğazına takılan
hıçkırıkları. Güçlü görüntüsünden asla ödün vermedi
kadın. Adam bir kez daha hayran oldu küçük kadınına.
Kafasını dikleştirip gülümsedi içinde açılan yaralara inat:

"Ne güzel demek ki çok iyi bir baba olacak. Benim
için önemli olan da bu zaten." koltuğa bıraktığı çantası-
nı aldı. Evde kalmak istemiyordu. İçinde biriken acı dolu
hıçkırıkları dışarı çıkarmalıydı bir yolunu bulup.

Barlas yanından geçip gitmek isteyen kadının kolunu
kavradı. Feriha bir kolundaki ele, bir de sahibine baktı si-
nirle:

"Bırak!" dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

"Gitme!" sesindeki acı bile içini soğutmamıştı kadının.
Yüzüne umursamaz bir tebessüm yerleştirdi:

"Merak etme emanetin bendeyken bir yere kaçmam."
karnına dokundu: 'Özür dilerim bebeğim.' dedi içinden.

Barlas can acısıyla yüzünü buruşturdu. Bu kadın daha
kaç kere yara alıp yaralayacaktı acaba? Karşısında küçük
kız çocuğu gibi ağlamaya hazır olan; fakat dışarıdan güç-
lü gözüken kadına kızmış mıydı?

'Tabii ki hayır.'

Kızdığı tek kişi vardı o da kendisiydi. O seçimin yan-
lış olduğunu ablası ta en başından söylemişti; ama o anki
suçluluk duygusu ve vicdan baskısıyla verdiği karar şim-
di zehirli bir sarmaşık gibi ayağına dolanıyordu.

Sinirle soluyarak kadının kolunu daha sıktı, canını
acıttığından habersiz. Feriha göz pınarları ıslak bir şekilde
baktı siyah harelere. Oradaki acıyı can çekişmeyi görebi-
liyordu; ama umursamak istemiyordu. Kendine kızgındı
ona kızgın olduğu kadar; çünkü yakın bırakmamalıydı.
Kokusuna dokunuşlarına alışmamalıydı. O zaman canı
daha az acırdı. Kalbi daha az kırılırdı. Eskisi gibi, sadece
kırılırdı. Şimdiki gibi kırılan parçaları alev almaz ruhunu
yakmazdı.

Bakışları birleştiğinde etraf silinmişti. İki acı çeken kal-
bin ritmi duyuluyordu salonda. Ağır ağır nefes alarak ba-
kışları ile yalvarıyordu Barlas:

'Gitme.'

'Gitmem lazım.'

'Bırakma beni.'

'Ben değil sen bıraktın.'

'Yanlıştı.'

'Seçim seçimdir.'

Bakışları ile yalvaran adama aldırış etmeden kolunu
çekti elinden. Gerginlik kalın sis bulutu gibi kaplamıştı
ortamı. Nefesler tutulmuş genç adamın vereceği tepki
bekleniyordu.

Barlas tekrar tuttu karısının kolunu.

"Gidemezsin!" diye kükredi yaralı aslan misali. Kan

beyninə sıçradı kadının.

Ne diyordu bu adam? Ne demek gidemezsin?

"Öyle bir giderim ki..." sinirle parlayan yeşilleri ile
adamı öldürmek istercesine bakıyordu ateş saçan siyah-
lara: "Beni burada zorla tutamazsın!" ilk kez bağırmıştı
kocasına.

Gördükleri manzara karşısında şok olan Melda Ha-
nım, Fidan, Nursel, Sanem ve Melek tek bir şeyin farkına
varmışlardı. Feriha, Erman Barlas Karaman için artık be-
bek doğuracak kadın değildi. Başka bir şeydi.

Melek acı çekerek izledi karşısındaki manzarayı. Ken-
disini seçmesine rağmen kocası, diğer karısını göndermе-
mek için direniyordu. Gözyaşlarını silerek hıçkırıklarını
bastırdı elini ağzına kapatıp. Âşık olduğu adamın aşkı
elinden kayıp gidiyordu ve o hiçbir şey yapamıyordu.
Sanem, üzgün şekilde kardeşine sarıldı. Böyle olacağını
tahmin etmemişti ki o lafları söylerken. O kadar emindi
ki Feriha giderken Barlas'ın sadece izleyeceğinden. Şimdi
aniden yaptığı plan ayağına dolanmıştı. Düştü düşecekti.

Melda Hanım olaya el atmanın zamanı geldiğini anla-
mıştı. Sakin adımlarla deli gibi nefes alan oğluna yaklaşıp
koluna dokundu, dikkatini çektiğinde sakin sesle:

"Bırak gitsin oğlum. Yalnız kalmaya ihtiyacı var." ge-
linini tutan elini şefkatle okşadı. Barlas karısına kısa bir
bakış atıp annesine döndü. Acılı ve kısık sesle:

"Ya gelmezse?" ödü kopuyordu gelmeyeceğini düşün-
dükçe. Melda Hanım oğlunun gece karası gözlerindeki
korkuyu görmüştü. İçi acımıştı. Oğlu ne zaman bağlan-
mıştı ki ikinci karısına?

"Gelecek." demişti Melda Hanım gelinine bakarak.

Feriha duyduğu soru ile afallamıştı. Beklemiyordu. Kocasının böyle bir tepki vereceğini beklemiyordu. İçinde ta derinlerde bir şey hareketlenmişti mutlulukla; ama o kadar sinirliydi ki mutlu olan her neyse hemen yok etmişti. Bir şey demeden kolunu kocasının boşalan elinden kurtarıp hızlı adımlarla çıkmıştı evden.

Kapıdan çıkar çıkmaz gözyaşlarını serbest bıraktı. Yanaklarına, boynuna son sürat yol çizen yaşlar içini ferahlatamıyordu ne yazık ki. Malikâne sınırlarından çıkar çıkmaz karşısından geçen ilk boş taksiyi durdurdu. Taksi durur durmaz kapıyı açıp oturdu.

"Kartal sahiline sürün lütfen." demişti ağlarken. Taksici kadının ağlamaklı sesini duyunca torpidodan kâğıt mendil alıp uzatmıştı arkaya doğru.

Genç kadın, orta yaşlı adamın bu nazik davranışı karşısında gülümseyip burnunu çekerek aldı mendili:

"Teşekkür ederim." demişti gözyaşlarını silerken.

Feriha evden çıkar çıkmaz Barlas hışımla baldızına döndü:

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırmıştı sinirle. Sanem korkudan kaçacak delik arıyordu; ama hiç dışarı vurmadı korktuğunu. Âşık olduğu adamın karşısında dimdik durdu:

"Ben gerçekleri söyledim Barlas." sakin hâli genç adamı daha sinirlendiriyordu. Saçlarını çekiştirip dibinde bitti Sanem'in.

"Sana benim aile meselelerime burnunu sokma hakkını verdiğimi hatırlamıyorum." tehlikeli bir biçimde sakin

sesle söylemişti. İşte şimdi korkmalıydı; çünkü Barlas Karaman sakin olduğunda çok tehlikeli oluyordu. Gözleri dolan Sanem:

"O ne idüğü belirsiz bir yetimhane kızı için beni mi kınıyorsun Barlas?" diye mırıldandı. Barlas tehlikeli bir tebessüm yerleştirdi suratına:

"Hayır, onun için değil sevgili baldızım." tek kaşını kaldırıp bakışlarına alay perdesini çekti: "Benim gelecegimi taşıyan kadını kırdığın ve huzurumuzu kaçırdığın için kovuyorum seni." dediğinde Sanem yıldırım çarpmışa döndü.

"Ko... Kovuyorsun?" yanlış duymadığını teyit etmek istemişti.

"Aynen öyle..." Fidan'a döndürdü kafasını: "Fidan, Sanem Hanım'ı yolcu et lütfen." deyip gülümsedi.

Melek şaşkın şaşkın bakıyordu kocasına. Az önce ablasını kovmuştu. Dili lal olmuş itiraz dahi edememişti. Ablasına baktı üzgün bir şekilde. Biliyordu ki ne kadar yalvarsa da Sanem kalmayacaktı. O yüzden bir şey demedi ablası çıkarken. Kayınvalidesi de ağzını açmamıştı ablasını kovarken oğlu, demek onunla aynı fikirdeydi. Saygısından ve huzurları kaçmasın diye sustu. En önemlisi de ablasının yanlış yaptığını bildiği için sustu; ama kocasına söyleyeceği bir iki çift lafı vardı.

Bir anda içinde çağlayan sinirle yukarı çıkan adamın peşinden gitti. Çalışma odasında olduğunu bildiği için aramadan direkt oraya baktı. Kapıyı hızla açıp içeri girdiğinde kocası koltukta oturmuş, kafasını geri atmış, gözlerini kapatmıştı. O kadar sakin gözüküyordu ki az önce evi yıkan adam o değildi sanki. Kapıyı sinirle çarptığında bile tepki vermeden aynı pozisyonda kaldı. Sinirle solu-

yup masanın tam karşısında durdu. Elini masaya dayayıp öne doğru eğildi:

"Sen benim ablamı nasıl kovarsın?" diye tısladı.

Barlas ağır ağır açtı gözlerini. Sakin bakışlarını karısının üzerinde dolaştırdı. O da öne doğru gelip dirseklerini masaya koydu ve ellerini yumruk yapıp çenesini yasladı. Toplantı sesi ile ciddi ve emin bir şekilde:

"Bence yeterince açık bir dille söyledim sebebini aşağıda." dedi.

"O benim ablam. Misafirimiz. Sen misafirine böyle mi davranırsın?" dedi kırgın bir sesle.

"Misafir benim huzurumu bozuyorsa istediğimi yaparım." bu sakin ve hiçbir şey olmamış tavırları Melek'i çileden çıkarıyordu.

"O kadın için kovdun baldızını. Benim ablamı..." sesi sinirden titriyordu. Her şey o kadının yüzündendi. Gidecek biri varsa o da Feriha idi.

Duydukları karşısında kaşları şaşkınlıkla alnına yükselen Barlas:

"O kadın?" diye sordu. Beklemiyordu karısından meleğinden böyle tepki beklemiyordu.

"Evet, o kadın. Hani gitmemesi için yalvardığın kadın..." o sahne tekrar aklında canlandı Melek'in, sinirden tir tir titriyordu.

Barlas yumruk yaptığı ellerini çözüp masaya hafifçe vurdu:

"Kendine gel Melek!" uyardı onu.

Melek sinirle gülümseyip işaret parmağını kocasına doğru salladı:

"Bence kendine gelmesi gereken sensin Barlas!" ismine vurgu yapmıştı. İlk kez birbirilerine isimleri ile hitap edip kavga ediyorlardı.

Barlas, sırtını dikleştirdi. Karısının sinirden ne dediğini bilmediğini görüyordu.

Kıskanmış mıydı Feriha'yı? Saçmalık!

"Ne dediğini bilmiyorsun sen. Gitsen iyi olacak." dedi kapıyı göstererek.

Melek inanmaz bakışlarla bakıyordu kocasına:

"Ne yani şimdi de beni mi kovuyorsun?" kendini gösterdi: "Karını... Hani âşık olup evlendiğin karını, yarın evlilik yıl dönümün olan karını..." oda artık üstüne üstüne geliyordu. Nefes alamıyordu.

"Kovmuyorum. Sinirlisin o yüzden git diyorum Melek." yine 'Melek' demişti meleğim, güzelim ya da bebeğim değil de basit bir Melek demişti.

"Melek demek?" güldü pervasızca: "Güzelime, bebeğime, karıcığıma n'oldu?" diye sordu gülmeyi kestiğinde. Barlas, kaşlarını çatarak delirmiş gibi gülen kadına şaşkınlıkla bakıyordu.

Melek ellerini masaya vurup hırsla:

"Cevap versene!"diye bağırdı. Barlas bir şey demedi.

"Sen iyi değilsin." ayağa kalkıp yanına gitti, karısının koluna dokunmak istediğinde Melek elini itti:

"Dokunma bana." Ne zaman akmaya başladığını bilmediği gözyaşlarını silip dikleşti. Kahverengi gözlerini aşık olduğu siyahlara dikti. Orada kendini aradı; ama yoktu. Boşluktu sadece kara bir boşluk... O gözlerde sevgi vardı, saygı vardı; ama o taptığı aşk yoktu artık...

Elleriyle ağzını kapattı. Yaşlı gözlerini kırpıştırıp birkaç saniye baktı o gözlere. Nihayet konuştuğunda kendi canını yakan sözler döküldü dudaklarından.

"Sen ona âşıksın." dedi kendini inandırırcasına. Gerçek, bir kova soğuk su etkisi yaratmıştı onda.

Barlas yüzünü buruşturdu:

"Saçmalama!" Bu kadın acilen kendine gelmeliydi. Neler sayıklıyordu öyle. "Yok öyle bir şey!" dedi. Kalbi seçim yaptığı gece olduğu gibi sızladığında derin nefes aldı.

"Dilin hayır diyor; ama bakışların Barlas. Bakışlarını görebiliyorum. Ona nasıl baktığını görebiliyorum." sanki eline jilet alıp bileklerini kesiyordu. Az sonra kan kaybından ölecekti.

"Nasıl bakıyormuşum ona?" diye sordu alayla tek kaşını kaldırarak.

"Dünyada bir tek o varmış gibi..." dedi gözlerini yakan yaşlara aldırmadan.

Barlas irkilmişti. Birlikte uyudukları gece Feriha da aynı şeyi söylemişti bakışları hakkında. Acaba ona âşık mıydı?

Hiddetle karısının kolunu kavrayarak: "Saçmalama Melek!" diye haykırmıştı. Melek ağlayarak kolunu kurtardı kocasından:

"Sana neler yapmış o şeytan? Bana bağırıyorsun." dedi aynı hiddetle. Barlas hafifçe gülümsedi:

"Yazık o da sırf ben unuttum diye kendini suçlu hissederek bizim için yıl dönümü kutlaması hazırlamıştı. Seninse yaptıklarına bak." deyip kapıyı çarpıp çıkmıştı odadan...

Feriha taksi durduğunda parayı uzattı; ama taksici teredddütle kendisine bakıyordu. İntihar edeceğini düşünmüş olmalıydı. Adamı inandırmak için güven verircesine gülümseyip:

"Merak etmeyin sadece kocamla kavga ettim. Yalnız kalmak istiyorum." dedi.

Taksici inanmıştı karşısındaki masum kadına. Kafasını sallayıp parayı almış üstünü vermişti.

Taksi gittikten sonra engebeli taşların üzerinde yürüyerek denize daha yakın yerde durdu. Yarım saat önce duydukları yine aklına gelince yaşlar inci misali damlamaya başladı güzel gözlerinden. İçinde kabaran öfke sadece kocasına değildi kendineydi hem de. Sinirle yumruklarını sıkıp içini dökercesine bağırdı denize doğru:

"Senden nefret ediyorum Barlas Karaman!" acıyan boğazına aldırmadan devam etti: "Sana alışan kendimden de nefret ediyorum." hıçkırık boğazını ele geçirdiğinde konuşamadı.

Madem onu seçmemişti ne diye kokusunu buluyordu bedeninde, ruhunda? Madem onu seçmemişti ne diye alıştırıyordu kendisine, dokunuşlarına, sesine?

Suçluydu hem de çok suçluydu.

Yüzüne çarpan rüzgâr ıslak yanaklarını soğuturken içi ürperdi bir an. Kollarını kendine sarıp denizin eşsiz kokusunu içine çekti. Ruhu üşüyordu bedeni değil. Kocasının sıcaklığından koptuğu için, bir daha aynı şeyi yaşamayacağı için üşüyordu.

"Sendeki ses opera sanatçılarında bile yok be güzelim. Kulak zarlarımı taciz ettin resmen." sesin sahibine dön-

düğünde şaşkınlıktan ağzı açılmıştı

"Elgün!" diyebilmişti sadece...

Genç kadın hâlâ şaşkınlıkla bakıyordu karşısındaki adama. Ne işi vardı ki burada? Nasıl bulmuştu kendisini? Açık kalmış ağzını kapatıp boğazını temizledi ve duruşunu dikleştirdi:

"Senin ne işin var burada?" diye sordu soğuk sesle.

Elgün gülümseyerek kadına yaklaştı. Tam karşısında durdu:

"Ben burada oturuyorum güzelim." dedi şirin şirin gülümseyerek. Karşısındaki kadının masumluğuna o kadar hayran olmuştu ki onu kandırmak, tanımıyor gibi yapmak çok zor geliyordu artık. Aslında kandırmayacaktı sadece küçük bir oyun oynayacaktı o kadar.

Feriha, Elgün'ün ağzından çıkan bir tek kelimeye odaklanmıştı: Güzelim... Diğerlerine sağır olmuştu. Zihninde bomba etkisi yaratan o kelime duygularını hareketa geçirmişti.

Onunla geçirdiği anların hepsi zehirli bir yılan gibi aklını zehirlemiş ölmesini beklemeye başlamışlardı. Beyni patlayacaktı. Ne ara alışmıştı o adama?

Ağlama isteğiyle dolup taşıyordu şu an; ama bu yabancı yakışıklının karşısında ağlamak istemiyordu. O yüzden en iyi savunma tekniğini seçti: Saldırmak. En iyi savunma saldırmaktır.

Kaşlarını çatarak sinirle:

"Sakın bir daha bana güzelim deme!" diye uyardı onu.

Adam yüzünden eksik olmayan tebessüm ile yanına yaklaşıp kulağına eğildi:

"Seni üzen o adam tam bir kazma, değerini bilmiyor." deyip geri çekildi.

Kadının tüm bedeni titredi. Islak kirpiklerinin altından baktı adama.

Genç kadının dağılmış hâli üzmüştü Elgün'ü. İçinden 'Salak Barlas' diye geçirdi hiddetle. Bu kadar güzel ve masum kadını nasıl üzerdi.

"Eğer bağırıp içini döktüysen bir şeyler içelim mi ilerdeki kafede?" dedi umursamazca. Kadını sıkmadı derdini ne diye. Aslında ne olduğunu biliyordu. Özellikle gelmişti buraya, yakında falan da oturmuyordu. Küçük bir yalan söylemişti kadına. "Sıcak bir şeyler iç boğazın ağrır sonra." dedi.

Genç kadın şüpheyle baktı adama. Elgün bakışlarını fark ettiğinde inandırıcı bir tebessüm ile:

"Hadi ama sana bir şey yapacak olsam neden kafeye götüreyim. Hem bazen yabancılara derdini anlatmak yakınlarından daha kolaydır." dediğinde genç kadın ona hak vermişti.

"Tamam, gidelim." Elgün elini uzatıp tutmasını bekledi. Feriha tereddütle baktı yüzüne. Elgün bıkkınlıkla gözlerini devirdi:

"Hadi ama..." diyerek sızlandı sabırsızlıkla.

Feriha elini tuttuğunda nazikçe kendine çekip taşların üstünde dengeyle yürümesine yardımcı oldu. Düz yola çıktıklarında yürüyerek karşılarına çıkan ilk kafeye girdiler, cam kenarında bir masaya oturdular. Garson yanlarına geldiğinde Elgün, Feriha'nın hamile olduğunu bildiği için doğrudan:

"İki çay ve bir porsiyon da tiramisu..." onaylatmak istercesine baktı Feriha'ya.

"Olur." dedi sadece. Başka zaman olsaydı mutlu olurdu; ama şu an öyle yaralıydı ki zor nefes alıyordu.

O an kafa karışıklığı yüzünden karşısındaki adamın tiramisu sevdiğini nereden bildiğini sormak aklına gelmemişti.

Çaylarını içerken Elgün karşısındaki dalgın kadına bakıp derin nefes aldı. Ağzını açıp bir şey söyleyecekken çalan telefonu ona engel oldu. Gülümseyerek:

"İzninle bunu cevaplamam lazım." deyip kalktı masadan. Feriha sadece gülümsemişti cevap olarak.

Elgün masadan uzaklaşıp dışarı çıktığında telefonu cevapladı. Ahizeyi kulağına götürüp:

"Efendim ağabey. Durumu iyi değil, tabii yanındayım. Ağabey, Barlas beni öldürmez değil mi? Emeline kavuşmadan ölüp gitmek istemiyorum da. Ne demek korkuyorsun? Adamın yumruğunun tadına bakmadığın o kadar belli oluyor ki tek yumruk indirdi suratıma, feleğim şaştı resmen." Tatlı veryansınlar karşı tarafı bayağı güldürmüştü. "Ağabey gülme çok ciddiyim ben. Tamam. İnşallah ölü biri olarak anılmam bu iş bittiğinde." deyip kapatmıştı telefonu. Oflayarak kafeye girmişti.

Melek, odadan çıkan kocasının arkasından bakakalmıştı. Ne yani gerçekten unutmuş muydu evlilik yıl dönümünü? İçine çöreklenen acıyla baş etmeye çalışıyordu, hele Feriha sırf o unuttu diye sürpriz hazırlamıştı öyle mi? Avuç içi ile alnına vurdu:

"Salak Melek..." diye mırıldandı. "Sen benden de sahmuşsun be kızım. İnsan kocasının diğer karısı ile yıl dönümü için kutlama planlar mı?" kendi kendine konuşuyordu: "Her ne olursa olsun Barlas benim. O bana ait. Kimseye vermek niyetinde değilim onu." Çıktı odadan.

İşte şimdi içindeki kıskanç kadın özgürlüğünü ilan etmişçesine sinsice gülümsüyordu. Bundan sonra onun saltanatı başlıyordu.

Bakalım ilerde Melek içindeki kıskanç kadına söz hakkı verdiği için pişman olacak mı?

Barlas sinirle evden çıkıp arabaya bindi. Feriha'yı aramaya çıkmak istiyordu. Arabayı çalıştırıp gaza bastığında ısrarla çalan telefonuna bakmak zorunda kaldı. Arayan Jeremy'ydi, Afrika'daki elmas madeninin yetkili görevlisi. Kulaklığı takıp cevapladı aramayı:

"Jeremy?" Jeremy onun özel numarasını sadece çok önemli bir problem olduğunda arardı. O yüzden merakla ne diyeceğini bekliyordu.

"Bay Karaman. Rahatsız ettim efendim. Çok önemli bir şey oldu." dedi adam nefes nefese. Sanki bir yere koşuyordu.

"Ne oldu Jeremy? Sen koşuyor musun?" kaşlarını çattı. Acaba madende kaza falan mı olmuştu?

"Bay Karaman madene baskın yapılmış. İşçileri otomatik silahla taramışlar. Elmasları da alıp gitmişler." durdu. "Ölü sayısı çok fazla, bence gelip bi' bakmalısınız." Size ihtiyaçları var, vereceğiniz güvene de." dediğinde Barlas iyice telaşlanmıştı.

"Kim yapmış Jeremy? Aklında bir isim var mı?" diye sordu. Bir bu eksikti. Dert geldi mi üst üstü geliyordu. Sinirle saçlarını karıştırdı.

"Benim aklıma sadece David geliyor efendim, tabii araştırmamız lazım." dedi.

"Şerefine tükürdüğümün p**i..." diyerek hırladı sinirle. "Geliyorum Jeremy. En geç yarın sabah beşte oradayım. Sen kimsenin başından ayrılma. Geleceğimi de haber ver." deyip kapattı telefonu. Gitmesi gerektiğini biliyordu. Gitmezse isyan çıkacaktı. İşçiler onu görmelilerdi. Yanlarında olduğunu hissetmeleri lazımdı. Feriha'yı bırakmak istemese de bırakacaktı. İnsan hayatı daha önemliydi çünkü.

Karaman Elmas Madeni, Afrika'da çalışan dürüst tek madendi. İşçilere insan gibi davranılan tek yerdi. Maaşlarını hakkıyla verdikleri, öğlenleri besledikleri ve iş güvenliklerini tam yaptırdıkları için bu maden çok işçi çalıştırıyordu. Dolayısıyla da diğer madenlere az işçi gittiği, kötü şartlar altında çalıştırmak için insan bulamadıkları için çoğu maden sahibi Barlas Karaman'dan nefret ediyor, onun işini bozmaya çalışıyordu sürekli. Onların içinde en çok nefret dolu olan David Nelson'du. Onun kaç işçisi Karaman madeninde çalışmak için ayrılmıştı. İşçi az olunca elmas da az çıkıyordu. Bu da onun iflası demekti, o yüzden bile madeni basıp karışıklık yaratmış olabilirdi.

İki hafta sonra....

Genç adam arabadan yorgun argın inip kapısını kapattı. Garajdan çıkıp eve doğru yürüdü. Afrika'da tam iki hafta kalmıştı. İşçilerle ilgilenmiş sorunları halledip dönmüştü eve.

Kapıyı çaldı. Nursel Hanım kapıyı açtığında kısa bir selam verip içeri geçti. Akşam yemeği zamanı gelmişti. Herkes masadaydı, bir kişi hariç... Masada özleminden kavrulduğu, kokusunu, sesini duymak için delirdiği kadın yoktu. Yüzünü ifadesiz tutmayı başarıp masadakileri selamladı:

"İyi akşamlar..." ablasına ve eniştesine döndü: "Hoş geldiniz abla." dedi ifadesiz bir sesle. Berra, kardeşi içeri girer girmez masaya baktığında eksikliği hemen fark ettiğini görmüştü. Gözlerindeki şaşkınlık ve onu görememenin verdiği hayal kırıklığını görecek kadar iyi tanıyordu canını.

Melda Hanım gülümseyip:

"Hoş geldin oğlum. Aç mısın?" diye sordu tipik anne tavrı ile. Barlas gülümseyip:

"Yok anne yedim ben tokum. Size afiyet olsun." deyip göğsüne inen ağırlığa aldırmadan tekrar tebessüm etti annesine. Boynundaki kravatı gevşetip ağır adımlarla yukarı çıkmaya başladı.

Melek, kendisine bakmayan adamın hâlâ kızgın olduğunu anlamıştı. Afrika'dayken hep kendi aramış kısa kısa cevaplar alarak kapatmıştı telefonu. Derin nefes aldı. Nasıl yaklaşacaktı kendisine hiç bilmiyordu. Âşık olduğu adam elinden kayıp gidiyordu. Bir şey yapmalıydı; ama ne?

Barlas ikinci katta durup Feriha'nın odasına doğru yürüdü. Kapının önünde durup içinden: 'Allah'ım ne olur içerde olsun.' deyip kolu aşağı indirdi. Ettiği duaya rağ-

men onu boş, soğuk bir oda karşıladı. Sıkıntıyla nefes alıp içeri adımını attı. Yoktu. Gitmişti.

"Yapma be küçüğüm!" dedi can çekişirmiş gibi. Oda eşyalarla doluydu; ama o yoktu, bomboştu. Kravatını çıkarıp yere fırlattı. Yatağa oturup başını ellerinin arasına aldı: "Neden gittin ki? Neden hep bu kadar ağır ceza veriyorsun bana?" sessizce kendi kendine konuşuyordu. Kapattığı gözlerini açıp kafasını sağa çevirdi ve komodinin dibinde siyah bir lastik toka girdi görüş alanına. Tüm dünya ona bahşedilmişçesine sevinerek gülümsedi ve eğilip tokayı aldı. Vakit kaybetmeden tokayı burnuna götürüp koklamaya başladı. Özlediği yasemin kokusunu alabiliyordu. İçini kemiren kötü duygu azcık da olsa kaybolmuştu.

"Çok mu özlüyorsun onu can?" sese kafasını kaldırdığında ne zaman geldiğini bilmediği ablasını gördü. Cevap vermedi. Tokayı ceketinin iç cebine koydu. Berra, kardeşinin yanına oturup elini geniş omzuna koydu. Koskoca adam özlemden süzülmüştü. Gözlerinin altı çökmüş, morarmıştı uykusuzluktan. Belli ki acı çekiyordu. Kararının yanlış olduğunu başında söylemişti ona.

Barlas sanki bunu bekliyormuş gibi dönüp ablasının göğsüne koydu kafasını. Berra, kardeşine sıkıca sarılıp başını öptü.

"Bilmiyorum; ama canım çok yanıyor aşkım. Üç gün önce aradım açtı kısa bir iki kelime konuştuk. Sesini duyduğumda bir anda içim ferahladı. Vücudum kontrolüm dışı heyecandan titredi." dediğinde Berra gülümsedi. Kollarında sanki 29 yaşındaki evli ve yetişkin kardeşi değil de 8 yaşında gece korktuğunda onun yatağına koşan kardeşi vardı. Saçlarını okşayıp sakin bir sesle:

"Çok özlemişsin onu can ve çok özlemek bildiğin düpedüz baştan aşağı aşktır!" dedi.

Barlas kafasını kaldırıp ablasına baktı, kaşlarını şaşkınlıkla çatarak. Berra güldü:

"Bakma öyle haklıyım biliyorsun." diyerek saçlarını okşadı şefkatle.

"Korkuyorum abla. Çok korkuyorum." Âşık olmaktan korkuyordu. Melek'e duyduğu şeyin aşk olmamasından korkuyordu. Duyduğu özlemin büyüklüğünden korkuyordu.

"Korkma can. Aşktan korkulmaz. Metanetle karşıla ve kabul et."

Genç kadın iki haftadır onun üzülmemesi için seferber olan arkadaşları ve ağabeyleri sayesinde az da olsa eğleniyordu; ama her şey karanlığın düşmesiyle sona eriyordu. Başını yastığa koyduğu an aklına geliyordu kokusu. Davudi sesi doluyordu kulaklarına. Kendi kendine kaç kere kızmıştı o özlenecek adam değil diye; ama kalbi hiç dinlemiyordu onu.

Mutfakta yaptığı su böreklerini servis tabağına yerleştirip eline aldı ve salona gitti. Yemek masası etrafında oturan arkadaşlarına gülümsedi. Böreği gören herkes hep bir ağızdan:

"Ooo börekler de geldi." dedi.

Feriha gülümseyerek tabağı masaya bıraktı. Hemen yanı başında oturan Elgün:

"Eline sağlık sevgilim çok nefis görünüyor. Kim bilir tadı ne kadar güzeldir." dedi. Feriha yüzüne memnun bir

gülümseme yerleştirerek baktı genç adama:

"Teşekkür ederim canım." dedi nazlı bir göz süzmesi ile.

Feriha ve Elgün birbirlerine bakarken Macit çatalını tabağına bırakıp Elgün'ün ensesine iyi bir tokat geçirdi:

"Düzgün konuş kardeşimle. Sevgilim ne lan? " dedi sinirle. Ciddi olmadıklarını biliyordu; ama yine de sinirlenmişti. Aağabeylik damarı kabarmış hemen korumaya geçmişti.

İki hafta önce kardeşi kapısını çaldığında bayağı dağılmış hâldeydi. Onu, arkadaşları ve Elgün toparlamıştı, geceleri hâlâ üzüldüğünü görebiliyordu. Sebebini sorsa da söylememişti kardeşi, o yüzden Barlas'ın Afrika'dan dönüşünü bekliyordu. Onunla ciddi ciddi konuşacaktı. Kimsenin zor hamilelik geçiren yetim bir kızı üzmeye hakkı yoktu.

Feriha yüzünü buruşturarak ensesini ovan Elgün'e baktı acıyarak. Sonra ağabeyine döndü:

"Ya ağabey şaka yapıyoruz aramızda sen de hemen ciddiye alıyorsun." dedi sahte kırgınlıkla. "Geçen sahilde dolaşırken çiçek satan bir teyze, 'güzel sevgiline bir gül al.' dedi Elgün'e. O günden beri aramızda espri hâline gelmiş." dedi açıklama yaparak.

Elgün, bir kez daha hayran kalmıştı genç kadına. Kalbine yakın hissettiği herkesi koruması hoşuna gitmişti. Gülümseyerek masum kadının kendisini korumasını izliyordu.

"Bir daha olmasın. Başkalarının yanında söylersen yanlış anlarlar, sonuçta gereksiz de olsa bir kocan var." dedi yemeğine devam ederken. Elgün kocasına edilen laftan sonra kaşlarını çatarak ağabeyine bakan kadına bakıp kıkırdadı. Feriha sinirle Elgün'ün eline vurdu:

"Gülme!" dedi.

"Ne o, kocana gereksiz denmesi hoşuna gitmedi mi bebeğim?" diye sordu Eren gevşek bir sırıtış ile. Feriha o sırıtışını bozmayı çok istiyordu. Sinirle soluyup cevapsız bıraktığı soruyu duymazlıktan gelerek ayağa kalktı.

Masada oturan diğerleri, Umut, İrem, Macit ve Elgün, yanıt beklerken genç kadının aniden kalkıp tabağını alarak mutfağa gitmesi bazı soruları sessizce yanıtlıyordu zaten.

Genç kadının arkasından bakan Elgün:

"Leyla olmuş bu kız benden söylemesi." dediğinde Eren de ona hak verircesine kafasını salladı.

Umut iç geçirdi.

"Haklısın. Bazen uzun uzun bir noktaya dalıp gidiyor. Bazen öyle derin iç geçiriyor ki içim acıyor. Artık o kazma kuzenin ne yaptıysa kıza..." dedi Macit'e bakarak.

Macit peçete ile ağzını silip masaya bıraktı ve kalktı. Gömleğini düzeltip:

"Ben de onu öğrenmeye gidiyorum zaten, şimdiye gelmiş olmalı. Size afiyet olsun." kısa baş selamı ile mutfağa doğru yürüdü. İçeri girdiğinde hiçbir şey yapmayıp öylece oturan kardeşini gördüğünde buruk bir gülümseme ile yanına yaklaştı ve başını öptü sevgiyle:

"Ben çıkıyorum yeşil. Geç geleceğim." dedi.

Feriha ağabeyini öptü yanağından.

"Tamam ağabey. Ben de zaten Umutlar'la alışverişe çıkacaktım." dedi. Hamileliğinin dördüncü ayına az kalmıştı ve kıyafetleri olmuyordu. Bebeği büyümüştü. Macit eğilip hafif çıkık göbeğine dokundu kardeşinin:

"Dayısının bitanesi büyümüş mü?" o kadar güzel manzara idi ki genç kadının gözleri dolmuştu, zaten demin den beri dolmuştu. Kocasının bugün geldiğini biliyordu.

Ne kadar kabul etmese de onu özlemişti. Kokusunu, gece karası gözlerini, gülümsediğinde sağ yanağında oluşan küçük gamzesini çok özlemişti. Ellerini ağabeyinin saçlarına daldırdı:

"Evet dayı büyüdüm." dedi bebek sesi ile. Macit göbeğini öpüp, kalkıp kardeşini tekrar öptü ve mutfaktan çıktı.

Barlas Karaman'dan hesap sorma zamanı gelmişti.

Evden çıkıp arabasına doğru yürürken telefonu çıkarıp ekrana dokundu ve kuzeninin numarasını kaydırdı. İki üç çalışta açmıştı. Sesi o kadar yorgundu ki bir an, 'acaba yanlış mı aradım' diye düşünmeden edememişti Macit.

"Nerdesin kuzen?" diye sordu soğuk sesle. "Tamam toplantın veya görüşmen varsa iptal et geliyorum yarım saate ordayım. Konuşacağız kuzen, hem de çok ciddi bir mevzu üzerine." deyip cevap beklemeden kapattı telefonu. Arabaya binip motoru çalıştırdı. Gaza yüklenip 'Karaman Mücevherat'ın yolunu tuttu.

Barlas yüzüne kapanan telefonu masaya bıraktı. Yorulmuştu. Kendini 29 değil de 89 yaşında gibi hissediyordu.

Ruhu o kadar yorgundu ki bedenine ağırlık yapıyordu. Ablasının müthiş tespitinden sonra susmuş ve evden çıkarak kendini oyalayacağı tek yere gelmişti. Birkaç çizim yapmaktı fikri; ama çizdiği tek şey bir çift yeşil gözdü. Çizim yaparken kullandığı gözlüğü çıkarıp masaya bıraktı. Burun kemerini sıkıp gözlerini kapattı. Yeşil gözleri aklından çıkarmak istercesine kafasını iki yana salladı:

"Bir beş dakika çık aklımdan küçük. Lütfen!" dedi yalvarır ses tonuyla. Tüm bedeni onun hasretiyle, sahra kumları gibi kavrulurken istediği şey imkânsızdı. Masaya bıraktığı telefonu aldı. Ekran kilidini açarak fotoğraf galerisine girdi ve iki haftadır aralıksız izlediği fotoğrafa tıkladı. Fotoğraf ekranda belirince iç çekerek izledi uyuyan güzelini. Fotoğrafı birlikte uyudukları gece çekmişti. Kadın o kadar huzurlu uyuyordu ki bu anı ölümsüzleştirmek istemişti. Şimdi 'iyi ki çekmişim' diyerek ona ait olan tek kare fotoğrafa bakıp avutuyordu kendini. Ekrana dokundurduğu parmak uçları artık bu küçük avuntulara kanmıyordu. Kanlı canlı hâline dokunmanın zamanı gelmişti de geçiyordu bile.

Barlas fotoğrafa öyle dalmıştı ki odasına giren kuzenini fark etmemişti bile.

"Ooo Barlas Bey çok mutlusunuz. Gülümsediğinize göre..." dedi Macit gülümseyerek ekrana bakan adama imalı imalı bakarak. Telefonda ne olduğunu bilmediği için sinirlenmişti.

Barlas ekrana son kez bakıp kapattı ve derin nefes alarak, kafasını kaldırıp kuzenine baktı.

Macit, karşısındaki adamı tanıyamamıştı bir an. Gözaltları morarmış, gözleri kızarmıştı. Yüzündeki ifade daha vahimdi. Sanki yaşlı bir adam vardı o genç adamın

yerinde.

Barlas şakaklarını ovup kuzenine bakmayı sürdürdü. Cevap bile vermedi. Eliyle karşısındaki ikili, deri koltuğu gösterdi. Macit kaşlarını çattı:

"Oturmaya gelmedim ben." dedi. Barlas, aslında neden geldiğini biliyordu. Yorgun bir gülümseme ile:

"Peki. Ne konuşacağız ağabey?" diye sordu. Ayağa kalktı. Ağır adımlarla yürüyüp kuzeninin tam karşısında durdu.

"Bana hemen iki hafta önce neler olduğunu anlatıyorsun. Neden Feriha o hâlde geldi bana?" hırladı sinirle. Kardeşinin o hâlini hatırladıkça deli oluyordu.

"Tamam." bezmiş bir şekilde olanları anlattı. Bitirir bitirmez Macit yakasına yapışmıştı:

"Lan gereksiz madem Melek'i seçtin ne diye kardeşime yanaşıyorsun. Bıraksaydın ya eskisi gibi ilgisiz kalsaydı sana karşı." yakasına yapıştığı adam o kadar tepkisizdi ki elini çekmek zorunda kalmıştı.

Barlas uykusuz gözlerini kapatarak masaya dayadı kalçasını:

"Beni öldürürsen iyilik yapmış olursun ağabey." dedi bezgin bir sesle.

"Ne saçmalıyorsun sen?" yüzünü buruşturdu memnuniyetsizce. Ne saçmalıyordu bu adam.

"Tam buramda bir şey var." nefes borusunu gösterdi. "O aklıma geldikçe nefes almamı engelliyor." gülümsedi. Gerçi hiç çıkmıyordu ya aklından. Dengesiz hâlleri Macit'i korkutmaya başlamıştı. "Burası sızlıyor ağabey." elini göğsüne bastırdı. "Hem de çok sızlıyor." dolan gözlerini kapattı.

Macit elini omzuna koydu. Acıyordu kuzenine.

"Hata yaptım, cezasını misliyle çekiyorum ağabey." acı tebessüm can buldu kurumuş dudaklarında. "Kardeşin o kadar güzel çektiriyor ki bana o acıyı. O kadar güzel laf sokuyor ki sokmadığı zaman eksikliğini hissediyorum." Macit kendini tutamayarak kıkırdadı.

Barlas Karaman kesinlikle delirmişti...

"Hadi kuzen söyle." dedi Macit genç adamın omzunu sıktı.

"Neyi ağabey?" anlamıyordu neden bahsettiğini.

"Âşık olduğunu söyle, bak nasıl hafifleyeceksin." diye telkin ediyordu söylemesi için.

Kafasını iki yana salladı şiddetle: "Söyleyemem ağabey. O kelime dudaklarımdan döküldüğü an çok şey değişecek hayatımda." dedi umutsuzca.

Genç kadın üzerini değişip gömleği giydi. Aynanın karşısında durup bedenine baktı. Karnını okşayıp gülümsedi.

"Seni çok seviyorum bebeğim." dedi anne şefkati ile.

Bir süre daha bebeği ile konuştuktan sonra ışığı kapatıp yatağa uzandı. Üstünü örtüp gözlerini kapattı.

Gecenin bir vakti burnuna dolan kokuyla gülümsedi. Yine rüya görüyor sandı. O misk-i odun kokusu ciğerlerini şenlendirirken memnun şekilde mırıldanıp yüzünü döndü ve sert bir gövdeye çarptı. Gözlerini açacak gibi oldu; ama özlediği ses doldu kulaklarına:

"Şşşt! Uyu küçüğüm." uyanmasına izin vermedi. Feriha koynuna sokulup uyumaya devam etti. Barlas yüzünü uzun zamandır özlemini çektiği kokunun kaynağına, ipek gibi saçlarına gömdü. Kokuyu içine çekip gülümsedi. Huzur kokan kadın kollarındaydı. Uzun zamandan beri onu terk etmiş uykuyu çağırabilirdi artık.

"Ben sana âşık değilim ki ben sana sevdalıyım güzelim. Kara sevda bataklığına gömdün beni. Debelendikçe dibe batıyorum. Boğulmama az kaldı küçüğüm. Çek kurtar beni yalvarıyorum." diye fısıldadı acı dolu sesiyle.

Sabah gözlerini açtığında yatakta yalnızdı. Oysa gece varlığı o kadar somuttu ki kokusu, sert vücudu, sıcaklığı, nefesi her şeyi ile hissediyordu kocasını. Yatakta doğrulup yanına baktı. Boştu. İçine dolan hüzünle dudaklarını büzdü. Çok özlemişti onu. İç geçirip kafasını iki yana salladı. Özlememeliydi onu. Hem de hiç.

Oflayıp eliyle yüzünü kapattı. Yanağına değen yabancı cisim anında dikkatini çekmişti. Elini yüzünden çekip baktı. Gördüğü şeyle şaşırıp kalmıştı. Bir alyans vardı sol elinin yüzük parmağında. Ağzı açık elini havaya kaldırıp baktı yüzüğe. Üzeri beştaş yeşil elmas taşla kaplıydı. Sol eli havada, sağ elini ağzına kapatıp tebessümle baktı göz kamaştıran şahesere.

Yüzüğe öyle dalmıştı ki telefonuna gelen mesajın sesi ile irkildi. Ekran kilidini açıp mesaja baktı.

Numara kayıtlı değildi; ama kim olduğunu biliyordu. Merakla mesaja dokundu.

'Günaydın küçük hırsız. Geldiğimden beri saatlerdir aradığım, en sevdiğim gömleği küçük karımın üzerinde gördüğümde şaşırdım doğrusu. Beni bu kadar özlediğini bilmiyordum.' kaşlarını çattı üzerindeki gömleği hatırlayınca. Onu görmemesi gerekirdi. Ne şanssızdı ki geleceği gece giymişti gömleği.

O gün evden giderken eşyalarını toplamak için dolabı açtığında ona ait olan yerde gömleğini görünce almıştı. Neden aldığını bilmeden almıştı hem de. İki haftada sadece üç kere giymişti uyurken. Giyince iyi hissediyor onu yanında hayal ediyordu. Onu özlediği ve yanında istediği için kendine kızsa da engel olamıyordu bir türlü.

Oflayıp kendini geri attı. Yastığa başını koyar koymaz burnuna dolan kokuyu duyunca eli istemsizce yanındaki yastığa gitti. Yastığı alıp yüzüne yaklaştırdı. Derin derin nefesler alarak kendine has odunsu kokusunu içine çekti kocasının.

"Gerçekten buradaydı." dedi için için sevinerek. "Rüya değildi." yastığı yana koyup kalktı yataktan. Yüzüğü haltırlayıp durdu ve elini havaya kaldırıp yine bakmaya başladı. "Kesin çok pahalıdır." dedi memnuniyetsizce. Böyle pahalı hediyeyi kabul edemezdi.

Fazla düşünmeyip banyoya girdi. Elini yüzünü yıkayıp ihtiyaçlarını giderdi. Banyodan çıktıktan sonra çalan telefonunu almak için komodine yaklaştı. Ekranda gördüğü isimle gülümseyip aldı ve yeşil ikonu kaydırdı.

"Efendim. İyiyim sen nasılsın? Tabii unutmadım. Hazırlanıp çıkıyorum." deyip kapattı telefonu.

Dolaba yaklaşıp kapağını açtı. Üzerindeki gömleği çıkartıp yatağa attı. Banyoda iç çamaşırını çıkardığı için çıplaktı. Hemen ten rengi sade bir iç çamaşırı takımı alıp giyindi.

Üzerine de ince askılı göğüs altından bollaşan, dizinin üzerinde, mavi renkli elbisesini giydi. Saçlarını tara-

yıp açık bıraktı. Hamileliği yüzünden parfüm sıkamadığı için yasemin kokulu vücut kremini sürmüştü. Ayağına ten rengi babet ve aynı renk çanta alarak çıktı odadan. Yüzük hâlâ parmağındaydı. Çıkarıp bir yere koymaya cesaret edemedi; çünkü kaybedebilirdi. En güvenli yer parmağıydı.

Aşağı inip hazır kahvaltı masasına baktı. Gülümseyip mutfağa girdi. Tezgâhın önünde bir şeylerle uğraşan İrem'e sarıldı arkadan. Yanağını öptü sulu sulu. İrem'in öyle öpülmekten hoşlanmadığını biliyordu; ama yine de yapıyordu. Kızınca çok tatlı oluyordu çünkü. İrem sinirle elinin tersiyle sildi yanağını:

"Sana kaç kere dedim beni böyle öpme diye." sızlanmaya başlamıştı. Feriha omuz silkerek doğrama tahtasındaki salatalıktan birini alıp ağzına attı. Çiğneyerek:

"Günaydın anne..." diyerek şakıdı sevinçle. Uzun zamandır ilk defa böyle içten gülüyordu. İrem kafasını ona çevirip gülümsedi:

"Günaydın kızım. Esmer bomba sana iyi gelmiş anlaşılan." dedi imayla. Feriha gözlerini kıstı:

"Sen nereden..." avuç içini alnına vurdu: "Tabii ya sen olmasan o nasıl girebilirdi eve?" dediğinde İrem bilmiş bilmiş gülümsedi. "Nasıl yaptın?" diye sordu merakla. İrem suçlu edasıyla bakışlarını kaçırdı:

"Telefonundan numarasını almış olabilirim" dedi. Feriha sahte bir kızgınlıkla omzuna vurdu:

"Seni hain. Telefonumu nasıl karıştırırsın?" dese de gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Ne yapayım kızım? Acı çekiyordunuz ben de sizi kavuşturmak istedim. O insanları kesip biçmekten başka bir

işe yaramayan hödük ağabeyine kalırsa siz sittin sene buluşamazdınız." dedi sinirle.

Feriha gülümseyerek baktı arkadaşına:

"Ağabeyime hödük deme."

"Aman ağabeyini sevsinler." dedi yüzünü buruşturarak. Salatalıkları tabağa dizip mutfaktan çıktı. Feriha da arkasından. Macit nöbette olduğu için geç gelecekti masada sadece ikisi vardı. İrem çayları koyup oturdu ve kahvaltı etmeye başladılar.

"Anlat bakayım ne yaptınız?" diye sorduğunda Feriha aval aval baktı arkadaşına.

"Kiminle?" Soruya soruyla cevap aldığında İrem gözlerini devirdi:

"Bakkalın çırağı Naci ile..." dalga geçiyordu.

"Bakkal yok burada. Neden bahsediyorsun sen?"

"Ayyh, bunaldım! Yemin ederim intihar sebebisin kızım." dedi bezmiş bir sesle. "Kocanla kızım kocanla. Anladın mı şimdi?"

Genç kadın anladığını belirten sesler çıkarıp:

"Hiç bir şey yapmadık. Gece geldiğinde uyanır gibi oldum; ama uyanmama izin vermeden sarıldı." kokusu aklına gelince içi gıdıklanmaya başlamıştı.

Ahh bu hormonlar...

Sonra yüzüğü hatırlayınca eline baktı: "Bunu görmeseydim rüya sanacaktım vallahi." yüzüğü gören İrem, çığlık atarak elini kavradı ve incelemeye başladı:

"Hiiih kızım çok güzel bu!" Hayran hayran bakıyordu.

"Evet; ama çok pahalıdır ve ben bunu kabul edemem."

geri vermek istemiyordu; ama vermek zorundaydı, çünkü kocası ona karşı bir şeyler hissettiğini düşünebilirdi.

İrem sinirle eline vurdu:

"Saçmalama ne geri vermesi? Adam sana alyans yapmış sen geri mi vereceksin? Ne güzel işte seni sahipleniyor." dedi hayran hayran.

Onunla tartışmanın anlamsız olduğunu bildiği için susup kahvaltısını bitirdi Feriha. Telefonu çalınca evden çıktı ve dışarıda kendisini bekleyen arabaya bindi.

"Mavi yakışmış arkadaşım." dedi Elgün, arabayı çalıştırırken.

"Teşekkür ederim. Sana da yakışmış arkadaşım." dedi gömleğini göstererek.

"Her zamanki hâlim." kendini beğenmiş bir tavırla söylediği cümle kadını güldürmüştü.

"Evet, ukalalıkta da sınır tanımıyoruz."

"Yakışıklıyım kızım ne yapayım?"

"Haklısın ne diyeyim?"

Kaldığı siteden çıktıklarında Elgün ona bakmadan:

"İnşallah dekore ettiğin evi, evin sahibi beğenir yoksa ben ayvayı yerim." dedi endişeyle.

Feriha kendinden emin bir şekilde:

"Merak etme bayılacak." dedi.

"İnşallah..."

"Ama önce başka bir yere uğrayalım." dedi genç kadın tedirgin bir şekilde. Onu göreceği için heyecanlanıyordu ve bu kendisini korkutuyordu. Ona alışmak istemiyordu, hele âşık olmak en son istediği şey bile değildi; çünkü

Barlas Karaman başka kadına aitti.

Dün geceki aşk itirafını duysaydı yine de öyle düşünür müydü acaba?

"Nereye?"

"Karaman Mücevherat..." Gideceği yeri duyunca Elgün şaşkınlıkla kafasını kadına çevirdi:

"Doğru mu duydum? Sen kocanı mı görmeye gidiyorsun?" içinden, 'inşallah kavuşursunuz da benim de yakışıklı suratım dağılmaktan kurtulur.' diye geçirdi.

"Evet, ona vermem gereken bir şey var." deyip elini yüzüğün üzerine koydu.

Ne diye sormadı Elgün? Anlatmak isteseydi anlatırdı. Susarak direksiyonu kırdı ve ilk kavşaktan dönerek şirketin yolunu tuttu.

Şirketin önünde durduğunda Elgün'e çaktırmadan terleyen ellerini elbisesinin eteğine silerek çıktı arabadan. İçeri girip danışmaya kocasının ofis katını sordu.

Asansöre bindiğinde hafif korku kapladı yüreğini. Dar alan fobisi vardı ve yanında kimse yoktu. Düşünmemeye çalışarak 24. kata vardı. Kapı açılır açılmaz kendini dışarı attı. Yönetici katına geldiğine emin olup tabelada kocasının ismi yazan kapının yanında oturan genç bir kıza yaklaştı. Kız karşısındaki bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Onu fark etmemişti bile.

Dikkatini çekmek için hafif öksürdü. Nihayet ona baktığında gülümseyip:

"Günaydın." dedi. Kız da aynı sıcaklıkta gülümseyerek:

"Günaydın." dedi.

"Nesi pahalı? Ben ona para bile vermedim küçük. Kendim yaptım." Bu kadın bir gün onun sonu olacaktı kesin.

"Olsun ben alamam." diretmekte kararlıydı.

"Neden?" Adam da anlamamakta kararlıydı.

"Çünkü sen benim hiçbir şeyim değilsin." dediğinde karşısındaki dağ gibi adamın salise salise yıkılışını izledi, içi parçalanarak. Onu kendinden uzak tutmanın en iyi yolu buydu. Siyah gözlerini bulut kapladı, kaşları çatıldı. Ağzı kapanıp açıldı; ama tek kelime çıkmadı. Elini nereye koyacağını bilemeden havaya kaldırdı.

Feriha bir an her şeyi boş verip ona sarılmak istedi; ama yapmadı. Acı çektiğini gördüğü adamı, odada yalnız bırakarak koşarak çıktı. Kapıyı kapattığında can acısıyla kükreyişini ve bir şeylerin kırılma sesini duydu. Gözlerini kapatıp yaşların süzülmesine izin verdi, daha fazla orada durmayarak asansöre doğru yürüdü.

Şirketten çıktığında kocasından farkı yoktu; ama yapmak zorundaydı. Ona ve kendisine ümit vermemeliydi. Barlas resmî olarak başkasına aitti. Melek onun herkesin bildiği karısıydı. O ise ülke yasalarına göre gayrimeşru olarak bebeğini taşıyan sıradan bir kadın.

Arabaya bindiğinde Elgün yanına oturan, dağılmış kadına baktı:

"Ne oldu?" diye sordu merakla.

Feriha gözyaşlarını silip:

"Hiçbir şey Elgün... Lütfen konuşmak istemiyorum. Beni buradan götür." dedi.

Elgün, kafasını sallayıp arabayı çalıştırdı. Son kez yanında ağlamaktan gözleri kızarmış kadına bakıp gaza bastı.

Barlas karısının masaya bıraktığı yüzüğü alıp avucunun arasına hapsetti. İçini acıtan cümleler aklında neon lambalarla bezenmiş bir tabela hâlinde belirince dudaklarından kaçan acı dolu kükreyişe engel olamadan masayı devirdi.

Leman korkudan odaya yaklaşmadı bile. İçeri girerse patronunun sinirinden nasibini alacağını biliyordu.

Barlas yere devrilen masaya bakıp umursamaz bir şekilde yanından geçti. Cam duvara doğru yürüyüp alnını yasladı. Avucunu açıp yüzüğe baktı:

"Canımı yakıyorsun küçük." alnını cama vurmaya başladı: "Kalbimi kırıyorsun. Paramparça ediyorsun." Ama vazgeçmeyecekti. Kalbini çalan kadından uzak durmaya hiç niyeti yoktu.

Kapı çaldığında, 'Gir' dedi sinirle. Leman, içeri girip ürkek bakışlarla odayı süzdü. Elini ağzına kapatıp iç çekişini engelledi.

"Ne istiyorsun Leman?" diye sordu ruhsuz bir sesle.

"Takılarını üreteceğimiz dönem dizisinin yetkili ekibiyle toplantınız vardı. Onu hatırlatmak istedim efendim." dedi.

"Anladım." üzerini düzeltip yüzüğü cebine attı. "Buraları temizlet." emrini verip çıktı odasından. Toplantı odasına girip içeridekileri selamladı.

Toplantı sonuna yakın Leman içeri girdi. Merakla kendisine bakan gözleri es geçerek patronuna yaklaştı. Kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Barlas kafasını sallayıp kapattığı telefonunu açtı ve gelen multimedya mesajına

"Ben, Barlas Bey'le görüşecektim." dediğinde:

"Barlas Bey toplantıda..." diye cevap verip karşıdaki koltuğu gösterdi: "Buyrun oturun, bitmek üzere şimdi çıkar." dedi.

Kafasını sallayıp kızın gösterdiği yere oturdu.

"Bir şey içer misiniz?" sorusunu duyunca etrafı incelemeyi kesip kıza baktı.

"Hayır, teşekkür ederim." dedi.

On beş dakika sonra asansör açıldığında Barlas Karaman olanca yakışıklılığı ile dışarı çıktı. Üzerine giydiği gri takım elbisesi beyaz gömleği baştan çıkartıcı gözüküyordu. Odasına yaklaştıkça, yüzünü daha dikkatli incelediğinde çok yorgun olduğunu fark etmişti. Özenli hâli bile zayıflığını, gözlerinden akan yoğun yorgunluğunu gizlemeyi yememişti.

Yakınlaştığında ayağa kalktı. Kendisini görmesini bekledi. Nitekim Barlas beklediğini gecikmeden ona verdi.

Ofisinin önünde karısını fark edince şaşkınlıkla baktı ona:

"Feriha?" diye sordu emin olmak istermiş gibi. Hayal olabilirdi, sonuçta delirtmişti kadın onu.

"Müsaitsen konuşabilir miyiz?" diye sordu bakışlarını kaçırarak.

Barlas, gülümsedi kapıyı açıp içeri geçmesi için kenara çekildi. Feriha içeri girdikten sonra sekreterine dönüp:

"Leman telefon filan bağlama." diye emir verip içeri girdi.

Kapıyı kapatıp ayakta kendisini bekleyen karısının yanına vardı. Sarılıp sarılmamak arasında gidip geldi-

yordu. Daha dün kollarında uyumasına rağmen fazlasıyla özlemişti. Etrafa yaydığı buram buram yasemin kokusunu almak ve ona dokunamamak ızdıraptı başlatan aşağı.

Dün gece aşkını kabullenmiş olması yüreğini hafifletse de içini tenine dokunma isteğiyle dolduruyordu. Tek isteği, karşısındaki küçük kadına sarılmak ve hiç bırakmamaktı.

Gülümseyerek yüzüne bakan adamı can evinden vuran cümleyi kurmuştu genç kadın:

"Ben bunu geri vermeye geldim." yüzüğü çıkarıp masaya bıraktı.

Genç adam şimşek vurmuş gibi kalarak bir yüzüğe, bir karısına baktı. Nefesi hızlanan; ama başka tepki vermeyen adama baktı kadın. Korkmaya başlamıştı. Bir şey mi olmuştu?

"Barlas!" ismini zikrettiğinde adam bakışlarını yüzükten alıp ağır ağır karısına çevirdi. Konuşmuyordu. Kadın gittikçe endişeleniyordu. Yanına yaklaşıp koluna dokundu: "Konuş!" dedi çaresizce. İnme inmişti adama sanki.

Barlas yıkılan hayallerinin enkazı altında eziliyordu. Ağzı kırık camla dolmuş gibi konuşamıyordu. Siyah gözlerini yeşil cennetine kilitleyip sadece bakıyordu.

"Bir şey söyle lütfen korkuyorum artık."

"Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?" Cam parçalarını yutup boğazını kanatmalarını umursamadan konuşmuştu nihayet.

Kadın kafasını iki yana salladı:

"Hayır etmiyorum. Sadece bu ... Bu çok pahalı alamam." dedi yüzüğü göstererek.

baktı. Gördüğü fotolarla gözleri yuvalarından fırlarken toplantı odasını hızla terk etti.

Elgün, nefes nefese çalınan, daha doğrusu kırılırcasına yumruklanan kapıyı açtı. Karşısında en son görmek isteyeceği kişi kızgın boğa gibi burnundan soluyan, çok sinirli, bir adet Barlas Karaman vardı.

Barlas karşısında yarı çıplak, saçı başı dağınık duran adamı görünce içinde etrafı yakıp yıkmaya hazırlanan öfkeye yenisi eklendi:

"Nereye kayboldun sen?" içini titreten sesin sahibine baktığında dünya başına yıkıldı genç adamın. Üzerinde bornoz, elindeki havluyla saçlarını kuruluyordu. Kafasını kaldırıp kapıya baktığında kararmış gözleri fark etmesi gecikmemişti. Kendisine bakan kadın karısıydı. Dudaklarından dökülen isme engel olamamıştı:

"Barlas..." işte şimdi dünya dönmeyi bırakmıştı.

Genç adam yanlış görmediğini anlamak için bakışlarını tekrar tekrar dolaştırdı karısının üzerinde. Karşısında bornozla duran kadın, dün gece yana yakıla aşkını itiraf ettiği kadın olamazdı. Başkasına gidecek kadar nefret ediyordu kendinden demek. Yutkundu sertçe. İstenmemek böyle bir şeydi. Küçük karısını şimdi daha iyi anlıyordu. İçinde bir şeylerin kırılma sesini duydu. Kalbi parampar-ça oluyordu. Kırık parçalar içine batıp canını acıtırken bu durumun rüya olmasını diledi; ama ne yazık ki her şey gerçekti ve hâlâ canı yanıyordu.

Feriha, karşısındaki adamın durumu yanlış anlayacağını düşünerek hemen konuşmaya karar verdi. Gazete

haberi çıktığında ettiği lafların daha ağırını söyleyebilirdi. Bu sefer kaldıramazdı:

"Barlas ben..." dediğinde Barlas elini havaya kaldırıp susmasını sağladı:

"Tek kelime etme. Sıranı bekle küçük hanım." dedi sakin sesle.

Genç kadın yutkundu. Kocasının sakin sesi onu korkutuyordu. Kesin kıyamet kopacaktı birazdan. Alt dudağını dişledi tedirginlikle. 'İnşallah öldürmez adamı' diye geçirdi içinden.

Barlas bakışlarını karısının dişlediği dudağından ayırmayarak:

"Üzerine bir şey giy Elgün." dedi.

Elgün bir şey demeden içeri girerken genç adam gün geçtikçe kızmak dahi istemediği kadının kendini nasıl değiştirdiğini düşünüyordu. Bu durumda bile onu sertleştirmeyi başarıyordu. O dudakları dişlemek, parçalamak vardı şimdi. İçindeki hayvana küfür edip sinirle kafasını iki yana salladı. Ondan makul açıklama almadan yumuşamak yoktu. Evet, onu dinleyecekti. Geçen seferki gibi dinlemeden yargılamayacaktı.

Feriha donuk bir şekilde kendisini izleyen adama bakamıyordu. Gözlerinde yine o nefreti, uzaklığı görmek istemiyordu. İçi acırdı yoksa.

Feriha başı önüne eğik şekilde kendisi bile zor duyacağı sesle:

"Beni dinleyeceksin değil mi?" diye sordu.

Barlas karşısında küçük kedi gibi ilgi bekleyen karısına gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Boğazını

temizleyip:

"Evet dinleyeceğim ve umarım geçerli bir nedeni var dır bu durumun, yoksa çok kötü cezalandırılacaksın küçük." dedi sesini ifadesiz tutarak.

Genç kadın hızla kafasını kaldırıp kocasına baktı. Yeşilleri merakla parlıyordu:

"Ne cezası?" diye sordu.

"Cezayı aldığında görürsün."

Elgün geri geldiğinde konuşma bitmişti. Barlas sakince onun yakasına yapışıp dışarı sürüklediğinde Feriha hareketlendi. Bunu fark eden kocası:

"Olduğun yerde kal küçük. Tek adım dahi atarsan boynunu kırarım bu şerefsizin." diye hırladı sinirle.

Feriha elini ağzına kapattı korkuyla. Donmuş gibi yerinde kalırken kapı sertçe kapandı yüzüne. Heyecanla elini ıslak saçlarına geçirdi. Yolma isteği ile dolup taşıyordu. Dışarıda neler olduğunu deli gibi merak ediyordu; ama kocasının tehdidinde ne kadar ciddi olduğunu biliyordu. Elgün'ü riske atamazdı. Şimdi en azından dayakla kurtulacaktı. Ölümüne sebep olamazdı.

Barlas dışarı çıkar çıkmaz Elgün'ü duvara yaslayıp dirseğini boğazına dayadı. Sertçe bastırıp nefes almasını engelliyordu.

"Sana karımdan uzak dur demiştim Elgün." diye hırladı dişlerinin arasından.

Elgün, nefessiz kaldığından kıpkırmızı olmuştu. Konuşamıyordu. Barlas devam etti:

"O yüzden şimdi başına gelecekleri hak ettin." Geri çekilip yumruğu geçirdi suratına. Yere düşen Elgün kanayan dudağını silip sırıttı. Ayağa kalkıp kendini kararmış gözlerle izleyen adama baktı. Yüzündeki sırıtış sinir bozucuydu. Barlas:

"Ne sırıtıyorsun lan?" diye bağırdı. Dayanamayarak bir tane daha geçirdi aynı yere.

Elgün sırıtmayı kesmemişti. Düştüğü yerden duvara tutunarak kalktı ve kahverengi gözlerini karşısındaki adama dikti:

"Barlas Karaman istemediği küçük karısını kıskanıyor mu?" diye sordu. Adam resmen Barlas'a 'beni öldür' diye yalvarıyordu.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordu delirmiş adama bakıp.

"Âşıksın hadi itiraf et Barlascığım!" Genç adam sinirle karşısındaki pişkin adama kafayı gömdü.

Yere düşen Elgün, kırılan burnunu tuttu. Sırtüstü yatıp elini yüzüne kapattı:

"Kahretsin bu çok acıttı dostum." Bu yolla ona itiraf ettiremeyeceğini ve böyle giderse son durağının morg olacağını anlayan Elgün başka taktiğe geçti: "Biliyor musun? Bence ben Feriha'yı senden daha çok mutlu ederim." Yerden kaldırılıp duvara çarpıldığında duyduğu cümle ile taktiğinin işe yaradığını anlamıştı.

"Ben âşık olduğum kadını mutlu ederim sen dert etme koçum." dedi.

"Barlas lütfen..." kolundaki küçük ele baktı. Bedeni hemen tepki veriyordu küçük dokunuşlarına. Hemen yumuşuyordu. "Yemin ederim yanlış bir şey yapmadık." geri çekilip bornozun kuşağını açtı. Barlas gözlerini son raddeye kadar açtı. Ne yapıyordu bu kadın? Sokağın or-

tasında soyunmak da ne demekti?

Elgün'ü bırakıp karısına döndü tamamen.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdığında Feriha korkuda kuşağı çözüp bornozu üzerinden attı. Gördüğü şeyle ağzı açılan genç adam gözlerini bir aç kez kırpıştırdı.

Birkaç saat önce ofisine gelirken giydiği mavi elbise üzerindeydi hâlâ. Peki, neden bornoz giymişti bu kadın?

"Önce Elgün'ü hastaneye götürelim sonra anlatayım." Barlas sinirle saçlarını çekiştirdi.

"Sana ne ondan?" dediğinde genç kadın yanına vardı. Koluna dokundu. Hemen çözülen adam kendine lanet etti.

"Lütfen..." dedi şirin şirin. "Durumu çok kötü görmüyor musun? Hulk gibi ezmişsin adamı." gülümsedi kocası.

"Hulk?"

"Evet, çok kötü oluyorsun sinirli olduğunda." eli kolunda aşağı yukarı hareket ediyordu ve bu adamın dengesini bozuyordu. Gözlerini kapattı genç adam. Açtığında:

"Sen geç içeri hava soğuk saçların ıslak hastalanırsın. Ben şunun icabına bakayım." dedi Elgün'ü göstererek.

"Tamam." deyip eve girdi.

Barlas, Elgün'e döndü. Kolundan tutup kaldırdı ve yoldan geçen bir taksiyi durdurdu. Kapıyı açıp arka koltuğa oturmasına yardım etti. Kapıyı kapatacağı sırada Elgün'ün sesini duydu:

"Barlas..." kanayan burnuna aldırmadan konuşuyordu: "Ben başkasının kadınına bakacak kadar şerefsiz değilim. Hele o kadın bir bebek taşıyorsa ancak benim kardeşim olabilir." dediğinde genç adam kaşlarını çattı.

"Neden bana hemen söylemedin öyle olduğunu? Şimdi bu durumda olmazdın." dedi dağılmış hâlini göstererek.

Elgün güldü; ama canı acıyınca inleme döküldü dudaklarından:

"Sana âşık olduğunu söyletmek içindi hepsi kardeşim." dedi.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye arabaya eğildi. Elgün güldü daha doğrusu gülmeye çalıştı. Kasları oynattığı an yarası yüzünden acıyla inledi.

"Cengiz Varol'un selamı var kardeşim." dedi ve taksiye gidelim işareti yaptı. Araba uzaklaşırken arkasından baktı gözlerini kısarak.

Şimdi anlamıştı. Tabii ya Elgün Bedirov, 'Elmanoğlu Mimarlık Şirketi'nin sahibi; eniştesi Cengiz'in çalıştığı mimarlık şirketi...

"Ulan Cengiz, ulan Cengiz!" diye söylendi gülümseyerek. On iki sene önce onun yaptığının aynısını yapmıştı Cengiz'e. Berra'yı sevdiğini itiraf ettirip ablasının üzülmesini engellemek adına yurtdışından yeni gelmiş ve Cengiz'in, Berra'nın kuzeni olduğunu bilmediği Macit ile anlaşarak onu delirtmiş ve aşkını itiraf ettirmişlerdi.

Eve girdiğinde salonun ortasında volta atan karısını görünce ifadesiz bir hâle büründü. Feriha onu görür görmez yanına geldi:

"Dinlemek ister misin?" diye sordu çocuksu edayla.

"Evet..." dediğinde karısı onu kolundan tutup koltu-

"Utanınca kızarmana bayılıyorum küçük." dedi boğuk bir sesle.

Feriha daha da kızararak yüzünü kocasının boynuna gömdü:

"Beni utandırmaktan zevk mi alıyorsun?" diye sordu hâlâ yüzü boynuna gömülüyken. Dudakları, nefesi genç adamın boynuna temas ediyor ve onu zor durumda bırakıyordu. Bu kadına dayanmak gün geçtikçe zorlaşıyordu.

Sabrının son damlalarını kullanıyordu Barlas Karaman. Belindeki elini yavaş yavaş aşağı kalçalarına indirip okşadı:

"Başka şeyden zevk alamayınca." diye imalı imalı konuşarak karısının kalçasını sıktı zevkle.

Bedenini ateşe veren cümleden sonra yerin dibine geçen kadın sahte sinirle kocasının omzuna cılız bir yumruk geçirdi.

"Pis..." diye mırıldandı.

Barlas ani hareketle karısını koltukta altına aldı. Feriha çığlık atıp boynuna sarıldı korkuyla.

"Kocaya pis denmez küçük hanım." deyip boynuna eğildi. Küçük küçük öpücükler koyarak genç kadını deli ediyordu. Yasemin kokusu zor olan durumunu daha da zorlaştırıyordu. "Bu kadar yakın olup dokunamamak ahh çok kötü!" veryansın etmişti boynundan gerdanına inerken.

Feriha gece gibi saçları çekiştirdi:

"Barlas..." inlemişti.

Kocasını o da istiyordu artık; ama ilk tecrübesi çok korkunç geçtiği için cesaret edemiyordu devamını getirmeye. Barlas karısının üstünden kalkıp ayaklandı. Anlıyordu onu. Kendini suçluyordu tabii. 'Hayvansın Barlas hayvan' diye geçirdi içinden.

Kendini toparlayıp karısına elini uzattı:

"Hadi gidip şu kalan boyayı da çıkaralım saçlarından mavi civciv." deyip göz kırptı.

Elini kocasının eline bırakıp kalkarken:

"Yaa sen de mi?" diye söylendi tatlı tatlı.

Arabanın içi sessizdi. Genç kadın sıkılmaya başlamıştı. Yolu izlemeyi bırakıp kocasına döndü:

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu kaçıncı kez.

"Sakin bir yere gidiyoruz küçük." her sorduğunda bu gibi kaçamak cevaplar verip karısını delirtmişti yol boyu.

Genç kadın ofladı. Kollarını göğsünde birleştirdi sinirle. Barlas yan gözle baktı karısına. Sıkıntılı hâli bile tatlı geliyordu ona. Belki de çok sevdiğindendi. Âşık olduğu kadının her hâli etkiliyordu onu.

Araba durduğunda Feriha kocasına döndü. Bir marketin önünde durmuşlardı. Barlas arabayı kapatıp karısına döndü:

"Hadi in de bir şeyler alalım." dedi.

"Tamam..."

Barlas arabadan inip karısının kapısını açtı. Elinden tutup inmesine yardımcı oldu. Feriha indikten sonra onun elini çekeceğini düşünürken daha da sıkıp kendine çekti ve birlikte yürüdüler. Şaşkın bir şekilde ellerine baktı. İtiraf etmese de hoşuna gitmişti elini tutması. Marketin

ğa oturttu. Kendisi de önünde durdu. Sınıfta ders anlatı-
yormuş gibi başladı anlatmaya:

"Şimdi ben senin yanına gelmiştim ya..." dedi. Adam
kafasını salladı. "Oraya Elgün'le gelmiştim, yani aslında
biz bir müşterisinin evini dekore edecektik; yani bana
ödev gibi bir şey vermişti. Ben sana gelip sonra gide-
cektim; ama gidemedim." dedi kocasının o üzgün hâlini
hatırlayınca gözleri doldu. Barlas yüzünü buruşturdu.
Elini devam et der gibi salladı. "Moralim çok bozuktu.
Elgün de o eve değil buraya getirdi beni. Beni eğlendir-
mek için de, 'hadi dış cepheyi boyama yarışı yapalım'
dedi. Ben de razı oldum." Barlas içinden şükrediyordu
hemen gitmediği için. "Arka duvarı o; ön duvarı ben bo-
yadım, tabii o kazandı. Beni çağırdı ben de bakmaya git-
tim. Kendini överken kollarını iki yana açtı ve elindeki
fırçayı unuttu tabii salak." mızmızlanmıştı küçük çocuk
gibi. Bu hâli genç adama o kadar tatlı gelmişti ki her şeyi
boş verip sarılmak istemişti bir an. "Duvarı boyadığı yet-
miyormuş gibi bir de saçımı boyadı pis." saçında kalan
boyayı kocasına gösterdi: "Sonra benimle dalga geçti
mavi civciv diye." dudaklarını büzdü: "Ben de yıkamak
için banyoya girdim ve üstüm batmasın diye de bornoz
zu giydim. Yani inan bana biz kötü bir şey yapmadık.
Sen geldiğinde onu, saçıma bakması için çağırıyordum;
ama o hödük televizyonda tenis maçı yapıyordu. Tam
bir ağabey gibi gıcıklık yaptı bana." dedi ve sustu. Koca-
sının bir şey demesini bekledi.

Barlas, derin nefes alıp arkasına yaslanıp dizine vurdu.
Feriha gelip önünde durdu. Barlas belinden tutup kuca-
ğına çekti karısını. Genç kadın ata biner gibi oturdu ko-
casının kucağında. Barlas kendisine gece karası gözlerini
kısarak bakıyordu.

"Beni çok üzdün güzelim." dedi. O anları hatırlamak
bile kalbini sızlatıyordu. Feriha parmaklarını yumuşak
dokunulası saçlarına geçirdi kocasının.

"Sen de beni üzmüştün ödeştik işte." dedi muzip bir
sesle. Barlas güldü:

"Haklısın. Aslında daha kötü muameleyi hak ediyo-
rum." Kollarını beline dolayıp başını karısının göğsüne
yasladı.

Feriha saçlarını okşayarak yüzüne dokundu elinin ter-
si ile. Yaptığı hareketle içine huzur doldurmuştu kocası-
nın.

"Benimle gel." dediğinde genç kadına şaşkınlıkla ada-
mı kendisinden ayırıp yüzüne baktı.

"Nereye?" diye sordu merakla.

"Hani ben iddiayı kazanmıştım ya..." dediğinde kadın
kafasını salladı. "Benimle gelmeni istiyorum karşılığında.
Benim seçtiğim yerde, benim istediğim kadar kalacağız."
dedi.

"İkimiz mi?" diye sordu aptal aptal. Barlas güldü.

Adamın gülüşü kır çiçekleri gibi güzel kokuyordu...

Genç kadın yıllarca izleyebileceğini düşündü bu muh-
teşem gülüşü. Hele o sağ yanağındaki gamze baştan aşağı
delilik sebebiydi.

"Evet. Sadece sen ve ben..." dedi yanağını okşayarak.

"Tamam gidelim:"

Barlas deminden beri yapmak istediği şeyi yapıp baş-
tan çıkartıcı dudaklara kapandı tutkuyla. Zor da olsa ay-
rıldı karısının dudaklarından. Alnını alnına yaslayarak
kızaran yanaklarını okşadı gülümseyerek.

biraz ilerisinde durdukları için birkaç metre yürüdüler markete kadar. Marketin önünde market arabası alan genç adam karısına:

"Canın ne çekerse çekinme al. Tamam mı güzelim?" dedi.

Genç kadın kafasını salladı:

"Tamam."

İçeri girdikten sonra mutfak için gereken ne varsa almışlardı. Feriha kocasına bakmadan:

"Şey ben beyaz çikolatalı dondurma alacağım." dedi.

Barlas gülümsedi:

"İstediğini alabileceğini söylemiştim küçük." dedi kadifemsi sesi ile. Böylesine güzel ses karşısında kendi dondurma gibi erimeden hemen gitmeliydi buradan.

O yüzden aşağı yukarı kafasını sallayıp dondurma reyonuna gitti. Dondurmalara bakarken arkadan biri seslendi:

Feriha?" sesin sahibine döndü.

Karşısında liseden sınıf arkadaşı Giray vardı. Şaşırmıştı. Şaşkınlığını üzerinden atıp gülümsedi:

"Giray... Nasılsın?" diye sordu gayet mesafeli bir sesle. Bugün yaşadıkları ders olmuştu. Kocasını ikinci kez kızdırmak istemiyordu çünkü.

Yanına yaklaşan genç adama baktı. Hiç değişmemişti bir sene içinde.

"İyiyim. Sen nasılsın?" Karşısındaki kadını rahatsız etmeyecek şekilde baştan aşağıya inceledi: "Kilo almışsın Feriha." karnını gösterdi. Hep zayıf olduğu için Giray'ın dikkatini ilk o çekmişti.

Genç kadın gülümsedi. Evet, hiç rahatsız olmayacak kadar güzel kilo almıştı. Bebeğini taşıyordu.

"Evet, nihayet aldım."

"Yakışmış. Buralarda mı oturuyorsun?"

"Yok, bir arkadaşıma geldim." diye küçük bir yalan söylemişti. İçinden kızarmamak için dualar ediyordu. Yalan söylemek hiç iyi bir şey değildi ki zaten Feriha yalan söylemeyi beceremezdi; fakat şimdi uzun zamandır görmediği sınıf arkadaşına ben çocuğu olmayan evli bir adama çocuk doğurmak için ikinci eş olarak gittim diyemezdi.

Onlar konuşurken yanlarına çok güzel bir kız geldi. Giray kıza derin aşkla bakarak elini uzattı:

"Bebeğim, gelsene." diye kızı kendine çekti. Feriha'yı gösterip: "Sınıftan arkadaşım Feriha. Feriha bu da hayatımın aşkı Nazlı." deyip iki kadını tanıştırdı.

Giraylar gittikten sonra istediği dondurmayı alıp kocasını aramaya başladı Feriha. Bulduğunda birlikte aldıklarının parasını ödeyip çıktılar.

Araba İstanbul'un nezih ve eski bir mahallesinde durduğunda genç kadın şaşırmıştı.

Karısının şaşırdığını gördüğünde hafif tebessüm etti genç adam.

"Bazen canım sıkıldığında, yalnız kalmak istediğimde buraya gelirim. Kafamı dinler her şeyden, herkesten uzak birkaç gün geçiririm." deyip arabadan inmesi için işaret yaptı.

İki katlı küçük evin önünde durmuşlardı. Evin balkonu çeşitli sarmaşıklar ve çiçeklerle süslüydü. Görüntüsü bile içini rahatlatmıştı. Sevinçle kocasına döndü:

"Burası çok güzel." dediğinde Barlas, kafasını sallayarak onu onayladı.

"Sıradan hayatıma şahit olan ilk insansın güzelim." anahtarı çıkarıp kapıyı açtıktan sonra kenara çekildi. Feriha içeri girdikten sonra hayretle açılan ağzını zorla kapattı. Çok şirin ve tam bir aile yuvasıydı. İçinden, 'keşke hep burada olsak' diye geçirdi. Bebeğini bu evde, kocası ile birlikte büyütmeyi o kadar istemişti ki iç geçirerek evi dolaşmaya başladı. İlk katta mutfak, salon ve lavabo vardı. Yukarı katta neler vardı merak ediyordu.

Barlas karısının hayran hayran evi izlemesine gülümsedi. Onu izlemeyi kesip bagajdaki torbaları mutfağa taşımaya başladı.

"Ben de yardım edeyim." dedi; ama Barlas ona öyle baktı ki korkudan yerine sindi.

"Sana bunları taşıtacağımı düşünmüyorsun herhâlde küçük." dedi elindeki büyük torbaları göstererek.

"Ben sadece yardım etmek istemiştim." dedi dudaklarını büzerek. Barlas gülümsedi:

"Düşünmen yeterli bebeğim. Şimdi sen yukarı çıkıyorsun yatak odasına giriyorsun ve üstünü değişiyorsun." Merdivenleri işaret etmişti.

"İyi de benim yanımda kıyafetim yok ki." hiçbir şey almamıştı yanına.

"Seni buraya daha o gün getirecektim." dedi Barlas. derin nefes alıp. Kötü anılar zihnine dolunca nefes alması zorlaşıyordu. "O yüzden senin için burada giyeceğin şey-

ler almıştım. Git onlardan giy. İstersen duş da al. Banyo yukarıda koridorun sonunda..." dedi.

Feriha, kocasına buruk bir gülümseme sunup arkasını döndü ve merdivenlerden çıkmaya başladı. İkinci kata geldiğinde karşısına üç tane oda çıktı. Birinin kapısını açtığında yatak odasının burası olduğuna kanaat getirmişti; çünkü yatağın üstünde alışveriş poşetleri ve kadın kıyafetleri vardı. İlk denemede bulduğuna sevinip içeri girdi ve kıyafetlere baktı. Duş almadı zaten kaç saattir banyoda o mavi boyayı çıkarmak için uğraşmıştı. Bugünlük banyo kotasını doldurduğunu düşünüyordu. Üzerindeki elbiseden kurtulup poşetleri açtı, bol bir tişört ve tayt aldı. Bunlar şimdilik idare ederdi. Saçlarını tarayıp atkuyruğu yaptı. Hazırdı. Şimdi odayı inceleyebilirdi. Çok da büyük olmayan oda fazlasıyla rahattı. Bir tane dolap orta büyüklükte yatak, komodinler, aynalı şifonyer vardı. Her yer tertemizdi. Belli ki yeni temizlenmişti. Bir de balkon vardı odada, çiçeklerle süslü olan balkon. En çok o balkonu sevmişti. Burada kaldıkları müddetçe sık sık çıkabilirdi balkona. Nefes almaya ihtiyacı vardı. Her şeyden uzaklaşmaya ve unutmaya...

Şimdilik balkon sefasını bir kenara bırakıp yatağa yattı. Gözleri hemen kapanmıştı. Fazlasıyla yorulmuş olmalıydı ki hemen uyuyakalmıştı. Gözlerini açtığında güneş yerini, geceye bırakıyordu. Turuncu ışıklar odada dans ederken yerinde doğruldu. Üzeri örtülüydü. Kocası örtmüş olmalıydı. Gözlerini ovuşturup etrafa baktı, yoktu. Aşağıda olduğunu düşünerek yataktan kalktı ve aşağı indi. Işıklar açıktı ve mutfaktan güzel kokular geliyordu. Derin soluk alıp mutfağa doğru yürüdü. Kapıya vardığında üzerinde soluk yeşil renk tişört ve düşük bel kotla mankenlere taş çıkartacak kadar düzgün fiziği ile baş

döndüren adamı izlemeye başladı. Salata yapıyordu. Hareket ettikçe tişörtten belli olan kasları geriliyor ve seyirlik bir manzara sunuyordu izleyen kişiye.

Bakışlarını kocasının nefis vücudundan alıp mutfakta dolaştırdı. Küçük masa akşam yemeği için donatılmıştı. Acıktığı için ağzı sulanmıştı yemekleri gördüğünde. Fırında baharatlı tavuk ve patates kızartması yapmıştı.

"Çok mu acıktın küçüğüm?" davudi sesi kulaklarını okşadığında dönüp kocasına baktı. Nasıl hissetmişti ki geldiğini?

"Evet..." dediğinde kocası ona doğru dönmüştü. Yüzünde batan güneşi kıskandıracak kadar sıcak bir gülümseme vardı. Gamzesine takıldı bakışları bir an. Orayı öpme ve dokunma isteği ile dolup taşıyordu. Düşüncelerin yüzünden kendine hayalî bir tokat attı sinirle.

'O senin değil hayaller kurma!'

Salatayı masaya bırakıp ellerini yıkadı ve karısının tam karşısında durdu. Mutfağa yaklaştığı an yasemin kokusu mutfağı işgal etmişti. Tüm güzel yemek kokusunu bastırıp ciğerlerine dolan koku, aklını başından alıyordu. Bu kadına deli divane âşıktı. Geldiğini bildiği hâlde arkasına dönmemişti. Masaya baktığını biliyordu.

Feriha karşısında olanca yakışıklılığı ile duran adama baktı bir süre:

"Bunları sen mi yaptın?" diye sordu merakla. Bakışları o kadar yoğundu ki adamın. Başka anlamlar çıkarmak mümkündü, mesela aşk gibi; ama o kendisine âşık değildi ki Melek'e âşıktı. Peki, bu düşünce neden canını acıtmıştı. En başından biliyordu oysa ki karısına âşık olduğunu. Sıkışan kalbine anlam veremiyordu. O düşünceleri ile

cebelleşirken Barlas, onu çoktan kollarına almış saçlarını koklayarak öpmüştü.

"Evet, güzelim ben yaptım." dedi saçlarının arasında.

"Yemek yapmayı biliyor muydun sen?" kendini kaptırmak istemiyordu; ama çoktan kapılmıştı bedenine yaslanan sert bedenin sahibine.

"Evet, Fransa'dayken okul yıllarımı yalnız geçirdim. Yalnız kalınca mecbur öğreniyorsun kendin için bir şeyler yapmayı." saçları ile oynuyor ve konuşurken arada öpüyordu.

"Anladım." kolları ondan bağımsız kocasının beline dolanmıştı. Yanağını göğsüne yaslamış bedeninden yayılan ısı ve muazzam koku, yeni uyanmasına rağmen kendisini mayıştırıyordu.

"İnan bana seninle yıllarca böyle kalabilirim; ama bizim doyurmamız gereken bir bebeğimiz var. O yüzden yemeğe küçük hanım." otoriter sesine hemen itaat etmişti genç kadın.

Barlas kollarındaki küçük meleği bırakmak istemese de yemek yemeleri lazımdı. Mecbur bırakmıştı. Masaya geçip oturduklarında, önce çorba servis etti Feriha.

Çorbaları kâselere koyarken şaşkınlıkla:

"Çorbayı da mı sen yaptın?" diye sorduğunda Barlas güldü:

"O kadar da usta aşçı değilim küçük. Çorba hazır paket çorbaydı. Ben sadece sıcak su ile buluşturdum o kadar." dedi.

Feriha kafasını sallayıp yemeğini yemeye başladı. Onunla aynı evde bilinmeyen müddette yalnız kalacağı

bini almıştı biçimli sıcak dudaklarından. "Ben hep sende olacağım küçüğüm." diye son noktayı koyup kadını fe- şırtmıştı.

"Bana erkek arkadaşlarımı yasaklıyor musun?" diye sordu sesini bulduğunda Feriha. Kendini pembe bulut- ların üzerinde hissediyordu. Yumuşak ve gül kokan bu- lutların...

"Evet. Senin üzerinde sadece benim bakışlarım olacak. Benim dokunuşlarım, benim nefesimi hissedeceksin, be- nim sesimi duyacaksın." yanağını okşayıp alnını öptü.

"Sen de bana ait olacak mısın?" diye sordu masum ba- kışlarla. Sorduğu için pişman olmuştu çoktan. Kesin canı- nı acıtacak cevap gelecekti, ya da hiç gelmeyecekti.

"Benim ruhum dâhil her şeyim sana ait küçük." sesini duyduğunda düşüncelerinden sıyrılıp aval aval baktı ko- casına. Ne yani o tamamen kendisine mi aitti. Neden tarifi imkânsız bir sevinç vardı içinde?

Yeşil gözleri mutlulukla parlayan kadına sevgi dolu öpücük bahşetti genç adam:

"Hadi içeri girelim. Uykum var küçük, uyut beni." ka- dını içeri çekiştirdi. Feriha gülerek içeri girerken onları izleyen bir çift meraklı gözden habersizdi.

Odaya girdiklerinde Barlas üzerindekileri çıkardı. Do- laptan pijama altı alıp üstü çıplak bir hâlde yatağa yattı. Ellerini başının altında birleştirip sırıtarak karısının uyu- mak için gecelik arayışını izledi. Arayışı boşunaydı.

"Ne arıyorsun bebeğim?" diye sordu eğlenir ses to- nuyla.

Feriha oflayıp kocasına bakmadan:

"Ya her şey var; ama gecelik ya da pijama yok." dedi.

Barlas kıkırdadı:

"Belki gerek görmemişimdir almak için." dedi.

Genç kadın elini beline koyarak kocasına baktı gözleri kısık şekilde:

"Ne yani ben çıplak mı uyuyacağım?" diye sorduğun- da Barlas iç çekti:

"Çok güzel olurdu." dedi. Bedenini baştan aşağı aç- lıkla süzdü. Alt bölgelerinde yine hareketlenme vardı. İçindeki hayvan zincirlerini zorluyor bir an önce o küçük bedende kaybolmak istiyordu. Kısık sesle küfür savurdu kendine.

Feriha o bakışlar karşısında erirken kendine gelerek kocasının tişörtlerinden birini alıp odadan çıkmak için kapıya yürüdü.

"Nereye?" sorusunu duyunca gülümsedi. Tişörtü gös- terdi:

"Bunu giyeceğim." deyip cevap vermesine fırsat ver- meden çıktı odadan. Kapıyı kapatır kapatmaz güldü. Onu delirtmeyi sevmeye başlamıştı. Homurtusunu du- yunca kıkırdayıp diğer odaya girdi üzerini değişip tekrar yatak odasına geri geldi. Işığı kapatıp kocasının yanına uzandı. Barlas hemen küçük karısını kollarına aldı. Saçla- rını koklayarak öptü ve:

"Tatlı rüyalar küçüğüm..." dedi.

"Sana da Barlas..." onun gibi hitaplar edemiyordu. Mesela 'kocacığım' diyemiyordu.

için şimdiden pişman olmuştu. Ona alışmak istemiyordu. Sesine, kokusuna, dokunuşlarına ve kendisine böyle yoğun bakmasına alışmak istemiyordu.

Yemek bittikten sonra Feriha mutfağı topladı. Barlas salonda önemli bir konuşma yapıyordu telefonla. Mutfaktaki işini bitirdikten sonra kocasını rahatsız etmemek adına yukarı çıktı. Yatak odasına girdi. Doğruca balkon kapısına gidip açtı ve dışarı çıktı. Deniz kokusu genç kadını mest ederken küçük çiçeklere dokundu sevgiyle. Şehrin boğucu havasından büyük plazalardan uzakta çok mutlu olmuştu. Elini karnına koyup bebeğini okşadı aşkla:

"Neden kıpırdamıyorsun küçük meleğim? Ha? Dördünce ayına girdin hâlâ sessizsin." bebeğiyle konuşup onu kıpırdaması için ikna ediyordu.

"Bence bebeğimiz beni istiyor." önce sesini duydu sonra omzuna konulan şalı hissetti. Şala sarınıp:

"Teşekkür ederim." dedi.

"Eylül ayındayız güzelim. Geceleri hava serin oluyor. Böyle ince tişörtle çıkma bir daha buraya." Yok bu adama bir şeyler olmuştu kesin. Genç kadın şaşırıyordu her yaptığı şeyde. Kocasını tanıyamıyordu kesinlikle. Daha dört ay önce ölümünü dileyen adam, kendisine sarılan adam olamazdı.

Barlas, kendisine yasladığı kadının karnına koydu elini. Bebeğini hissetmek hoşuna gidiyordu. Feriha başını kocasının sağ omzuna yasladı. Gözlerini kapatıp deniz kokusuna karışmış o mükemmel kokuyu soludu. Önün-

de cennet gibi açılan boyuna kayıtsız kalamayan genç adam eğilip o muazzam kokan boynu öpmeye başladı. Birkaç saniye sonra öptüğüne pişman olmuştu. Belden aşağısı bu öpücüklerden fazlasıyla etkilenmiş canını acıtacak kadar sert hâle gelmişti. Feriha kendinden geçmiş bir şekilde kocasının saçlarını asıldı.

"Mmmm!" diye sessizce inledi.

"Seni ne kadar istediğim hakkında bir fikrin var mı küçüğüm?"diye sordu yatak sesiyle. Boğuk ve içten gelen sesi kadının kanını kaynatmıştı. Hemen şuracıkta ona ait olmak istiyordu.

Vücudunda dolanan eller aklını başından alıyor, düşünme yetisini kısıtlıyordu. Mantığı çoktan devre dışı kalmıştı. Hormonlar her yerdeydi.

Barlas dudaklarını karısının zayıf noktasına kulağının altına bastırdı ve tehlikeli sesle:

"Bu beden benim." her kıvrımını ezberlercesine dolaştırdığı ellerini kalçalarına getirdiğinde durdu. Küçük bedeni aniden sertliğine bastırdı. Feriha kısık sesle inledi. Konuşacak gücü bulamıyordu kendisinde. "Ağabeylerin dâhil bütün erkeklerle mesafeni koru küçük." diye hâlâ aynı tonda konuşuyordu. "Yoksa hepsinin sonu Elgün'ün sonu gibi olur." kadın titredi. "Sen benim karımsın. Başkasının sana bakmasını istemiyorum." dedi kesin dille.

"Sen?" diye sordu yutkunarak. O ne kadar uzağında olacaktı?

Barlas kadını kendine döndürdü. Yüzünü avuçlayıp önce dudaklarına sert; ama tutkulu bir öpücük kondurdu. "Ben burada..." dudaklarından boynuna indi: "Burada..." V yaka tişörtün açıkta bıraktığı göğüsleri de nasi-

Sabah gözlerini açtığında karısı yanında yoktu. Kaşlarını çatıp etrafa baktı. Balkonda da yoktu. Üzerindeki pikeyi atıp yataktan kalktı ve aşağı indi. Mutfaktan ses gelince rahat nefes aldı. Bir an gittiğini düşünmüştü. Mutfağa girdiğinde Feriha salatalık yiyerek masayı kuruyordu. Kendisini fark edince gülümsedi:

"Günaydın..." dedi içten bir şekilde.

"Günaydın güzelim..." yanına yaklaşıp yanağını öptü dık." dedi masaya bakarak.

"Ne zahmet ettin. Beni uyandırsaydın birlikte yapsay-

"Sana kahvaltı hazırlamak istedim." dedi tatlı sesiyle.

"Çok teşekkür ederim küçük hanım." önünde reverans yaptı bir prens gibi.

"Rica ederim efendim." Feriha da onun oyununa katılmıştı.

Kahvaltıdan sonra Barlas işe gitmek zorunda kalmıştı. Üzerini giyinip karısını öptü ve ne kadar istemese de onu yalnız bıraktı. Bir şey olursa hemen kendisini aramasını sıkı sıkı tembihlemişti.

Feriha yukarı çıkıp yeni elbiselerinden beyaz olanını giydi. Saçını ev topuzu yapıp aşağı indi. Ev'i temizlemek istedi; fakat temizlemeye gerek yoktu. O yüzden televizyon izlemeye karar verdi. Kendine çay koyup yanına bisküvi koydu ve televizyon izlemeye başladı.

Öğlene kadar kâh balkonda, kâh televizyonun karşısında, kâh da yatak odasını düzenleyerek zaman geçirmişti. Barlas arayıp gecikeceğini söylemiş, yemeğini yemesini istemişti ondan. Genç kadın menemen yaparak öğününü geçirmişti.

Şimdi koltukta oturup sıkıntıyla ofluyordu. Yapacak bir şey yoktu. Telefonunu çıkarıp oyun oynamaya başladı. Yarım saat sonra oyuna öyle dalmıştı ki kapı çalındığında yerinden sıçramıştı korkuyla. Damağını çekip telefonu kapattı ve koltuktan kalktı. Barlas geldi diye sevinerek koştu kapıya. Açtığında ise hayal kırıklığına uğramıştı, tabii yüzünü düşürmedi. Gülümseyerek ellerinde ikram tabakları ile karşısında dikilen mahalle kadınlarına baktı.

"Merhaba kızım." dedi içlerinden en yaşlısı.

"Merhaba efendim." dedi saygıyla. Kenara çekilip onları içeri buyur etti: "Buyrun lütfen." dedi.

İçeri geçen beş kadın evi incelemeye başladı hemen. Hepsi ile tanışan genç kadın biri hariç hepsini sevmişti. Adının Güler olduğunu öğrendiği kişinin bakışlarından hiç hoşlanmamıştı genç kadın, haset vardı bakışlarında; sanki kıskanıyordu kendisini.

'Saçmalama Feriha neden kıskansın seni' diye kendini azarlayıp mutfağa geçti. Komşularına güzel hizmet eden kadını hepsi sevmişti. Genç kadın bir sürü soruyla karşı karşıya kalmıştı. Hepsini büyük sabırla cevaplamış Güler'in imalı bakışlarına maruz kalmıştı.

Koyu sohbete dalmışken birden kapı açılınca herkes susmuştu. İçeri tüm heybeti ile giren adama hayretle bakan bir tek karısı değildi. Salona girince neye uğradığını şaşıran Barlas şaşkınlıkla gülümsedi:

"Hoş geldiniz." dedi.

"Hoş bulduk oğlum. Sonunda karını da gördük. Hep yalnız geliyordun buraya." Müzeyyen Hanım uzun zamandır tanıyordu genç adamı.

"Nasılsın Müzeyyen teyze?" diye gülümseyip yanına gitti ve elini öptü saygıyla.

"Sen sorduğundan beri iyiyim hayırsız," diye sitem etti yaşlı kadın.

"İş güç teyze..."

Güler dün akşam uzaktan gördüğü yakışıklıyı şimdi yakından görüyordu. Çok özlemişti onu. Sarılmamak için zor tutuyordu kendini. Barlas bir kere bile bakmamıştı kendisini hasretle izleyen kadına.

Feriha, Güler'in bakışlarından iyice rahatsız olmaya başlamıştı. İçinde bir şeyler kaynıyordu, engel olamıyordu buna. Sebebini bilmese de bu histen hiç hoşlanmamıştı.

Kıskanıyordu kocasını kendi bilmese de.

Allah'tan Barlas bakmıyordu ona.

"İzninizle..." deyip salonu terk etti genç adam.

Birkaç dakika sonra Güler, ayağa kalkıp lavabo adı ile salondan çıktı ve kimseye çaktırmadan yukarı çıktı. Yatak odasının kapısını aralayıp içeri baktığında kalbini teklete-cek görüntü ile karşı karşıya kalmıştı. Barlas sadece boxer ileydi. Dolaptan kot alıp giymeye hazırlanıyordu. Kendini tutamayarak:

"Karından korktuğun için mi bana bakmadın?" diye sordu.

Barlas şaşkınlıkla sese döndü. Gözlerini son raddeye kadar açtı:

"Güler ne işin var burada?" diye sordu sinirle. İçinden Allah'a dua ediyordu karısı onları böyle görmesin diye.

Barlas hızla elindeki kotu bacaklarından geçirdi. Dolaba bakmadan eline gelen ilk tişörtü de başından geçirip Güler'e doğru âdeta koştu. İzin veremezdi, küçük karısı onu affetmeye niyetlenmişken hiçbir şeyin bunu bozmasına izin veremezdi. Canını yakamazdı. Üç sene önce sarhoşken sadece öptüğü kadın yüzünden küçüğünü kaybedemezdi.

Güler'in kolundan tutup odadan çıkardı:

"Sen çıldırdın mı? Karım aşağıda." diye tısladı sinirle.

Güler gülümsedi:

"Biliyorum Barlas; ama ben seni çok özledim." dedi yanağına dokunmaya çalışarak. Barlas hırsla elini itti:

"Defol evimden yoksa zorla atarım." kolunu sıkarak merdivenlerin başına getirdi. "Deli gibi sevişmişiz havası yaratma boşuna. O geceyi hatırlıyorum. Sen zorla evime girmiştin. O gece sen beni öptün. O kadar." Üç sene önce Melek'in kesin olarak anne olamayacağını anladıklarında karı-koca yıkılmışlardı. Barlas karısının yıkılmış, dağılmış hâlini görmek istemediği için önce barda içmiş, sarhoş olmuş, eve gitmeyip bu eve gelmişti. Uzun zamandır kendisinden hoşlanan Güler onu fark etmiş, onunla birlikte eve girmiş, yatağa yatırmış, öpmüştü; ama daha fazlası olmamıştı; çünkü Barlas sarhoş olmasına rağmen başka kadına dokunmamıştı. Önce Güler'i kovmuş sonra koltukta sızıp kalmıştı.

Güler ağzını açacağı sırada Barlas'ın korktuğu şey olmuştu.

"Barlas..." sesindeki tını içini yakmıştı. İncinmiş tını vardı sesinde. Gözlerini kapattı. İnanmayacaktı ona. Kaybetmişti işte. İğrenç bir şeymiş gibi elini kolundan çekmiş

itmişti Güler'i. Kendisine parlak yeşillerle bakan kadına çevirmişti bakışlarını. Gözleri mi dolmuştu?

'Allah seni kahretsin Barlas!'

Kendine ettiği küfürleri kim duysa utançtan yerin dibine geçerdi.

"Güzelim?" dedi çaresiz bir sesle.

Güler eline geçen fırsatı değerlendirmek için korkmuş bir havaya bürünerek:

"Barlas Bey ne yapıyorsunuz siz evlisiniz." dedi ağlamaklı sesle.

Barlas'ın ağzı tabiri caizse büyük 'o' şeklini aldı. Bu kadın Oscarlı oyunculara taş çıkartırdı.

"Güler!" tüyleri ürperten ses tonu kısık da olsa korkudan bayılmaya yeterdi; ama Güler geri durmayacaktı.

"Şekerim, ben lavabonun yerini şaşırınca kocan bana yanaşmaya çalıştı. Ne kadar aşağıda karın var desem de dinlemedi beni." Feriha kocasına bakıyordu. Barlas, Güler'e önce şaşkınlıkla baktı, sonra kara gözleri ile öldürecek kadar nefret saçmaya başladı. Feriha bu bakışları tanıyordu.

Lafını bitiren Güler, Feriha'nın kocasına bağırmasını, sonra ağlayarak evi terk etmesini bekledi. Barlas karısına yalvaran bakışlarla bakıyor, bakışları ile âdeta, 'yalvanyorum inanma' diyordu.

"Güzelim yalan söylüyor." dedi acı çeker gibi.

Feriha onu dinlemiyordu, sanki sağır olmuştu. Yüzüne bakmadan sanki hiçbir şey olmamışçasına:

"Barlas odamıza geçer misin?" dedi. Direkt emir vermeden rica etmişti. Henüz o kadar ileri gidemezdi. Barlas

itiraz edeceği sırada ondan erken davranıp: "Lütfen geliyorum şimdi." dedi.

Barlas çaresiz başıyla onaylayıp ve son defa Güler'i baştan aşağı nefretle süzüp odaya girdi. Böyle uysal davranmazdı aslında; ama aşağıdaki kadınlara ayıp olurdu ve karısını kızdırıp kaçırmak istemiyordu.

Kocası gittikten sonra Güler şeytani planına devam ederek ağlamaya başladı. Feriha üzgün bir şekilde ona sarıldı. Kulağına eğilip:

"Güzel gösteriydi Gülerciğim; ama beni inandıramadın." dediğinde Güler kaskatı kesildi. Geri çekilip ateş saçan yeşillerle süzdü karşısındaki yüzsüz kadını. "Şimdi hemen evimi, bir daha gelmemek üzere, terk ediyorsun!" Kolunu tutup yavaşça aşağı çekiştirdi. Güler sinirle kolunu kurtarmaya çalıştı kadından. Kolunu tutan küçük kadını alt etmeyi çok iyi bilirdi de içerdeki dedikodu meraklısı kadınlara malzeme vermek istemiyordu.

"Bırak!" diye tısladı.

Kapının önünde durduklarında sertçe açtı ve kadını dışarı çıkardı.

"Defol!" diyerek kapıyı nazikçe kapatıp salona döndü. Güler'i soranlara gitti demişti sadece.

Kendinden beklemediği bir hareketti bu yaptığı. Neden yapmıştı bilmiyordu, sadece kocasının dediklerini duyduğunda gözleri kararmıştı. İçinde bir yerler alev almış canını yakmıştı.

Komşular gidince yukarı çıktı. Kocasının delirdiğini biliyordu. Kapıyı yavaşça açıp içeri girdi. Barlas yatakta oturmuş başını ellerinin arasına almıştı. Gülümseyip:

"Vallahi bazen keşke çirkin olsaymışsın diyorum." dedi kollarını göğsünde birleştirip.

Barlas hızla kafasını kaldırdı. Siyah hareleri hayretle parlıyordu.

"Anlamadım." dedi.

Feriha, kendinden nereden bulduğunu bilmediği cesaret ile:

"Yani çirkin olsaydın böyle aşüfteler başına üşüşmezdi." Ağzından çıkan argo kelimeyi kulağı duyduğunda ağzını kapattı. Şu an yer yarılsa içine giresi vardı. Kendine küfürler yağdırıyordu içinden.

Barlas keyifle gülümseyip ayağa kalktı. Karısına yaklaşıp kollarının arasına aldı. Saçlarını öpüp, pembe yanaklarını okşadı:

"Hmm, benim küçük karım kocasını mı kıskandı?" dedi. Sesinde mutluluk vardı. Kalbinde her gün büyüyen sevda, artık kalbine ağırlık ediyordu. Kollarındaki kadına söylemeliydi içindekileri. Ruhu bile kavruluyordu sevda ateşi ile.

"Şey ben..." sonunu getiremedi. Ne diyecekti ki? Kendisi de daha ne hissettiğini bilmiyordu. Yaşadığı duygunun kıskançlık olduğunu dahi akıl edemiyordu.

Barlas karısının daha fazla kıvranmasına dayanamayarak:

"Hadi aşağı inelim güzelim." dedi.

Daha fazla ısrar etmediği için kocasına içinden teşekkür ederek kafasını salladı.

Barlas çalan telefonunu aldı sehpadan. Öğle yemeğinden ve namazdan sonra film izliyorlardı karı-koca. Telefonu alıp arayan isme baktı ve cevap verdi:

"Söyle Anastasia. Bensiz yapamıyor musunuz? Tamam, bir saate ordayım." telefonu kapatıp ofladı. Küçük kadından ayrılmak gün geçtikçe zorlaşıyordu. Feriha bakışlarını ekrandan alıp kocasına yönlendirdi.

"Gidiyor musun?" diye sordu üzgün şekilde. Gitmesini istemiyordu. Hep yanında olmasını, sıcaklığı ile bedenini sarmasını istiyordu. Artık korkmaya başlamıştı hissettiklerinden. İçinde büyüyen özlem ve sürekli onu görme isteği ile baş edemiyordu.

Barlas karısının saçlarını öptü:

"Evet, güzelim mecbur gidiyorum. Mağazaların birinde sorun çıktı ve bensiz halledemiyorlar." sesinden memnuniyetsiz olduğu bariz hissediliyordu.

Genç kadın aklına gelen şeyle gülümseyip ona masum bir bakış attı:

"Ben de gelebilir miyim seninle? Evde sıkılırım." küçük kız gibi mızmızlanmıştı.

Barlas güldü:

"Tabii gelebilirsin." dediğinde kadın sevinçle yerinden kalkıp kocasının boynuna atladı. Yanağını öptü.

"Çok teşekkür ederim, hemen geliyorum." deyip yukarı çıktı. Eli yanağında kalan kocası arkasından sadece baktı gülümseyerek.

Karı-koca birlikte şirkete gitmişlerdi. Barlas sorunu hallederken Feriha şirketteki kızlarla kaynaşmış, çok iyi anlaşmıştı. Onlara kendini patronun bir akrabası olarak

tanıtmıştı. Yönetici katında çalışan kızları sevmişti, kocasının asistanı Anastasia hariç. Kadında rahatsız edici bir şey vardı. Mavi gözleri çok sinsi bakıyordu, hem de çok güzeldi. Kocasının tüm günü onunla geçirdiğini düşündükçe o yakıcı his geri geliyordu. İçini yakıp kül ediyor ağzında acı bir tat bırakıyordu.

Kahverengi, uzun saçları, buz mavisi gözleri ve düzgün fiziği ile her erkeği baştan çıkarabilecek güzellikteydi Anastasia Lebedova, tabii şirkete geliş amacı Barlas Karaman'ı baştan çıkarmak değildi.

Şirketten çıkıp yakındaki pastaneye gitmişlerdi. Barlas karısına çikolatalı pasta ısmarlamış iştahla yemesini izlemişti.

Barlas yatak başına sırtını yaslamış kitap okuyordu. Genç kadın kocasına söyleyeceği şeyi kafasında döndürüp duruyordu. 'Acaba söylersem ne tepki verir?' gibi şeyler düşünüyordu. Barlas aniden kitabı ve okuma gözlüğünü çıkarıp komodinin üzerine koydu ve yanındaki güzelliği kucağına oturttu. Aniden gelen hareket karşısında çığlık atan kadın kocasının kollarına tutunmuştu. Barlas karısının omzundaki saçları geri iterek:

"Söyle!" dedi.

Genç kadın şaşırdı:

"Nerden anladın?"

"Kitap okumam sana dikkat etmediğim anlamına gelmiyor küçüğüm. Şimdi söyle bakalım derdin nedir senin?" yanağını okşayıp gözlerine baktı şefkatle.

Genç kadın gözlerini esir alan siyah dipsiz kuyuda boğulduğunu hissetti.

"Şey ben..." deyip sustu.

"Sen ne?" diye söylemesi için teşvik ediyordu onu.

"Ben senin olmak istiyorum." söylemişti işte kurtulmuştu yükten...

Genç kadın altında kaskatı kesilmiş ve lal olmuş adama baktı bir süre. Gözlerini kısmış kafasında bir şeyler tartıyordu. Feriha cesaretinden ve sarf ettiği cümleden dolayı utançla kızarmıştı. Öyle aniden söylememeliydi biliyordu; ama pat diye söylemeseydi bir daha asla o konuyu açamazdı.

"Barlas..." diye seslendi kocasına.

Barlas nihayet kendine geldiğinde:

"Ne dedin sen?" diye sordu yanlış duymamıştı değil mi? Karısı onun olmak istiyordu.

Feriha bakışlarını kocasının üzerindeki atlete indirdi. Yüzüne bakarak ikinci kere o cümleyi söyleyemeyecekti.

"Karın olmak istiyorum." dedi kısık sesle.

"Gözlerime bak güzelim." çenesini tutup gözlerine bakmasını sağladı. Âşık olduğu kadının gözlerinde bolca heyecan vardı.

"Nereden çıktı bu durup dururken?" diye sordu. Bu aniden alınacak bir karar değildi çünkü.

Feriha bir şey söylemedi. Ne diyebilirdi ki? Kendisi de bilmiyordu neden öyle bir şey istediğini. Sadece kaç gündür birlikte olduğu adama tamamen ait olmak istiyordu. Ona, istemese de alışmıştı. Mutlu olmak ve mutlu etmek istiyordu.

"Seni mutlu etmek istiyorum sadece." dediğinde Barlas gülümsedi.

"Ben zaten mutluyum küçük." dedi.

"Ama, ama senin..." sustu. Çok utanıyordu.

"Benim ihtiyaçlarım var. Bunu mu söylemek istiyorsun?" sesindeki neşe genç kadına kendisiyle dalga geçtiğini düşündürüyordu; ama Barlas çok mutluydu.

"Evet..." diye fısıltıyla cevapladı kocasını.

Barlas aniden kadını kucağından indirip kollarının arasına aldı. Dudaklarına tüm sevgisini aktarmak istercesine sıkı bir öpücük kondurup:

"Hadi uyuyalım bebeğim." dedi. Karısını yanına çekip arkadan sarıldı. Feriha böyle bir tepki beklemiyordu, demek ki kocası artık onu istemiyordu. Alt dudağını ısırarak gözlerini sıkıca kapattı. Sırtı kocasının sıcak göğsüne temas ettiğinde iç geçirdi. Boynuna değen nefesi kalp atışlarını hızlandırıyordu.

"Yarın Leyla ile konuşursun, eğer sorun olmazsa birlikte oluruz küçüğüm. Sana ve bebeğimize zarar vermek istemiyorum." dediğinde Feriha gülümsedi. Kocasına dönüp yüzüne baktı:

"Yani beni istiyorsun öyle mi?" Barlas yanağındaki ıslaklığı fark ettiğinde kaşlarını çattı. Dudakları ile gözyaşlarını sildi:

"İstemek ne kelime deliriyorum senin için." genç kadının elini alıp sertliğine dokundurdu: "Hissediyor musun? Sende olmak için can atıyor." Feriha pembe yanaklarını saklamak için yüzünü kocasının boynuna gömdü. Elinin altındaki şey fazlasıyla büyük ve sertti.

"Yaaa Barlas..." sızlandı tatlı tatlı. Yakışıklı kocası erkeksi kahkahası ile içini titretmişti genç kadının. "Ben çok utanırım Leyla Hanım ile öyle şey konuşmaya." demişti.

Barlas saçlarını okşadı: "Tamam ben konuşurum o zaman. Uyuyalım yoksa her an fikrimi değiştirebilirim bebeğim." dedi. Âşık olduğu kadın onu istiyordu. Dayanmak zor olsa da dayanacaktı, en azından yarına kadar. İçindeki mutluluk bir çağlayan gibi taşmaya başlamıştı. Kollarındaki kadına karşı hissettiği şey cinsel çekim değildi. Bazen sadece kokusunu, sesini duymak istiyor, bazen de bir sarılma yetiyordu aşkının alevlenmesine. Toplantıda bile onu düşünüyordu. Sürekli güzel yüzünü görmek, çocuksu tavırları ile kendisini mutlu etmesini istiyordu. Melek'i ilk gördüğünde ona âşık olduğunu sanmıştı; ama o sadece bedensel bir çekimdi, çünkü onunla duyguları bu kadar yoğun değildi. Bunu şimdi anlıyordu.

Feriha kıkırdadı.

"Uyuyalım canım." dedi. İlk kez 'canım' demişti ve bu çok iyi hissettirmişti.

Gecenin bir vakti Barlas ayağına değen el ile gözlerini açtı. Karısını yatağın ayağında yerde nefes alamıyormuşçasına hızlı hızlı soluduğunu gördü. Telaşla yerinden fırladı, yanına yaklaşıp:

"Güzelim ne oldu sana?" diye sordu; ama kadın cevap veremedi, sanki biri boğuyordu onu. "Ferihaaa!" diye bağırdı korkuyla. Ona bir şey olamazdı. Olmamalıydı. Aşkını dahi itiraf edemeden gidemezdi. Onlar daha çok mutlu olacaklardı.

Genç kadın karşısındaki çaresiz adama baktı. Nefes alamıyordu. İki hafta önce de aynı şeyi yaşamıştı; ama bu kadar uzun sürmemişti, sanki biri saçlarından tutup su dolu havuza sokuyor tam boğulacağı sırada çekip çıkarıyordu.

"Ba...Barlas..." dedi kesik kesik nefes alarak. Etraf kararmaya ve kocası artık o karanlıkta yok olmaya başlıyordu. Kara delik yutuyordu Barlas'ı. Her yer karanlık olduğunda artık onu boğan kimse yoktu.

Barlas karısının sesi ile kendine geldi. İsmini fısıldayıp kendinden geçmişti. Hemen ayağa kalkıp dolaba koştu. Eline geçen kotu ve tişörtü giydi. Telefonunu, cüzdanını ve arabanın anahtarını alıp cebine koydu. Karısının üzerini değişmeye zamanı yoktu o yüzden üzerindeki tişörtü bırakıp, altına dolabı karıştırarak bir şort buldu. Hızlıca bacaklarından geçirdi. Kucağına alıp merdivenlerden dikkatle inip ayakkabılarını ayağına geçirdi ve kapıyı açtı. Arabası hemen kapının önüneydi. Anahtarı çıkarıp kapıları açtı ve hemen kadını ön koltuğa yerleştirdi, hâlâ uyanmamıştı. Bu artık sinirlerini bozuyordu. Sürücü koltuğuna oturduğunda hemen arabayı çalıştırıp gaza bastı.

Son sürat arabayı sürerken bir yandan da telefonla Macit'i arıyordu. Şansına kuzeni çabuk cevaplamıştı.

"Macit!" haykırmıştı çaresizce: "Feriha bayıldı. Çok kötü... Hemen herkesi topla. Hastaneye gelmeme az kaldı. Evet, Leyla'yı da çağır." telefonu kapatıp karısına döndü, hâlâ uyanmamıştı. "Sakın beni bırakma küçüğüm, yalvarıyorum." tehlikeye aldırmadan elini direksiyondan çekip karısının pembeleştiğinde bayıldığı yanağına dokundu: "Seni Seviyorum güzelim. Seni çok seviyorum."

dedi. İçinde büyüyen aşkı kabul edip dile getirdikçe rahatlıyordu.

Hastaneye geldiklerinde Macit, hastane ekibi ile acil kapısında onları bekliyordu. Araba durur durmaz genç kadının olduğu tarafın kapısını açıp onu sedyeye koymak için dikkatle indirdiler. Sedyeyi hızla sürüp muayene odasına girdiler. Leyla koşarak odaya girdiğinde kapanan kapı arkasında delirmiş bir adam bırakmışlardı.

Barlas, duvarın dibine çöküp içerden gelecek iyi haberi beklemeye başladı.

"Oğlum ne oldu?" Melda Hanım'ın sesi kulaklarına dolduğunda kafasını kaldırıp annesine baktı.

"Bilmiyorum anne. Uyandığımda nefessiz kalmıştı, sonra da bayıldı." Sesindeki acı yürek dağlıyordu. Ahmet Bey sessizce oğlunu izliyordu. Oğlunun gelinini tıbbi yol ile hamile bıraktığını öğrendiğinden beri tüm çabalarına rağmen onunla konuşmuyordu.

"Barlas..." genç adam babasının sesini duyduğunda kafasını kaldırdı. Uzun zamandır ismini hayran olduğu kişinin ağzından duymuyordu.

"Efendim baba." babasına beklentiyle bakıyordu.

"Gel oğlum." deyip arkasını dönüp yürüdü.

Barlas duvara tutunup kalktı. Yorgun adımlarla babasını izledi. Dışarı çıktıklarında Ahmet Bey bir banka doğru yürüdü ve oturdu. Barlas da aynı şeyi yapıp babasının yanına oturdu.

"Ona âşıksın." dedi sakin sesle. Gözlerini gecenin karanlığına dikmiş düşünceli bir şekilde bakıyordu.

"Evet baba."

"Biliyor musun oğlum? Feriha'ya bakarken gözlerin-deki aşkı görmeseydim seninle konuşmamakta kararlı-dım. Melek kızımı da çok seviyorum; ama senin ona âşık olmadığını görebiliyordum." dedi. Devam edecekken ar-kadan gelen ses susmasını sağladı:

"Barlas..." sese döndü genç adam.

"Melek..." Melek koşarak kocasına sarıldı. Geri çekil-diğinde kayınpederini fark etmişti. Utanarak:

"Nasılsın baba?" diye sordu.

"İyiyim kızım." banktan kalkıp hastaneye girdi. Arka-sından bir süre bakan Melek kocasına döndü:

"Sevgilim, seni çok merak ettim. Nasılsın?" diye sordu yanağını okşayarak. Barlas bu dokunuşların artık eskisi kadar etkili olmadığını hissedebiliyordu.

"İyiyim Melek." yalandı. Hiç iyi değildi. Canı yanıyor-du. Hem bebeği, hem karısı tehlike altındaydı.

Kendilerine doğru koşan Almina'yı gördüğünde Me-lek'ten ayrıldı. Kaşlarını çatarak kardeşinin gelmesini beklemeden ona doğru koştu. Yanına vardığında Almina nefes nefese:

"Ağabey, Leyla Hanım çıktı seni bekliyor konuşmak için." dedi.

Melek yanlarına geldiğinde hepsi içeri girdi.

Leyla Barlas'ın da geldiğini görüp konuşmaya başladı.

"Muayene bitti ve maalesef bebeği almak zorunda ol-duğumuzu söylemeliyim." dedi.

"Nedeni nedir bebeği almanızın?" genç adam içindeki depremin ilk titreşimlerini hissediyordu.

"Oğlunuzun kalp hastası olduğunu tespit ettik, yani bebek hipoplastik sol kalp sendromu hastası, eğer erken müdahale edilmez ise anneyi kaybedebiliriz. Bebeğin kan dolaşımı yavaş olduğu için anne nefessiz kalabili-yor; hatta şimdi olduğu gibi bayılabiliyor." şiddetli dep-rem içindeki her şeyi yıkıp geçti duyduklarından sonra...

Barlas duyduğu şeyleri hazmetmekte zorlanıyordu. Oğlu ve karısı tehlikedeydi ve o hiçbir şey yapamıyor-du. Bünyesi acıya dayanamayıp her an çökecekmiş gibi hissediyordu. Duvara tutunduğunda ona yardım etmek isteyenleri eliyle durdurdu.

Leyla arkadaşına acıyordu. Çok zor durumdu onunki. Kendine gelip genç adama yaklaştı. Elini dostça omzuna koydu:

"Barlas..." dostça seslendi ona; çünkü arkadaşı fazla-sıyla acı çekiyordu.

"O daha küçücük." dedi acı dolu sesle. "Allah'ım yar-dım et." Leyla'ya döndü. "Ona nasıl kıyarım ben?" Leyla derin nefes aldı:

"O çok hasta Barlas. Annesini öldürüyor." Barlas hızla kadına döndü:

"Hayır. İzin vermem. Ölemez o." kafasını iki yana sal-ladı şiddetle.

Etraftaki herkes genç adamın acı dolu sessiz feryatları yüzünden sağır olmuştu. Melda Hanım ağlayarak izli-yordu oğlunu. Melek kocasının bu kadar acı çekeceğini tahmin etmiyordu, hele ikinci karısı için çırpınışları yaralı kalbini daha da yaralıyordu.

"Leyla ben hiçbirini kaybetmek istemiyorum." dedi-ğinde Leyla onun elini kolunu bağlayacak kelimeleri söy-

ledi.

"Barlas buna karar verecek olan kişi sen değilsin. Feriha..."

"Anlamadım." kaşlarını çattı.

"Yani siz resmen evli değilsiniz ve bu yüzden karnındaki bebekten tek mesul kişi Feriha. Onun kararı önemli... Ben şimdi yanına giriyorum, kendine gelmiştir. Durumu anlatmam lazım." yanından uzaklaşmak için hareketlendiğinde:

"Onunla konuşmak istiyorum Leyla." kolundan tutup durdurdu arkadaşını.

"Tamam Barlas, ben doktoru olarak konuşayım sonra sen girersin." diyerek kolunu genç adamdan kurtarıp odaya girdi.

Barlas duvara dayadı sırtını. Kapalı kapı ardında neler olduğunu bilmemek onu çıldırtıyordu. Melek onu yalnız bırakmak istemiyordu. Yavaş adımlarla yanına yürüdü. Onun gibi duvara yaslanıp üzgün suratına ve kızarmış gözlerine baktı:

"Barlas..." seslendi parmağındaki alyansı ile oynayan kocasına.

"Hı?" hâlâ dalgın bir şekilde alyans ile oynuyordu.

"Ben hep yanındayım sevgilim." elini omzuna koydu. Barlas omzundaki ele baktı. Gözleri kıpkırmızı idi. Dokunsan ağlayacak hâldeydi. Melek'in, kocasının bu hâline içi cız ediyordu. Oğlunu daha doğmadan bu kadar sahiplenmişti. Çok iyi bir baba olacaktı ondan; ama...

Aması vardı işte; ama o mutluluğu gerçek karısı olarak kendi tattırmalıydı âşık olduğu adama.

Ona bu mutluluğu yaşatamadığı için kendisini suçlu hissediyordu; fakat yüce Rabb'inin takdiri böyleydi ve kimse karşı çıkamazdı.

"Biliyorum Melek'im biliyorum." sesi o kadar yorgundu ki sanki yıllardır uyumuyordu, zaten yorgundu. Gecenin dördünden beri buradaydılar ve güneş doğmak üzereydi.

Koridoru genç kadının acı dolu, 'hayır' diye haykırışı doldurduğunda Barlas gözlerini kapatıp kafasını duvara vurmaya başladı. Bütün bunların bir rüya olmasını o kadar istiyordu ki sabah uyandığında karısını mutfakta bir şeyler yerken bulmayı, ona takılmayı sonra birlikte kahvaltı yapmayı ne kadar istediğini kimse tahmin dahi edemezdi.

Küçük karısının acısını kalbinde hissediyordu. Canı o kadar yanıyordu ki tüm bedeni titriyordu. Sinirle elini saçlarına geçirip çekiştirmeye başladı.

Leyla dışarı çıktığında Macit dâhil herkes önüne geldi.

"Ne dedi?" diye sordu Macit.

"Doğuracak. Çok kararlı..." kafasını iki yana salladı. Bebek kalp hastasıydı ve annesini gün geçtikçe zayıflatıyordu. Asla bir bebeğin ölmesini istemezdi; ama bebek alınmazsa Feriha ölecekti. Fedakâr anne bu çözümü reddediyordu. Doğurmakta çok kararlıydı ve ne yazık ki kimse ona engel olamazdı.

Umut, arkadaşının ne kadar inat olduğunu biliyordu, eğer doğurma kararı aldıysa kimse onu vazgeçiremezdi. Gözyaşlarını silerek ona sarılan İrem'in saçlarını okşadı.

"İnatçı keçi doğuracak Umut." dedi üzgünce. "Ben ona bir şey olursa yaşayamam. O benim tek ailem Umut."

gözyaşları arkadaşının bluzunu ıslatıyordu.

"Elimizden bir şey gelmez inatçıdır biliyorsun. O bebeğe nasıl bağlandığını da biliyoruz. Güçlü bağları var." kafasını iki yana salladı. Tek umudu Barlas'tı. Belki o vazgeçirirdi arkadaşını.

"Leyla yanına girmek istiyorum." dedi kapıya doğru yürüyerek.

"Sakinleştirici iğne yaptım. Uyuyor Barlas. Uyanınca girersin." dediyse de genç adam onu dinlemedi tabii.

"Yanında olmak istiyorum." diyerek odaya girdi kapıyı açıp.

Arkasından bakan Melek derin nefes aldı. Kocası çocuk doğurmak için gelen kadına fazlasıyla yakın davranıyordu. Bu artık sinirlerine dokunuyordu. 'Buna çok yakında bir son vermem lazım' diye geçirdi içinden sinirle. Barlas onundu ve hep onun kalacaktı. Yumruklarını sıkıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Barlas kapıyı açıp içeri girdi. Kapıyı kapatıp sırtını yasladı. Yatakta dağılmış hâlde uyuyan güzeline baktı. Masumdu, acı çekiyordu ve en önemlisi çok güçlüydü. Hayran olmamak elde değildi. Kapıdan kopup yanına yaklaştı. Güzel yüzünü izlemeye başladı. Yanına oturup gözünün üzerine düşen saç telini çekti parmağı ile.

"Acını kalbimde hissediyorum küçüğüm." Elini tuttu. "Sevmek sevdiğini hissetmektir. İçindeki fırtınaları hissediyorum. Canının nasıl yandığını, nasıl mücadele ettiğini, hepsini hissediyorum. Daha önce aşkı tatmamış gibi çok güçlü bir şey var kalbimin tam ortasında

güzelim. Senin için alev alev yanıyor." Eğilip güzel ellerine öpücük kondurdu. "Bebeğimizi ben de seviyorum. Yaşamasını istiyorum; ama sen ölüyorsun be güzelim." diyerek derin bir nefes aldı. Düşüncesi bile kalbini tekletiyordu. "Ben sensizliğe dayanamam ki." gözleri yanıyordu. Ağlamak istemiyordu; ama içi yağmur dolu, kararıp yerleri ıslatmak isteyen bir bulut gibiydi. Bir an önce boşalmak istiyordu.

En son amcası öldüğünde ağlamıştı herkesten gizli. O gözyaşlarını kimseye göstermezdi. Hep güçlü görünmeyi seçerdi.

Leyla kapı tıklatıldığında kafasını dosyalardan kaldırdı.

"Gir." dedi ince sesi ile.

Kapı açıldığında içeri tüm yakışıklılığı ile girdi Macit Karaman; doktorluğu seçmesinde iki sebepten biri olan sevdiği adam... Kadın içinde bastırdığı tüm duyguları gün geçtikçe zapt etmekte zorlanıyordu. Derin nefes alıp endişeli yüzüne baktı.

Macit odaya girer girmez yorgun bedenini, genç kadının karşısındaki koltuğa bıraktı. Şakaklarını ovdu. Ona bakmadığı için kendisine nasıl hayranlıkla baktığını görmedi tabii.

"O lanet hastalık nasıl bulmuş benim yeğenimi Leyla?" diye sordu gözleri kapalı hâlde.

"Fetüs iki hâlde o hastalığa yakalanabiliyor, ya ebeveynlerinden birinde genetik bir kalp hastalığı vardır ya da ebeveynleri birinci dereceden akrabalar." dedi.

Bakışlarını kadına çevirdi:

"Feriha kalp nakli olmuş. Sebebi olabilir mi?" diye sordu yorgun sesle.

Leyla kafasını iki yana salladı:

"Hayır, belirtiler akraba evliliğini gösteriyor," dediğinde Macit gözlerini kıstı:

"Feriha yetimhanede büyüdü. Anne babası kim bilmiyoruz." dedi.

"Kaç kere muayene ettik. Yanlış yok Macit. Fetüste akraba evliliği sonucu bu hastalık oluşmuş." Evet, fazlasıyla titiz araştırmış ve bu sonuca varmışlardı küçük ekibi ile.

Macit kaşlarını çattı:

"Nasıl yani? Feriha kimin kızı ki? Murat amcamın mı?" Kendi dediklerine güldü tembelce. Murat amcası değil başka kadınla birlikte olmak, başka kadınla tokalaşmamıştır bile. "Yok ya amcam olmaz, çok fazla dindar bir yapıya sahip. Kadınlar tarafına asla bakmaz o." kendi kendine konuşuyordu. Düşüncelerini bir anda bıçak gibi kesen, Leyla'nın düşünmeden söylediği kelime olmuştu:

"Baban?" ağzından çıkan kelimeyi kulakları duyduğunda alt dudağını dişledi. Yanlış bir şey söylediğini düşünmüştü.

Macit şaşkınlıktan büyüyen kara gözlerini kadına çevirdi. Bir şey demeden telefonu çıkardı ve numara kaydırdı.

Leyla onun bu hâline anlam veremiyordu. Ne yapıyordu bu adam böyle?

"Macit özür dilerim ben... Ağzımdan bir anda çıktı." sesi fazlasıyla pişmanlıkla çıkıyordu. Ölmüş adama iftira

atmak gibiydi düşündüğü şey. Macit onu dinlemiyordu bile. Aradığı numara cevaplandığında sakin sesi duyuldu odada:

"Burcu bana hemen bir kardeşlik DNA testi yap. Evet, bana... Sana örnekleri gönderiyorum hemen. Sonuç ne zaman çıkar? Güzel... O zaman üç saat sonra odama gelirsin." dedi hafif gülümseme ile. Sonra koltuktan kalkıp masanın etrafında yürüdü ve Leyla'ya yaklaştı. Eğilip kadını şoka sokacak şeyi yaptı: alnından öptü:

"Sağ ol Leyla'm." dedi iç ürperten erkeksi sesiyle. Sıcak dudakları ve sahiplenme eki kadının nöronlarını devre dışı bırakmıştı.

Leyla şaşkınlıktan anime karakterler gibi büyümüş gözlerini dikmişti karşısındaki yakışıklıya:

"Ma... Macit..." kekelemeye başladığında durdu. Boğazını temizleyip tekrar konuştu: "Macit neler oluyor?" diye sordu nihayet.

"Sen harikasın. Uzun zamandır aklımı kurcalayan şeyi dile getirdin." dediğinde kadın hiçbir şey anlamayan bakışlarını dolaştırdı yüzünde.

"Anlamadım." Sesli söyleyip onu aydınlatmasını istedi.

"Geçenlerde babamın çalışma odasında kilitli bir çekmecesini açtım. Karşıma bir sürü mektup ve bir eski fotoğraf çıktı. Fotoğrafta bir kadın ve bir erkek vardı. Erkek babamdı; ama kadın annem değildi. Barlas'ın dayısının karısı Türkan'dı ve tıpkı Feriha'ya benziyordu." dedi soluklanıp kendine zaman tanıdı.

"Yani Feriha senin üvey kardeşin olabilir. O yüzden DNA testi istedin." Bu gittikçe ilginç bir hâl almaya başlıyordu.

"Evet..." kafasını salladı: "Ben Burcu'ya örnekleri vereyim." deyip odadan çıktı.

Leyla da sakinleştiğini umduğu hastasını, acılı anneyi ziyaret için odasını terk etti.

Leyla, Feriha'nın odasına girdiğinde, yanında sandalyede oturup, kafasını genç kadının ellerine koyup uyuyan arkadaşını gördü. Ona üzülüyordu. Uzun zamandır tanımasına rağmen onu hiç böyle bitkin ve üzgün görmemişti.

Leyla ile Barlas ortaokul ve liseyi aynı sınıfta okumuşlardı. Tüm eğitim hayatları boyunca hep birlikte olmuş ve okul sakinleri tarafından, 'yaramaz ikili' adını almışlardı. Tüm okulu birbirine katan ikili isminin hakkını veriyordu. Leyla kızlarla takılmak yerine Barlas ve kuzenleri ile takılırdı. O zaman Macit'in doktor olacağını duymuş ve o da doktor olmaya karar vermişti.

Anılardan kurtulup arkadaşının yanına gitti. Hafifçe dürtüp uyanmasını sağladı:

"Barlas uyan." Genç adam irkilerek uyandı. Gözlerini ovuşturup etrafa baktı. Bir anda nerede olduğunu algılayamadı; ama birkaç saniye içinde gerçek acı bir sıvı gibi boğazından geçtiğinde yutkundu, hâlâ rüya değildi ve bu canını sıkıyordu. "Dışarı çıkalım arkadaşım biraz dinlen." dediğinde Barlas bir şey demeden ayağa kalktı. Bu oda onu sıkıyordu. Nefes almasını zorlaştırıyordu.

Dışarı çıkıp kafeteryaya indiler. Leyla arkadaşına zor da olsa iki lokma bir şeyler yedirip bir bardak çay içirmiş-ti. Feriha'nın uyandığını öğrenince hemen yukarı çıkmış-lardı.

Genç kadın odaya giren doktoruna baktı. Yüzünde acı bir gülümseme gözlerinde keder vardı. Görevini tamamlıyordu. Bundan sonra kendisine ne olacaktı kimse bilmiyordu; ama bildiği tek bir şey vardı: o bebek doğacaktı. Canı pahasına da olsa doğacaktı.

Doktor yanına yaklaşıp elini tuttu sevgiyle:

"Nasılsın?"

"Yalnızım." bakışlarını cama çevirdi. Dışarıda hayat akıp gidiyordu, içindeki yıkılan hayallerden habersiz.

"Alabiliriz bebeği biliyorsun değil mi?" Leyla çok üzülüyordu genç hastasının hâline. Elini karnında sevgiyle dolaştıran genç kadın hırsla kafasını iki yana salladı: "Benden vazgeçtiler Leyla abla. Vazgeçilmek nasıl duygudur biliyorum. Asla bebeğimi bırakmam. Bebeğim doğacak. Son kararım bu..." diyerek yanağından süzülen yaşları sildi elinin tersi ile. "Hem ben bunun için geldim bu eve. Görevimi yerine getirmem lazım." Bakışları bu sefer Leyla'nın arkasında duran kocasına takıldı. Gülümseyerek baktı gözlerine: "Duan kabul oldu, ölüyorum." dedi. Bu sefer canı yanma sırası Barlas Karaman'da idi.

Leyla onları yalnız bırakmak için odadan çıktı.

Barlas karısına yaklaştı:

"Yapma küçüğüm." sesinden oluk oluk acı akıyordu. "O gün kızgındım. Kızgınlığım sana değildi, dudakları-

nın tadına bakmak isteyen kendimeydi güzelim." yanına yaklaştı; ama dokunmaya cesaret edemiyordu. Reddedilmek istemiyordu belki de.

Genç kadın, kocasına inanıyordu; ama canı öyle yanmıştı ki karşısındaki kişinin de yanmasını istemişti sadece. Hedefine de ulaşmıştı; ama mutlu değildi, çünkü gece karası gözlerde acı parçacıklarını gördüğünde içi sızlamıştı.

"Bana sevinçten zil takıp oynuyormuşum gibi bakma lütfen!" gözlerini kapattı. "Ben de üzülüyorum. Benim de bebeğim. Onu çok seviyorum daha görmesem de." içine çektiğinde ciğerlerini yakan nefesini dışarı üfledi.

Genç kadın gözleri dolmuş bir şekilde kollarını kocasına uzattı. Sevimli bir gülümseme ile:

"Bana sarılır mısın can?" diye sordu.

Barlas gülümseyerek karısına yaklaşıp kollarının arasına aldı onu, sanki bir yere kaçacakmışçasına sıkı sıkı sarıldı. Saçlarını koklayarak öptü:

"Seni çok özledim küçüğüm." dedi sevgi dolu sesiyle.

"Ben de seni özledim can." dedi.

"Can ha? Bunu sevdim." kendinden uzaklaştırıp yanağını okşadı. "Bebeğimizi doğurmaya kararlı mısın?" diye sordu son kez.

"Evet can, kararlıyım." Barlas karnına eğilip öptü:

"İkinizin de iyi olmasını istiyorum güzelim." karnını sevgiyle okşayıp öpücük kondurdu tekrar. Feriha kocasının saçlarına parmaklarını geçirip yumuşaklığının tadını çıkardı.

"Bak ufaklık sakın anneyi üzme; seni iyileştireceğiz doğunca, sağlıklı olacaksın." kendinden geçmiş karısının

yerine dokunuyordu: "Seni de anneyi de çok seviyorum bebeğim." dedi.

Feriha, şaşkınlıkla kaskatı kesilmiş ellerini saçlarından çekti kocasının.

Az önce Barlas Karaman ona aşkını mı itiraf etmişti?

Hani şu 'mavi ekrana bağladı' tabiri var ya genç kadın şu an o durumdaydı. Şok olmuşçasına hâlâ bebeği ile konuşan adama bakıyordu. Beyninde takılmış plak gibi tekrarlayan 'Seviyorum' kelimesi zihninin her köşesine dağılarak tüm benliğini işgal ediyordu. Sevilmek; hele Barlas Karaman gibi bir adam tarafından sevilmek, müthiş bir duygu olmalıydı. İçindeki heyecanı anlamıyordu.

Az önce 'Seni seviyorum' diyen adam çok değil üç ay önce neler yapmıştı ona. Aşağılamış canını yakmıştı; ama insan evladı işte çabuk unutuyor; fakat bir kadın bu kadar kolay teslim olmamalıydı. Önce çektirecekti, sonra aşkına karşılık verecekti. O yüzden dediklerini duymazdan gelerek kafasını toparladı ve karnından uzaklaşan adama baktı. Gözleri o güzel ve tertemiz yıldızlar gibi ruhuna oluk oluk aşk akıtıyordu. Yaralı ve sevgiye muhtaç kalbi mutluluktan duracaktı neredeyse.

Barlas bebeği ile konuşurken ettiği itirafa tepki vermeyen kadına baktı. Duymamış mıydı? Duymuştu; ama tepki vermemişti. Neden acaba? Kafası patlayacaktı sorulardan. Olsun, duymadıysa yine söyleyecekti. Ölene kadar söyleyecekti. Karşılığını alana kadar pes etmeyecekti. Ruhunu ele geçiren, bu küçük kadın tamamen kendisinin olana kadar durmak yoktu.

Birbirlerine bakarken birden kadının yüzü ekşidi ve dudaklarından acı dolu bir inleme kaçtı. Elini karnına götürüp:

"Ahhh!" diye inledi. Bebeği, ona bir şey oluyordu. Çok acı çekiyordu, sanki biri bıçakla karnının içini doğruyor. du. Acıya bir de nefes alamama eklenince küçük bedenini yatağa attı. Bugün olduğundan daha şiddetli kalp çarpıntısı ve nefessizlik yaşıyordu. Barlas telaşla yüzünü avuçladı:

"Güzelim ne oldu?" elini karnına koyması her şeyi açıklıyordu aslında.

"Can çok acıyor. Ahhh bebeğim! Bebeğim acı çeki... yor..." Terli alnını sildikten sonra genç adam hemşire çağırma butonuna bastı hırsla. Bir yandan da bağırıyordu:

"Leylaaaa!" hastaneyi ayağa kaldıracak kadar yüksek sesle bağırmıştı.

Leyla ve iki hemşire odaya koşarak girdiler. Yatakta acı çeken kadına yaklaştı, durumu hiç iyi değildi. Odaya resmen dalan Macit de kardeşinin yanına koştu. Kardeşi acı çekiyordu; ama o hiçbir şey yapamıyordu.

"Dayan ağabeyciğim, dayan, iyi olacaksın." dedi üzgün sesle. Odanın önünde meraktan deliren diğer aile fertleri hemşireler tarafından engellenmişlerdi içeri girerken. Kalabalık yapmaya gerek yoktu. Hepsi dışarıda durmuş, içeride neler olduğunu öğrenmek için soluksuz bekliyorlardı. Ahmet Bey azıcık fenalaşmıştı. Onu sandalyeye oturtup sakinleştirici hap içirmişlerdi.

"Özür dilerim kardeşim. Ben böyle olacağını bilemedim. Kızına sahip çıkamadım. Üstüne bir de ölümüne sebep oluyorum. Affet beni!" mırıltılarla kardeşi Mustafa'dan af diliyordu.

Melda Hanım bildiği tüm duaları ediyordu içinden. Küçük gelinine bir şey olmasın diye Allah'a yalvarıyordu.

Melek kenarda olacakları beklerken; Almina, Rafet'e sarılmış ağlıyordu. Umut ve İrem birlikte durup gözü yaşlı bir şekilde arkadaşlarından gelecek iyi haberi bekliyorlardı.

Leyla üzgün bir bakış attı Macit'e. Kadın hiç iyi değildi. Yüksek ihtimal kardeşi olan kadına gözleri dolu dolu baktı Macit. Gidemezdi daha yeni bulmuşken, gidemezdi.

"Bir şeyler yap Leyla!" dedi telaşla. Böyle olaylarda asla soğukkanlılığını kaybetmeyen adam, şimdi korku ve heyecandan titriyordu. Canının bir parçası acı çeken hislerini dizginlemek o kadar kolay değildi. Ares ameliyat masasındayken bile bu kadar korkmamıştı.

"Hemen doğumhaneyi hazırlayın!" dediğinde hemşirelerden biri kafasını sallayıp odadan çıktı koşarak.

"Ne doğumu Leyla? O daha dört aylık..." dedi Barlas karısının bir türlü durmayan gözyaşlarını silerken.

Leyla ona aldırmadan kadını doğuma hazırlıyordu!

"Bebek kalp krizi geçiriyor olabilir, hemen almazsak Feriha ölecek Barlas." dedi son kontrolleri yaparken.

"Doğum ne alaka?" Macit'in yardımı ile tekerlikli yatağı sürerek çıkardılar odadan. Acı çekmesine aldırmadan Feriha bağırmaya başladı:

"Hayır, bebeğ...imi almayın... yalvarı...yorum Leyla abla, ağabey!" Macit'e döndü. Macit nefes alamamasına rağmen 'bebeğim' diye tutturan kadına baktı. Ağlamak istiyordu bağıra bağıra ağlamak... Yanağını ıslatan gözyaşlarından habersiz kardeşine eğildi:

"Her şey iyi olacak yeşil. Bana güven." dedi.

Barlas görüş alanını bulanıklaştıran dolu gözlerini kırptığında yaşlar yanağına süzüldü. Aynı acıyı çekiyordu lardı. Canı öyle yanıyordu ki dünyayı ateşe verseydi yine de içi soğumazdı. Sinirle yumruğunu duvara geçirdi.

"Neden Allah'ım neden? Neden o kadına bu kadar acıyı reva görüyorsun?" Allah'a isyan ettiğinin farkında bile değildi.

Yüce Rabb'imiz vereceği sonsuz mutluluğu hak etmesi için küçük kadını sınava tabii tutmuştu sadece.

Doğumhaneye giren ekip hemen doğum için hazırlanmaya başladı. Leyla hazırlanıp içeri girdiğinde Macit çoktan ordaydı ve kardeşinin terli alnını siliyordu mendil ile tıyla.

"Macit senin burada olmaman gerekiyor." dedi fısıl-

"Resmen hiçbir şeyi değilim Leyla, burada olmamda bir sakınca yok biliyorsun." dediğinde Leyla ona hak vererek kafasını salladı ve hemşirelerden birine:

"Gül hemen oksitosin verin damardan." normal doğum olmadığı için kasılmaları arttırmaları lazımdı. O yüzden suni sancı yaratan oksitosin ilacını serum yolu ile damara enjekte etmeye başladılar. Bebek hayatta olduğu için Leyla onu ameliyat ile almaya kıyamamıştı. Yaşama şansı neredeyse %0 olan bebeğe acı çektirmek istememişti.

Doğum sancıları başladığında Feriha bağırarak elini tutan ağabeyinin elini ısırmaya başladı. Nefes alması gittikçe zorlaşıyordu.

Genç adam iki saattir doğumhanenin önünde karısını bekliyordu. Geçmek bilmeyen dakikalar sinirini bozarken koridor boyu volta atmaya başladı. İçeride neler oluyordu hiçbir fikri yoktu. Feriha iyi miydi, değil miydi, bilmiyordu. Bu bilinmezlik onu deli ediyordu. Koridorun başına vardığında arkasını döndüğü sırada doğumhanenin kapısı açıldı. Bunu gördüğünde koşarak geldi Leyla'ya doğru.

Leyla kendisine merakla bakan yaşlı gözlere bakamıyordu. Zorla yutkunup sırtını dikleştirdi.

"Leyla..." konuşması için teşvik ediyordu Barlas.

"Feriha zor bir doğum geçirdi. İki kere kalbi durdu." dediğinde kadınlar 'hiih' diye iç geçirdiler. Devam etti: "Çalıştırmayı başardık; fakat bebeği kurtaramadık. Biliyorsunuz zaten dört aylıktı, yaşama şansı yoktu." konuşurken arkadaşına baktı. Titreyen dudakları, acı dolu ifadesi yüreğini burkuyordu.

"Oğlum..." daha göremeden, dokunamadan, koklayamadan küçük mezara koyacağı oğlunun ardından acı dolu feryat ediyordu genç adam.

"Leyla Hanım, Feriha nasıl?" diye sordu İrem. Arkadaşını merak ediyordu.

"Hayati tehlikeyi atlattı. Uyuyor."

"Ne zaman uyanır?"

"Bu gece uyuyacak. Çok üzüldü bebeği için." dedi ve Melda Hanım'a bakıp: "Geçmiş olsun ve başınız sağ olsun efendim." dedi.

"Sağ ol kızım." Leyla baş selamı ile uzaklaştı acı kokan ortamdan.

Ardından sedye ile çıkartılan genç kadın girdi görüş alanlarına. Sedye yanında yürüyen Macit'in rengi bembeyazdı. Elini tutuyordu. Almina dikkatle baktığında kanadığını gördü, hemen yanına koştu:

"Ağabey, eline ne oldu?" diye sordu dokunmamaya çalışarak. Sol elinin başparmağının yumuşak eti paramparçaydı.

"Canı yanıyordu." dedi üzgün bir sesle."Elimi ısırmasını söyledim" ruh gibi yanlarından geçip gitmişti son sözlerinden sonra.

Melek, giden kadının arkasından yaşlı gözlerle bakan kocasına yaklaştı:

"Sevgilim, gel otur şöyle." kolundan tutup sandalyeye oturttu. Barlas kuklaymış gibi karısının, onun bedenini yönlendirmesine izin vermişti.

Barlas başını ellerinin arasına aldı:

"O, orada acılar içinde kıvranırken ben bekledim. Bir şey yapamadım." diye mırıldanıyordu kendi kendine.

"İyi olacak zaman lazım sadece. Üzme kendini." dedi ensesindeki saçları okşayarak.

"İyi falan olmayacak Melek. Kaybettim onu." dediğinde Melek'in eli sırtında durdu.

"Feriha çok mu önemli senin için?" diye sordu korkarak. Alacağı cevap canını yakacaktı belli ki.

"Çok..." deyip kalktı yanından. Bir karar vermesi lazımdı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Bu kez doğru karar vermeliydi.

Melek kocasının arkasından ağlayarak baktı. Kaybetmişti onu; ama pes etmeyecekti.

*****

Macit kardeşine baktı şefkatle. Saçlarını okşadı, eğilip alnını öptü.

"DNA testinin sonucu nasıl çıktı?" diye sordu Leyla, genç kadını kontrol ederken.

"Şurada uyuyan güzel benim kardeşim çıktı." dedi gülümseyerek. Leyla sevdiği adama baktı. Çok mutluydu.

"Çok sevindim, zaten kardeşin olarak seviyordun. Şimdi gerçekten kardeşin oldu." dedi.

"Haklısın. Hep bir kız kardeşim olsun istemiştim. Şimdi ise en güzeline sahibim." içindeki mutluluğun tarifi yoktu. Hem kız kardeşi vardı, hem babasının kalbi kızındaydı.

"Gidelim de kardeşin uyusun." dedi koluna dokunarak.

"Gidelim."

Çıktılar odadan.

Genç kadın uyandığında gözlerini kırpıştırarak açmaya çalıştı. Gözlerinin üzerinde ağır bir yük vardı sanki. Zorda olsa gözlerini açtı. Odaya göz gezdirip yanında uyuyan adamı fark etti. Çok kötü gözüküyordu. Elini kaldırıp saçlarına dokundu. Yumuşak, ipek gibi saçları içini ısıtıyordu. Kocasının saçlarını seviyordu. Onlarla oynamayı, onlara dokunmayı çok seviyordu. Dokunmaya doyamadığı saçlara bakarken gördüğü rüya geldi aklına. Oğlunu görmüştü. Aynı babası gibi kara gözleri ve simsiyah saçları vardı. Annesine cennette olduğunu söylemiş

ağlamaması için yalvarmış, babasına sarılmasını istemişti.

"Anne babama onu çok sevdiğimi söyle' demişti.

Hatırladıkça ağlıyordu. Canından can koparmıştı dün. Oğlunu kaybetmişti. Tek umudunu, yaşama sebebini...

"Seni çok seviyorum oğlum." kederle fısıldadı gözlerini kapatıp.

"Güzelim..." çatallaşmış sesini duyduğunda içi acıdı. O da acı çekiyordu. "Nasılsın?" diye sordu. Sesi telaşlıydı: "Ben doktoru çağırayım." ayaklanmak istedi; ama kadın onu durdurdu.

"Dur!" Sesi o kadar güçsüz çıkıyordu ki genç adam kendine bugün birinci kez lanet okudu.

"Ama güzelim sana bakmaları lazım. İyi olman için..." kadın onu dinlemiyordu bile.

Oğlunun isteği gelmişti aklına. Akan gözyaşlarını elinin tersi ile silerek:

"Yaralı kalbime iyi gelecek şeyi yap can. Sarıl bana!" dedi.

Barlascan sanki bunu bekliyormuşçasına karısını kollarının arasına aldı:

"Seni çok seviyorum küçüğüm." dedi saçlarını öperek.

Beline sardığı kollarını gevşetip yüzüne baktı adamın:

"Melek?" dedi.

Barlas kadının başını tekrar göğsüne yasladı. Sırtını sıvazlayıp kararını dile getirdi:

"Boşanacağız." dedi.

Feriha, 'Boşanacağız' kelimesini duyduğu an kendi üzüntüsünü b[illegible]nara bırakıp Melek'i düşünmeye baş-

ladı. Kocasının kollarından çıkıp yatağa uzandı. Hareket edince canı acımıştı.

"Yapamazsın. O seni seviyor." diye itiraz ediyordu. Melek üzülürdü. Bebeği olmadığı için zaten yarımdı, hiç olmazsa aşkına tutunsun ve üzülmesin diye düşünüyordu.

"Ben seni seviyorum." Barlas kararını vermişti. Kimse onu vazgeçiremezdi, Feriha bile... "Sen yanımda olmayacaksan bile ben ona artık dönmeyeceğim. Boşanacağım. Sevmediğim kadını yanımda tutarak ona azap veremem. Bu vicdansızlık olur." Aldığı karar hafifletmişti bedenini. Ruhu sanki uzun zamandır tutsak tutulduğu yerden kurtulmuştu. "Sevdiğim kadın beni istese de istemese de bu ayrılık olacak." deyip çıktı odadan.

Genç adam arabadan inip eve girdi acele ile. Karısı ile boşanma mevzusu üzerine tartıştıktan sonra dışarı çıkmıştı. Aşağı indiği sırada telefon gelmiş, çok önemli bir toplantısı olduğu söylenmişti, o da Almina'yı arayıp haber vermiş ve yukarı çıkmadan arabaya binip gitmişti. Merdivenlere doğru hızlı adımlarla yürüdüğü sırada:

"Ağabey..." diyen Almina'nın sesi ile durdu. Kardeşine doğru döndü. "Feriha'yı arıyorsan bahçede minderlerin üzerinde oturuyor. Geldiğinden beri aynı yerde aynı pozisyonda oturuyor ağabey. İncecik bir tişörtle ve pantolonla... Üşütecek." Yengesi için üzülüyordu. Başarısız doğumdan birKaç saat sonra taburcu olmuş, Karaman malikânesine getirilmişti genç kadın.

Geldiğinden beri bahçeye çıkmış, mindere oturmuş, boş gözlerle bir noktaya bakmaya başlamıştı. Acısı geçmi-

yordu bir türlü. Canından can almışlardı. Güzel yüzünü göremeden, mis kokusunu içine çekemeden almışlardı elinden minik meleğini.

Hafif esen sonbahar rüzgârı ciğerlerini hava yerine misk-i odun kokusuyla doldurduğunda gözlerini kapattı. Acı bedeninde olduğu gibi duruyordu; ama Leyla ruhu onun gelişi ile rahatlamıştı.

"Hava serin, üşüteceksin küçük." sesi tenine binlerce iğne batırırken, nefesi açık yaraya üflüyormuş gibi acılı kalbini rahatlatıyordu.

"Tam şuramda..." elini göğsüne, kalbinin tam üstüne koydu. "Kara delik var ve tüm duyularımı, hayat enerjimi, sevinçlerimi içine çekip yok ediyor." Gözlerinden hiç durmadan akan yaşları tekrar akmaya başladı. Aniden havalanıp kendini kokunun kaynağında buldu. Kocası kollarının arasına almıştı yaralı bedenini. Kollarını boynuna dolayıp yüzünü göğsüne gömdü genç kadın.

Barlas, kalbine ok gibi saplanan kelimelerin acısıyla derin nefes aldı. Küçük karısı çok acı çekiyordu.

"Oğlumuzu çok özledim can." Genç adam saçlarını öptü. Yanaklarına süzülen gözyaşlarını sildi:

"Yapma be küçüğüm!" içinde yükselen ağlama isteğini zorla bastırıyordu yutkunarak: "Yakma canımı, zaten ruhum cehennem ateşinde kavruluyor." diyerek saçlarını okşadı usulca. Genç kadın saçlarında dolaşan güzel sanatçı parmaklar ile ürperiyordu.

"Kızım..." Feriha, Melda Hanım'ın sesini duyunca kocasından uzaklaşmaya çalıştı. Aniden hareket ettiği için canı yanmıştı. Ağzından acı dolu inleme kaçınca Barlas kaşlarını çattı. Ne diye kaçıyordu ki kendisinden.

"Otur!" keskin ve otoriter sesi kucağına sinmesini sağlamıştı. Barlas gülmemek için yanağının içini ısırdı. Bu kadın ürkek hâliyle kendine nasıl oluyordu da diklenebiliyordu?

Barlas karısı kucağındayken kalktı. Annesine doğru yürümeye başladı. Melda Hanım oğlunu, gelininin yanında görünce rahatlamıştı. Depresyona girip kendine zarar vermesinden çok korkuyordu çünkü.

Melda Hanım oğlu yanına vardığında onu durdurup gelinine yaklaştı. Anne şefkati ile saçlarını okşayıp hareketlerindeki şefkati sesine de yansıtarak:

"Nasılsın kızım?" diye sordu.

Feriha, kocasına indirmesi için imalı bakış atsa da ipnemediğini gördü. Sinirle soluyup kayınvalidesine döndü:

"İyiyim anne." Rezil olduğunu düşündüğü için yanakları al al olmuştu.

Melda Hanım eğilip gelininin yanaklarını öptü. Genç kadın bugün ilk defa içten gülümsemişti. Melda Hanım ona karşılık verip oğluna döndü:

"İndir artık kızı oğlum. Yemek yiyeceğiz, içeri geçip ellerini yıkasın." Barlas istemese de karısını indirdi. Ayakları yere temas eden kadın kocasına baktı sinirle. Sinirli bakışlarının karşılığı sert; ama aşkla parıldayan kara gözlerdi. Kaşlarını çatıp içeri girdi.

Kadın gittikten sonra adam annesine döndü:

"Melek nerede anne?" diye sordu.

"Odanızda oğlum." dedi içeri girerken.

Barlas kafasını sallayıp yukarı çıktı. Odaya girdiğinde

Melek makyaj masasının önünde saçlarını topluyordu. Kocasını gördüğünde hemen yanına geldi. Kollarını boynuna dolayıp dudaklarına uzandı; ama Barlas onu nazikçe kendinden uzaklaştırdı. Melek kocasının yaptığı şeye bozulsa da belli etmedi.

Barlas odanın ortasına yürüdü ve konuşmak için boğazını temizledi. 'Boşanacağız' kelimesi o kadar kolay çıkmıyordu ağzından. Çıkmasına çıkacaktı; ama karşısındaki bir zamanlar sevdiği kadındı ve onun kalbini kırmak hiç istemediği bir şeydi.

"Melek..." deyip sustu. Derin nefes alıp devam etti: "Ben... Boşanmak istiyorum." dedi nihayet. Biliyordu, böyle damdan düşer gibi söylememeliydi; ama uzatmanın anlamı yoktu. Uzattıkça acısı büyüyecekti.

Melek duyduğu kelimeleri idrak etmeye çalışıyordu. Boşanmak istediğini söylemişti âşık olduğu adam. Bu nasıl olurdu? Derisi canlı canlı yüzülüyormuş gibi hissediyordu. Gözleri dolu dolu baktı kocasına:

"An... Anlamadım." dedi kısık sesle.

Barlas için hiç de kolay değildi bu durum; ama yapmalıydı. Sevmediği kadınla artık beraber olamazdı.

"Bak uzun zamandır hissettiklerimi kabul etmediğim için bu evlilik uzadı. Ben..." lafını bitiremeden yanağında yanma hissetti. Kafası sağ omzuna taraf çevrildi. Ağzı şaşkınlıkla hafifçe aralandı. Karısı ona tokat atmıştı.

Kızmış mıydı? Hayır! Hakkı vardı.

Melek yaptığı şeyin farkına vardığında iç geçirerek elini ağzına kapattı. Kocasına, sevdiği adama, tokat atmıştı. Canını yakmıştı; ama o cümlenin devamını duymak ölümden beter olacağı için susturmak istemişti sadece.

Barlas kendine gelip bakışlarını karısına çevirdiğinde üzgün bir sesle:

"Üzgünüm." diye fısıldadı. Feriha'ya âşık olduğu için üzgün değildi. İlk karısını üzdüğü için üzgündü. Çok denenmişti kalbini yerinden oynatan güçlü duyguya; ama başaramamıştı. O kadına karşı hiçbir şey hissetmediğini kendine kanıtlamak için çok yanlış yapmıştı; ama sonunda zararlı çıkan hep kalbi olmuştu.

"Üzgünsün öyle mi?" dedi kendi kendine konuşurmuş gibi. Delirmek üzereydi. Bu nasıl olurdu. Kocasını hep kendine âşık zannediyordu; ama şimdi karşısında geçmiş onun için kendisinden boşanmak istediğini söylüyordu. Buna izin vermeyecekti asla! "Geçmiş karşıma üzgünüm diyorsun Barlas. Sana inanamıyorum. Bu mu yani? Bu mu senin sevgin?" Barlas karısını sakinleştirmek için elini uzattığında Melek: "Dokunma!" diye bağırdı."O küçük fahişeye dokunduğun ellerinle bana sakın dokunma Barlas!" çizgiyi aşıyordu ve bu genç adamı sinirlendiriyordu:

"Kendine gel Melek!" Anlıyordu üzgündü; ama kimse onun yanında bir kadının namusuna laf söyleyemezdi. Hiç sevmediği şeydi bir kadına bilip bilmeden leke sürmek. Melek sadece sinirliydi. Dediklerini sinirden söylüyordu. Böyle düşünüyordu o.

"Gelmezsem?"diye sordu hiddetle.

"Yapma Melek üzgünsün biliyorum; ama yapma." sesi sakindi ve karşısındaki kadını sakinleştirmeyi umuyordu.

"Evet, üzgünüm; ama bir tek ben üzülmeyeceğim bugün." deyip odadan çıktı. Her şey o kadının suçuydu. O almıştı kocasını elinden. Sevmiyorum, ilgilenmiyorum

ayakları ile ayartmıştı kocasını. Ablası haklıydı. Aşkını kocasını almıştı elinden o masum görünümlü şeytan.

Bilmediği bir şey vardı ki Feriha da karşı çıkıyordu onların boşanmalarına.

Hışımla merdivenlerden inip masada sırf ilaç içeceği için Melda Hanım'ın zoruyla iki lokma yemek için oturan kadına doğru yürüdü. Elindeki çatalı ağzına götürürken hırsla koluna yapışıp onu kaldırdı. Çatalı yere düşen kadın şaşkınlıkla baktı Melek'e. Hızla ve aniden çekildiği için canı yanmıştı; ama belli etmemişti.

"Melek?" Masadakiler şaşkınlıkla kalktı masadan. Şaşkınlığını sesli şekilde dile getiren Melda Hanım'dı.

Genç kadının gözü dönmüştü resmen. Feriha'yı çekiştirip yemek salonundan çıkardı. Büyük salonun ortasına getirip yere fırlattı. Bedenini ele geçiren şaşkınlıkla kolunu tutan kadından kurtulamamıştı bile. Poposunun üstüne yere düşünce, ağzı açık şekilde her zaman bir melek olduğunu düşündüğü kadına baktı. Bu sefer karşısında bir melek değil yaralı bir kadın vardı.

Melek sinirle elini toplayamadığı sarı saçlarına geçirdi.

"Bu eve geldiğin güne lanet olsun!" diye haykırdı acıyla.

"Melek!" arkasından yetişip onu uyaran kocasını umursamadı, tek derdi içinde biriken zehri dışarı aktarmaktı:

"Sen önce anne olamadığımı yüzüme vururcasına gelir gelmez hamile kaldın. Sonra ise kocamı kendine âşık ettin." Delirmiş gibiydi. Ağladığı için akan makyajını titreyen bedenini düşünmüyordu bile. "İlahî adalet işte çocuğunu aldı Allah. Benim ahımı sende bırakmadı. Şu

hâline bak ne kadar da zavallısın. Bir çocuk bile doğuramadın." dedi gülerek. Canını yakmak istiyordu, kendi gibi canı yansın istiyordu. Bebeği onun için önemliydi. Bunu biliyordu ve tam da oradan vurup istediğini elde etmişti.

Son sözleri genç kadını açık yarasına sıcak hançer batmış gibi acıyla inletmişti. Daha bu sabah kaybetmişti minik yavrusunu. Hemen başına kakmıştı Melek. Konuşamıyordu bile. Gözlerinden sessizce akan yaşları silip ayağa kalkmaya çalıştı:

"Melek ben böyle olsun istemedim." dedi üzgün bir şekilde.

Barlas, hemen eğilip karısını yerden kaldırdı. Melek'e öldürücü bakış atarak üzerine yürüdü:

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağırdı sesinin desibelini yükselterek. Melek, yüzüne baktı, sinir bozucu bir gülümseme ile:

"Gerçekleri söylüyorum kocacığım. Ne o canın mı yandı küçük sürtük?" diye söylendi kocasının yanında zorla ayakta duran kadına hitaben. Hâlâ şaşırtmaya devam ediyordu evdekileri. Melda Hanım olaya el atmanın zamanı geldiğini hissetmişti:

"Kendine gel Melek!" dedi sinirle.

"Asıl siz kendinize gelin. Bu annesi babası belli olmayan p*ç* getirip baş tacınız ettiniz." dediğinde yanağındaki acıyla inledi. Ona her zaman anne olan kadın, el kaldırmıştı bu sefer. Hem de hiç olan bir kadın için... Hışımla Feriha'ya döndü:

"Dilerim benim kaderimi yaşarsın sürtük!" diye bağırdı. "Gidiyorum; ama senden asla boşanmayacağım Bar-

las. Bununla mutlu olmana izin vermeyeceğim." deyip koşarak çıktı odasına.

"Ben de zaten kardeşimin bu evde daha fazla ezilmesine izin vermeyeceğim." sesini duyduklarında herkes Macit'e dönmüştü. Macit onlara aldırmadan kardeşine dönüp: "Hazırlan yeşil bana gidiyoruz." dedi.

Macit arkasından salona giren amcasına baktı:

"Kardeşimi götürüyorum amca bundan böyle benimle yaşayacak." Olanları herkes gibi şok içinde izleyen Fidan'a döndü: "Fidan, kardeşimin eşyalarını getir." dediğinde Barlas kuzeninin koluna yapıştı:

"Karımı hiç bir yere götüremezsin Macit!" dedi. Daha yeni kavuşmuştu, gitmesine izin veremezdi.

"Onu götürmek için senden izin aldığımı hatırlamıyorum kuzen." dedi umursamazca. Feriha'ya yaklaşıp yaralı bedenini sarmaladı. Feriha anında karşılık verdi sarılışına. Canı yanıyordu. Ruhu acı içinde kıvranıyordu. 'O zehirli, bedenimi uyuşturan lafları işitmek yerine keşke sağır olsaydım' diye düşünmeden edememişti. Melek haklıydı onun gözünde; ama bu kadar ileri gideceğini düşünmemişti. Can evinden vuracağını hiç düşünmemişti. Daha bebeğinin yarım kalmış bedeni yeni toprağa verilmişken, daha yarası tazeyken bu laflar hiç olmamıştı.

"Sen kendini fazla kaptırmışsın ağabey kardeş olayına." dediğinde Macit duygusuz bir kahkaha attı:

"Bu bir oyun değil kuzen. Feriha benim öz kardeşim." cebindeki DNA testi raporunu çıkarıp onun göğsüne yapıştırdı.

Feriha hâlâ şaşkınca olanları izliyordu. Kendine geldiğinde ağabeyine baktı:

"Ağabey, doğru mu dediklerin?" diye sordu. Az önce yediği hakaretler aklının gizli bir köşesine saklanmıştı. Bugün şok üstüne şok yaşıyordu.

"Doğru yeşil doğru, sen benim kardeşimsin. Hep olduğun gibi..." saçlarını okşayıp alnını öptü.

O, Melek dâhil bazılarının dediği gibi p*ç değildi. Basbelliydi, içindeki mutluluğu tarif edilmesi mümkün olmayan bir yoğunluktaydı. Bu sefer yanaklarından süzülen yaşlar üzüntüden değildi mutluluktandı. Herkesin sahip olmak isteyeceği iyi kalpli, dikkatli, yakışıklı ve kendisini seven üç tane ağabeye sahip olmuştu. Gerçi onlar hep onun ağabeyleriydiler ya, o da ayrı.

Salondaki herkes şok içinde ikiliyi izlerken Barlas raporu okuyordu. Tüm bedeni kaskatı kesilmişti. Bu nasıl olurdu? Hiç tanımadığı, bir zamanlar canını yaktığı kadın, en iyi dostu ve çok sevdiği amcası Mustafa'nın kızı muydu? Ne yani onlar kuzen miydi? Saçmalık! Bu olamazdı.

"Saçmalık bu!" diye itiraz etti. Kabul etmek istemiyordu. Rapordan gözünü çekemiyordu. Tekrar tekrar okuyup yanlış olmasını umuyordu; ama sonuç değişmiyordu. Feriha da bir Karaman'dı ve o sevdiği amcasının kızının canını yakmıştı. Pişmanlık ateş olup yüreğini yakarken titrek soluk aldı.

"Saçmalık olmadığını anlatsana amca." dedi sinirle Macit. Dün gece raporu okur okumaz soluğu amcasının yanında almıştı. Ona hesap sormuş bağırıp çağırmıştı. Onun kardeşini kimse üzemezdi bu kendi kanından biri olsa bile. Eskiden üzüldüğü kadın için şimdi içi yanıyordu. Keşke önceden bilseydi de kardeşini, onun gereksiz kuzeni ile evlendirilmesine izin vermeseydi. Pişmanlığı

her zaman içini kemirecekti bir kurt gibi.

Kendi elleriyle kardeşini o kliniğe götürmüş aşılama yaptırmıştı, hele gitmeden önce Barlas'ın dediklerini hatırladıkça cinleri tepesine çıkıyordu. Kardeşine 'keşke ölse' demişti. Nitekim ölüyordu da. Genç kadının saçlarını okşayan eli yumruk hâline gelmişti. Eniştesi olacak adama dalmasına az kalmıştı.

Ahmet Bey yorgun bedenini hareket ettirip yeğeninin önünde durdu. Cebinden bir CD çıkartıp Feriha'ya uzattı. Feriha ağabeyinden ayrılıp amcasına baktı merakla.

"Yarın, yani 21 eylül, senin doğum günün. Baban..." derin nefes aldı: "Yani kardeşim, bu videoyu ölmeden önce çekmişti. Hayatının tehlikede olduğunu biliyordu ve eğer ölürse diye sana anlatmak istediklerini bu CD'ye kaydetmişti, sonra o kaza oldu. Ölürken bana vasiyet etti, eğer seni bulursam bu CD'yi doğum gününde vermemi istemişti benden. Affet kızım! Bu zamana kadar bekledim; ama baban öyle istemişti, yoksa daha önce söylerdim sana. İnan bana kızım." yaşlı adam gözyaşlarını tutamamıştı. Feriha'nın içi acımıştı amcasının hâline. CD'yi alıp amcasına baktı:

"Baba..." durdu. Şimdi kayınpederi amcasıydı ve ona nasıl hitap edeceğini şaşırmıştı: "Ne zamandır biliyorsun?" diye sordu.

Ahmet Bey gözyaşlarını sildi. Yanına gelip kolunu okşayan karısına baktı sevgiyle.

"Sen bu eve geldikten sonra öğrendik kızım." diyerek cevapladı kadını, Melda Hanım. Feriha şaşkınlıkla baktı Melda Hanım'a o da mı biliyordu?

"Sen de mi biliyorsun anne?" sesindeki şaşkınlık ve hayal kırıklığı bariz hissediliyordu.

Melda Hanım başını utançla eğdi:

"Evet, kızım..." dedi kısık sesle.

"Harika ya harika herkes biliyor bir biz bilmiyoruz anasını satayım!" diye veryansın etti Barlas. Kaşlarını sirirle çatarak babasına döndü: "Baba bana, bunu açıklayacaksın." dediğinde Fidan bavulla aşağı indi.

Macit onu görür görmez hareketlendi:

"Bavulun da geldi hadi gidelim kardeşim." dedi kardeşini kendine çekerek.

"Karımı bir yere götüremezsin Macit." diyerek bağırdı genç adam. Kuzenini engelledi kolundan tutarak. Macit alayla güldü:

"Beni kim durduracak sen mi?" diye sordu. Yüzündeki gülümsemeyi silip ciddi tavırla: "Sen kim oluyorsun da kardeşimi alıp götürmeme engel olacaksın?" diye sordu tehlikeli bir sesle.

"O benim karım kuzen unuttun mu?" dediğinde Macit yakasına yapıştı. İçinde tuttuğu öfkeyi adamın yüzüne doğru haykırdı:

"Şırınga ile hamile bıraktığın karın mı, yoksa 'keşke ölse' diye beddua ettiğin karın mı? Aaaa! Dur şirketin yönetici koltuğuna giden bir araç olan karındı değil mi?" Yakasını bırakıp kardeşine döndü: "Benimle gelmek istiyor musun güzelim?" diye sordu.

Ne diyebilirdi ki haklıydı hem de sonuna kadar. Canını yakmıştı, kötü davranmıştı bu günlere geleceğini düşünmeden. Sanki yüce Rabb'i ona yaptıklarının cezasını veriyordu. Benliğini pişmanlık denen kızgın yağda kavurup kalbindeki aşk filizini içine akan gözyaşları ile yeşertiyordu.

Barlas bakışları ile adeta yalvarıyordu kalması için. Bunu açık bir şekilde görebiliyordu genç kadın; ama bugün olanlar ve öğrendiklerinden sonra bu evde kalmak istemiyordu. Buradan uzakta olmak ona iyi gelecekti. Gülümsemeye çalışarak elindeki CD'yi sıktı:

"İstiyorum ağabey." dediğinde Macit zafer kazanmışçasına kuzenine baktı.

Feriha hareketlendiğinde Almina kolunu tuttu:

"Feriha gitmesen?" dedi.

Feriha elini kolunu tutan elin üstüne koydu. Gülümsedi:

"Gitmek istiyorum Almina." deyip amcası ve yengesine baktı:"Gidiyorum; ama bu size kızgın ya da kırgın olduğum anlamına gelmiyor. Sadece öğrendiklerimi hazmetmek ve yalnız kalıp düşünmek için gidiyorum. Buna ihtiyacım var." dedi. Ahmet Bey yaşlı gözlerine rağmen gülümsedi.

Nasıl küsebilirdi ki onlara. Bilmiyorlardı. Öğrendiklerinde de geçti hem de çok geç... Birazcık bu zamana kadar saklamalarına kırıldı o kadar; ama sebebini amcası açıklayınca mantıklı bulmuştu. Babası istemişti doğum gününde vermesini o videoyu.

'Baba' bu kelime onun için o kadar kutsaldı ki baba denildiğinde bir kahraman canlanıyordu hayalinde. Güçlü ve yenilmez bir kahraman... Kızını koruyan, kollayan ve kıskanan bir baba istemişti hep. Canlı görmek nasip olmamıştı; ama hiç değilse videosunu görecekti. Mustafa Karaman'ı gördüğü fotoğraflardan hatırlıyordu. O da ilk geldiğinde görmüştü ve silik bir şekilde canlanıyordu yüzü zihninde.

Genç kadın, kocası hariç salondaki herkese buruk bir gülümseme bahşedip ağabeyinin elini tuttu ve salondan çıktı. Yavaş ve dikkatli adımlarla evden çıktığında arabaya doğru yürüdüler. Macit kapıyı açıp binmesini bekledi kardeşinin ve o bindikten sonra kapıyı kapattı. Bavulları bagaja yerleştirmek için arabanın arkasına geçtiğinde genç kadın telefonunu çıkardı. Ekranda parmaklarını dolaştırıp bir şeyler yazdı. Bittiğinde ellerinin arasına aldı. Kafasını koltuk başına yaslayıp gözlerini kapattı. Yorgundu hem de çok yorgun... Bütün bedeni ağrıyordu. Kaslarındaki sızı artmıştı yere düştüğünde. Mucize eseri dikişleri patlamamıştı sertçe döşemeye çakılırken. İyi ki patlamamıştı, yoksa yine o hastaneye gidecekti, oğlunu ondan aldıkları hastaneye. Oğlunu hatırladığında gözyaşları izinsizce yanaklarından süzülmeye başlamıştı. İçi yanıyordu. Doğduktan sonra o kadar ısrar edip yalvarmasına rağmen göstermemişlerdi bebeği ona. İçinde hep ukde kalacaktı bu.

Gözleri kapalı hâlde sessizce ağlarken kapı açıldı ve arabayı portakal kokusu sardı. Ağabeyinin kokusunu seviyordu. Her şeye rağmen dudaklarında hafif bir tebessümün can bulmasına izin verdi.

Macit arabaya bindiğinde kardeşini ağlarken buldu. Neden ağladığını tahmin ediyordu. Eğilip ıslak yanaklarını sildi. Alnını öptü, ağlayan gözlerini öptü:

"Ağlama güzel kardeşim. Biz varız, ağabeylerin var." dedi pürüzlü sesi ile. Ağlamamak için direniyordu; ama zordu içindeki acıyı durdurmak. Genç kadın gözlerini açtı. Islak kirpiklerinin altından ağabeyine baktı. Burnunu çekip boynuna sarıldı sıkı sıkı:

"Seni çok seviyorum ağabey." dedi kısık ve acılı sesi ile.

Saçlarını okşadı Macit. Gülümsemeye çalıştı. Dolan gözlerini kırptığında yaşlar yanağına süzüldü. Geri çekildiğinde, ıslak yanaklarını gördüğünde bir kere daha şükretti Allah'a, ona böyle bir ağabey verdiği için. Ferha yaşları silip az önce ağabeyinin kendisine yaptığı şeyi ağabeyine yaptı. Gözlerini öptü.

"Ağlama ağabey." dedi. Hafif sakallı yüzünü okşayıp yanaklarını öptü. Su götürmez bir gerçek vardı ki Macit Karaman çok yakışıklı bir adamdı. Bu düşünce kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Ağabeyini kıskanıyordu. İnanılmaz bir duyguydu bu. Ağabeyinin sadece kendisini sevmesini istiyordu. Başka kadın olmasın istiyordu. Onu daha az sevmesinden korkuyordu.

Macit kardeşinin düşüncelerinden habersizdi. Bilse ne derdi acaba?

"Affet kardeşim seni o gereksizden koruyamadım, eğer önceden bilseydim asla izin vermezdim." dedi pişmanlık kokan sesi ile. Genç kadın kaşlarını çattı:

"O gereksiz değil aağabey." diye çıkıştı ağabeyine. Macit kardeşine baktı. Az önceki ağır hava yok olmuştu arabada. Bunu kullanabilirdi. Kardeşinin dikkatini dağıtabilirdi. Hafif alay tozu serpilmiş sesi ile:

"Kız sen bana kocanı mı savunuyorsun?" dedi. Yakışıklı, yüzüne, sesine yansıyan alaycı gülümseme takınca kadın derin derin soludu. Evet, ani çıkıştı ve utanmıştı. Kızaran yanaklarını saklamak için o an aklına gelen şeyi yaptı. Ağabeyine sarıldı.

"Eskiden kuzenimdi şimdi ise eniştem oldu ve ben o adama acayip kılım şu an." dedi gülümseyerek. Kardeşini kıskanmıştı. Kendi kendine güldü. Barlas Karaman kardeşinin kocasıydı ve bu onu acayip sinirlendiriyordu.

'Keşke evlenmeden önce bulsaydım kardeşimi' diye düşündü kendi kendine.

Genç kadın kıkırdadı. Kıskanılmak hoşuna gitmişti, duyguları karşılıklı idi.

Macit kardeşinin keyfinin yerine geldiğini düşündüğünde ondan ayrıldı:

"Evimize gidelim kardeşim. Ağabeylerin sabırsızlıkla seni bekliyorlar." dedi. Arabayı çalıştırdı. Direksiyonu tutan eline kayan bakışları genç kadının içini acıtmıştı. Eli sargıdaydı. Kendisi ısırmıştı doğumda. Kim bilir ne kadar acıyordu. Uzanıp parmak ucuyla dokundu yaraya.

"Özür dilerim ağabey." dedi üzgün sesle. Macit arabayı malikâne sınırlarından çıkarıp yola girdiğinde kardeşine bakmadan: "Acımıyor güzelim." dedi. 'Güzelim'i duyunca iç geçirdi. Telefona baktı hemen. Açtığında beklediği şeyi görünce gülümsedi.

Macit'in arabası malikâneden çıkarken adam telefonunu çıkarıp patronunu aradı:

"Patron; kız her şeyi öğrendi. Evet, Macit Bey götürdü. Şimdi çıktılar malikâneden. Tamam, bir gelişme olduğunda sizi ararım." deyip kapattı telefonu. İşine döndü hemen.

Genç adam karısının kendisine bakmamasına kırılmıştı, belki de kendisini sorumlu tutuyordu olanlarda. Haklıydı. Melek'i durdurmalıydı; ama o girdiği şoktan bir türlü çıkamamıştı ki hareket etsin. Az önce yaralı kadını yerden yere vurup ağır laflar söyleyen bir zamanlar onun sevdiği, 'meleğim' dediği kadın olamazdı. Kafasını

iki yana salladı. Annesi, babasını odalarına çıkarıyordu. Babası ile sonra konuşabilirdi. Şimdi Melek'le konuşmalıydı. Merdivenlerin basamaklarına ilk adımı attığında telefonunun bildirim sesi kulaklarına doldu. Bakmamayı seçti kim bilir neydi gelen. Çıkmaya başladı; ama içinde bir şey sürekli telefonuna bakmasını söylüyordu. O da sesi dinleyip telefonu cebinden çıkardı. Ekrana dokunup kilidi açtı. Gördüğü şeyle yüzünde görülmeye değer bir gülümseme belirdi.

'Seni özleyeceğim.' yazmıştı karısı. Mutlulukla iç geçirdi, cevabını hemen yazmıştı:

'Buna fırsatın olacağını sanmıyorum güzelim.'

Telefonu kapatıp cebine attı ve basamakları tırmanmaya başladı. Odasının önüne geldiğinde sesler duydu:

"O kadını üzmeye hakkın yoktu abla. Sana o çirkin lafları hiç yakıştıramadım." Almina'ydı konuşan. Kaşlarını çattı. Kapının önünde durdu; ama onlar kendisini görmüyorlardı. Melek yatağın ayakucunda oturmuş ağlıyordu. Almina devam ediyordu konuşmaya: "Sen her zaman benim melek ablamdın. İsmin yüzünden değil gerçekten melek gibi olduğun için diyorum; ama bu yaptığını düşman yapmazdı inan bana. Ben işinize karışamam; ama o kadın bebeğini yeni kaybetti. O ithamları hak etmiyordu." sonra aklına geleni söyledi: "Hem o p*ç değil. Benim kuzenim. Mustafa amcamın kızı..." dediğinde Melek ağlamayı kesip hayret dolu bakışlarını görümcesine dikti. Bakışları kocasına takıldığında hemen çevirdi kafasını.

"Ne?" şaşırmıştı.

"Evet, Macit ağabeyim söyledi. Neyse sorun o değil. Senin düşündüğün gibi Feriha almadı Barlascan'ı elinden." arkasına döndü. Ağabeyini gördüğünde yutkundu. "Barlascan?" dedi başını eğerek. Acaba duymuş muydu dediklerini. Suratına bakılırsa duymuştu.

Barlas içeri girdi eli cebinde. Geldiğinden beri çıkaramadığı iş kıyafeti hâlâ üzerindeydi. Sinirli hâli ve çatık kaşları yüzünün güzelliğini gölgeleyememişti. Melek iç çekti onu incelerken. Bu muhteşem bedenin içindeki kalp artık onun için atmıyordu.

Almina bir şey demeden ağabeyinin yanından geçip gitmişti. İçini döktüğü için rahatlamıştı. Kapıyı kapatıp aşağı indi. Şimdi karı-koca hesaplaşma vaktiydi. Barlas ağır adımlarla yürüyüp Melek'in yanına oturdu. Genç kadın yüzüne bakmıyordu, zaten Barlas da ona bakmıyordu. İkisi de ileriye boş duvara bakıyorlardı.

"Yaptığın yanlıştı Melek." kocasının bariton sesini duyduğunda kafasını ona çevirdi. Profilden Yunan heykellerini andırıyordu, kusursuz ve çekici... Kalbi onun aşkı ile yanarken nasıl vazgeçebilirdi ki ondan; ama yapmalıydı.

Aşağıda yaptıklarından sonra odasına çıktığında sinir yavaş yavaş bir toz bulutu gibi dağılmıştı. Yerde acı ile kıvranan kadının görüntüsü zihnine düştüğünde ağzından çıkanlar kulaklarına çalınmıştı. Tüm bedeni ürpermişti. Bu... Bu söyledikleri çok acımasızcaydı. Kendine hiç yakıştırmamıştı yaptıklarını. Melda Hanım'ın o tokadını hak etmişti. Elini yanağına koyup gözyaşlarını serbest bırakmıştı. Birkaç dakika sonra Almina gelmiş pişmanlığına pişmanlık eklemişti. Vicdanı asla onu rahat bırakmayacaktı. Biliyordu.

Yaşlar yeniden yanaklarından süzüldüğünde kafasını salladı:

"Ben neden öyle yaptım bilmiyorum," deyip neden aldı: "Seni kaybedecek olmam aklımı başımdan almıştı Barlas." dedi.

"Benim ona âşık olmam onun suçu değil Melek," diğinde kadın ölmek istiyordu. Kocası ikinci karısına âşıktı. "Sana birkaç ay önce ne dedim hatırlıyor musun Melek?" diyerek ağır ağır kafasını çevirdi karısından tarafa. Hatırlıyordu, evet. Kafasını aşağı yukarı salladı. "Sana adın gibi melek kal demiştim. Sen bugün o meleği öldürdün." sözleri hançer olup kalbine saplandı. Gözlerini yumdu acıyla.

"Sen de bana seni asla bırakmayacağım. Kalbim hep senin demiştin Barlas." sitem dolu sesi kulaklarına ilişğinde kafasını tekrar çevirdi karısına. Kahverengi gözleri acıyla parlıyordu.

"Benim de kararım öyleydi; fakat kalp bu sahibini dinlemiyor." kalbine dokundu. "Ben de istiyordum hep seni sevmeyi; ama anca bu kadar direnebildim kalbime." dedi. Ağlayan kadına acımıştı. Pişmanlığını hissedebiliyordu. Elini uzatıp yanağını sildi: "Ağlama!" tenine dokunan eli sığındı genç kadın. Gözlerini siyah harelere kenetledi.

"Özür dilerim. Ben çok üzgündüm, ne yaptığımı bilmiyordum." af diliyordu yaptıkları için.

Barlas o görüntüler yine aklına gelince elini çekti kadının yanağından:

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim Melek." Kimi kastettiğini biliyordu.

"Biliyorum Barlas. Dileyeceğim ilk fırsatta." ayağa kalktı. Bavulunu çıkardı dolaptan. Kıyafetlerini toplamaya başladı.

Barlas yataktan kalkıp odadan çıktı. Arkasından üzgün bakış atan genç kadın gözyaşlarını serbest bıraktı. Kalacağından değil de 'kal' demesini istemişti içten içe oysa ki gitmeye kararlıydı. Kalamazdı burada. O kadar gurusuz değildi.

Araba Macit'in evinin önünde durduğunda camdan eve baktı. Şaşkınlıktan ağzı açıldı. Burası harika görünüyordu. Kalbi mutluluktan kanatlanıp uçabilirdi. Evin ön tarafında neredeyse tüm evi kaplayacak büyüklükte bir pankart vardı.

'Evine Hoş Geldin Kardeşim' yazıyordu. Etraf rengârenk balonlar, süslemeler ile muhteşem olmuştu. Çiçekli bahçe tıpkı bir düğün mekânını anımsatıyordu.

Kapının önünde, elinde çiçeklerle bekleyen, takım elbise içinde muazzam gözüken küçük ağabeyi Rafet ve serseri ağabeyi Ares vardı. Kapıyı açıp acele ile indi arabadan. Yarasına aldırmadan onlara doğru koştu.

Arkasından Macit'in endişeli sesini duydu:

"Dikkat et yeşil!" diye bağırıyordu.

Ağabeyleri kendilerine doğru koşan güzelliğe ellerindeki çiçekleri yere atıp kollarını açıtlar. Feriha aynı anda ikisinin kollarının arasına girdi. Bu adamlar bir insana yeryüzünde verilebilecek en güzel mükâfattı. Rafet kız kardeşinin saçlarını öperken, Ares Komiser kardeşinin yanaklarını sıkıp sıkıp öpüyordu.

Yasemin kokusu tüm çiçeklerin kokusunu bastırmıştı. Ev bir anda şenlenmiş bahar havasına bürünmüştü. Kardeşlerine yetişen Macit [redacted]'ı sarılmaya.

"Sevgi yumağımıza bir ve en değerli üyemiz daha katıldı." dedi Rafet hâlâ kardeşinin saçlarını koklayıp öperken.

"Sizi seviyorum, sizi seviyorum, sizi çok seviyorum." diye tekrarlıyordu üçünün de yanaklarını öperken Feriha.

"Biz de seni seviyoruz kardeşim." diye öpücüklerine karşılık vermişlerdi ağabeyleri.

"Çok dokunaklı sahne; ama ben açlıktan ölüp mutluluğunuzu bozmadan bence sofraya geçelim." sesini duyunca gülümseyerek arkadaşına döndü genç kadın.

Macit suratını buruşturdu. Bu kız bazen fazlasıyla sinir bozucu olabiliyordu.

"İremmm?" dedi Feriha ona sarılırken."Anlamıyorum o kadar yiyorsun neden hâlâ 48 kilosun?" diye sordu içeri geçerken.

İrem havalı bir şekil saçlarını savurdu:

"Yakıyorum şekerim" dedi nazlı sesle.

"Hı hı kesin yedikten sonra kusuyorsun." mırıldandı Macit arkadan. İrem arkasına dönüp sinirli bir bakış attı adama. Sonra dayanamayıp dil çıkardı:

"Gıcık..." dedi hırsla.

"Çocuk..." diye karşılık verdi genç adam.

"Bana bak ben çocuk değilim." diyerek üzerine gitmek istediğinde Feriha tuttu kolundan:

"Hey hey kavga yok bugün!" deyip ağabeyine baktı. Macit 'olur' anlamında kafasını salladı. Hâlâ ona kısık gözlerle bakan İrem'i dürttü genç kadın:

"Kavga yok İrem." dediğinde İrem nihayet bakışlarını Macit'ten çekip arkadaşına döndü:

"Tamam, kuşum sadece senin için..." deyip son kez kısa bakış attı genç adama.

Feriha elinde olmadan kıkırdamıştı bu hâllerine. Nedense hiç anlaşamıyordu ağabeyi ile can dostu.

İçeri girdiğinde çok güzel süslenmiş ve leziz yiyeceklerle donatılmış bir masa ile karşılaştı. Yemek yemek istediğinden değil de bütün bu güzel şeylerin kendisi için olması, oğlunun ölümü üzerine az da olsa sevindirmişti kadını.

Macit yemekten sonra sohbet ederken dizinde uyuyakalan kardeşini kucağında odasına çıkardı.

Odaya ondan önce giren Ares yatağın örtüsünü açtı. İnce yorganı kaldırıp ağabeyinin kardeşini yatağa yatırmasını izledi. Sonra üstünü örtüp eğildi, kadının yanağını öptü.

Rafet ve İrem de odaya girdi. Hepsi kadının başı üstünde durmuş onu izliyorlardı. O kadar masumdu ki....

"Bu peri, şimdi bizim kardeşimiz mi ağabey?"diye sordu Rafet. Kardeşine bakıyordu hayranlıkla.

"Evet, bizim kardeşimiz. Hep öyleydi zaten..." diye cevapladı Ares onu.

"Öyle bakıyorsunuz ki gören de ilk defa görüyorsunuz zanneder." İrem'in sesini duyan Macit sinirli bakış attı ona:

"Sen sus çocuk." diye çemkirdi kıza.

"Sensin çocuk." diye karşılık verdi İrem.

Ares ile Rafet onları takmadan kendi aralarında konuşuyorlardı:

"Babamın neler anlatacağını çok merak ediyorum ağabey." dedi Rafet.

"Ben de kardeşim, ben de... Bir an önce yarın olsa da izlesek şu videoyu." Ares abisi ile İrem'e döndü: "Siz de kesin artık, koskoca doktorsun küçük kızlarla uğraşıyorsun ağabey." diye uyardı ağabeyini.

İrem kendine gelip üç adamı da odadan çıkardı:

"Hadi hadi odayı terk edin beyler. Canım arkadaşım uyuyor az biraz saygı..." deyip iteledi beyleri.

Hepsi odadan çıktıktan sonra telefonu çıkarıp ekrana dokundu. Arkadaşına bakıp gülümsedi. Eğilip yanağını öptü:

"Birazdan ilk doğum günü hediyen geliyor tatlım." diye fısıldayıp kalktı ve çıktı odadan.

Genç kadın gecenin bir vakti etrafını sarmalayan kokuyu soluyarak uyandı. Gözlerini açmadı; ama uyandığına dair mırıltılar döküldü dudaklarından. Aniden boynunda hissettiği sıcaklık bedenini titretmişti. Ruhunu bayram havasına sokmuş, yüreğini sevinçle kaplamıştı.

"İyi ki doğdun küçüğüm." sesini duyduğunda az önce açılmamak için direnen gözleri ardına kadar açılmıştı.

Barlas kendisine şaşkınlıkla bakan kadına gülümsedi. Beklemediğini biliyordu. Yüzünden güzel gülümsemesini silmeden eğilip küçük karısının dolgun dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. Dudaklarından çekilmeden konuşmaya başladı:

"İyi ki doğdun küçüğüm. İyi ki benimsin." dedi buram buram aşk kokan sesi ile.

Feriha dudaklarındaki biçimli dudakların ve o boğuk sesin etkisi altına girmişti çoktan. Bedeni kontrolden çıkmış bedenine yaslanan, ateş gibi yanan bedenin büyüsüne kapılmıştı. Elini kaldırıp hâlâ hayal olduğunu düşündüğü kişinin yanağına dokundu. Sakallı yüzüne dokunan parmak uçları gıdıklanıyor ve kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu. Gözlerini kapattı, anın büyüsüne kapılarak kokusunu soludu derin derin. Genç adamın dudaklarının arasına alıp saatlerce bıkmadan öpmek istediği o dolgun pembe dudaklardan kalbinde bahar çiçekleri açtıracak kelimeler dökülmüştü:

"Seninim Barlas." demişti o güzel sesi ile.

Kadın 'seninim' kelimesi ile aşkı bestelemiş, notalara birer birer güzel nefesini üflemişti. Adam o şarkıyı dinlemiş kendinden geçmişti. Aşkı içinde volkan gibi patlamış kanına karışmıştı. Barlas Karaman'ın damarlarında kan değil kollarındaki küçük kadına duyduğu aşk akıyordu.

Kollarındaki peri kızı onundu. Bunu düşündüğünde bedeninden tatlı bir titreme geçti. Eğilip karısının alnına öpücük kondurdu. Feriha daha da sokuldu kocasına, buraya nasıl geldiğini merak ediyordu. Kocasının yüzünü görebilmek için gece lambasını açtı komodinin üzerine elini uzatıp. Etraf yarı karanlık hâle geldiğinde gece karası gözler öyle farklı bakıyordu ki kendisine. Üzerinde kıyafet olmasına rağmen kendini çıplak hissediyordu. Utançla kızardığında Barlas karısını kendine çekti tekrar.

"Barlas?" dedi kendini azcık geri çekerek, yüzünü görmek istemişti. En maharetli ressam tarafından çizilmiş gibi kusursuz yüz hatlarını gördüğünde içinde bir şeyler hareket etti. Anlam veremedi hissettiklerine.

"Hmm?" genç adam, ayrı âlemlere akın etmiş aklını toparlamakta zorlanıyordu. Kızın yarı karanlık ortamda çakmak çakmak bakan yeşilleri zar zor topladığı aklını başından kovmuştu. Bakışlarında başka bir şey yakalamıştı bu gece, anlamadığı bir şey. İlgi ya da sevgi olabilir miydi? İçinden kendi fikrine kahkaha atası geldi genç adamın. Bu kadın onca yaptıklarından sonra kendisine sevgi duymazdı, ya da duyabilir miydi? Düşünmek istemiyordu.

"Nasıl geldin odama?" diye sormuştu. Barlas yanağını okşayıp muzip bir tebessüm ile:

"Kaleye girebilmek için, içerden yardım almış olabilirim." dedi savaşçı asker edasıyla.

Genç kadın kaşlarını çattı. Ağabeyleri onu içeri almazlardı geriye tek bir kişi kalıyordu. Açılan ağzını kapatıp burnundan uzun nefes verdi:

"İrem!" dedi gözlerini kısarak. Başka kim olacaktı ki? Hem bu ikisi ne zaman kendisinin arkasından iş çevirecek kadar yakın olmuşlardı ki?

Barlas kaşlarını havalı bir şekilde yukarı kaldırıp, 'aynen' der gibi kafasını salladı. Bu gece kendine neler olduğu hakkında bir fikri yoktu genç kadının; çünkü kocasının her hareketine hayranlık duymaya başlamıştı. Bu hâlleri kendisini ölesiye korkutuyordu.

Ona karşı bir şeyler hissetmiş olabilir miydi? Bilmiyordu, ya da bilmek istemiyordu.

Yatağındaki ani boşluk ve bedenini saran soğuktan hiç hoşlanmamıştı. Düşüncelerinden sıyrılıp etrafına baktığında kocasının kalktığını gördü.

"Hadi gel sana hediyeni vereyim." dediğinde, merakla

ayağa kalkmaya çalıştı; ama malum yarası sızlayınca yatağa geri yattı. Barlas içinden kendine küfür ederek yanına yaklaştı karısının, kolundan tutup usulca kaldırdı. Ayağa kalktığında kadın merakla yeşillerini siyahlara dikmişti:

"Ne hediyesi?"

Barlas cevap vermeden dolaba yöneldi ve kapağını açıp güzelce katlanmış kalın pembe örgü hırkayı ve askılıktan beyaz dize kadar olan elbiseyi aldı. Barlas düzene önem veren bir erkekti ve karısının böyle düzenli olması onu mutlu etmişti. Dağınıklığa asla tahammülü yoktu. Kapağı kapatıp kendisini merakla izleyen karısına doğru yürüdü.

Üzerindeki tişörtü eteklerinden tutup kadının gözlerine baktı izin ister gibi. Onu nedense kendisi giydirmek istiyordu. Feriha bakışlarındaki soruyu fark edince kollarını kaldırdı. İzni almıştı, işine devam etti. Tişörtü çekip çıkardı kadının başından. Çıkardıktan sonra pişman olmuştu. Vücut hatları hamilelikten sonra fazla mı kadınsı olmuştu? Kendi etmişti ve kendisi de bulmalıydı. Siyah sade sutyeninden taşan göğüslerine fazla takılmamaya çalışarak aşağı pantolona eğildi. Düğmesini açıp fermuarını indirdi, belden aşağısındaki acıyı yok sayarak.

Herkes için tutkunun rengi kırmızıysa da Barlas Karaman için tutkunun rengi siyahtı. Özellikle siyah iç çamaşırları aşırı tahrik ediyordu onu.

Tüm bunları yaptığı sırada kadının yeşillerine bakıyordu. Bedenine tek bir bakış atsaydı işler çığırından çıkabilirdi. Pantolonu kalçalarından sıyırdığında ellerinin değdiği ten alev alevdi. Derin soluk alıp pantolonu aşağı indirdi. Gerisini karısı halletmişti. Ayaklarının dibine düşen pantolonun içinden çıktı, kocasının güçlü kollarına

tutunarak. Genç kadının kocasından farkı yoktu. Kendisine bakan siyah harelerin geceden de siyah tona büründüğünü gördüğünde içi titremişti. Bedenine değen ılık elleri unutmak istiyordu. Dokunuşları içinde, bir şeylerin can bulmasını sağlıyordu.

Barlas soyma işlemini zor da olsa tamamladıktan sonra yatağa bıraktığı beyaz, sıfır kol dize kadar, eteği bol elbiseyi aldı. Feriha kollarını kaldırıp işini kolaylaştırıyordu. Elbiseyi giydirdikten sonra arkasına geçti, fermuarını yavaş hareketlerle çekmeye başladı. Elbiseyi giydirirken hiç dokunmamıştı kadına. Kendini tutabildiği için 'aferin' demişti içinden kendine.

Kadın elbisenin fermuarı çekilirken hissettiği şeylerin yoğunluğundan düşüp bayılacaktı neredeyse. Bütün benini titreten şeyin ne olduğunu bilmek istemiyordu. Üstelik adam ona dokunmamıştı bile. Dokunmayarak dokunmuştu bedenine, ruhuna.

Elbiseyi giydirdikten sonra koltuğa doğru yürüdü ve üstünden beyaz kır çiçekleri ile kaplı tacı saçlarına taktı. Pembe hırkayı giydirdi daha sonra. Düğmelerini iliklerken saçlarının hırkasının içinde kalan kısmını çekip çıkardı. Saçları omzuna ve sırtına dalga dalga yayılırken Barlas bu manzarayı keyifle izledi. O kadar güzeldi ki tıpkı bir peri kızı gibiydi.

"Çok güzelsin." Hayranlıkla iç çekti adam. Eğilip dudaklarına aşkını anlatırcasına yumuşak ve şefkatli bir öpücük koydu.

Kadın yine pembeleşen yanağını saklamak için başını eğdi. Duyduğu kısık erkeksi kahkaha ile kafasını kaldırdığında gözleri hayranlıkla açıldı. 'Bu adama toplum için gülmeyi yasaklamalı' diye düşündü, yoksa toplu katliam

olacaktı onun yüzünden. Bir an o gülerken kadınların ona tıpkı kendisi gibi hissettiğini düşündü. Bu düşünce sinirini tepesine çıkarmıştı.

Bu adamın gülüşünü bir kavanoza koyup saklamak istedi. Sağ yanağında oluşan küçük çukura baktı istekle. Dokunamadı çok istemesine rağmen o harika çukura, hâlâ kendini o kadar rahat hissetmiyordu. Belki bir gün, ilerde yapabilirdi istediği şeyi.

"Pembe orkidem..." dedi pembeleşen yanaklarını okşayarak. Erkeksi sesi ılık ılık esen meltem gibi tenini okşamıştı. "Gidelim mi küçüğüm?" diye sordu hayallere dalmış kadını kendine getirerek. Feriha silkinip, kendine geldi ve merakla kocasına baktı:

"Nereye?" Barlas yine bir şey demeden elini nazikçe kavrayıp odadan çıkardı. Merdivenlerden yavaşça ses çıkarmadan inip arka kapıya gittiler. Adamın bu huyu kadını deli ediyordu. Belirsizlik hiç sevmediği şeydi; ama bunu Barlas yaptığında meraka dönüşüyordu. Beklemek zevkli oluyordu. Arka kapıdan çıktıklarında onları bekleyen sarsıcı güzellikteki araba, simsiyah Maybach Exelero'yu, görünce küçük dilini yutacaktı az kalsın. Hediye bu muydu?

Karısı durunca durmak zorunda kalmıştı Barlas. Kafasını çevirdiğinde arabaya bakışlarını gördü. Bu kadın arabalardan anlıyordu. Siyaset ve futboldan sonra, araba meraki eklenmişti, kadınların az kısmına ait olan özellikler arasına. Bu kadını farklı kılan böyle küçük ayrıntılardı.

"Barlas..." sesi o kadar tatlı çıkmıştı ki genç adam gülümsemişti. İsmini o dudakların arasından duymak bedenini harekete geçiriyordu. Bir gün belki zevkle inlerken dökülürdü ismi baştan çıkartıcı dolgunlukların arasın-

dan. Düşüncelerinin gittiği yönü fark edip kendini frenlemeyi başarmıştı. İçindeki sapığa dur diyebilmişti işler kötüleşmeden.

"Efendim küçüğüm?" dedi onu kendi ile beraber arabaya doğru çekerken.

"Sakın hediye bu seksi şey deme bana?" arabaya dokundu istekle. Heybetli ve yırtıcı duruşu arabayı çok seksi yapıyordu.

Barlas aniden durup karısına baktı. O kadar istekli dokunmuştu ki arabaya, onun yerinde olmak istemişti. Barlas Karaman bir demir parçasını kıskanmıştı.

"Ne dedin sen?" sesi biraz yüksek çıkmıştı.

Feriha tedirginlikle etrafa baktı. Biri uyanmadan buradan gitmelilerdi. Ayrıca ne olmuştu ki? Bu adam neden sinirlenmişti?

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bir daha o arabaya öyle dokunma küçük!" dedi. Arabanın üzerindeki küçük elini çekti. Sesi sert çıkmıştı. Feriha anında dolan gözlerine lanet edip bakışlarını kaçırdı kocasından. Kırılmıştı hem de çok... Arabası bu kadar kıymetliydi onun için demek. Barlas karısının kendisini yanlış anladığını anladığında gülümseyerek kadını beldenine yasladı ve demin arabayı okşayan elini alıp kendi göğsüne koydu. Kulağına eğildi dudaklarını hafif temas ettirerek derinden gelen boğuk sesle:

"Bu ellerin yalnızca bana öyle istekle dokunmasını istiyorum bebeğim." dedi. Kadın titremişti duyduğu cümle ile. Bir gün bayılacaktı bu adam yüzünden. "Hayır, senin hediyen bu değil güzelim." dedi gülümseyerek.

"Gidelim mi?" dedi. Barlas kadının konuşmak istemediğini anlamıştı. Ona ayak uydurarak:

"Gidelim." dedi.

Arabanın kapısını açıp karısının binmesini bekledi. Bindikten sonra kapatıp kendi tarafına geçti. Arabayı çalıştırıp yavaşça çıktı bahçeden. Kimse onları görmemeliydi. İçinden güldü durumuna. Nikâhlı karısını gizlice kaçırıyordu evden.

Arabanın içine, dışından daha çok âşık olmuştu genç kadın. Çok rahattı. Kocasına döndü:

"Beyaz canavarı ne yaptın?" diye sordu merakla.

"Garajda... Ne oldu ki?" karısına bakmıyordu yola dikkat kesilmişti çünkü.

"Hiç merak ettim. Mercedes?" Mercedes CLS'i sormuştu. Ona binmemişti; ama garajda görmüştü.

"Sattım. Gereksiz yere duruyordu garajda." dediğinde genç kadın kafasını salladı.

Bir saat sonra bir yerde durdu araba. Genç kadın irkilerek açtı gözlerini. Terlemişti ve uzun yol koşmuşçasına nefes nefeseydi. Barlas telaşla karısına doğru eğildi. Yüzünü avuçlayıp gözlerine baktı. Kadın nefesini düzene sokamamıştı daha.

"Ne oldu güzelim?" Kocasının sesinde sezdiği tek şey telaştı. Yutkundu. Gördüğü kâbus aklına geldiğinde dolan gözlerini kırptı. Gözlerinden firar eden damla kocasının eline düşmüştü. Barlas daha da telaşlanarak: "Kötü bir rüya mı gördün Feriha?" diye sorduğunda küçük bir kız çocuğu gibi kocasına sığındı. Barlas onu hemen kucağına çekti. Terleyerek boynuna yapışan saçlarını sırtına doğru itti. Islak yanaklarını kurulayıp:

"Anlat bebeğim hadi!" bilmek istiyordu. Karısını kötü eden kâbusun ne olduğunu bilmek istiyordu.

"Oğlumuzu gördüm Barlas." hıçkırarak ağlamaya başladı."Unutamıyorum onu." elini karnına koydu: "Çok özlüyorum." Barlas sevdiği kadına tüm sevgisini aktarırcasına sıkıca sarıldı.

"Geçecek güzelim geçecek. Unutmayacaksın; ama acın hafifleyecek zamanla." dedi sevgiyle yanaklarını okşarken. "Ben varım, ağabeylerin var, arkadaşların var. Yanındayız hepimiz." Kollarını kocasının boynuna doladı genç kadın:

"Çok teşekkür ederim Barlas." dedi.

"Rica ederim bebeğim. Şimdi aşağı inelim de sana hediyeni göstereyim." dedi.

Hediye lafını duyar duymaz kafasını kaldırıp etrafına baktı meraklı küçük bir kız çocuğu gibi. Arabadan inip büyük kapının önünde durduğunda burarın her zaman gitmek istediği yer olduğunu gördü. Barlas, karısının hayretten donup kaldığını görünce kolundan tutup yavaş adımlarla kapıdan içeri girdi. Feriha elini ağzına kapatıp sevinç çığlığını bastırdı.

"Barlas burası harika." dedi sevinçle. Kocasına dönüp sıkıca sarıldı ona. En büyük hayallerinden birini gerçekleştirmişti.

Barlas küçük bir çocuk gibi sevinen karısının sarılışına karşılık verdi. Çocuksu hâllerine bayılıyordu. Feriha kendini geri çekip kocasına baktı. Bakışları içini titretiyordu genç adamın. Bu gece ikinci kere görüyordu o şeyi bakışlarında. Ne olduğunu bilmese de hoşuna gitmişti. Kendini özel hissettirmişti.

"Biliyorsun." dedi bakışları ile kocasının ruhunu ısıtarken.

"Biliyorum. Seninle ilgili her şeyi öğreneceğim küçüğüm." yanağına dokundu. Sicim gibi akan yaşları sildi sevgiyle. Feriha sıkıca sarıldı boynuna. Çocukken çok istemişti lunaparka gelmeyi; ama hiç imkânı olmamıştı. Hep hayalini kurmuştu bu ışıl ışıl yerin.

"Çok teşekkür ederim." dedi uzaklaşırken adamdan. Siyah elmasları özlemişti birkaç dakika içinde.

"Bugüne kadar gerçekleşmeyen tüm hayallerini gerçekleştireceğim peri kızı. Sen yeter ki bana böyle yeşil yeşil bak." Saçlarını okşadı sevgiyle. Karısının susarak başını eğdiğini gördüğünde konuyu değişmek adına: "Eee küçük hanım ilk hangi aletle başlıyoruz?" diye sordu. Feriha onun yaptığı şeyi anlamıştı. Ona ayak uydurarak:

"Korku tüneline gidelim." dedi. Barlas hareketlendi. Karısının elini sıkı sıkı kavradı ve yavaş adımlarla korku tüneli olan tarafa yürüdüler.

"Neden korku tüneli? Korkmayacak mısın?" merak ediyordu. Kızlar hep korkarlar o tünelden çünkü.

Genç kadın kocasına ışıl ışıl gülümseme sundu:

"Sen varsın ya..." dediğinde Barlas'ın yüreği erimişti. Bu kadın bir mucizeydi. Sadece kendine özel gönderilmiş mucize. Kalbi sevgiyle akışkan hâle gelirken gözlerine hızla ulaşan bir gülümseme belirdi yakışıklı yüzünde.

"Varım." dedi âşık olunası davudi sesi ile.

Bu kadına âşıktı. Deli gibi âşıktı. Kendini sevmediğini bile bile seviyordu onu. Bekleyecekti. Bir gün onu sevmesini bekleyecekti. O gün hiç gelmeyecekse bile bekleyecekti.

Hiçbir doğum gününü bu kadar eğlenceli ve mutlu geçirmemişti Feriha. Sırayla tüm aletlere binmiş çocuk gibi eğlenmişti. Kocasını küçük kız gibi istediği yere sürüklemişti, o da hiç şikâyetçi olmadan kendisine ayak uydurmuştu. Geçen bir saat içinde yorulmuş oturmuştu bir bankta. Yüzünde yanındaki adamı deli eden gülümsemesi ile gözlerini kapatmış bedenini dinlendiriyordu.

Tam zamanıydı şimdi. Barlas elini kaldırıp işareti verdiği anda etrafta fişekler patlamaya başladı. Kadın korkuyla gözlerini açtığında gökyüzünde gördüğü renkli ışıklarla gülümsemişti. Fişeklere dalmışken parmağına takılan şeyle bakışlarını onlardan alıp eline çevirdi. Geri verdiği beştaş yüzük yine parmağındaydı.

Kocası, şaşkın bakışlarına cevap olarak:

"Bu yüzüğü, benim olduğunu göstermek için takmanı ve hiç çıkarmamanı istiyorum peri kızı." dedi elini öperek.

"Çıkarmayacağım Barlas." dedi etkilenmiş bir sesle. Birden tüm parkı hoş bir müzik doldurdu, insanın ruhunu okşayan kalbine dokunan bir müzik.

Barlas onun alnını öpüp ayağa kalktı. Bir prens gibi reverans yapıp elini ona uzattı:

"Bu dansı bana lütfeder misiniz prensesim?" diye sordu bir prens edasıyla.

Feriha kıkırdayarak küçük elini onun büyük avucuna bıraktı:

"Büyük bir zevkle prensim." kendisini kaldırmasına izin verdi.

Barlas karısını kaldırıp kendine çekti.

"Ama ben dans etmeyi bilmiyorum Barlas." dedi tedirgin sesle.

"Kendini bana bırak peri kızı." dedi.

Öyle de yaptı. Kendisini kocasının güçlü kollarına bıraktı. Müzik bir sihir gibi etraflarını sararken bulutların üzerinde dans ediyorlardı. Kadın büyülenmişçesine kocasının dansa hâkimiyetini izliyordu. Onu tutuşu, kendine çekişi, etrafında döndürüşü muhteşemdi. Tüm bedenini ona bırakmış usta dokunuşların tadını çıkarıyordu.

Barlas son kez karısını döndürüp üzerine eğildi, açığa çıkan enfes kokan boynunu boylu boyunca kokladı ve küçük, ihtiras dolu bir öpücük kondurdu. Feriha bayılmamak için üstün çaba sarf ediyordu. Nihayet müzik bitip yerini gecenin sessizliğine bıraktığında ikili nefes nefese birbirilerine bakıyorlardı. Bedenleri birbirine çekiliyor ve bir bütün olmak için can atıyorlardı. Yeşil ile siyahın savaşı bitmişti bu gece. Barış başlıyordu.

Feriha, derin nefes alıp aşk saçan gece karası gözlerin etkisinden çıkmak için bakışlarını yere indirdi. Bu adam bakışları ile seviyordu. Konuşmadan, dokunmadan alev alev seviyordu.

"Seni affediyorum Barlas." dedi kesik nefesler alarak.

Barlas duyduğu kelimelerden sonra karşısında hafif aralıklı, kesik nefesleri yüzüne vuran doyamadığı pembe dudaklara ihtiyaçla kapandı. Karşılığını alması gecikmedi. Ağzının içinde diline acemice dolanan dili hissettiğinde küçük karısını tamamen bedenine yasladı. Homurdanarak alt dudağını dişleri arasına alıp kadını delirtecek şekilde yavaşça ısırdı. Duyduğu inleme ile aklı başından gidecekti neredeyse. Tadını almaktan hiçbir zaman bıkmayacağı dudaklardan nihayet ay-

rıldığında alnını kadının alnına yasladı. Hızından bir şey kaybetmeyen tatlı nefesi yüzüne vurdukça içindeki canavara vurduğu zincir kopma noktasına geliyordu. Yutkunup:

"Sen beni affetsen de ben kendimi hiç bir zaman affetmeyeceğim küçüğüm." dedi acı dolu sesiyle. Affedilmek kendinden nefret etmesini sağlamıştı. Kollarındaki peri kızı bir kez daha yenmişti onu. Bir kez daha göstermişti kalbinin güzelliğini.

"Yaptıkların asla unutulmayacak ve aklımın tozlu raflarında yerini hep koruyacak..." sustu derin nefes alıp devam etti. "Ben yeni hatıralar için onları o raflara kaldırdım Can." dedi ve gülümsedi. Gülümserken adam için güneş doğdu karanlığın ortasına. Bu küçük kadını yana yakıla seviyordu ve hiç vazgeçmeyecekti sevmekten. Kalbi aşkından patlayacak infilak edecekti bir gün.

"Söz veriyorum bundan sonra o güzel hatırında yalnız güzel anılar olacak peri kızı." genç kadın sevinçle parlayan yeşillerini sevgiyle bakan siyahlara değdirdi. Bu adam neden bu kadar güzel konuşuyordu? O güzel dudaklardan çıkan her kelime neden içini titretiyordu?

Gülümseyerek sokuldu kocasına. Kollarını beline dolayıp yanağını göğsüne yasladı. Kulaklarının altındaki kalp çok hızlı atıyordu. Sanki olduğu yeri terk etmek ister gibi kendini adamın göğüs kafesine çarpıp duruyordu.

"Kalbin..." kafasını kaldırıp kendisine merakla bakan siyahlara hapsetti yeşillerini: "Çok hızlı atıyor." deyip yanağını eski yerine getirdi. Saçlarında hissettiği temas tüm bedenini ürpertirken duyduğu cümleler içini mutlulukla doldurmuştu.

"Bendeki etkin bu, peri kızı, nefesimi kesiyorsun. Kalbimi öyle hızlı attırıyorsun ki bazen duracağından şüpheleniyorum." ipek gibi saçların arasına bıraktığı sevgi dolu öpücüğü kadını mayıştırıyordu. "Seni her an ölecekmişim gibi seviyorum. Çok seviyorum güzelim." dedi.

Cevap veremedi, zaten Barlas da cevap beklemiyordu.

"Gidelim mi? Yoruldun." dedi yarasını kastederek. Karısını yormak istemiyordu.

"Gidelim can." dediğinde adam karısına seyirlik bir gülümseme sundu o leziz çukur eşliğinde.

"Bana can demeni sevdiğimi söylemiş miydim?" dediğinde kadın güzel saçlarını dalgalandıracak şekilde kafasını iki yana salladı. Yüzündeki gülümseme adamın kalbini tekletiyordu. Nefesini boğazına diziyor, yutkunmasına engel oluyordu. Bir gün bu kadın yüzünden ölecekti kesin.

Aptal gibi bakmayı kesip hareketlendi. Karısının serin havadan dolayı soğumuş küçük ve narin parmakları arasına güçlü parmaklarını kenetledi.

Arabaya binip çalıştırdı ve ısıtıcıyı açıp ellerini birbirine sürten kadının ısınmasını sağladı. Arabanın içi ısındıkça gergin bedeni rahatlıyordu. Issız yollarda hızla eve doğru gidiyorlardı. Evden gizlice çıktığı için ağabeyleri uyanmadan dönmeliydi. Ağabeyleri aklına gelince gülümsemişti. O sırada kendisini izleyen kocasından habersizdi.

Barlas karısının neden gülümsediğini merak etmişti. Nitekim bunu dile getirmekten çekinmemişti:

"Neye gülüyorsun?" diye sordu merak barındıran bir ses tonuyla.

Feriha gülümsemesini yüzünden silmeden:

"Ağabeylerim..." diye yanıtladı kocasını.

"Ne olmuş onlara?" yüzüne bakmıyordu. Bakarsa aklı başından gidecek gözlerine perde inecekti ve kaza yapması kaçınılmaz olacaktı. Aşkını yaşayamadan ölmek istemiyordu Barlas Karaman.

"Ağabeylerinden gizli sevgilisi ile buluşan liseli kız gibi hissediyorum kendimi." o eşsiz dudaklarından kaçan kıkırtıya engel olamamıştı.

Genç adam duyduğu sesle büyülenmişçesine çevirdi bakışlarını karısına. Bu kadın bu kadar masum ve kışkırtıcı olmayı nasıl başarıyordu? İçinde bastırmakta zorlandığı hisleri gecenin bittiğini fısıldıyordu. Zarar görmeden kadını kendinden uzaklaştırmalıydı.

Evin arka kapısında durduklarında Barlas kontağı kapatıp ışıkları söndürdü. Kafasını yanındaki kadına çevirdiğinde uyuduğunu gördü. Hafif aralık dudakları, omzuna dökülmüş, dokunmaktan, koklamaktan doyamadığı saçları görüş alanına girince dudakları memnun bir tebessümle kıvrıldı. Yanında uyuyan güzellik kendisine aitti. Tüm ilkleri kendisi ile yaşamıştı. Düşüncesi bile kanını kaynatmaya yetiyordu.

Uyuyan peri kızını uyandırmaya gönlü razı olmasa da yavaşça karısının üzerine eğildi. Dudaklarını o eşsiz kokunun kaynağına değdirip soluyarak hareket etti. Küçük kadını hemen tepki göstererek uyku mahmurluğu ile ellerini adamın siyah ipek gibi saçlarına daldırdı.

Barlas dudaklarından kaçan inlemeye mani olamayarak öpüşlerini derinleştirip kadının güzel ve pürüzsüz yüzünü avuçladı. Boynundan zor da olsa dudaklarını koparıp dolgun, nefes kesici dudaklara bastırdı. Alt dudağını kıstırıp hoyratça emerken arabada duyulan inilti-ler ve ıslak dudak sesleri genç adamı delirtmeye devam ediyordu.

Feriha boynunda hissettiği ıslak ve yakıcı baskıyla uykunun kollarından sıyrılıp kendine gelmiş tüm benliğini bedenini saran alevlere bırakmıştı sorgusuzca.

Barlas aklını başından alan pembe dolgunluklardan zorla koparak dudaklarını kadının şakağına bastırdı. Yanak yanağa duruyorlardı şimdi. Nefesleri hâlâ düzene girmemiş, göğüsleri bir körük gibi inip kalkıyordu. Susuyorlardı. Onların yerine hızlı bir ritimde göğüs kafeslerini döven kalpleri konuşuyordu. Âdeta birbirilerine karışmak istercesine fazlaca hızlı atıyorlardı.

"İnelim mi?" diye sordu genç kadın kendine zor da olsa gelerek. Tatlı nefesi yüzüne vururken ondan ayrılması zordu; ama vakit geç olmuştu. Eve girmeliydi. Hem yorulmuştu da. Uyumak istiyordu.

Barlas karısından hafif şekilde uzaklaştı. Uzaklaşsa da yanağını okşamayı kesmemişti.

"Sen in ben gideyim küçüğüm." dedi şefkatle.

Kadın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı:

"Sen gelmiyor musun?" diye sordu.

"Hayır küçüğüm. Yarın ağabeylerinle tartışmak istemiyorum." Haklıydı. Kardeşlerinin odasına gizlice girilmesinden hiç hoşlanmayacaklardı. Özellikle Macit hiç mi hiç hoşlanmayacaktı, zaten gıcıktı ona.

"Anladım." dedi kısık sesle. Yanağındaki yakıcı dokunuşlar kafasını toparlamasına engel oluyordu. "Peki, gündüz gelecek misin CD'yi izlerken ben?" diye sordu çocuksu coşkuyla.

Barlas gülümsedi. Karısının, bazen küçük bir kız olduğunu düşünmeden edemiyordu. Çakmak çakmak olan yeşilleri merakla cevap bekliyordu kendisinden.

"Geleceğim; ama fazla kalamayacağım."

"Neden?"

"Öğlen dörtte Barcelona'ya gideceğim. İş için..." kadının merakı iyice kabarmıştı. İspanyol kadınları çok güzeldi ve Barlas onlardan biri ile yakınlaşabilirdi. Kendisini unutup onların birine âşık olması düşüncesi ile çıldırdı. Aklına gelen o müstehcen görüntüler, damarlarındaki kanı hızlandırmış, sinirden nefes alamaz hâle getirmişti. Seyahatte yanında kadın olup olmayacağını sormak istedi; ama bir şey demedi. O hakkı görmüyordu kendinde. Her ne kadar Barlas sevdiğini söylemiş olsa da hâlâ ona karşı bir mesafe vardı içinde; ama bu mesafe yakında yok olacaktı.

Gözlerini zor da olsa açtığında hemen saate baktı Feriha, 10:27 idi saat. Gözlerini ovuşturarak yerinden doğruldu. Yavaş hareketlerle yataktan çıkıp banyoya girdi. İşlerini halledip çıktıktan sonra, üzerine uzun kollu sonbahar havasına uygun çiçekli bir elbise giydi. Saçlarını tarayıp üstünü topladı, sonra heyecanla yatağa doğru yürüdü. Yastığının altına sakladığı CD'yi alıp göğsüne bastırdı. Doğum günü filan umurunda değildi. Onu göreceği için çok heyecanlıydı. Baba kelimesi için yanıp tutuşan dilini

sardı. Midesi kasılıyordu heyecandan.

CD ile birlikte aşağı indi. Bahçeden sesler geliyordu. Oraya gitmek istese de adımlarını mutfağa yöneltti. İçeri girdiğinde görüş alanına can dostu, kardeşi girdi. CD'yi masaya bıraktı. İçinden ona yaptıkları için teşekkür etse de dışından kızgın görünmeye çalışarak ellerini beline koyup sağ ayağını ritimle yere vurmaya başladı.

"İrem Hanım!" dedi sinirli olmaya çalışarak.

İrem arkasını döndüğünde arkadaşını gördü. Gülümseyerek ona yaklaştı. Sinirli ifade ile baksa da gözlerindeki pırıltı mutlu olduğunu gösteriyordu. O yüzden oyuna katılmaya karar verdi anında. Korku dolu ifade ile ellerini önünde birleştirdi. Eski dönem hizmetçisi gibi:

"Affedin leydim arkanızdan iş çevirmek istemezdim." dedi başını öne eğerek. Oyunculuğunu gösteriyordu. Feriha gülmemek için zor tutuyordu kendini. Dudaklarından kaçan kıkırtılar, saniyeler sonra kahkahalara dönüşmüştü.

Önce şaşırsa da birkaç saniye sonra kendine geldi ve arkadaşına eşlik etti. Nihayet sustuklarında Feriha kollarını açarak arkadaşını bekledi. İrem hemen istediğini yaparak kollarının arasına girdi.

"Canım" dedi İrem sevgi dolu sesle."Mutlu musun?" Yanıtı az da olsa tahmin ediyordu.

"Evet. Canımın yanmasına rağmen mutluyum. Bana iyi geliyor." dedi. Unutamadığı acısı bir kor gibi kalbini alevlendirirken gözlerinin dolmasını engelleyememişti. Hep böyle olacaktı. Ne zaman mutlu olsa hep o minik bebeği hatırlayacak mutluluğu yarım kalacaktı. Kendini bencil biri gibi hissediyordu; ama hayat devam ediyordu ve o da yaşamayı hak ediyordu. Evladının acısı içinde,

kalbinin bir köşesinde tazeliğini hep koruyacaktı.

"O hep bizimle olacak canım. Cennetten seni izliyor olacak. Annesini üzgün görmesin istiyorsan hep gülümse kuzum." saçlarını okşayıp yanağını öptü: "İyi ki doğdun canım kardeşim." sıkı sıkı sarıldı.

"Sağ ol canım" diyerek gülümsedi.

"Hediyem hoşuna gitti mi?" dedi imayla gülümseyerek.

"Sen delisin kızım. Ya ağabeyim görseydi?" laf ağzından çıkar çıkmaz etrafa bakındı birileri var mı diye.

İrem, gözlerini devirip bıkkın bir sesle:

"Ayyy hiç takma o hödüğü!" dedi. "Ağabeylik taslamayı bilir o ancak. Sen lafı değiştirme hoşuna gitti mi hediye hı?" omzunu omzuna çarptı hafifçe.

"Evet, çok hoşuma gitti." elini kaldırdığında yüzüğü gördü İrem. Sevinç çığlığı atarak elini aldı avucunun arasına:

"Ayy takmışsın. Çok mutlu oldum. Aferin Barlas ağabeyime!" dedi gururla. Sonra sır verir gibi eğildi arkadaşına "Sana bir şey söyleyeyim, ben o adamı hep sevdim. Nedenini bilmiyorum; ama ona karşı nefret beslemedim. Sana nefret ettiğini göstermeye çalışırken bile bakışları başka şeyler diyordu." dediğinde Feriha kaşlarını çattı:

"Ne diyordu ki?"

"'Sana aşığım' diyordu." dediğinde güldü genç kadın.

"Hadi oradan!" diyen kadına İrem tam cevap verecekti ki mutfağın önünde Rafet'in sesi duyuldu.

"Yukarıda yok ağabey." deyip içeri girdiğinde kardeşini gördü. Gözleri sevgiyle parladı aniden. Hemen yanına giderek kollarına aldı küçük kardeşini. Saçlarını öptü koklayarak:

"İyi ki doğdun güzelim." dedi.

"Sağ ol ağabeyim." diyerek sokuldu baş döndürücü derecede güzel kokan adamın göğsüne.

"CD'yi izleyelim mi kardeşim?" dedi meraklı bir sesle. "Ben çok sabırsızlanıyorum babamızı göreceğim için." sesinde özlem vardı. Feriha ağabeyine baktı gülümseyerek:

"Tabii hemen izleyelim ağabeyciğim." dedi.

"Tamam. Önce sen bir şeyler ye. Ben de dışarıdakileri çağırayım." deyip kardeşinin yanağını öptü. Onları hayranlıkla izleyen kıza baktı göz ucuyla. Gülümsedi.

"Kim var dışarıda?" diye sordu yüreği ağzında. Onun ismini duymayı beklerken bu kadar heyecanlanmasına anlam veremiyordu.

Ağabeyi muzip bir ifade ile göz kırptı kendisine:

"Barlas ağabeyi soruyorsan o da dışarıda güzelim." dedi kardeşinin anında pembeleşen yanaklarını sıkarak.

Hislerini bu kadar belli ettiği için kendisine kızgındı aslında. Onu daha birkaç saat önce görmesine rağmen özlemişti. Asıl siniri bunaydı. Barlas Karaman ilmek ilmek ruhuna işleniyordu her şeyi ile; ama ağabeyine sinirlenmiş gibi yaparak:

"Ne alakası var ağabey? Öylesine sordum ben." dedi.

Rafet onu daha fazla utandırmamak adına bir şey demeyip mutfaktan çıktı. Çıkarken bakışları yine sarışın kıza kaymıştı. İç geçirip adımlarını hızlandırdı. Bahçeye çıkıp oradakileri içeri çağırması gerekiyordu.

Salona girdiklerinde Feriha elinde kumanda onları bekliyordu. Aç acına hemen televizyonun önüne geçmişti. Babasını görmeyi bekliyordu. Salona giren kişilere baktı teker teker. Sevdiği herkes buradaydı; fakat o bir kişiyi görmek istiyordu. Yeşilleri, aradığı siyah gözleri bulduğunda o siyahların çoktan kendisini izlediğini fark etmişti. Bakışlarıyla 'ben yanındayım' diyordu. İçi titremişti nedensizce. Derin nefes alıp koltuğa oturdu genç kadın.

Herkes kendine bir yer bulup oturmuştu. Feriha titrek nefes alarak elinin titremesini umursamadan başlat düğmesine bastı. Büyük ekranda aniden beliren adama baktı şaşkınlıkla. Bu... Bu adam aynı kocasıydı. Sadece daha yaşlıydı o kadar. Yaşına ve fazlasıyla çökmüş olmasına rağmen hâlâ yakışıklıydı adam, demek Barlas da ilerde onun gibi olacaktı. Onu izlerken gözlerinin dolduğunu kırptığında yanaklarına süzülen inci tanelerinden anlamıştı. İlk defa görmesine rağmen çok sevmişti babasını.

Ahmet Bey'in acı dolu 'kardeşim' nidası çalındı kulaklarına. Kalbi ezildi bir anda. Arkasını dönüp baktığında ağabeyleri dâhil hepsinin gözleri dolmuştu. Kendisi hariç salonda bulunan aile fertlerinin hepsinin babasıyla bir anısı vardı. İçi yanmıştı genç kızın. Onu tanıyamadan, sarılamadan, güzel sesinden 'kızım' kelimesini duyamadan kaybetmişti babasını.

Mustafa Bey boğazını temizleyip konuşmaya başladığında tüm dikkatler ekranda toplandı:

"Kızım" dedi ekrana bakarak. Gözleri dolmuştu adamın. "Bu kelimeyi söylemeyi o kadar çok istiyordum ki hâlâ da istiyorum." gülümsedi. Onunla birlikte herkes gülümsedi. "Doğum günün kutlu olsun kızım. Kaç yaşına bastığını bilmiyorum; ama bildiğim tek şey var kesinlikle bir peri kızı kadar güzelsin. Annen gibi meleksi bir güzelliğe sahipsin. Eğer bu kaydı izliyorsan ailemin yanındasın demektir. Kızım seni çok seviyorum. Kucağıma alamasam da kokunu duyamasam da seviyorum. Hep sevdim. Yanında kim varsa hepsini seviyorum." dedikten sonra birkaç saniyeliğine sustu. "Sana tek bir şey söyleyeyim; senden bilerek vazgeçmedik güzel kızım. Doğduğunda seni bizden kopardılar. Sana dokunamadım bile. Şuram -elini kalbine koydu- o günden beri yangın yeri kızım. Seni koruyamadığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Seni yana yakıla ararken annen kayboldu o sırada. Dünya başıma yıkıldı." acı dolu sesi salonda yankılandığında gözlerini kapattı genç kadın. Belli ki annesini çok seviyordu babası.

"Neyse en başından başlayayım: Sana anneni anlatayım. Onu ilk kez Ahmet ağabeyimin doğum gününde görmüştüm. Eşi, yani Melda yengenin, ağabeyi Nedim ile yan yana salona girdiğinde, bakışlarım onun yemyeşil ormanı andıran güzel gözlerine değdiğinde nefesim kesilmişti." Konuşurken gözlerindeki aşkı kameradan bile görebiliyorlardı. Macit, babasının başka kadına duyduğu aşkı dinliyordu babasından. Annesi için üzülse de kalbine hükmedemiyor ve kime âşık olacağını seçemiyor insan. Belli ki babası o kadını çok sevmişti. Düşüncelerinden sıyrılıp babasını dinlemeye koyuldu. "Upuzun koyu renk saçları, etrafa attığı ürkek bakışları, küçük bedeni ve beyaz elbisesi ile tıpkı bir peri kızı gibiydi. Aklımı daha ilk saniyeden çelmesine sinir olmuştum. Bakmamaya çalışıyordum; fakat gözlerim benden bağımsız o güzel gözlerini buluyordu. O günden sonra uzun bir süre onu aklımdan çıkaramadım. Hep düşündüm. Neyse nihayet aşkım karşılık buldu ve aşkım karşılık bulduktan bir süre sonra

annenin sana hamile olduğunu öğrendik. Daha önce üç kez baba olmama rağmen o kadar heyecanlandım ki anlatamam. Kız olduğunu öğrendiğimde ise benden mutlusu yoktu yeryüzünde. Annenin hamile olduğunu, bebeğin benden olduğunu ve tabii ki ilişkimizi herkes öğrenmişti. Biliyorum yaptığım şey, hiç de kabul edilecek bir şey değil. Beni seven, sayan bana üç tane aslan gibi evlat vermiş kadına ihanet ettim." Buruk bir tebessüm can buldu yorgun yüzünde. "Ama kalp bu kime âşık olacağını kestiremiyorsun. Yaptığım şeyi öğrenen herkes beni kınadı. Hatta Murat ağabeyim benimle konuşmuyor hâlâ." Oğullarına seslendi: "Affedin oğlum annenizi üzmek istemedim." dediğinde Macit gülümseyerek kardeşinin yanına oturup kolunu omzuna atıp kendine çekti:

"Sana kızgınım baba. Annemi aldattın. Âşık oldun; ama yine de hayatındaki kadını aldattın. Seni bu konuda affedemem." deyip kardeşine baktı: "Fakat şu an kollarımdaki bu küçük kız beni o kadar mutlu ediyor ki senin yaptığın hatayı unutturuyor." dedi. Kardeşinin alnını öptü.

Feriha ağabeyine içtenlikle gülümsedi:

"Ağabeyciğim..." diğerleri de geldi yanlarına. Onlara sarılırken bakışları kocasına kaydı. Gülümseyerek izliyordu onları.

Mustafa konuşmaya devam ediyordu:

"Kızım annen seni bırakmadı. Asla öyle bir şey düşünme. Ben senden sonra onu da kaybettim. Çok aradım, hâlâ da arıyorum. Bulacak mıyım bilmiyorum; ama hiç vazgeçmeyeceğim sizi aramaktan." derin bir iç çekti adam: "Seni seviyorum kızım. Kendine ve ağabeylerine iyi bak." video kapanıp yerini siyah ekrana bıraktığında genç ka-

dın gözyaşlarını serbest bıraktı. Macit kardeşine sarıldı.

"Ağabey ben babama sarılmayı o kadar çok istemiştim ki..." dedi hıçkırarak. "Bugüne kadar içimde onu bulma umudu hep vardı; ama artık o da yok." Ağlaması odadaki herkesin canını yakıyordu. Macit kızarmış gözlerini ovuşturup kardeşini öptü:

"Babam hâlâ seninle kardeşim." Elini kalbine koydu: "Kendi yok; ama kalbi seninle güzelim." dedi.

"Seni seviyorum baba." diyerek fısıldadı elini kalbine bastırarak. Kalbi bir anda tekledi sanki, 'ben de seni seviyorum' der gibi. Buruk bir gülümseme hayat buldu dudaklarında genç kadının.

Buruk bir doğum günü partisi vardı Macit Karaman'ın evinde. Herkes gülüp konuşmak yerine masa etrafına toplanmış sessizce yemeklerini yiyordu. Yemekten sonra hediyelerini alan kadın teşekkür ederek hepsini odasına gönderdi.

"Gidiyor musun?" diye sordu. Kulağına ulaşan sesi üzgün müydü? Şaşırmıştı. Arasında olduğu kollar kendisini daha sıkı sardı. Kollarındaki kadın yasemin kokusu ile mest ediyordu genç adamı. Saçlarını öptü sevgiyle:

"Evet güzelim. Gidiyorum." dedi gülümseyerek. Gitmek istemiyordu; fakat mecburdu. İş beklemezdi, zaten döndükten sonra bir daha ayrılmamak üzere yanına alacaktı kadınını.

"Çabuk gel Can!" dedi gözlerini kocasından kaçırarak. Bakışları kocasının arkasında duran ve onlara muzip ifadeyle bakan Umut'a ilişti. Kaşlarını çattı. Adam gittikten

sonra sürekli imalı imalı konuşup canını sıkacaktı kesin. Barlas arkasında olanlardan habersiz karısının şakağını öptü:

"İşlerim biter bitmez yanındayım güzelim." Kalbi mutluluktan göğüs kafesine sığmıyordu. Kendisinden nefret ettiğini düşündüğü kadın, kocasının çabuk gelmesini istiyordu.

İrem, Feriha için yapacağı meyve salatasının malzemelerini dolaptan çıkarıp mutfak tezgâhına koydu. Doğrama işlemine başladı. Doğradığı meyveleri büyük cam salata kâsesine koydu. Üzerine krem şanti ilave ederek karıştırdı. Süslemesini yapıp tepsiye koydu. Yavaş adımlarla bahçeye çıktı. Sonbahar olmasına rağmen hava öğlen sıcağına teslim olduğu için arkadaşı bahçede koltukta oturuyordu. Yanına yaklaşıp arkadaşını yemesi için zor ikna ettiği salatayı önündeki sehpaya bıraktı. Feriha, arkadaşına teşekkür tebessümü sunduktan sonra eğilip kâseyi aldı. Düşünceleri onu düne götürmüştü.

Dün, doğum günü, Feriha için çok duygusal geçmişti. Babasını görmüş, annesinin onu isteyerek bırakmadığını, hatta kendisinin de kaybolduğunu öğrenmişti. Onu bulmak istiyordu hem de çok. Bulacağına emindi. Onu bulup on dokuz yıllık anne hasretini giderecekti. Babasına sarılamadı; ama kalbi hep onunla olacaktı.

Bakışlarını odakladığı koltuktan omzuna dokunan sıcak avuçlar ile çekmek zorunda kalmıştı. İçten bir şekilde gülümsemiş ve arkadaşının gözlerine dağılan şefkati ve sevgiyi görmüştü.

"İyi misin bir tanem?" diye sordu endişe tohumları ekilmiş sesi ile.

"İyiyim can tanem, iyiyim." kafasını aşağı yukarı salladı. 'İyiyim' kelimesine kendini de inandırmaya çalışıyordu. İyi değildi ki oğlunu özlüyordu. İçindeki boşluk canını yakıyordu. Babasını özlüyordu. Hiç sarılamadığı, 'baba' kelimesini dudaklarına hapsettiği adamı özlüyordu. Kalbine inen gerçeğin keskin hançeri ile bir kez daha kavramıştı onun yokluğunu.

Annesi... Türkan...

Onun nerede olduğunu hiç bilmiyordu; ama inat etmişti bulacaktı. Her şeyi bir de ondan dinleyecekti. Kokusunu çekecekti içine. Yanaklarını öpecekti. Sıkı sıkı sarılacaktı.

"Ne düşünüyorsun?" kulaklarına dolan kadife ses ile iç dünyasından kopup arkadaşına döndü.

"Annemi..." diye yanıtladı dürüstçe. İçini asla saklamadığı tek kişiydi İrem.

İrem içindeki sızıyı düşünmemeye çalışarak:

"Onu arayacak mıyız?" diye sordu.

Feriha sessizce kafasını aşağı yukarı salladı:

"Onu bulacağım ve beni bırakmamasını isteyeceğim bir tanem." yanaklarından yuvarlanan yaşları silme gereği bile duymadı. İrem kollarını kadının dünden beri küçülmüş bedenine sardı. Saçlarını öptü. İrem hep anneydi bu ilişkide. Şefkati, sevgisi ile doyurmuştu küçük kadını her zaman. Kollarındaki kadının dudaklarından kaçan hıçkırık ile gözlerini kapattı. Derin nefes alıp gözyaşlarını serbest bıraktı. Yaşlar arkadaşının saçlarını ıslatıyordu.

"Saçlarımı neden hiç kestirmedim biliyor musun?" diye sordu göğsüne doğru boğuk sesle.

"Neden?" merak etmişti hep nedenini. Küçükken bitlenmesinler diye kızların saçlarını kısacık yaparlardı; fakat Feriha hep direnirdi, o güzelim saçlarını kestirmemek için.

'Selda anne söz veriyorum saçlarımı hep yıkayacağım. Asla saçlarımın bitlenmesine izin vermeyeceğim. Lütfen kesmesinler saçımı!'

Çaresizce yetimhane müdiresinin eteklerini tutan küçük ellerini hatırlıyordu. Sesindeki yalvarışı, kararlılığı hatırlıyordu. Yanaklarına akan yaşları silen küçük ellerini hatırlıyordu İrem.

"Kestirmeyeceğim saçlarımı, bir gün annemi bulduğumda saçlarımı örmesi için. O kadar istiyordum ki saçlarımı okşayarak, canımı yakmamaya çalışarak taramasını. Sonra örmesini..." dudaklarından kaçan hıçkırığı engelleyememişti.

"Geç değil bir tanem. Bulduğumuzda örer saçlarını." omzundan aşağı dökülen, ipek yığını saçlarını parmaklarını geçirip tarak gibi taradı.

Feriha sol yanındaki sıkışmanın geçmesi için daha sıkı sarıldı arkadaşına.

"Annemi istiyorum İrem. Babamı istiyorum. Bir de..." son cümlesini yarım bıraktı dudaklarını birbirine bastırarak.

İrem bilmiş bir gülümseme ile yaşlı gözlerine aldırmadan kadını kendinden uzaklaştırıp çenesini tuttu. Gözlerine baktı:

"Bir de kocanı istiyorsun değil mi canım?" diye sordu tek kaşını kaldırıp. Yeşil gözlerinde açıkça okunan özlem vardı. "Onu özlüyorsun!" yaptığı doğru tespit yüzünü

güldürmüştü.

Feriha bakışlarını kaçırmıştı, duygularını gözlerinden okuyan kızdan.

"Özlüyorum." dudaklarından fısıltı eşliğinde çıkan sesiyle kendini şaşırtmıştı. "Benliğimi yıkıp geçen adamı özlüyorum. Canımı yakan, hiç olduğumu her fırsatta yüzüme acımasızca vuran adamı özlüyorum." acı bir yılan misali, kalbini zehirlediğinde gözlerini kapattı. Unutamıyordu. Ne yapsa aklından çıkmıyordu. İçindeki gururlu kadın 'bırak git' diye çığırıyordu her hatırladığında. Gel gör ki içindeki kalp denen organ o kadını susturmayı hep başarıyordu. Adamın gidişinin içine ektiği özlem tohumları gittikçe büyüyordu.

"Seni seviyor canım." bu bir tespit değildi. Gerçekti.

Barlas Karaman ikinci karısına sevdalanmıştı.

"Biliyorum İrem. Bakışlarında görüyorum beni sevdiğini. Dili sussa da gece karası gözleri haykırıyor aşkını. Burası..." şakağına vurdu. "İşte burası unutmuyor can tanem." dedi. Unutmak istiyordu kötü anıları. Bazen 'Keşke hafıza kaybı geçirsem de her şeyi unutsam' diye geçiriyordu içinden.

Saçlarını arkaya doğru atıp sehpaya doğru eğildi ve salatayı alıp kaşığı daldırdı kâseye. Yemeğe başladı leziz salatayı ve hep yaptığı gibi ikinci kaşığı arkadaşına uzattı. İrem gülerek aldı kaşıktaki meyveleri. Yetimhanedeyken hep yaparlardı bunu. Yemeklerini paylaşırlardı. İrem zayıf olmasına rağmen hep iştahlıydı. Feriha ile az yemek çalmamışlardı gece herkes yattıktan sonra yemekhaneden.

"Ayfer'i merak ediyorum." arkadaşının sesi ile anı yolculuğunu yarıda kesti genç kadın. Ayfer iki günlükken

yetimhane kapısına bırakılan küçük bir melekti. Altı sene önce tanışmışlardı onunla, şimdi ise küçük kız altı yaşındaydı ve bir senedir onun yanında değillerdi. Hep ziyaretine gitseler de yanında olmak gibi değildi.

"Biraz iyileşeyim gideriz bir tanem." dedi genç kadın. İrem'in o küçük kızı çok sevdiğini biliyordu. Gülümseyerek elini tuttu arkadaşının: "Sen anne olmak için gelmişsin dünyaya canımın içi." dediğinde buruk bir gülümseme aldı karşılığında.

"Keşke onu yanımıza alabilsek..." dedi iç geçirerek.

"Keşke..." diye onu tekrarladı Feriha.

"Heyy bir gittim yine gözyaşlarına boğulmuşsunuz!" sesini duyduklarında ikisi de kafasını o yöne çevirdi. "İyice ağlak oldunuz siz." deyip yüzünü buruşturmasını izlediler tebessüm ile.

"Umut'um..." dediler ikisi de aynı anda. Umut ikisine de sarıldıktan sonra aralarına girdi. Kollarını omuzlarına atıp erkek tavırları ile kendine çekti. Feriha ve İrem yanaklarına sıcak öpücük kondurmasıyla gülümsedi.

"Ferhat Amca nasıl?" diye sordu İrem.

Umut derin nefes alıp:

"İyidir canım." diye yanıtladı arkadaşını. Feriha'ya döndü yüzünü hızla: "Doğum gününde yanında olamadım minnoşum. Kusura bakma." dedi suçlu ses tonuyla. Feriha gülümseyip yanağını sıktı arkadaşının:

"Ne kusuru canım benim. Baban fenalaştı diye yoktun yanımda; ayrıca Ferhat amca gerçekten iyi mi?" sözleri Umut'un için ferahlatmıştı. Gülümseyip kafasını aşağı yukarı salladı:

"Evet, gerçekten iyi..." dedi.

İrem gülümseyerek ayağa kalktı:

"Limonlu kekle yeni demlenmiş çay içmek ister misiniz kızlar?" diye sordu.

Feriha ve Umut birbirilerine baktılar yaramaz çocuk gibi. İkisi de aynı anda kafasını salladı:

"İsteriz anne." dediler küçük kız taklidi yaparak.

İrem kafasını iki yana salladı gülerek. Mutfağa girdiğinde hâlâ gülüyordu.

"Rüveyda!" Bu erkeksi sesi duyduğunda olduğu yerde kaldı. Şaşkınlığını üzerinden bir toz misali silktiğinde kaşlarını çattı. İkinci ismini hiç kullanmıyordu İrem. Kendisine küçüklüğünü hatırlatıyordu. Mutlu günlerini... Annesi Rüveyda derdi ona hep.

"Rafet..." kaşları hâlâ çatıktı. Rafet yüzünde doğan tebessüm ile yaklaştı kıza. Çatık kaşlarının ortasına işaret parmağının ucunu bastırdı. Kaşları anında düzelirken kalp ritmi dengesizleşmişti. Ilık tenini teninde hissetmek bedeninde şok etkisi yaratmıştı. Yanağını kavrayan büyük elle gözlerini kapattı. Neden kapattığını bilmiyordu. Gözleri kendi kendine ondan bağımsız hareket etmişti.

"İrem Rüveyda Şaşmaz..." sıcak nefesi yüzünü okşuyordu. İçinden akıp giden duyguya anlam verememişti. Heyecanlanmış mıydı?

İsmini duyduğunda gözlerini açmıştı genç kız:

"Sen... Nereden?" alt dudağına uygulanan baskı ile susmuştu. Aklını başından alan dokunuşlarla kelimeler boğazına dizilmişti.

"Muğlalı küçük kız..." dedi. "Annesi öldükten sonra babası ile evlenen kadın tarafından yetimhaneye bı-

rakılan kız..." Hakkında her şeyi biliyordu. Şaşkınlıkla bezenmiş gözleri, dudaklarına kapanan sıcak, baştan çıkartıcı dolgun dudaklar ile yuvalarından çıkacaktı neredeyse.

Rafet onu ilk defa tiyatro salonunda gördüğünde sol yanında bir hareketlenme hissetmişti. Uzun zamandır bu kızı izliyordu. İçinde her gün derinleşen duygu seline batıp boğuluyordu. Şu an uzun zamandır bedenini başka kadınların bedenine haram kılan kızın dudaklarındaydı. Bir kuş misali özgürdü. Kalbi kanatlanıp uçacaktı neredeyse.

Birkaç saniye süren öpüşmeden sonra Rafet geri çekildiğinde kızın titrediğini gördü. Gülümsedi:

"İlk miydi?" diye sordu boğuk sesle. Kıpkırmızı olan yanağını okşadı sevgiyle.

Genç kız kaybolmuş sesine ulaşamadığını anladığında başını aşağı yukarı salladı. Aldığı sözsüz cevap ile içi mutlulukla doldu genç adamın.

Mutfaktan geç gelen kıza baktığında ellerinin titrediğini ve yanaklarının al al olduğunu fark etti Feriha. Bakışları ile neler olduğunu sormak için gözlerine diktiğinde bakışlarını kaçırmıştı İrem. Şimdilik kapanan konuyu başka zamana ertelemişti kadın.

Çaylarını içip konuşuyorlardı. İrem kek parçasını ağzına atıp çiğnerken sorduğu soru ile diğer iki kadının çayının boğazında kalmasına neden olmuştu:

"Umut, Erdem ilk gece canını çok yaktı mı?" sorusu ortama bomba gibi düşmüştü.

Umut gelen soru ile hızla kafasını Feriha'ya çevirdi. Onun da şaşkınlıkla kendisine baktığını gördü. Bakışlarındaki duyguyu çözemedi bir türlü. Hüzün müydü? Kırgınlık mıydı? Bilememişti.

Sinirle İrem'e döndü. Gözlerini belertip 'sus' der gibi kaşlarını kaldırdı. Sonra Feriha'ya baktığında İrem yanlış yaptığını anladı. Elini ağzına kapatıp mahcup mavilerini ellerine indirdi. İlk gecesi başarısız geçen bir kadının yanında böyle bir soru sorması yanlıştı Umut'a göre. O yüzden Erdem ile yaşadıklarını anlatmamıştı. Oysa ki söz vermişlerdi. İlk gece ne hissettiklerini anlatacaklardı birbirlerine.

"Ne? Umut... Sen Erdem'le birlikte mi oldun? Bizim niye haberimiz yok?" dedi sesin sahibi İrem'in yanına geçerken.

"Bir sen eksiktin Almina." diye sitem etti Umut.

Feriha ise şaşkınlık bulaşan yeşillerini arkadaşına çevirdi. Ondan gizlemişti. Yaşadığı en özel anı saklamıştı.

"Almina, kimsenin özel hayatına karışamayız. Unutma!" sesindeki mesafe ve soğukluk içini ürpertmişti Umut'un.

Ayağa kalkacakken koluna gömülen parmaklarla durdu. Sahibine döndüğünde gözlerindeki yalvarışı gördü. Kıyamadı. Bedenini çekip yerine oturtmasına izin verdi.

"Feriha..." dediğinde Feriha bakışlarını arkadaşına sabitledi. "Senden sakladım." genç kadın 'aynen' der gibi kafasını salladı. "Ama bir sebebi vardı tatlım. Senin ilk gecenin nasıl geçtiğini biliyordum. Gelip de sana yaşadıklarımı anlatıp canını yakmak istemedim." dedi. Sesindeki pişmanlık içine işliyordu kadının. "Sen olsan aynısını

yapmaz mıydın?" diye sorduğunda ona hak verdi genç kadın.

"Yapardım." dedi sakin bir sesle. O lanet gecenin anıları zehirli iğne gibi aklına battığında gözlerini kapattı. Almina, karşısında dağılmış kadına bakıp aklından geçenleri sözlere döktü kendini tutamayarak.

"Öküz Barlascan!" diye sitem etti yanında olmayan ağabeycanına.

İrem yaptığı hata yüzünden o kadar gerilmişti ki Almina'nın sarf ettiği kelimeler sinir krizine girmiş gibi kahkaha atmasına sebep olmuştu. Kısa sürede hepsi ona katılmışlardı.

Gülme krizi bittikten sonra toparlanıp eve girmişlerdi. Akşam yemeği için mutfağa girmişti Feriha. Aklını bir şeyle meşgul etmesi lazımdı. Sürekli telefona bakmaktan sıkılmıştı. Arkadaşları ve görümcesi de onu yalnız bırakmamışlardı. Önce Macit ağabeyinin sevdiği mercimek çorbasını yapmıştı. Ares ağabeyinin sevdiği içli köfteyi de hazırladıktan sonra Rafet'in çok sevdiği yemek kabuneyi (etli pilav) yapmıştı. Salata da hazır olduktan sonra saat yediye geliyordu. Macit arayıp akşam geç geleceğini söylemişti. Rafet az önce gelmiş üzerini değiştirmek için odasına çıkmıştı. Ares devriyesi olmadığı için şans eseri bu akşam evdeydi.

Karamanlar'ın çok önemli bir kuralı vardı. Yemek zamanı çok önemli işleri yoksa tüm aile fertleri masa başında olmalıydı.

Masayı kurup ağabeylerini beklerken genç kadın, İrem'in gergin olduğunu fark etmişti. Kaşlarını çatarak neler olduğunu anlamaya çalıştı; ama hiçbir sonuca ulaşamadı. Bu onu daha da huysuzlaştırmıştı.

İrem'in sürekli ondan bakışlarını kaçırması da cabasıydı. Neler dönüyordu bu evde?

"Bakalım benim güzel kardeşim neler yapmış." Merdivenlerden inen Ares'in sesini duyduğunda ona döndü Feriha. Üzerindeki gri eşofman altı ve mavi renk ince kazak, dağınık saçları ve kusursuz yüzü ile dergilerden fırlamış gibiydi. Feriha hayranlıkla ağabeyine baktı. Kızın canını çok yakmıştı belli ki gülümseyip ona doğru yürüdü ve kollarını açarak kendisini bekleyen ağabeyine sığındı. Saçlarına konan öpücükle gülümsedi. En büyük servetiydi bu iyi kalpli adamlar. Yüzünü gömdüğü sert göğsünden başını kaldırıp yanağını öptü ağabeyinin.

Ares içten bir gülümseme ile onu kolunun altına alıp masaya doğru yürüdü. Onlara kıskançlıkla bakan Almina, burun kıvırdı.

"Barlas Can'ı özledim ben." dedi huysuz sesle. Ağabeyini özlemişti. Barlas hep yurtdışına çıkardı ve her defasında Almina, küçük kız çocuğu gibi Barlas Can diye tuttururdu. Hiç alışamadı onun yanında olmamasına.

Kocasının ismini duyar duymaz kafasını hızla görümcesine çevirdi genç kadın. Bu hareketi kolunun altında olduğu adamdan kaçmamıştı.

"Kocanı çok mu özlüyorsun?" kulaklarına dolan soru ile afallamış ve şaşkınlıkla kafasını ağabeyine çevirmişti. Kaşlarını çatarak mavilere dikti yeşillerini:

"Onu da nereden çıkardın ağabey?" Sesi istediği gibi sert çıkmamıştı. Daha çok, 'Haklısın ağabey özlüyorum' gibi çıkmıştı.

Ares işaret parmağını kardeşinin burnuna vurdu:

"Ben bir polisim unuttun mu yeşil?" dediğinde Feriha

gözlerini devirdi. Kolunun altından çıkıp masaya yerleşti.

"Ne olmuş polissen?" sorusunu sorarken kâseye çorba koyuyordu. Kâseyi Ares'in önüne koyup kendine de koydu çorbadan. Ares mis gibi kokan çorbanın kokusunu içine çekti. Çok acıktığını şimdi daha iyi anlamıştı.

"Bir polis, karşısındaki insanın beden dilini iyi bilmeli küçük hanım. Ben senin beden dilinden sevgili kocacığını özlediğini anladım." deyip göz kırptı ve çorbasına baktı. Rafet yoktu ve masadaki hiç kimse yemeklere dokunmuyordu.

Ağabeyinin doğru tespiti karşısında susmakla yetindi genç kadın.

"İyi akşamlar millet..." Neşeli sesini duyduklarında gülümsemişlerdi. Rafet Karaman pozitif enerji kaynağıydı her zaman.

Masaya yaklaşıp Feriha'nın yanındaki sandalyeyi çekti ve oturdu. Otururken odaklandığı tek şey karşısındaki heyecanlı mavilerdi. Genç kızın heyecanı yoğun bir şekilde etrafa dağılmıştı; ama bunu hisseden iki kişi vardı.

Masadaki herkes yerini alınca yemeğe başladılar. Yemek yerken arkadaşının gerginliği gözünden kaçmamıştı genç kadının. Gözlerini kısarak ona baktığında bakışlarını kaçırması sinirine dokunuyordu artık.

"İrem tuzu uzatır mısın?" diye sordu tatlı sesle. İrem kafasını sallayıp titreyen eli ile tuz kabını kavradı ve ona uzattı. Feriha olan biteni anlamaya çalışıyordu. Kulağına dolan fısıltı ile kafasını sese doğru çevirdi.

"Bunların arasında bir şeyler olmuş." dedi Ares bilmiş tavrıyla. Gözleri kocaman açılan kadın anında hak verdi ağabeyine. Kafasını olumlu anlamda sallayıp:

"Ben neler olduğunu öğreneceğim." dedi kendinden emin sesiyle.

"Ona ne şüphe..." kardeşine bakıp göz kırptı haylazca.

Yemekten bir saat sonra Ares Komiser, Çatalca'daki cinayet ihbarı üzerine hemen olay yerine gitmişti. Umut, babası yüzünden yemekten hemen sonra gitmek zorunda kalmıştı. Rafet, Barlas'ın talimatı üzere takıların yapıldığı atölyeye gitmişti. Evde sadece Feriha, Almina ve İrem kalmıştı. Onlar da Feriha'nın odasında oturup laptoptan film izliyorlardı. Biten kolayı yenilemek için aşağı inen Almina odaya girdiğinde şifonyerin üzerindeki Feriha'nın telefonunun çaldığını gördü. Ekrana baktığında gülümsedi.

"'Can' arıyor..."

Kola şişesini şifonyere bırakıp telefonu aldı. Yatağa doğru yürüyüp telefonu genç kadına uzattı. Feriha kendisine uzatılan telefonun ekranına baktığında eli ayağı buz kesmişti heyecandan. Hızla telefonu aldı ve yerinden kalktı. Banyoya doğru yürüdüğünde arkasından Almina'nın sesini duydu:

"Can'a benden selam söyle." demişti gülerek. Gözlerini devirip banyo kapısını açtı ve içeri girdi.

Yeşil ikonu kaydırıp acele ile ahizeyi kulağına götürdü. Kocasının özlediği erkeksi sesinin, tüm benliğini ele geçirmesine izin verdi.

"Küçüğüm..." sesi özlem kokuyordu. Gözlerini kapatıp sesin bedenine dalga dalga yayılmasına izin verdi. Sesindeki özlemi soludu. Özlemişti hem de çok. Merak etmişti hem de çok. İçindeki sıkıntı geçmişti sesi kulaklarına dolar dolmaz. İçi huzurla dolmuştu kadının.

"Barlas..." demişti sesindeki özlemin farkında olarak.

"Seni çok özledim be küçüğüm." Bedeni titreyen kadın cevap verememişti kocasına. "Affet daha erken arayamadım. Gelmişken önemli bir sempozyuma da katılmak zorunda kaldım." Açıklama yapması hoşuna gitmişti. Gülümseyip:

"Anladım. Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim sen nasılsın? Ağrın var mı?" soruları peş peşe sıralayan adama gülümsedi.

"İyiyim merak etme." 'Seni özlüyorum' diyemedi. Sustu. "Yemek yedin mi?" diye sordu onun yerine. Adamın güldüğünü duyduğunda istemsizce o da gülümsedi.

"Yedim bebeğim." Yanıtını aldığında rahat nefes aldı.

"İyi. Sakın aç kalma." dediğinde aldığı cevap ile kaşlarını çattı.

"Tamam anneciğim." diyerek güldü genç adam. Bu kadını iliklerine kadar işleyen bir özlemle özlüyordu.

Kaldığı otel odasının kapısı açıldı aniden. Kafasını çevirip kimin geldiğine baktı. Görüş alanına giren kişi ile kaşlarını çattı. Ne istiyordu bu kadın? Neden gelmişti?

Dikkatini ondan alıp karısına verdi.

"Ya Barlas..." mızmızlandı küçük kız gibi. Onun bu hâline erkeksi bir kahkaha ile karşılık verdi adam.

"Ama annem gibi konuştun." kadını sinir etmeye bayılıyordu.

"İyi ara da Melda anneyle konuş o zaman." dedi sinirle. Telefonu kapatacağı sırada kocasının sesi doldu kulağına:

"Sen bana trip mi atıyorsun küçük?" diye sordu ikaz dolu sesle. Gerçekten trip atmıştı kocasına. Bir zamanlar nefret ettiği adama hem de. "Böyle yaparak beni sadece tahrik edersin bilmiş ol bebeğim." eğlenen sesini duyduğunda kızmadığını anlamış ve sevinmişti.

Barlas karısıyla konuşurken kapıda onu izleyen kadın yavaş adımlarla odanın ortasına gelip yatağa oturdu. Bacaklarını açıp iç çamaşırını göstererek bacak bacak üstüne attı. Ellerini geriye yatağa yaslayıp, hafif uzanır şekilde karşısındaki tutkunun beden bulmuş hâlini, bedenini ateşe veren adamı izlemeye başladı.

Barlas duştan çıktığı için belinde havlu vardı sadece. Saçlarını kuruluyordu küçük havlu ile. Kadın alt dudağını ısırarak istek dolu bakışlarını dolaştırıyordu onun güzel vücudunda. Sinirden kuduran adam karısına çaktırmak istemediği için onun dersini vermeyi sonraya saklamıştı.

Konuşma bittikten sonra telefonu yatağa fırlatıp kadının koluna yapıştı. Elini etine sinirle gömüp kaldırdı ve çıkış kapısına doğru itti:

"Altagracia!" diye hırladı sinirle. "Ne halt ediyorsun odamda?" Barlas sinirlenince yabancı dilini unutuyordu. Karşısındaki bir İspanyol'du; fakat o Türkçe konuşuyordu. 'Altagracia'da zaten onu daha iyi anlamak için Türkçe'yi öğrenmişti. O yüzden aksanlı bir Türkçe ile:

"Burada olduğunu duydum. Görmeye geldim Barlas." dedi.

Barlas daha fazla dinleyemeyecekti. Sinirle onu kapıya itip:

"S***tir git!" diye bağırdı. Kapıyı açıp onu dışarı itti.

Kapıyı kapatıp odanın ortasına yürüdü. Sinirle saçlarını asılıp çekiştirmeye başladı:

"Allah'ım teker teker gönder şunları!" Kafasını kaldırıp sinirle soludu.

Sanem, kardeşinin odasını ayağı ile açıp elindeki tepsi ile beraber içeri girdi. İki gündür yaptığı gibi yatak başına yaslanıp bacaklarını kendine çekmiş yaşlı gözlerini duvara dikmiş boş boş bakıyordu. Tepsiyi komodinin üzerine koyup kardeşine yaklaştı. İki günde çökmüştü. Yanına oturdu. Eğilip saçlarını okşadı:

"Miden hâlâ bulanıyor mu canım?" diye sordu şefkatle.

Melek kafasını, 'hayır' anlamında iki yana salladı. Aslında bulanıyordu; fakat ablasını telaşlandırmak istemiyordu.

Sanem tepsiyi kardeşinin kucağına koydu. Melek kötü bir şey görmüş gibi kâsedeki çorbaya baktı.

"İki gündür hiç bir şey yemedin." Kaşığı çorbaya daldırıp çıkardı ve kardeşine uzattı. Melek yüzünü buruşturdu. Canı hiçbir şey yemek istemiyordu. İstediği tek şey Barlas'tı. Onu istiyordu. Kokusunu hissetmek, sıcaklığına sokulmak istiyordu. 'Meleğim' deyişini duymak istiyordu. Bundan sonra o kelimeyi duyamayacağını bildiği hâlde istiyordu. İmkânsızı istiyordu Melek Karaman. Zorla ağzına tıkılan çorbayı yutup yanında duran zarfı aldı eline. Sabahtan beri okuyordu. Sanki tekrar tekrar okursa anlamı değişecekti.

Boşanma evrakını göndermişti kocası. Bitmişti her şey. Barlas ve Melek bitmişti. Belki de hiç olmamıştı. Kim bilir...

Evrak gerçekliğini bir balyoz gibi beynine indirdiğinde bile kabul etmeyi reddediyordu.

Sanem sinirle soluyup elinden aldı kâğıdı:

"Bırak artık şu lanet kâğıdı! Okuyup okuyup kendine eziyet etme!" dedi.

Melek hiç dinmeyen gözyaşlarını serbest bıraktı yine:

"Abla ben onu istiyorum." dediğinde Sanem kardeşine sarıldı. İçindeki öfke gitgide büyüyordu. O kadın olmasaydı kardeşi mutlu olurdu. O yüzden yapacağı şeyin doğruluğuna bir kez daha inandı.

Melek uyuyacağını söylediği için onu yalnız bıraktı. Tepsiyi alıp odadan çıktığında mutfağa yürüdü. Tepsiyi tezgâha bıraktı ve telefonunu çıkarıp ekran kilidini açtı ve ona lazım olan kişinin ismini kaydırdı. Açtığında:

"Selim nasıl gidiyor?" diye sorup kahve makinesini çalıştırdı. "Güzel... Hafta sonu tüm sitelerde ve gazetelerde görmek istiyorum." dedi. Telefonu kapatıp masaya bıraktı. "Biraz da sen üzül Feriha Hanım." dedi gülümseyerek.

Telefona bakıp gülümserken yukarıdan gelen gürültü ile irkildi. Neydi bu? Hızla koşarak merdivenlere geldi ve aceleyle yukarı çıktı. Ses Melek'in odasından geliyordu. Kapıyı açıp odaya girdiğinde oda alt üst olmuştu. Odanın ortasında dağılmış, bağırarak ağlayan kardeşini gördüğünde gözleri doldu. Yavaşça ona yaklaşıp kollarına aldı. Saçlarını okşayıp öptü:

"Ağlama güzel kardeşim. Kimse senin gözyaşlarına değmez." kendisi de ağlıyordu konuşurken.

"Ben onu istiyorum abla. Ben Barlas'ı istiyorum!" kelimeler izini bırakıyordu kurumuş dudaklarında. Acı, acımasızca tırnaklarını boğazına geçirmiş aşağı çekerek kanatıp canını yakıyordu.

"O kadının o eve geldiği güne lanet olsun!" diyerek sinirle soludu Sanem.

"Onun... suçu yok... abla. Aşık... olup beni... bırakan kocam... o mecbur... etmedi bırak diye." hıçkırıkları yüzünden zor konuşuyordu.

Sanem sinirle kardeşinin iki günde kaşık kadar kalmış yüzünü avuçlayıp sinirle tısladı.

"Bana onu koruma Melek! Küçük yılan, Barlas'ı yavaş yavaş zehirleyip senden aldı!" sona doğru yükselen sesi yüzünden kardeşi irkilince sesi fısıltıya dönüştü: "Kendine bak kardeşim. Geldiğin günden beri hiçbir şey yemiyorsun. Sürekli ağlıyorsun. Hiçbir şey yemediğin hâlde kusuyorsun, miden bulanıyor. Hepsi o kadının suçu... Seni bu hâle getiren o!" Melek ablasına sarıldı. Bedeninde derman kalmamıştı. Geldiği günden beri ağlıyordu. Üzüntüden hasta olmuştu. Sürekli başı dönüyor midesi bulanıyordu. Sanem ısrarla doktoru eve çağırıp, muayene ettirdikten sonra aşırı stres ve üzüntü yüzünden bu hâlde olduğunu öğrenmişti.

Can parçasını kaybetmişti. Yaşadıkları normaldi. İstese de Barlas ile olmayacaktı artık. Kendisine âşık değildi. Kalbi başka bir kadın için atıyordu. Ona dokunacaktı, 'Seni seviyorum' diyecekti. Düşüncesi bile kalbine binlerce bıçak darbesi indiriyordu. Buna nasıl katlanacaktı; ama katlanmak zorundaydı, çünkü bundan sonra yalnızdı. Tek başınaydı.

Gerçekler canını yaksa da gerçekti. Kabul etmek zorundaydı.

Sanem, onu küçük çocuk gibi yerden kaldırıp odadan çıkardığında ses etmedi. Ağlaması durmuştu; ama iç çekip duruyordu.

Ablasına tutunarak aşağı indi. Mutfağa girdiklerinde L şeklindeki koltuğa oturttu kardeşini Sanem:

"Çay yapıyorum içiyoruz tamam mı kardeşim?" dedi yanağını okşarken. Melek sadece başını salladı. Sanem aldığı olumlu yanıtla gülümseyip çay koydu.

Jale uzun zamandır görmediği ve çok özlediği ağabeyine baktı. Yaşına rağmen dinç görünüyordu.

Ayağa kalkıp aağabeyine baktı gülümseyerek:

"Çay demledim ağabey, içer miyiz?" diye sordu sevgiyle.

"İçeriz kardeşim." diyerek kardeşine aynı sıcaklıkta gülümseyerek cevap vermişti.

"Hemen getiriyorum." deyip mutfağa doğru giden kardeşinin arkasından baktı. Yalnız kaldığında aklına gelmesinden hoşlanmadığı şeyler, yine tüm benliğine sinsice sokulup kalbini zehirlemeye başlamışlardı bile.

Türkan'ın ihanetinden sonra, on dokuz sene içinde bir elin parmak sayısı kadar görebilmişti ailesini. İlk başta, önce bebeğin sonra Türkan'ın kaybolmasında ondan şüphelenseler de, onları suçsuz olduğuna inandırmıştı. Planını öyle kurmuştu ki kimse ondan şüphelenmemişti. Önce küçük kızı kaçırtmıştı. Başlarda öldürmek istese de sonra

vazgeçmişti. Yetimhaneye bırakmış ve sürekli kontrol etmişti. İtiraf etmese de o yeşil gözlü küçük meleğin kendi kızı olmasını çok istemişti.

İçten içe seviyordu kızı; ama bu sevgi Karamanlar'ın hayatını cehenneme çevirmesine engel değildi. Ahmet Karaman acı çekecekti. En kıymetlisini kaybedecek, canı yanacaktı. Mustafa Karaman'ın kopyası olan oğlunu elinden alarak üzerine ölümün en koyu gölgesini düşürecekti. İstediklerini yavaş yavaş elde etmeye başlamıştı. Feriha evden uzaklaşmıştı. Melek'ten boşanmaya hazırlanan Barlas -yüzü aklına geldikçe sinirle soluyordu- yalnızdı ve bu onun işine geliyordu.

Telefonuna gelen mesajla düşüncelerini, bir toz bulutu misali, hayalî el ile dağıttı. Ekrana dokunup kilidi açtı ve mesajı okudu. Karamanlar'ın koruması olarak çalışan adamı Melih'tendi mesaj:

'Barlas Bey yurtdışından döndü patron:'

Okuduğu satırlar yüzüne memnun gülümseme yayarken telefonu kapatıp koltuğa yaslandı. Birkaç dakika sonra beklemede olan adamına mesajını çekmişti bile.

'Sadakat testi başlasın!' diye yazmıştı sırıtarak. Mesajı gönderip:

"Kolay gelsin yeğenim." dedi Barlas'a hitaben. "Bakalım karın sana inanacak mı?" diye mırıldandı kendi kendine.

"En sevdiğin kurabiyeyi yaptım ağabey, çayla yeriz değil mi?" Kardeşinin sesini duyar duymaz yüzündeki gülümsemeyi sildi.

"Ellerine sağlık kardeşim." dedi ve çay bardağına uzandı.

"Afiyet olsun ağabey." Hasret kaldığı yüzü inceleyerek çayından bir yudum aldı.

Feriha banyodan çıkıp odasına girdi. Öğlen yorulduğu için biraz uyumuştu. Dinlenmişti. Şimdi ise aşağı iniyordu yemek için. Dün akşam kocası ile konuştuktan sonra içinden azcık da olsa uzaklaşan sıkıntı sesini duyamadığı, yüzünü göremediği her an daha da güçlenip kalbini eziyordu. Elini yüzüne kapatıp derin bir 'of' çekti. Bu hisle nasıl baş edecekti hiçbir fikri yoktu.

Odanın kapısını açıp çıktı ve ardından kapattı. Uzun koridorda yürüyüp merdivenlere ulaştığında midesinden başlayıp tüm organlarına sıçrayan hareketlenmeyle durdu. İçini adlandıramadığı bir his kapladı. Deminki sıkıntı toz gibi yok olmuştu. Elini kalbine götürdü. Öyle hızlı çarpıyordu ki az sonra duracağından korkmuştu. Yüzündeki sebepsiz gülümseme de neydi böyle?

"Allah'ım sen hayırlara vesile et." diye mırıldanıp heykel gibi durduğu merdivenleri inmeye başladı. Merdivenlerin son basamaklarına az kala kulaklarına dolan ses ile yerinde dondu. Yanlış duymamıştı değil mi? Bu... Bu, onun sesi idi.

Gözlerini kapatıp sesi nefessiz kalmış gibi içine çekti. Yüzündeki gülümseme genişlerken içinde beliren binlerce küçük mavi kelebeklerin kanat çırpışını hissetti. Gelmişti. Gelişi sonbaharı bitirmişti. Şu an yaz hâkimdi kalbinde, etrafında. Güzel kokulu çiçekler açmıştı. Ilık rüzgârlar çarpıyordu yüzünün her köşesine.

"Özlemişim." yüzüne vuran sıcak nefesle beraber duyduğu, içini titreten sesle hızla yeşillerini kapatan

göz kapaklarını aralamıştı. Yüzüne vuran rüzgâr değil de yakışıklı kocasının sıcak nefesiydi.

"Can..." dedi mutluluk barındıran titrek sesiyle. Barlas hemen karısını kolları arasına almıştı. Ellerini beline sarıp narin bedeni kendine yasladı. Uzaktayken yanıp tutuştuğu, özlemiyle kavrulduğu yasemin kokusuna kavuşmuştu artık. "Hoş geldin." dedi kollarındaki peri kızı. Sesinde hiç duymadığı bir tını vardı, içine işleyen, ruhuna dokunan. Yeşil gözleri pırıl pırıldı.

Eğilip dudaklarına küçük öpücük kondurdu genç adam. Kollarındaki kadını eritecek kadar etkileyici boğuk bir sesle "Hoş buldum bebeğim." dedi.

Feriha kara gözlere baktı. İçindeki mutluluğu, rahatlamayı anlatamıyordu. Kollarını istemsizce boynuna dolamıştı. Onu özlemişti hem de çok. Aşkla parlayan siyahları görünce kalbini sıkan acımasız duygu yok olmuştu.

Uzun ince parmaklar yanağına dokunup saçlarını kulağının arkasına itti. Genç kadın derin bir iç çekti. Barlas, karısının heyecanını titreyen yeşillerinden anlayabiliyordu. Onun heyecanını görmek hoşuna gidiyordu. Gözlerini, gözlerinden ayırmadan dudaklarına eğildi. Anında kapanan gözler ile kalbi göğsüne çırpılmıştı. Bu kadın bir gün onun sonu olacaktı.

"Beni özledin mi Feriha?" diye sordu nefesini dolgun dudaklara üfleyerek.

Feriha dudaklarına değen sıcak nefes ve bir milim uzaklığında olan tadına doyamadığı dudaklar ile bayılacaktı neredeyse. Kollarındaki adam başka adamdı sanki. Değişmişti ya da hep böyleydi de o fark etmemişti. Ne cevap verecekti? Özlemiş miydi?

'Özlemimden uyuyamayan ben değildim herhâlde kızım.'

İç sesine kulak asmayarak kocasına odaklandı. Gözlerini açıp yeşillerini siyahlara sapladı. Saklamanın anlamı yoktu. Kollarında olduğu adam onun kocasıydı ve en önemlisi de kendisini çok seviyordu.

"Özledim." dedi iç geçirerek. Cevabı ile kara gözler öyle bir parıldadı ki güneş doğdu sanki geceye.

"Beni öldürüyorsun peri kızı." dedi dudaklarına kapanmadan önce. Anında karşılık alması daha hırçınlaştırdı genç adamı. Kadının alt dudağını ağzının içinde eriterek içti. Susuzmuş gibi tüketti kadını.

"Öhöm öhöm!" öksürük sesini duyduğu an Feriha panikle uzaklaştı kocasından. Onları gören her kimse yüzüne bakamayacak kadar utanmıştı. Alnını adamın sert göğsüne dayadı. Elleri omuzlarını sıkıyor gözlerini kapatıp içinden onları görenin ağabeylerinden olmamasını diliyordu.

"Böldüm kusura bakmayın." sesini duyduğunda onları görenin İrem olduğunu anladı. Utanç aynı olduğu yerde kalsa da en azından zararsız biri görmüştü onları. Macit'in gördüğünü düşünmek bile istemiyordu.

'Allah korusun!'

Yavaşça kocasından uzaklaşıp arkadaşının yüzündeki hain ifadeyi görmek için kafasını kaldırdı. Barlas onu bir basamak aşağı çekip önüne aldı. Ellerini beline sarıp çenesini omzuna yasladı. Yaptığı hareket göğsüne hızla vuran bir kalbi hissettirmişti. Karısının üzerindeki etkisini seviyordu. Onun için heyecanlanmasını, kekelemesini, öpüşüne anında karşılık vermesini, her şeyini seviyordu.

Gülümseyip iki arkadaşı izlemeye başladı.

"Ne oldu İrem?" diye sordu genç kadın utancın verdiği kızgınlıkla. İrem Barlas'a bakıp gülümsedi. Arkadaşına dönüp:

"Siz burada hasret giderirken, (az önceki pozisyonu kastederek hain bir gülümseme eşliğinde) ben o hödük ağabeyini idare ediyordum. İnanabiliyor musun? Onunla tam on dakika sohbet ettim." Sesinde bezginlik vardı. Macit Karaman ile yıldızları bir türlü barışmamıştı. Hiç sevmiyordu onu.

Feriha, kulağının dibinde duyduğu erkeksi kıkırtı ile erirken belindeki kollara tutunmuştu. Bu adam bir gün onun sonu olacaktı. Etrafını saran odunsu kokuyu düşünmek bile istemiyordu. Arkasına dönüp o sıcaklığa yumulmasına az kalmıştı. Benliği şaşkınlıkla karşılamıştı bu düşüncesini.

Kocasından nefret eden kadını tanıyamıyordu. Nereye kaybolmuştu o kadın? Hiçbir fikri yoktu.

"İrem haklı şimdi damlayacak buraya. Yanına gidelim güzelim." dedi boynuna küçük bir öpücük kondururken. Öpücüğün etkisi altında olduğu için konuşamamış sadece, "Hı hı" diyebilmişti.

Aşağı inip Macit'in homurdanmalarını dinlemiş, sonra yemek yemişlerdi. Karı-kocayı yalnız bırakmayan Macit hastaneden gelen acil çağrı ile onları yalnız bırakıp evden çıkmak zorunda kalmıştı. Nihayet karısına kavuşan Barlas, gülümsemiş karısının yanına, koltuğa oturmuştu. Feriha omzuna atılan kol ile başını kocasının sert göğsüne yaslamıştı. Gözlerini kapatmış huzurun kollarına bırakmıştı kendini.

Burası huzurdu. Burası cennetti. Güzel kokan bir cennet...

Biraz birlikte oturduktan sonra İrem ayağa kalkmıştı. Omzundaki sarı saçlarını arkaya savurup elindeki kahve fincanını sehpaya bıraktı:

"Ben de gideyim." dediğinde Feriha da ayağa kalktı.

"Ayfer'e mi?" diye sordu garip bir sesle. Ayfer'i özlemişti.

"Evet, beni bekliyordur. Geç kalmayayım." Merdivenlere yöneldiğinde Rafet'in sesi duyuldu:

"Arabada bekliyorum İrem." İsmini vurguyla söylemesi dikkatinden kaçmamıştı genç kadının. En kısa zamanda bunların arasında neler olmuştu, öğrenmesi gerektiğini aklının bir tarafına not etti.

İrem aşağı inip onlarla vedalaştı ve evden çıktı.

Kızın arkasından bakan Barlas:

"Bu ikisinin arasında bir şey mi oldu ben yokken?" diye sordu karısının saçlarıyla oynayarak. Feriha erimek üzereydi. Dokunuşları o kadar rahatlatıcıydı ki sorusunu zar zor duymuştu. Kafasını kaldırıp yeşillerini parlayan siyahlara değdirdi.

Barlas Karaman bakışları ve dokunuşları ile bir kadını nasıl eritebilirdi, ona şu an bizzat şahit oluyordu. Gece karası gözler o kadar güzel bakıyordu ki aklını başına toplamazsa çok kötü şeyler olabilirdi. O yüzden sorusuna odaklandı:

"Bilmiyorum; ama öğreneceğim." dedi tıpkı bir dedektif gibi.

Barlas aniden onu yanından çekip kucağına oturtunca çığlık atmıştı. Düşmemek için kollarını boynuna sardı. Barlas eğilip deli gibi özlediği kokunun kaynağına burnunu sürttü. Derin derin kokladı kadını. Nefesi çarptığı tenin sahibi kesik kesik nefes almaya başlayınca ellerini kocasının siyah ipek yığını saçlarına geçirdi.

"Barlas..." dedi zor duyulan sesi ile.

"Küçüğüm..." kadını kucağına iyice yerleştirip bedenine bastırdı. Karısının bu harekete cevabı saçlarını çekiştirmek olmuştu. Barlas deli divane olduğu yeşilleri görebilmek için karısının yüzünü avuçlayıp gözlerine bakmasını sağladı. "Senden uzakta zaman geçmiyor be küçüğüm." yanağını okşayıp siyahlarını yeşiller ile doyuruyordu. "Nefes almak o kadar zor ki..." pembe dolgunluklara sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Geri çekileceği sırada karısı ensesinden tutup kendine çekti. İlk defa onu kendisi öpüyordu. Dudakları birleştiğinde genç adam kendini kaybetmek üzereydi. Kadının dolgun alt dudağı ağzında eriyor ruhunu inanılmaz tatmin ediyordu.

"Mmmh..." zevk dolu inlemesi ağzında kayboldu adamın. Feriha kendinden beklenmeyecek şekilde büyük bir istekle kocasını tüketiyordu. Tadı o kadar güzeldi ki aklını kaybetmek üzereydi. Hangi akla hizmet onu öpmüştü bilmiyordu. Sadece istemişti. O tadı bir kere daha istemişti. Alt dudağına dokunan ıslak dil ile kendine geldi. Bu kocasının dudaklarını aralaması için işaretti. Genç kadın mutlulukla iç çekerek dudaklarını araladı ve o sıcak ve ıslak dilin ağzına sızmasına izin verdi. Geçen her dakika daha da cesaretlenirken kendi dilini kocasının diline dokundurduğunda inleme sırası kocasındaydı.

Geri çekildiğinde adam ona kızarmış açık dudaklar ile bakıyordu. Gözleri geceden bile siyahtı. Yüzlerine vuran nefesleri ve hızla inip kalkan göğüsleri garip ahenk yakalamıştı. Aynı anda yapıyorlardı her şeyi.

"Sen bir mucizesin." demişti yutkunarak genç adam. Genç kadın gülümsemişti. Sesindeki hayran tınıyı hissediyordu. Aşkın en güzel tonu vardı gözlerinde. Sağ elini kocasının yanağına götürdü. Avuçlarının arasına aldığı sakallı yanağı içini gıdıklıyordu. Teni tenine temas eder etmez gözlerini kapatmıştı.

Uzun zamandır içini kaplayan duyguya artık bir isim vermişti Feriha. Kocasından etkileniyordu. En azından bir isim bulmuştu ve mutluydu.

"Senden hoşlanıyorum siyahın en çok yakıştığı adam." dedi yoğun istek kokan sesi ile. Az önce yanağına dokunan el ile mayışmış bir şekilde kapanan gözler hızla açılmış, şaşkınlığa boyanan siyahlarını içine işleyen dupduru yeşillere saplamıştı.

"Ne? Ne dedin sen?" kekelemişti. Hayatında ilk kez kekelemişti. Ona karışık duygularla bakan kadının yüzünü yakalayıp dudaklarına yaklaştı. "Tekrar söyle!" dedi acı çeker gibi bir ifadeyle. O kadar beklemişti ki karısının ona, kocasını sevmese bile bir şeyler hissetmesini. Şu an kalbi mutluluktan patlayabilirdi. Midesi daha önce hiç bilmediği garip bir hisle kasılıyordu. Kahkaha atmak isteği de cabası... Dört sene önce Melek'i gördüğünde veya Melek ona, onu sevdiğini söylerken şu an yaşadıklarını hiç yaşamamıştı.

Feriha başını eğdi. Cesareti yerini utangaçlığa bırakırken yanakları pembenin güzel tonuna boyanmıştı:

"Senden hoşlanıyorum." dedi fısıltı gibi çıkan sesi ile. Barlas pembelikleri okşuyordu aşkla:

"Beni nasıl mutlu ettiğini tahmin bile edemezsin Feriha'm" dedi sesi kalbindekileri anlatmak istercesine titremişti. Bugün başka bir gündü. Bugün siyah ile yeşilin miladıydı. Yeniden doğuyorlardı. Birbirlerine aşkla, sevgiyle sarılıp yaralarını saracaklardı bundan sonra.

Genç kadın ilk defa duyduğu, 'Feriha'm' hitabıyla gözlerini kapattı. Çok hoşuna gitmişti. İçine ekilen heyecan tohumları, mutlulukla çarpan kalbinin pompaladığı kan ile büyüyordu.

Aralarındaki aşk kokan havayı genç kadının telefonuna gelen mesajın sesi bozmuştu. Barlas yüzünü memnuniyetsizce buruşturdu. Karısı gülümseyerek kucağından kalkıp sehpaya bıraktığı telefonu aldı:

"İrem, Ayfer'in resmini atacaktı." diye açıklama yaptı üzerinde merakla dolaşan siyahlara. Ekran kilidini açıp gelen mültimedya mesajına tıkladı. Açıldığında görmeyi beklemediği bir resim çıkmıştı karşısına. Barlas gittiği otelin koridorunda çok güzel bir kadını duvara yaslayıp öpmek için üzerine eğilmişti. Mesaja düşülen not daha çok yakmıştı canını:

'Zavallı kocan, kendini tatmin etmekten yorulmuş anlaşılan. Sen de istediğini veremediğine göre...'

Genç kadın iliklerine kadar işleyen acıya boyun eğerek o acının tüm bedenini ele geçirmesine izin verdi. Telefonu sıkan parmakları ağrıyordu; ama asıl acı kalbindeydi. Gördüğü manzaranın bir açıklaması olmalıydı. O, kocasının bir zaman yaptığı hatayı yapıp yargısız infaz yapmayacaktı. Dinleyecekti. Bu lanet fotoğrafın bir açıklaması vardı elbette, yoksa işte o zaman her şey bitecekti. Ölse bile bırakacaktı onu. Kaldıramazdı.

Dolduğunu bile fark etmediği gözlerini kırptığında ekrana düşen tek damla gözyaşından ağladığını anlamıştı. Damla düştüğü an telefon elinden çekildi. Kocasının yanına ne zaman geldiğini bilmiyordu. Bakışlarını ona çevirdiğinde ekrana baktığını gördü. Hatta daha iyi görebilmek için resmi büyütüyordu. Kaşlarını çatmış, dişlerini sıkıyordu. Bunu kasılan çenesinden anlamıştı. Yanaklarından sicim gibi süzülen yaşları elinin tersi ile silip:

"Yapmadın değil mi Can?" diyerek burnunu çekti. Küçük kız çocuğu gibi dudakları titriyordu. "Yapmadım de lütfen!" Duyacağı cevaba hazır değildi. Sormuşsa da aslında cevabı duymak istemiyordu. Dolan gözleri görüş alanını bulanıklaştırmaya başlamıştı. Gözlerini kırparak kocasının yakışıklı yüzünü izlemeye başladı. Sustuğu her saniye ona asırlar geçmiş gibi geliyor ve bir kılıç misali kalbini deşiyordu. Az daha cevap vermezse yakasına yapışacaktı.

Barlas bakışlarını ekrandan çekip kendisine yalvaran gözlerle bakan kadına baktı. Yeşilleri kedere bulanmıştı. Elindeki telefonu iğrenç bir şeymiş gibi yere fırlatıp karısının yanına doğru dizlerinin üzerinde yürüdü. Islak yanaklarını büyük avuçlarına hapsedip içi yana yana:

"Oğlumuzun ruhu üzerine yemin ederim küçüğüm yapmadım. Kimseye dokunmadım." dedi. Sesinde öyle bir tını vardı ki inanmamak mümkün değildi. Genç kadın burnunu çekti tekrar. "Ağlama, yeşillerine kurban olduğum ağlama!" Sesi acı çekiyor gibiydi bu sefer. Sanki inanmamasından korkuyordu.

Genç kadın bakışlarını kaçırdı. Yeşilleri görüş alanından kaçıran siyahlar delirecekti neredeyse. İnanmıyordu değil mi? İnanmıyordu o fotoğrafa. İnanmaması lazımdı; çünkü o sahnenin bir açıklaması vardı.

Feriha bakışlarını yerdeki telefona çevirip eliyle de işaret etti:

"O... O sahne neydi peki? Neden..." sustu ve derin derin nefes aldı. Ciğerleri daha fazla oksijen ister gibi göğsünü dövüyordu. "O kadının üzerine eğilmiştin?" diye sordu. Bilmek istiyordu.

Barlas derin nefes alıp sertçe dışarı üfledi:

"Önce bana bak. Yeşillerini görmeme izin ver bebeğim." deyip kendisine bakmak için karısının çenesini sıktı. Feriha bakışlarını birleştirdiğinde devam etti: "Sempozyumdan sonra birkaç önemli müşterim ile birlikte yemeğe çıkmaya karar vermiştik. Yemekten döndüğümde saat epey geçti. Boş koridorda odama doğru yürürken odaların birinden o kadın çıktı." Fotoğraftaki kadını kastediyordu. "Sarhoştu" durdu. Kaşlarını çattı aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini kıstı: "Ya da benim öyle zannetmemi istiyordu. Emin değilim." sesi çok sertti. Kadın ya da o fotoğrafı gönderen her kimse şu an karşısında olsaydı çıplak elle öldürürdü. "Yanımdan geçerken düşecekti, refleks olarak kolundan tuttum. Ben kolundan tutunca bedenini duvara yasladı ve baygın gözlerle bana bakmaya başladı. Sonra benim dalgınlığımdan yararlanıp kendine çekti."

"Öpmedi değil mi?" sözünü kesmişti acılı bir ses. Soruyu duyduğunda kafasını iki yana salladı şiddetle:

"Hayır... Bağırıp çağırdım, uzaklaştım. Sonra da zaten görevliler geldi. Onlara teslim ettim kadını." yüzündeki elleri sıkılaştı. Ona inanmasını istiyordu. Terk etmesini, uzaklaşmasını istemiyordu.

Feriha ellerini kaldırıp kocası gibi yaptı. Onun sakallı yüzünü avuçladı. Delici yeşillerini yalvaran ifadeye bulanmış siyahlara sapladı:

"Her şeyi affederim Barlas." dediğinde yutkundu: "Ama ihaneti asla!" dedi, sert bir sesle.

Barlas gözlerini kapatıp, sol yanağındaki narin eli çekip kalbinin üzerine koydu. Boğuk, aşk kokan ses ile: "Bu kalp sen diye atıyor güzelim. Başka kadına nasıl dokunurum?" dedi. Genç kadın elinin altında deli bir ritimle atan kalbi dinledi. Kendisine özel yapılmış bir beste gibiydi. Her ritimde aşk diye haykırıyordu. Sertçe yutkundu:

"Başka tene dokunur, kokusunu solursan ben ölürüm Can." sesindeki muhtaçlık içini acıtmıştı genç adamın. Kadını, kucağına çekip sıkıca göğsüne bastırdı. Saçlarını koklayarak öpüp mırıldandı:

"Önümüzdeki yüz sene boyunca senden bıkmayacağıma göre ölmeyi unut bebeğim." dedi ortamdaki keder dolu toz bulutlarını dağıtmak için. Genç kadın kafasını kocasının göğsünden çekip ıslak kirpiklerinin altından yüzüne baktı gülerek.

"Çok güzelsin peri kızı." dedi adam alt dudağını başparmağı ile okşayarak. "Benimsin. Benim peri kızımsın. Her şeyimsin." sesine yine tutku, şehvet ev sahipliği yapıyordu. Gözlerini kapatıp adamın tatlı dudaklarından çıkan her kelimeyi aşk için kıvranan ruhuna yedirdi.

"Ya sen? Sen de benim misin?" diye sordu gözleri hâlâ kapalıyken.

"Her şeyimle seninim küçüğüm!" dedi kararlı bir sesle.

Gözlerini açan kadın bugün ikinci kere kocasından önce davranarak ensesinden yakalayıp başını kendine

çekti ve dudaklarına kapandı. Birleşen dudakları ile dünyayı sildiler kafalarından. Susuz kalmışçasına içtiler birbirlerini. Ayrıldıklarında nefes nefeseydiler.

"Sen..." derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. "Beni kalpten götüreceksin bir gün küçük." dedi kendisine beklentiyle bakan sabırsız yeşillere kenetleyerek bakışlarını.

Genç kadın gülümsedi:

"Ya sen? Sen benim üzerimdeki etkini biliyor musun?" Belindeki elini kalbine götürdü. Genç adam gözlerini kapattı:

"Bir gün bu kalbin benim aşkımla attığını da duyacağım." dedi kendinden emin bir sesle. "Ama şimdi bununla da yetinebilirim." Dudaklarına küçük öpücük kondurup kadını kucağından indirdi. Yerdeki telefonu aldı eğilip. Kaşlarını çattı. Karısına bakıp telefona çevirdi bakışlarını. Mesajı gönderen numarayı kendi telefonuna attı mesaj olarak. Karısının telefonunu sehpaya bırakıp kendi telefonunun ekranına dokundu ve ahizeyi kulağına götürdü. Bir iki çalışta açmıştı karşı taraf. Genç kadın merakla ne diyeceğini bekliyordu.

"Mahir... Sana gönderdiğim numaranın kime ait olduğunu ve sahibinin nerede olduğunu tespit et. On dakikan var." deyip kapattı telefonu. Sesi sertti.

Ayağa kalkıp karısına elini uzattı. Feriha hemen elini tutup kalktı. Elini bırakmayan ele baktı merakla. Nereye gidiyorlardı ki?

Barlas karısı ile birlikte mutfağa girdiğinde elini bıraktı ve sandalyelerden birini çekip oturdu. Genç kadın mutfağın ortasında öylece dikiliyordu, ne yapacağını bilemez bir hâlde.

"Bana bir kahve yap. Karımın ellerinden sade bir kahve çekti canım." dedi. Yüzünde belli belirsiz gülümseme vardı. Sağ yanağındaki küçük, baş döndürücü çukur hemen gözünün önüne serilmişti. İç geçirmemek için zor tuttu kedini.

Sesi erimiş çikolata gibi sıcak ve boğuktu. Kadın hafifçe titrediğini hissetti. Bu adamın etkisi altına çok çabuk giriyordu. Kafasını iki yana sallayıp kendine gelmeye çalıştı:

"Madem istediniz yapayım bari Barlas Bey." dedi gülümseyerek.

"Hmm... Barlas Bey..." Baş ve işaret parmağı ile çenesini sıvazladı düşünür gibi: "Uzun zaman oldu duymayalı." diye mırıldanırken, ifadesi eğlenir gibiydi. Feriha irileşmiş yeşilleri ile yüzündeki kışkırtıcı şekilde gidip gelen parmaklara bakıyordu.

'Kendine gel hemen!'

İç sesi her zamanki gibi haklıydı. Kendine gelmeliydi. Hem de hemen... Olduğu yerde silkinip gülümsedi. Ne çabuk değişiyordu her şey. Birkaç dakika önce seller ile çağlayan gözleri şimdi gülüyordu.

Fazla düşünmeyerek kocasına -istemese de- arkasını döndü ve kahve yapmak için cezveyi çıkardı. Kahve kavanozuna uzanırken tüm vücudunda dolaşan yakıcı siyahları hissediyordu. Eline aldığı kavanozu sıkıca kavradı. Kendini çok çaresiz küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordu. Adamın bakışları onu çözüyordu. Elini ayağını birbirine dolaştırıyordu. Sakarlık etmekten korkuyordu şu an.

Kahveyi kazasız belasız yapıp kocasının karşısına koydu. Barlas fincanı alıp dudaklarına götürdü:

"Mmm..." memnuniyet dolu bir inleme koyvermişti. O erkeksi, kadife sesi duyunca damarlarındaki kan alev alarak hızla belden aşağısına doğru yol aldı. Yerinde huzursuzca kıpırdandı kadın.

"Eline sağlık bebeğim. Güzel olmuş." dedi fincanı masaya bırakırken. Âşık olduğu kadını izledi bir süre. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu merakını sesine akıtarak. Düşünceli idi. Yüzü dalgalanıyordu düşünce denizinde. Kadın yeşillerini ona çevirip cevap için ağzını açtığında konuşmasını kocasının çalan telefonu böldü. Ona bakarak telefonu cebinden çıkardı ve ekrana baktı. Beklediği telefon olduğu için bekletmeden cevapladı:

"Söyle Mahir. Nasıl yani kriptolu telefon? İzleme veya yer tespiti yapamıyor musun? Hmm anladım." deyip kapattı telefonu. Ayağa kalktı: "Lanet olsun!" diyerek sinirle soludu. "Benimle uğraşan her kimse onu bulacağım." kendi kendine yemin ediyor gibiydi. "Bulduğum da yapacaklarım karşısında durmam için yalvaracak." diye hırıldadı öfkeyle.

Feriha ayağa kalkıp yanına gitti. Ürkekçe koluna dokundu. Bedeni çok sertti. Kol kasları gerilmiş, demir gibiydi.

"Sakin olur musun canım?" dedi.

Barlas yanı başındaki sakinleştirici sesin sahibine baktı. Onun için endişeleniyordu demek. Bu düşünce nedense kalbini tekletmişti. Elini kaldırıp yanağına dokundu. Usulca okşadı. Kadın küçük bir kedi yavrusu gibi gözlerini kapatmış, kendini onun dokunuşlarına bırakmıştı.

"Benim küçük kediciğim..." dedi boğuk bir sesle. Karısı beklemediği şekilde kollarını ona sarıp yüzünü boynuna gömdü. Derin derin soluyup:

"Kokunu seviyorum." diye mırıldandı. Genç adam şaşırmıştı. Karısını kendinden uzaklaştırıp dikkatle yüzüne baktı. Genç kadın kocasının bakışlarına kıkırdadı.

"Bana - ben bir striptiz kulübünde dans ediyorum- demişim gibi bakmayı keser misin can?" dedi. Kadın benliğini hislerine bırakıp rahatlamıştı. İçinden geldiği gibi davranacaktı artık. Bedenini, mantığı değil de kalbi idare edecekti. Kalp denen organ ise her zaman siyah gözlerin esiri olmuştu.

Barlas aniden kendine gelip kaşlarını çattı. 'Striptiz kulübü mü demişti bu kadın?' Bir anda gözünün önünde beliren o iğrenç sahne kalbine ağır bir darbe indirdi. Karısı güzel vücudu ile sarhoş erkeklerin karşısında dans ediyordu. Bu... Bu kabul edilemezdi. Daha kendisi bile doğru dürüst görmemişti o ince kıvrımlı vücudu.

Kararmış gece karası gözlerini kısarak kadının çenesini hiç de nazik olmayan hareketlerle sertçe kavradı:

"O kelimeleri ağzından bir kere daha duyarsam dilini keserim küçük!" diye hırladı suratına doğru.

Feriha başta şaşırıp kızsa da sonradan kıskanıldığı için içi bir hoş olmuştu. O yüzden gülümseyerek baktı kocasına:

"Bence o dili kesmek yerine daha zevkli şeylerde kullanmalısınız Barlas Bey." dedi çenesini sıkan çelik gibi parmakların izin verdiği kadar. Dedikleri kendi kulaklarına ulaştığında başından aşağı soğuk su döküldü sanki. Ne saçmalıyordu Allah aşkına?

'İşi kalbine bırakırsan böyle çoook şaşıracaksın Feriha Hanım.'

İç sesi haklıydı. Hemen gözlerini kapattı. Utançtan ölebilirdi. O dilini kendi kesmek istiyordu artık. Belki bir daha utandırmazdı onu. Çenesindeki parmaklar kaybolduğunda gözlerini daha sıkı yumdu. Belki de gitmişti; ama yanıldığını birkaç saniyede anladı. Beline dolanan el ve sert bedene yaslanan bedeni onun hâlâ burada olduğunu gösteriyordu. Kulağının arkasına bırakılan yakıcı öpücük ile gözlerini usulca açtı. Adam nefesini kulağına üfleyerek:

"Beni çok zorluyorsun bebeğim, dua et yaralısın." Sesi şehvetli ve tehditkârdı. Titredi. Adamın nasıl zorlandığının kanıtını karnının üstünde hissediyordu. "Yoksa elimden kurtulamazdın." dedi. Burnunu şakağına sürtüp öptü ve kendini geri çekti. Gerçekten de zorlanıyordu.

Ya o? Onun nasıl zorlandığı hakkında bir fikri var mıydı bu adamın. Odunsu kokusu, yakıcı öpüşleri, baş döndürücü dokunuşları ile kendisini nasıl zorladığından haberi var mıydı?

Derin nefes alıp gözlerini açtı ve kocasına baktı.

Tezgâha yaslanmış kollarını göğsünde toplamış kendisini izleyen muzip siyahlara takılı kaldı. Bir an önce konuyu değiştirmeliydi.

"Film izleyelim mi?" diye sordu umursamaz olmaya çalışarak.

Barlas utangaç peri kızının istediğini yaptı. Ona uydu:

"Olur güzelim. Ne izleyeceğiz?" diye sordu.

'İnşallah bol ağlamaklı romantik bir film seçmez.'

İç sesine hak verdi. Hiç çekemezdi öyle bir filmi şu an.

"Mısır falan ister misin? Kola?" diye sordu Feriha. Kafasını 'hayır' anlamında salladı Barlas:

"Hayır, yemek yedik zaten bir saat önce. Sen istiyorsan hazırla. Bana bakma."

"Ben de istemiyorum. O zaman film seçelim." sabırsızca söylediği cümleye gülümsedi adam.

Salona geçtiler. Feriha filmlerin sırayla dizildiği rafa doğru yürüdü. Bir iki dakika baktıktan sonra bulmuştu aradığını. Sırıtarak filmi raftan aldı. Koltukta oturmuş kocasına kısa bir bakış atarak televizyona doğru yürüdü ve DVD'ye taktı filmi. Kumandayı alıp onun yanına oturdu. 'Başlat' düğmesine bastı büyük hevesle ve biraz da merakla; çünkü kocasının vereceği tepkiyi merak ediyordu. Film başlayınca kocasına baktı. Ağzı açılmış ekrana bakıyordu. Bunu beklemediği aşikârdı. Bakışlarını kendisine çevirdi gülümseyerek:

"İnanılmaz bir kadınsın Feriha." dedi hayretle Barlas. Şaşırmıştı:

"Neden öyle dedin ki?" diye sordu merakla.

"Ben böyle bol ağlamaklı, romantik, vıcık vıcık bir aşk filmi beklerken sen Recep İvedik koymuşsun." dediğinde rahatlayarak gülümsedi.

"Ben bildiğiniz kadınlara benzemem efendim." dedi kendini beğenmiş bir eda ile.

"Ona ne şüphe..." Durdurduğu filmi başlatsın diye işaret etti: "Biraz gülelim." dedi.

Film bittiğinde hâlâ gülüyorlardı. Neşeleri yerine gelmişti. Birkaç saat önce yaşanan kötü anılar karanlık bir kuyuya hapsolmuş, üzerine de büyük taş konulmuştu.

Feriha saate baktı. Geç olmuştu.

"Gidecek misin?" diye sordu çekinerek. Gitmesini istemiyordu. Barlas koltukta bedenini ondan tarafa döndü

ve sakin bir sesle:

"Gideyim mi?" dedi. Kadın kafasını 'hayır' manasında iki yana salladı. Barlas onu kendine çekti. Bir nefeslik mesafedeydi ve kadının düşünme yetisini sıfırlıyordu o iştah açıcı biçimli dudaklar. "Söyle!" diye emretti. Genç kadının nefesi hızlandı bir anda:

"Gitme!" diye inledi.

"Ah peri kızı, ne yapacağım ben seninle?" diye söylendi dudaklarına kapanmadan önce. Öpüşü talepkârdı, baş döndürücüydü. Genç kadın parmaklarını geçirdiği ipek yığını saçları çekiştirdi. Kocası buna cevap olarak homurdanıp dilini, kadının ağzında keşfe çıkardı. Dünya denen gezegeni unutmuşlardı. Bulutların üzerinde kendi yarattıkları dünyayı dolaşıyorlardı.

Ayrıldıklarında genç kadın kızarmış suratı ve hızlı nefesleri ile sormuştu:

"Bu öpüşme burada, benimle kalacağın anlamına mı geliyor?" sesinde rica vardı. Sanki kalmasını istiyordu. Barlas kadının alt dudağını okşadı başparmağı ile. Bu iç gıdıklayıcı his karşısında Feriha yerinde huzursuzca kıpırdandı.

"Yarın sabah çok önemli bir toplantım var." diyerek ayağa kalktı. Elini uzattı. Kadın elini onun avucuna bıraktığında onu koltuktan kaldırdı: "Haydi, uyuyalım bebeğim. Geç kalmak istemiyorum." dedi onu çekip merdivenlerden çıkarırken.

İki ay sonra...

18 Kasım

Genç adam ayağa kalktı. Gülümseyerek elini uzattı çok önemli iş ortağına.

"Şahzade..." dedi memnun bir sesle.

"Karaman..." Kendisine uzatılan eli sıktı Sarhan Şahzade.

"Yemek için teşekkürler Sarhan..."

"Rica ederim Barlas." deyip onunla bitlikte restoran çıkışına doğru yürüdü. Arabasına doğru yürüyen genci arkasından söylediği cümle durdurdu: "Cennetin yeşil tonunu istiyorum kardeşim." dediğinde Barlas durdu ve çok havalı bir dönüşle arkadaşına döndü:

"Senin şu hırçın ve güzel Sultan'a çok yakışacak kardeşim." yanıtı yeşil gözlü yakışıklıyı güldürmüştü:

"Kesinlikle yakışacak." dedikten sonra vedalaşıp arabalarına bindiler.

Son bir aydır piyasada büyük yankıya sebep olan 'Cennetin Yeşil Tonu' isimli çalışması tüm dikkatleri üzerine çekmişti Barlas Karaman'ın. Kimseye göstermediği yeni gerdanlığın çizimini bile hâlâ gizli tutuyordu. Yeşil ve sarı elmaslarla süslenecek olan gerdanlık çok pahalı olacaktı. Sarhan Şahzade o gerdanlığı ilk kendi dizisi, 'Sultan'da sergilemek istiyordu. Görünüşe göre de isteğine ulaşmıştı.

Barlas arabaya bindiğinde çalan telefonuna bakmak için arabayı çalıştırmadan durdu. Ceketinin cebinden çıkardığı telefonunun ekranına baktığında arayan kişinin kardeşi Almina olduğunu gördü. 'Cevapla' ikonunu kaydırıp ahizeyi kulağına götürdü. Anında kardeşinin telaşlı sesi kulağına dolmuştu:

"Ağabeycan..." dedi kız nefes nefese. Kaşlarını çattı genç adam:

"Ne oldu Almina?" yavaş yavaş telaşlanmaya başlıyordu. Yolunda gitmeyen bir şey vardı kesin.

"Feriha yok." dediğinde Barlas için zaman durmuştu. Zorla yutkunup:

"Nasıl yani yok?" diye sordu.

"Alışveriş merkezinde dolaşıyorduk..." dedi ve durdu. Durması adamı çileden çıkarıyordu. Ağzını açacağı sırada kardeşi konuştu: "Ben bir giyim mağazasına girdim. O ise kendisine kot pantolon almak için başka bir mağazaya girdi. Çıktığımda o mağazaya girdim; ama yoktu." sesi ağlamaklıydı. Barlas deliye dönmüştü. Nereye giderdi ki bu kadın?

"Aradın mı?" diye sordu sert bir sesle.

"Aradım. Cevap vermiyor. Alışveriş merkezini karış karış aradık; ama yok ağabey. Eve de gitmemiş. Sanki hiç var olmamış gibi yok olmuş." Son sözler kalbine batmıştı zehirli iğne gibi. Gözlerini kapatıp saçlarını çekiştirdi sinirle:

"Tamam, ben arıyorum. Sen şimdilik kimseyi telaşa verme." deyip kardeşinin cevabını beklemeden kapattı telefonu. Nereye gidebilirdi ki?

"Ya kaçırdılarsa?" düşüncesi bile canını yakmıştı. Çaresizlikle soluyup telefonda Mahir'in numarasını buldu. Numarayı kaydırıp cevaplamasını bekledi. Neyse ki Mahir onu fazla bekletmemişti.

"Buyrun Barlas Bey." demişti resmî bir tonda.

"Mahir az sonra sana göndereceğim numaranın yerini tespit et."

"Bekliyorum efendim."

Barlas bir şey demeden telefonu kapatıp karısının numarasını mesaj olarak attı Mahir'e. Cevap on dakika sonra gelmişti; ama sanki yıllardır bekliyormuş gibi sabırsızdı genç adam. Hemen açmıştı telefonu:

"Söyle!" dedi sabırsızca.

"Efendim Ağva'da ormanlık araziden geliyor telefon sinyali. Konumu atıyorum."

"Bekliyorum Mahir." diyerek kapattı telefonu. Kadının Ağva'da ne işi vardı acaba? Konum gelince hemen yola koyuldu. İki buçuk saat içinde Ağva'ya varmıştı. Sinyalin geldiği noktaya yaklaştığında arabayı durdurdu. Karşısında güzel bir orman evi vardı. Tamamen ahşap ve sıcak görünüşlü bir evdi. Arabayı kilitleyip etrafa baktı. Görünürde kimse yoktu. 'Belki de tuzaktır.' diye düşündü adam. Temkinle evin beş altı basamaklı merdivenini tırmanıp kapıya yaklaştı. Kolu aşağı indirdi dikkatle. Açıktı. İyice şüphelenmeye başlamıştı.

"Neler dönüyor burada?" diye mırıldandı kısık sesle.

Eve girdiğinde karanlık olduğunu gördü. Artık emindi bu bir tuzaktı; ama karısı neredeydi ki? Onu görmeden ölmek istemiyordu. Sabah yanından hiç ayrılmak istememişti. Dakikalarca duvarla kendisi arasında sıkıştırıp öpmüş ve dokunmuştu. Daha fazlasını istemişti; ama içindeki isteği dizginlemeyi başarmıştı. İki ay önce birlikte uyandıkları sabah tüm magazin siteleri ve gazeteler o ve ailesini dağıtan metresi hakkında yazıyordu. Feriha'yı kötü kadın konumuna sokmuşlardı. Karısı çok üzülmüş ağlamıştı. Barlas bu haberi kimin yaptığını öğrendiğinde kapısına dayanmış sert bir dille karısı ve kendisinden uzak durmasını istemişti. Ondan bir hafta sonra da tek celsede boşanmıştı Melek ile.

Genç adamı daldığı düşüncelerden aniden açılan ışık alıkoymuştu. Karanlıktan çıktığı için birkaç saniye gözlerini kırpıştırıp ışığa alışmaya çalıştı. Nihayet alıştığında karşısında beyazlar içinde güzeller güzeli peri kızını gördü. Bunu hiç beklemiyordu. Kendini kötü şeylere öyle adapte etmişti ki karşısında güneşi bile kıskandıracak derecede ışıltılı gülümsemesi ile kendisine bakan kadını görünce afallamıştı. Peri kızı beyaz boyundan askılı uzun elbise giymişti. Saçlarının rengini değiştirmişti. Bal tonlarında kumral olmuştu artık. Ona baktığında aslında her rengin yakışacağını düşünmüştü. Kadın hareketlenip ona doğru yürüdüğünde kalbi yerinden çıkmak istercesine hızlı çarpıyordu. Kurumuş dudaklarını yalayarak boynundaki kravatı beceriksizce gevşetip kadının yanına gelmesini bekledi; çünkü onda hareket edecek hâl kalmamıştı. Nihayet yanına vardığında, güler yüzündeki gülümsemesini eksik etmeden çimen yeşili gözlerinde daha önce görmediği ışıltısını kendisine sunarak:

"İyi ki doğdun can." dedi en güzel melodiyi barındıran sesi ile.

O an hatırlamıştı, bugün doğum günü olduğunu. Sabahtan beri neyi unuttuğunu düşünüp durmuştu. Şirkete gitmediği ve iş telefonunu arabada bıraktığı için hatırlatan olmamıştı ona doğum günü olduğunu.

Karısı ona yaklaştı iyice. Elini uzattı. Hemen tutmuştu. Kendisini bir kukla gibi yönlendirmesine izin verdi. Kapının önünden içeri girdiklerinde masaya takıldı bakışları. Her şey vardı. Karısı çok güzel hazırlanmıştı doğum gününe. Feriha onu bırakıp masada kristal sürahide duran kırmızı sıvıyı kadehlere doldurdu. Ona dönerek güzel gülümsemesi ile:

"Senin tarifin. Tuzlu vişne suyu..." dedi. Genç adam güldü. Unutmamıştı. Derin nefes alıp karısına yaklaştı:

"Demek bana oyun oynadınız görümce gelin..." dedi. Gözlerini kısmıştı; ama sinirli olmadığı sadece mumların ve şöminenin aydınlattığı ışıkta parlayan siyahlarından belliydi.

"Hı hı..." dedi kadehi ona uzatırken karısı. Alıp dudaklarına götürdü. Büyük yudum alıp karısına yaklaştı. Yumuşak saçlarını okşayıp parmağına doladı:

"Çok güzelsin." dedi boğuk bir sesle.

"Teşekkür ederim. Senin için..." dedi utanarak. Kadehi masaya bırakıp kadını kendine çekti:

"Bu elbiseyi üzerinden çıkarmayı o kadar çok istiyorum ki..." kelimeleri kadını kışkırtmıştı. Kanı alev almıştı. Genç adam eğilip dudaklarını usulca öptü ve alt dudağını emdi.

"Yemek yiyelim." demişti kadın ayrıldıklarında. Barlas derin bir nefes alıp onu onayladı kafasıyla. Yemek için masaya geçtiler. Karısı yine döktürmüştü. Lezzetli yemeklerin ardından koltuğa geçtiler. Hava soğuk olduğu için sıcak çikolata iyi gider diye düşünerek, büyük kupalarda çikolata hazırlayıp, şöminenin önündeki koltukta oturup onu izleyen adama doğru yürüdü. Kupayı ona uzattı.

"Teşekkür ederim güzelim." dedi adam gülümseyerek.

"Afiyet olsun." diyerek yanına oturdu.

Çikolatalar bittikten sonra kadın sabırsızca yerinden kalktı ve elini kocasına uzattı. Adam kaşlarını çatıp eline baktı. Ne olmuştu.

"Gel benimle, lütfen." yumuşak sesine itiraz etmek mümkün değildi. Gülümseyip ayağa kalktı ve karısının elini tuttu. Kadın geldiğinden beri fark etmediği merdivenlere doğru yürüdü ve tırmanmaya başladı. Arkasından da düşünceli adamı çekiyordu. Niye çıkıyorlardı ki yukarı? Beyni yanacaktı cevapsız sorular yüzünden. Yukarı çıktıklarında karşısına direkt büyük bembeyaz örtülü yatak çıkmıştı.

"Buraya neden geldik Feriha?" diye sordu fazlaca şaşkınlık ve merak barındıran ses ile. Kadın ona döndü ve ateş gibi yanan yeşillerini siyahlarına sapladı ok gibi:

"Gözlerinde gördüğüm aşkı tenimde hissetmek istiyorum Barlas." dedi ağır tutku kokan sesiyle.

Genç adam afallamıştı; ama toparlanması uzun sürmemişti. Uzun zamandır istediği şey gerçekleşiyordu nihayet. Gülümsedi ve karısına yaklaştı. Arkasına geçti:

"Bu gece ruhunu, kalbini aşkımla okşayacağım peri kızı." dedi. Saçlarını sağ omzuna toplayıp heyecandan titreyen bedenini sakinleştirmek için omzuna istekli bir öpücük kondurdu. Öpücüklerini yukarı çıkarıp boynuna kadar sürdürdü. Belinden tutup kendine bastırdı. Kulağına geldiğinde alev almış bir sesle: "Aşkımı tenine, tenimle harf harf işleyeceğim. Seni tamamen benim yapacağım güzelim." dedi.

Sözleri, sesi kadının tutkuyla ona akmasını sağlıyordu. Ruhu alevine pervane olmuş yanmak üzereydi. Titrek bir soluk aldı. Konuşamıyordu. Kelimeler ondan vebalıymış gibi kaçıyordu. Yapabildiği tek şey belindeki maharetli ele tutunmaktı, yoksa düşecekti.

Barlas boynunu öpüp elini elbisenin askısına götürdü. Tek seferde açıp bedeninden süzülmesini izledi. Elbise ayaklarının dibine düştüğünde kadın karşısında sadece iç çamaşırı ile kalmıştı. Geri çekilip karısının bedenine baktı:

"Ah, bebeğim!" diye soludu. "O kadar güzel tenin var ki her santimini öpmek istiyorum."

Genç kadın kızardı. Kolları ile kendini sarmalama dürtüsüne zorlukla engel oluyordu. Utanmamalıydı. Bu adam sonuçta onun kocasıydı. Beline dokunan güçlü ve uzman parmaklar ile düşünce selinden çıktı. Elleri karısının üstünde dans edercesine hareket edip, yukarı doğru çıkıp göğüslerine yaklaştı. Ilık elleri göğüslerinde hissettiğinde derin bir iç çekti. Adam kulağına dudaklarını dokundurarak fısıltıyla:

"Tam ellerime göreler. Mmmm muhteşem!" dedi. Elinin altındaki dolgunlukları sıktı canını acıtmadan. Genç kadın inlemesine engel olamamıştı. Onu istiyordu hem de çok. Barlas aniden onu kendisine çevirip dudaklarına kapandı. Yıllardır hasretmişçesine öptü dudaklarını. Ellerini göğüslerinden çekip birini beline diğerini ise saçlarının arasına kaydırdı. Sert öpüşlerinin arasında kadının belinden kalçasına doğru ilerleyip avuçladı. Feriha kocasının kollarına tutundu. Zorlamadan bedenine bastırdığı ereksiyonunu hissediyordu. Bir kez daha inledi ağzının içine doğru.

Dudaklarını kadının tatlı dudaklarından zor da olsa ayırdı. Geri gidip alev alev yanan siyahlarını kadının bedeninin her bir zerresinde dolaştırıp boğuk bir sesle:

"Yatağa uzan bebeğim." dedi. Feriha onu ikiletmeyip transa geçmiş gibi yatağa uzandı. Soğuk yatak örtüsü ile irkilse de bu, içindeki ateşi daha da körüklemişti. Kocasının ne yapacağını merakla bekliyordu. Barlas karşısında

soyunmaya başlayınca yutkundu. Arsızca dolaştırdı bakışlarını kocasının muhteşem kaslarla bezeli vücudunda.

Adam üzerindeki son giysisi olan boxerını çıkardığında gözleri irileşti. O şey... Birazdan... Yutkundu. Bakışlarını acele ile yüzüne çıkardığında kendisine ahlaksız ve etkileri aşağıya, ta oraya kadar ulaşan bir sırıtışı vardı. Yavaş adımlarla ona doğru yürüyüp yatağa çıktı. Dizlerinin üzerinde durup kadına baktı. Aşkı tutkuyla harlanıp bedenini yakmıştı.

"Lanet olsun! İçinde olmak için can atıyorum bebeğim." dedi. Kadının nefesi kesildi. Eğilip parmaklarını çamaşırına geçirdi. Onun yardımı ile çıkarıp kenara attı. Uzun zamandır beklediği şey gerçekleşiyordu ve o ön sevişme ile zamanını kaybetmek istemiyordu. Parmağını usulca kadının sıcaklığına dokundurdu. "Benim için bu kadar çabuk hazır olmana sevindim; çünkü sabrım kalmadı güzelim. Hemen, şimdi seni almak istiyorum." diye hırladı dişlerinin arasından. Üzerine yerleşti. Kollarını başının iki yanına koyup dudaklarına eğildi. Yakaladığı gibi acımasızca tüketmeye başladı. Dudaklarından ayrılmadan:

"Canına yandığım bacaklarını belime dola peri kızı." diye soludu. Dediğini yaptı Feriha. Öpüşlerine daldığı için içinde hissettiği doluluk ile kocasının dudaklarından kopup başını yastığa bastırdı:

"Ah!"

Barlas ona endişe ile baktı:

"Canını mı yaktım?" kadın kafasını salladı:

"Hayır... Devam et." diye inledi.

Gözlerinde gördüğü zafer dolu parlama ile gülümsedi genç kadın. Adam hareket etmeye başladığında derinden gelen inlemesini bastıramayarak dışarı çıkmasına izin vermişti:

"Çok sıkısın." Nefesi boğuktu. İnledi.

O gece adam kadına aşkın tutkulu hâlini gösterdi. Kadın adamın teninde defalarca kez kayboldu. Artık onundu ve bunu dile getirmekten hiç çekinmedi:

"Benimsin Barlas." dedi üzerinde nefes nefese sıcaklığını derinlerine akıtan adamın terli sırtını okşayarak.

Adam kadının göğsünü öptü:

"Seninim bebeğim, seninim."

Genç kadın irkilerek uyandı uykusundan. Üzerinde yorgan olmasına rağmen üşümüştü. Dün gece bedenini sarmalayan baş döndürücü sıcaklık yoktu. Yatak, Antarktika kadar soğuktu. Etrafına bakındı korkuyla. Gitmemişti değil mi?

Dün geceden sonra onu bırakıp gidemezdi. Aşkını tenine en ateşli harflerle işleyen adam onu bırakıp gitmezdi. Camdan dışarı baktı. Hava karanlıktı. Yatakta sağa dönüp komodinin üstündeki telefonunu aldı ve ekran kilidini açtı. Saat 06:53'tü.

Neredeydi bu adam? Kaçan uykusunu çoktan unutmuştu. Üzerindeki yorganı itekleyip bir kenara itti. Oturur pozisyona geçip ayaklarını yataktan sarkıttı. Derin nefes alıp ayağa kalktı. Dün gece uyurken çıplaktı. Uyandığında üzerinde ince bir kazak vardı. Kocasının kazağı... O giydirmiş olmalıydı. Gülümseyerek kazağı sardı kollarını ile. Yakasını kaldırıp burnuna götürdü. Odunsu koku ciğerini yakmıştı. Kocasının kokusu sinmiş kazak, tenine

dokundukça dün gecenin anıları birer birer seriliyordu zihnine. Defalarca kaybolmuştu o esmer tende. Çıplak ayakları soğuk döşemeye temas ettikçe içi ürperiyordu. Soğuk veya hastalık şu an umurunda olan son şeylerdi. Onu bulmak istiyordu.

Yavaş adımlarla merdivenlere doğru yürüdü. Üç dört basamak inmişti ki gördüğü manzara ağzını açık bırakmıştı. Kocası namaz kılıyordu. Olduğu yerde kalarak basamakların birine oturdu ve o huzur veren manzarayı izlemeye başladı. Kocası kendinden geçmiş, dünya ile tüm bağını koparmış secde ediyordu Yüce Rabb'ine.

Karşısındaki görüntü ruhunu dinlendiriyordu. Hayranlıkla iç geçirerek izlemeye devam etti kocasını. Bittiğinde adam seccadeyi katlayıp yerden kaldırdı. Ayağa kalkıp elindekini özenle koltuğa bıraktı ve arkasını dönüp direkt kendisine doğru baktı, orada olduğunu biliyormuşçasına. Yavaş adımlarla kendisine doğru yürüdü ve ona birkaç basamak kala durdu. Kadını baştan aşağı süzüp kaşlarını çattı. Feriha büyülenmiş gibi kocasına bakıyordu. Adamda başka bir ışık vardı. İlahî bir dokunuşla ödüllendirilmiş gibiydi. Karşısındaki görüntüden utandı. Altında hiçbir şey olmayan bir kazak giymişti ve bacakları açıktı. Mahrem yerleri ortadaydı. Resmen bir günahkâr gibiydi.

Barlas elini cebine sokup, mümkünmüş gibi kaşlarını daha da çatarak dudaklarını düz çizgi hâline getirdi. Bu sinirlendiği zaman yaptığı şeydi ve genç kadın onun neye sinirlendiğini çıkaramıyordu. Adam onun şaşkın bakışlarına aldırmadan aralarındaki iki üç basamağı da aşıp önünde eğildi ve tahta basamakta savunmasızca duran ve buz gibi olan sol ayağına dokundu. Sinirli bir nefes verip yüzüne bakmadan:

"Yatağa... Hemen!" dedi keskin sinir kokan sesi ile.

Kadın şaşkın ve bir o kadar da itaatkâr bir şekilde ayağa kalkıp kocasının verdiği emri yerine getirdi ve basamaklardaki soğuktan uyuşmuş poposunu koparıp ayağa kalktı ve mekanik hareketlerle yatağa yürüdü. Topladığı yorganı düzgünce yatağa serip altına girdi. Sırtüstü yatıp yorganı boğazına kadar çekti ve kocasının ona sunduğu nefes kesici manzarayı izlemeye başladı.

Barlas Karaman soyunurken bile nefes kesmeyi başarıyordu. Yavaş hareketlerle, sanki karşısındakini etkilemek için yaptığı soyunma işlemi kadının yerinde kıpırdanmasına sebep olmuştu. Soyunurken yüzüne bakmıyordu. Gömleğini çıkarıp yatağın yanındaki koltuğa atarken arkasını dönmüştü. Feriha'ya arkasını döndüğü anda gördüğü manzara ile kadın çığlığı basmıştı:

"Hiii!" elini ağzına kapatıp kendisine doğru hızlıca dönen adama bakmıştı üzgün gözlerle.

"Ne oldu?" diye sordu kaşlarını çatarak Barlas. Canı mı yanmıştı? Dün gece çok mu yormuştu onu? Düşündükçe içindeki doymak bilmeyen vahşi hayvana küfürler yağdırıyordu. Küçük kadınını defalarca istila etmişti gece boyunca. "Sakın o yataktan çıkayım deme küçük." dedi kuru bir sesle. Yataktan çıkıp ona doğru gelmeye çalışan kadını durdurmuştu sözleri.

Gözlerini kırpıştırıp yaşları engelledi kadın. Neden böyle davranıyordu ki? İlgisi mi geçmişti dün geceden sonra kendisine karşı, yoksa tecrübesizliği ile hayal kırıklığına mı uğratmıştı onu?

Bütün bu olumsuz düşünceler zihnine düştüğü anda kalbi acıyla burkulmuştu. Anlam veremediği bir duygu, kapsül gibi patlayarak göğsünü acıya boyadı. O an

anlamıştı onun aşkını sonsuza kadar istediğini. Düşünmemeliydi. Hele dün geceden sonra hiç düşünmemeliydi. Barlas Karaman onundu ve hep öyle olacaktı. Gözlerini sımsıkı yumdu. Derin bir nefes alıp, adamın soyunup üzerine soluk gri bir tişört ve altına pijama geçirip yanına gelmesini izledi.

Barlas yorganı kaldırıp yatağa girdiğinde gecikmeden kadını geri yatırdı ve sırtını göğsüne yasladı. Kadın tepki vermeden kukla gibi onu yönlendirmesine izin vermişti sessizce. Adam çıplak ve sıcak ayaklarının arasına aldığı küçük ayakları donmuş olduklarını çığlık atarak söylüyorlardı.

"Lanet olsun ayakların donmuş Feriha." dediğinde sesindeki şefkati ve siniri hissedebilmişti kadın. "Ne halt ediyordun çıplak hâlde o soğuk merdivende?" diye söylense de ayaklarının arasına aldığı üşümüş küçük ayaklarını ısıtıyordu sürterek. Kollarını beline sıkıca sarmış, bedenindeki sıcaklığı onun üşümüş bedenine aktarmak ister gibi içine sokmuştu âdeta.

"Seni arıyordum." dedi cılız bir sesle. Adam onu anında ve beklemediği bir hızla kendine çevirdi. Siyah gözlerini yeşillerine dikerek içini görmek ister gibi dikkatle bakıyordu:

"Neden?" deyip nihayet bu garip sessiz bakışmayı kesmişti Barlas.

"Yatakta yoktun." Bakışlarını kaçırarak alt dudağını utançla ısırmıştı. Çenesine dokunan uzun parmakların baskısı ile yeniden merak barındıran siyahlara bakmak zorunda kalmıştı Feriha.

"Namaz kılıyordum." Saçlarını okşayıp öptü sevgiyle. Feriha az önce düşündüğü olumsuz düşünceleri anında

toz bulutu gibi yok etmişti. Gözlerini kapatıp başını hafifçe salladı genç kadın:

"Güzel kokuyorsun." diye fısıldadı gözlerini açmadan. Namaz kılarken sürdüğü kokuyu seviyordu. Misk-i amber kokusu bir adama anca bu kadar yakışabilirdi.

"Senin kadar değil." sesini çok yakından duymuştu. Nefesi dudaklarına çarpıyordu. Barlas dudaklarını hafifçe aklını başından alan dolgunluklara sürttü.

"Yapma." dedi kadın acele ile gözlerini açarken.

"Neden?" sorusu ondan küçük öpücük çalmasına engel olmamıştı.

"Abdestini bozmak istemem." İstiyordu. Bedeni istekle kasılıyor dudakları ve nefesi kasıklarına zevk dolu sinyaller yolluyordu. Kesik kesik nefesler alıp kendine gelmeye çalışıyordu.

"Benim...abdestim...arkamı...dönüp...seni...bacakların...açık...şekilde...beni...izlerken...gördüğümde... çoktan...bozulmuştu...bebeğim." Konuşmasına sık sık ara verip kadının zarif boynuna sıcak öpüşlerini sıralıyordu.

Gözlerini açtı Feriha. Hangi ara altına almıştı onu bu adam?

"Ama bana dokunmadın ki hatta kızdın." Az önceki emir veren Barlas Karaman'ı hatırlayınca kaşlarını çattı. Adamın dudakları boynunda gerildi. Gülümsüyordu. Kendini geri çekip yeşillere baktı. Parmak ucunu çatık kaşların ortasına değdirip düzelmesini sağladı.

"Abdest sadece dokunmakla değil, cinsellik konulu düşüncelerden de bozulabiliyor güzelim." burnunu karısının burnuna sürttü. Şu an karşısında bilgi edinmeye çalışan küçük kız vardı sanki. Feriha gözlerini kırpıştırdı:

"Sen ne düşündün ki?"diye sordu saf, merak dolu bir sesle. Barlas sorusu karşısında hınzır bir sırıtış yapıştırdı suratına.

"Seni o merdivende, kendinden geçmişçesine inlettiğimi." dediğinde kadın kızarmış yanaklarını saklamak için ellerini yüzüne kapadı; ama kocasının eli yavaşça kazağın eteğine gitti. Tüm dikkati şu an kazağın eteğindeki eldeydi. "Kızma nedenime gelince küçük hanım: O soğuk ahşabın üzerinde öyle çıplak hâlde olmanız beni delirtti. Hastalanmanı istemiyorum güzelim lütfen kendine dikkat et." sızlandı küçük bir çocuk gibi. Kazağı çekip çıkardı hızla. Geceden bile koyu gözlerini süsleyen aç bakışlarla karşısındaki çıplak vücudu taramaya başladı.

Kadın bedenini yakan siyahlara tepki olarak istekle titredi. Sabahın yedisinde yaptıkları şeyi anlamasa da bu adamı istiyordu. Hem de çok... Barlas iki eli ile sardığı ince beli okşayarak aşağı indi. Kalçalarına indirdiği ellerini harekete geçirerek karısının bacaklarını açıp arasına girdi. Dizlerinin üzerinde durup, tişörtünü kafasından çekip çıkardı. Kadın, yeşilleri parlayarak izledi karşısındaki Yunan tanrısını. Parmak uçları karıncalanıyordu. O sert bedene dokunmak için sızlanıyorlardı.

"Lanet olsun!" boğuk sesi kadını düşüncelerinden ayırmıştı. Bakışları bedeninin her zerresinde dolaşıyor ve mümkünmüş gibi daha da koyulaşıyordu geceden kara gözleri. "Sadece bu görüntü ile bile boşalabilirim." dediğinde kadın iç geçirdi. Sesi o kadar iç gıdıklayıcıydı ki Barlas bayılabilirdi.

Adam eğilip göbek deliğine ıslak bir öpücük kondurdu. Aynı öpücükleri göğüslerinin arasına kadar sıraladı. Dün gece büyük açlıkla tükettiği dolgun göğüsleri yine

büyük avuçlarının arasına almıştı. Hafifçe sıkıp kadının istekle inlemesini sağlamıştı:

"Can..." demişti nefes nefese.

"Bebeğim..." boğuk ve sıcak çikolata gibi sesi, Feriha'nın ruhuna akmıştı oluk oluk. Az önce sesi ile bedenini ateşe veren ağzı şimdi sol göğsünü esir almıştı. Ustalıkla kullandığı dili, dudakları kadına haz cennetinin kapılarını aralıyordu. Çarşafı sıkmaktan ağrıyan ellerini buruşmuş çarşaftan kopartıp kocasının ipek gibi saçlarına götürdü kadın. Çekiştirerek yaktığı ateşi harlamaya başladı. Adam hırlayarak boşta kalan elini kasıklarına sürterek küçük hazinesine doğru götürdü. Kadın içine kayan parmakla derin bir inleme koyverdi:

"Ah!"

Adam ise gittikçe pijama altını zorlayan sertliğinin acısıyla baş etmeye çalışıyordu. Dudaklarını diğer göğsüne götürdüğünde oradaki elini sertliğine götürüp sıktı. Biraz daha dayanmak zorundaydı. Karısının gittikçe yükselen inlemesi ve orta parmağının bulunduğu enfes sıcaklık onu çok zor bir duruma sokuyordu. Orta parmağına, işaret parmağı da eşlik edince karısından gelen tiz bir çığlık eşliğinde hareket etmeye başladı. Kadın sırtını yay gibi gerip kafasını yastığa bastırdı. İstekle kalçalarını adamın eline doğru itmeye başladı.

Adamın maksadı, karısını doyuma ulaştırmak değildi. Az sonra olacaklar için hazırlamaktı. Birkaç dakika sonra elini çektiğinde Feriha itiraz dolu bir mırıltı koyverdi. Orgazmın kıyısından dönmüştü. Hâliyle sinirlenmişti. Barlas p*ç bir sırıtışla bedenini onun orgazm için alev alev yanan bedeninden uzaklaştırıp yanına yattı.

Genç kadın nefes nefese, sinirden ve yaşadığı feci zevkli dakikalardan dolayı kızarmış suratla ona bakıyordu. O kadar sinirliydi ki kocasının pijama altını delip geçecek kadar büyümüş erkekliğine tekme atmamak için zor tutuyordu kendini.

"Sen..." deyip sustu. Onu susturan şey adamın ıslak parmak ucunu yalayıp tamamını emmesiydi. Onun zevk sularına bulanmış parmakları...

Gözleri irice açılmıştı. Bedenindeki sinir yerini yeni bir zevk dalgasına bırakmıştı.

"Mmmmm..." işaret parmağı ile işi bitince orta parmağa geçti. "Tadınız Bayan Karaman..." sesli bir şekilde ağzından çektiği parmağına baktı. "Enfes!" yanında az önce sinir kokan bedene baktı çok şey vaat eden siyah gözlerle. Islak parmakları ile kucağını işaret etti:

"Otur!" dedi. Sesi büyük bir dalga gibi bedenini tutkuda boğuyordu. İtaat edip dizlerinin üzerinde ona doğru emekledi. Bacaklarını açarak kocasının gösterdiği yere oturdu. Altında hissettiği sertlikle sessizce inledi ikisi de. Aralarındaki tek engel kocasının pijama altı ve boxerydı. Onu hissetmek için sabırsızlanan bedenini dinleyerek, utangaçlığını her şey olup bitene kadar saklayıp, kendini hafif kaldırarak adamın sert ve yemelik baklavalarının üzerine oturdu. Bunu yaparken ellerini başının altına koyup, onun ne yapacağını izleyen adamın siyahlarından hiç ayırmamıştı.

Barlas Karaman gözleri ile yakıyordu onu. Yüzünde, 'ne yapacaksın acaba' sırıtışı ile bakıyordu kendisine. Feriha gözlerini mühürlendiği siyahlardan ayırmayarak ellerini arkaya attı. Pijama altını ve iç çamaşırını tek seferde aşağı kaydırdı. Bu sefer de aşağı kayıp erkekliğine değmeden adamın dizlerinin üstüne oturdu. Dün hiç görmediği; ama saatlerce hissettiği şeye bakıyordu. Büyüktü ve onun bakışları ile gittikçe büyümeye devam ediyordu. Dün gece bu şeyi içine alabildiğine inanamıyordu. O gözlerini irice açmış o şeye bakarken çok yakından gelen boğuk sesini duymuştu kocasının:

"Dokun ona bebeğim." dedi şehvet damlayan sesiyle. "Senin için deliriyor baksana." Oturur hâle gelmişti ve dudaklarını kulak altına sürterek zor durumunu daha da dayanılmaz kılıyordu. Kulak memesini dişlerinin arasına alıp ısırırken kadının sağ elini alıp sertliğine götürdü. Avuçlarına bırakıp parmaklarını sıktı kendi eli ile. Yavaşça hareket ettirip aşağı yukarı çekmeye başladı. Kadın elinde hissettiği şeyle boşta kalan sol elini kocasının ensesine götürüp saçlarını çekiştirdi. O şey... Hem çok yumuşak hem çok sertti. Sanki kadifeye sarılmış demirdi.

"Oh! Güzelim... Beni deli ediyorsun." diye tısladı sıkılı dişlerinin arasından zevkten delirmiş adam. Elini çekip karısına bıraktı kendini. Yalnız kaldığını anlayan kadın az önce birlikte yaptıkları gibi elini biraz daha sıkarak aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Kocasının maharetli parmağını kadınlığında hissedince dişlerini onun omzuna geçirdi sertçe. Islaklığı aklını başından alıyordu genç adamın.

"O kadar hazırsın ki bebeğim." dedi düşüncelerini dile getirerek.

"Barlas..." diye adını inledi ihtiyaçla.

Barlas daha fazla oyalanmayarak elini çekip kadını belinden yakaladı.

"Sıkı tut onu küçüğüm." deyip kadını yavaşça tuttuğu erkekliğinin üstüne oturttu. Feriha onu tamamen içinde

hissedince çığlık attı. Doluluk hissi başını döndürüyordu.

"Ah! Bebeğim..." Barlas başını geri atıp inledi boğuk bir sesle. Bu kadının içinde olmak inanılmaz bir hazdı. Geri yatıp ellerini ne yapacağını bilemez hâlde kendisine bakan, inanılmaz tahrik olmuş kadının beline koydu. Yavaşça hareket ettirmeye başladı. Az önce eliyle yaptırdığı gibi aşağı... yukarı... aşağı... yukarı...

Feriha alışınca ellerini çekip kalçalarına koydu ve üstündeki kadının tadını çıkarmaya başladı. Kadın ellerini onun göğsüne koyarak hareketlerine hız verdi. Kesik nefesleri ve kısık inlemeleri adamı daha da deli ediyordu Feriha'nın.

"Daha hızlı... Güzelim..." deyip kadını belinden tutup daha da hızlandırdı.

Genç kadın kocasının etrafında patlayıp göğsüne yığılırken o hâlâ derinliklerine akıyordu. Yanağını karısının sol göğsüne yaslayıp hızlı atan kalbini dinliyordu. Onun için atan bir kalp... Fikri bile içini ısıtıyordu.

"Sen bana ne yaptın?" diye sordu yorgun, doyuma ulaşmış bir sesle. Sesini duyduğunda kapalı gözlerini açtı. Yanağını sert göğsüne sürterek tüylerin gıdıklamasına izin verdi:

"Sana büyü yaptım." dedi kıkırdayarak.

"O zaman eski çağ cadıları gibi yakılacaksınız küçük hanım. Tek fark sizi kendi tutku ateşimde yakacağım." saçlarını öptü sevgiyle.

"Ben o ateşe çoktan atladım Barlas Bey." diye mırıldandı uykulu bir sesle.

Yorgundu uyumak istiyordu. Uyku, tatlı nefesini gözlerine üflerken Feriha, kocasının terli göğsüne öpücük kondurup kendini uykuya teslim etti.

Barlas göğsünde küçük kedi yavrusu gibi kıvrılan küçük kadına baktı tebessümle. Yüzüne dökülmüş saç telini yavaşça çekip güzel ve huzurlu yüzüne baktı. Arkasını döndüğünde gece sırtına attığı çizikleri görüp nasıl da iç çekmişti. Gülümsedi. Sevişirken hissetmemişti o çizikleri. Gusül abdesti alırken sırtına akan sıcak su sayesinde anlamıştı sırtının çizildiğini. Hafif sızlamıştı çünkü. O çizikleri görmese de derin olduğunu anlamıştı. Dün gecenin izleriydi onlar. Âşık olduğu kadın tamamen kendinin olmuştu. İçi bir anda aşkla doldu. Düşüncelerine son verip yorganı üstüne çekti. O sırada karısı mırıldanarak yüzünü boynuna gömdü. Yorganın altında kadının bedenine sıkıca sarılarak duymasa da:

"Seni çok seviyorum küçüğüm." diye fısıldadı aşk dolu bir sesle.

Gözlerini kapatırken huzurluydu, mutluydu. Otuz yaşına çok güzel bir şekilde basmıştı.

Sabah uyandığında yatakta yine yalnızdı. Saate baktı. Saat 09:23'tü. Bu sefer endişeli değildi, sadece onun nerede olduğunu merak ediyordu. Çıplak vücudunu saran yorganı kenara itip yataktan çıktı. Ayakları soğuk döşemeye dokununca iç geçirdi. Sabah kocasının o konudaki ciddiyeti aklına gelince kıkırdadı.

Barlas Karaman bazen fazla kontrolcü olabiliyordu.

Gözlerini devirdi. Ayağına terlikleri giydi, sabahlığı da üzerine geçirip aşağı indi. Aşağıda da yoktu. Şömine tüm sıcaklığı ile evi ısıtıyordu; ama o yoktu. Kaşlarını çattı. Nereye gitmişti ki?

"Belki de ormanda koşuyor." dedi kendi kendine. Arkasını dönüp banyoya doğru yürümek isterken aniden

açılan kapı ile durdu. Hızla arkasına döndüğünde kocasının kucağında odunlarla içeri girdiğini gördü. Gülümsemesini saklamadan:

"Günaydın..." dedi kocasına.

"Günaydın güzelim..." dedi güzel gülümsemesi ile genç adam. Odunları şöminenin yanına bırakıp karısına doğru yürüdü. Feriha o kendine doğru yürürken donuk bir şekilde bekledi. Adam ona yaklaşıp ince kumaşla kaplı vücudunu kendine yaslayınca iç çekti mutlulukla. Dudaklarına kanını kaynatan sımsıcak bir öpücük koydu.

"Duşunu al kahvaltı yapalım küçüğüm. Çok acıktım." 'acıktım' kelimesi nedense yemeğe olan açlığı anlamını içermiyordu, ya da o kafayı yemişti. Dün geceden beri bayağı değişmişti. Kocasını sürekli yanında istiyordu. Sevgisini, ilgisini, her şeyini istiyordu.

"Tamam." yanağını öpüp kollarından çıktı ve banyoya girdi. Arkasından gülümseyerek baktığını biliyordu.

Banyoya girip kapıyı kapattı ve hızla duş almaya koyuldu. Duştan çıktıktan sonra bedenine sardığı havluyu sıkıca tutarak ses gelen tarafa, mutfağa baktı. Barlas arkası ona dönük şekilde tezgâhta bir şeyler yapıyordu. Ona görünmeyerek hızlıca yukarı çıktı. Hızlıca kurulanarak giyinmek için bavulundan kıyafetlerini çıkardı.

Üzerine kalın örgülü, dizine kadar uzanan boynu omzuna kadar açılan koyu yeşil bir elbise, altına da siyah dantel iç çamaşırları ve siyah bir çorap giydi. Saçlarını kurulayıp yandan ördü ve ucunu siyah lastik tokası ile tutturdu. Ayaklarına pofuduk terliklerini geçirip aşağı indi. Kocası sofrayı kuruyordu. Mutfağa girdi ve ona yardım etmek için tezgâha yürüdü. Ocakta dumanı tüten sıcak, yumurtalı patates kızartmasını görünce mutlulukla gülümsedi.

"Yumurtalı patates yapmışsın." dedi sevinçle.

"Sevdiğini biliyorum." Nefesi boynuna çarpıyordu. Heyecanla titredi.

"Nereden biliyorsun? Hiç söylemedim ki." Adamın dudakları boynunu istila ederken kelimeleri bir araya getirip cümle kurması zordu.

"Yerken görüyordum. Resmen sevişiyorsun patates ile." Sesindeki kıskançlığı hissedebiliyordu. Gülümsedi.

Adamın elleri elbisenin altına girince gülümsemesi yüzünde dondu. Barlas kadını kalçalarından yakalayıp kasıklarına yapıştırdı.

"Barlas!" sesi uyarı tonu taşıyordu. "Çok açım." dedi.

"Ben de bebeğim. Ben de çok açım." Öpücükleri ile yaktığı boynundan uzaklaşıp omzuna doğru ilerledi.

"Lütfen. Yemek yiyelim." diye sızlandı. O da istiyordu kocasını; ama acıkmıştı. Hele ki karşısında yumurtalı patates dururken seks düşünecek hâli yoktu. Barlas fazla ısrar etmeden ayrıldı ondan.

"Patateslerimizi servis edelim." dedi aşçı edasıyla.

"Edin, aşçı bey." deyip güldü ve sandalyelerden birini çekip masaya yerleşti. Tabaktaki zeytinlerden birini alıp ağzına attı ve çiğnemeye başladı.

"Hmm! Demek aşçı bey." Pay ettiği tabağı kadının önüne bıraktı ve yerine geçti. Feriha son dediğini duymadı. Zira yumurtalı patates kızartması ile 'sevişmekle' meşguldü.

"Buradan sonra kendi evimize taşınacağız güzelim." dedi karısının hevesle yemek yemesini izlerken.

Genç kadın patatesle ilişkisine ara verip kocasına baktı merakla:

"Ahmet babalar ile yaşamayacak mıyız artık?"

"Hayır. Sadece ikimiz yaşayacağız." yemeğine devam ediyordu konuşurken.

"Neden?"

"Karımla yalnız kalmak istiyorum. Ona dokunmak için geceyi beklemek istemiyorum." Her kelimesi ile kadının yanakları bir ton daha kızarıyordu. Barlas gülümseyerek uzanıp kadının yanaklarını okşadı:

"Pembe yanaklarını seviyorum. Beyaz tenine çok yakışıyorlar." Sesindeki aşkı soludu kadın. Kalbi göğsüne çarptı karşısındaki adama kavuşmak istercesine. Bu adam her kelimesi ile hâlâ heyecanlandırabiliyordu onu.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu ortamı aşk havasından çıkarmak için.

"Rafet'i aradım eşyalarımızı eve taşıtıyor. Yarına hazır olur evimiz güzelim."

"Nasıl bir ev?" Evi görmemişti bile. Merak ediyordu.

"Güzel ev. Seveceğinden eminim."

Kafasını sallayıp yemeğine devam etti.

"Öğlen bana portakallı kek yapar mısın güzelim?" dediğinde kadının ağzına götürdüğü çatal havada kaldı. Kafasını kaldırıp kocasına baktı şaşkın gözlerle. Çatalı tabağa bıraktı yavaşça. En son o keki yaptığında yaşadıkları geldi aklına. Onun yaptığını öğrendiğinde keki iğrenç bir şeymiş gibi bırakıp gitmişti adam. O gün aklına geldiğinde acı bir kılçık gibi takıldı boğazına. Yutkunması da, orada bırakması da acı veriyordu. Nefessizce izledi kocasını, dolu gözlerle.

Barlas kadının tepkisini milim milim zihnine kazıdı. Biliyordu böyle tepki vereceğini. Sandalyesinden kalkıp yanına gitti ve dizlerinin üzerine çöktü:

"Tadını çok beğenmiştim. Melek'in yapmadığını anladığım gibi evdeki kimsenin yapmadığını anlamıştım; fakat o günler sana kızgındım ve kızgınlığımı öyle gösterdim güzelim." Yanaklarından yuvarlanan yaşları siliyor, parmak uçları ile tenini okşuyordu.

"Ben sana ne yapmıştım?" sesindeki kırgınlığı, acıyı soludu adam yürek sızısı ile.

Konuşmanın zamanıydı artık. İçindekileri dökmeli ve yeni hayatlarına tertemiz hâlde başlamalıydılar. Barlas zorla yutkundu. Kadın her ağladığında canından can gidiyordu.

"Ağlama kurban olduğum." Kalkıp kadını kucakladı. Feriha kollarını dolayıp yüzünü boynuna gömdü. Gözyaşları ile tenini ıslatıyor, sıcak demirle dağlanıyormuş gibi canını yakıyordu adamın.

"Ağlamamdan nefret ediyordun. Tıpkı benden nefret ettiğin gibi..." Sesi sitem doluydu. Kalp kırıkları dokundukça elini kanatmaya başlamıştı.

Barlas şöminenin önünde mindere oturdu. Kadının boynuna gömülmüş yüzünü çekip avuçlarının arasına aldı:

"Senden nefret etmiyordum. Korkuyordum küçüğüm."

"Neden korkuyordun ki?" Yaşlı gözlerini kırpıştırdı. Adam yanaklarını silip gülümsedi.

"Gerdek gecemizde..." dediğinde kadın irkildi korkuyla. Derin nefes alıp kendine sövme işini sonraya bıraktı: "Yeşil gözlerin gözlerime değdiği an beni alt üst etmiştin. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladığında sana karşı gaddarlaştım. Sanki senin suçunmuş gibi davrandım. Affet güzelim." Yanağını okşadı: "Ben sana, gözlerine baktığım an âşık olmuştum." Yarım ağız gülümsedi: "Babam hep derdi ki, 'Eğer bir kadına baktığınızda bedeni yerine sadece gözlerini görüyorsanız o kadın sizin alın yazınızdır.' ben senin, benim alın yazım olmanı kaldıramadım. Melek'e ihanet etmemek için direndim; ama olmadı." diye iç geçirdi; siyah gözlerinde pişmanlığı, aşkı görebiliyordu kadın. Elini kaldırıp sakallı yüzünü okşadı:

"Beni sevdiğini söyle Barlas." dedi fısıltı ile. Duymaya ihtiyacı vardı. Barlas şaşırsa da isteğini yerine getirdi gecikmeden:

"Seni seviyorum küçüğüm. Çok seviyorum." dedi aşkın en güzel melodisini barındıran sesi ile. Sıkıca sarıldı kocasına.

*****

Genç adam yanında uyuyan kadının yatağındaki görüntüsünü izledi uzun süre. İnanamıyordu. Onunlaydı. Yeniden... Dün gecenin görüntüleri aklına geldikçe çıldırıyordu. Gülümseyerek, uyandırmamaya çalışarak parmak uçlarını dün gecenin kanıtı olan, öpülmekten şişmiş pembe dudaklara dokundurdu. Uyanıp uyanmamasını umursamayarak o dudaklara yeniden kapanmamak için kendini zor tutuyordu. Daha fazla kendine eziyet etmemek için tenini yakan tenden uzak durmak istedi. Parmağını çekeceği sırada pembe dudaklar onu yakalayıp ısırdı. Genç adam kafasını geri atıp kahkahasını koyverdi:

"Seni yaramaz kız." dedi boğuk bir sesle. Isırılmış parmağını güzel ağızdan çekip kendi ağzına götürdü ve kadının ısırdığı yeri onun gözlerine bakarak emdi. Genç kadın açık ağzı ve şehvete bulanmış kahveleri ile izliyordu karşısındaki seksi adamı.

"Bu haksızlık..." diye veryansında bulundu kadın. Kollarını, çıplak göğsüne örttüğü çarşafın üstünde topladı.

"Haksızlık olan ne Melek Hanım?" diye sordu adam kışkırtıcı yavaşlıkta işaret parmağını ağzından çekip alt dudağına sürttü. Siyah gözleri alev almıştı ve kadın o aleve gözü kapalı dalmaya hazırdı.

"Sen!" dedi dudaklarını bükerek.

"Ben mi?" tek kaşını kaldırarak şüpheci bakışlarını kadına sapladı.

"Evet, sen Güney Atakan, sen..." cümlesini bitiremeden Güney'in telefonu çaldı. Özür dileyerek telefona baktı adam. Gülümseyerek izledi onun yataktan çıkışını. Boşandıktan sonra hep yanında olmuştu. Hiç yalnız bırakmamıştı kendisini. Başlarda ondan kaçsa da Güney'in ablasından onu terk etmesinin asıl nedenini öğrenmişti. Kan kanseri olduğunu, tedavi için İsviçre'ye gittiğini, eğer ölürse acı çekmemesi için de sevdiği kadını bırakıp gittiğini öğrenmişti.

Bacaklarının arasında olağanüstü yavaşlıkta hareket eden adama baktı genç kadın. Zevkin kanında yarattığı

kaynama artık taşıyamayacağı kadar çoğalmıştı. Sinirle inledi. Barlas karısının ne istediğini biliyordu; ama kendi kendine ant içmişti kendisi isteyecekti daha hızlı olmasını. İçinde bu zamana kadar dayanan vahşi hayvana teşekkür etmişti. O ise bağlandığı zincirleri zorluyor en deli hâlinde sahibine küfürler ediyordu. Hâlâ aynı yavaşlıkta devam eden Barlas, karısının kulağına yaklaştı. Boğuk ve içini titretecek şekilde tutkuya bulanmış bir sesle:

"Ne oldu?" diye sordu. Kadın delirmiş gibi simsiyah dipsiz kuyuya baktı:

"Çok yavaşsın." Karısının yakınmaları hoşuna gidiyordu genç adamın. Kısık ve erkeksi bir kahkaha attı kulağının dibinde. Genç kadın sadece bu sesle bile orgazm olabileceğini düşündü.

"Hızlanmalı mıyım?" diye bir de soruyordu gıcık adam. Kendini çekip sert bir dalış yaptı karısının derinliklerine.

"Ah! Ev... et..." dedi zorla aldığı nefeslerin arasında.

"İste!" Sesi de hareketleri gibi sert ve sakindi.

Genç kadın kendinden beklenmeyen şekilde eğilip kocasının köprücük kemiğine küçük bir ısırık attı. Diliyle, ısırdığı yeri yalayarak hız kesmeden yukarı boynuna çıktı. Barlas içindeki hayvanın zincirlerini teker teker kırdığını hissediyordu. Ne kadar dayanabilirdi, bilmiyordu. Karısının dilini kulağının arkasında hissedince kısık sesle küfür savurdu. Kalbi olduğundan da hızlı atmaya başlamıştı. Genç kadın hareketlerinden etkilenen kocasının tepkisi ile kendini tebrik etti. Gülümseyerek son darbeyi indirdi adama. Kulak memesini dişlerinin arasında yavaşça ezerek istekli bir sesle:

"Daha hızlı kocacığım." dedi.

İçindeki vahşi hayvan kendisini zapt eden zincirleri deli gibi kükreyerek küçük parçalara ayırdı. Barlas hareketlerini sertleştirirken Feriha çığlık atarak kollarını onun boynuna doladı:

"Ah! Harikasın." diyerek inledi kulağının dibinde. Dilini boynunda iyice belirginleşmiş atar damarın üzerinde dolaştırıp orayı sertçe emdi. Aynı anda yaralı hayvan gibi hırlayan kocasını duydu:

"Sen beni öldürmeye mi çalışıyorsun kadın?" kadını yasladığı duvara daha da bastırdı.

"Konuşmak yerine daha faydalı işler yapabilirsiniz Barlas Bey." dedi kadın işveyle.

İki hafta önce taşındıkları evin holünde halının üzerinde yatıyorlardı. Genç kadın kocasının işten geleceği saatte üzerini değişmiş çıplak bedenine onun gömleklerinden birini giymişti. Kapıyı açtığında nasıl şaşırdığının şahidi olmuş kendini içten içe tebrik etmişti. İçeri girdikten sonra adam kapıyı kilitlemiş olanlar olmuştu. Şimdi yorgun bedenlerini halının üzerine bırakmışlardı.

"Sakallarını kesme bir daha." dedi kadın avucunu kocasının yeni çıkmaya başlamış sakallarına bastırarak.

"Neden?"

"Bedenimde yarattıkları hissi seviyorum." dedi bakışlarını kaçırarak. Genç adam güldü:

"Bedenini öperken tenine batmalarını seviyor musun?" diye sordu sırıtarak.

"Hı hı..." Kıpkırmızı suratını saklamak için arkasını dönüp çıkardığı gömleği üzerine geçirdi.

Barlas duştayken, Feriha üzerini giymiş, yemek masasını kurmuştu. Tek eksik olan ekmeği de kapıcıdan almasını istemişti. Çok güzel bir sitenin apartman dairesinde yaşıyorlardı. Güvenlikli ve temiz, deniz manzaralı ve büyük bahçesi olan bir site... Kapı çaldığında elindeki peçeteleri masaya bırakıp kapıya yürüdü. Açtığında görmeyi beklediği son kişi vardı karşısında.

"Melek..." dedi şaşkınlıkla.

Feriha şaşkın bakışlarını karşısındaki kadının üzerinde dolaştırdı. Neden gelmişti ki?

"Merhaba Feriha..."

"Merhaba Melek... Hoş geldin." şaşkınlığını bir kenara bırakıp kapıdan çekildi ve onu içeri davet etti. Melek eve girdikten sonra etrafı incelemeye başladı. Güzel döşenmişti ev. Ne de olsa sahibi bir iç mimardı. Salona girdiklerinde gülümsedi. Krem ve beyaz rengin hâkim olduğu salon gayet şık ve temiz gözüküyordu, tıpkı sahibi gibi sade ve ilgi çekici... Feriha ilgiyle odaya bakan kadına:

"Buyur..." dedi tekli koltuğu göstererek. Melek, Feriha'nın gösterdiği yere oturdu. Karşı koltuğa oturan genç kadına baktı bir süre. Bakışlarında tek bir şey gördü: Merak... Merak ediyordu Melek'in neden geldiğini. Söyleyeceği kelimeleri yolda gelirken kendi kendine söylese de şimdi hepsi uçup gitmişti aklından. Hafifçe boğazını temizleyip lafa başladı:

"Şimdi neden geldiğimi merak ediyorsun. İlk önce şunu söyleyeyim; kötü bir niyetim yok. Sadece konuşmak istiyorum. En son çok kötü ayrılmıştık çünkü." deyip sustu.

Feriha kalbinde bastırdığı acıyı, vurduğu zincirden kurtarıp gözlerini kapattı. O gün bebeğini kaybetmişti. Canı yanmıştı. Melek'in son cümleleri beyninin içinde gerilmiş beyaz perdede siyah yazılarla belirdi.

'İlahî adalet işte çocuğunu aldı Allah. Benim ahımı sende bırakmadı. Şu hâline bak ne kadar da zavallısın. Bir çocuk bile doğuramadın.'

Gözlerine dolan yaşları kırparak yanağına süzülmesine izin verdi. Oturduğu koltukta küçülerek arkasına yaslandı. Hıçkırarak ağlamak istiyordu. Küçük çocuklar gibi bağırarak ağlamak istiyordu ve içindeki acının azalmasını diliyordu. Melek karşısında acı çeken kadına baktı. Daha fazla dayanamadı ve kalkıp yanına gitti. İzin istemeden oturup elini tuttu. Avucundaki el kendini geri çekmek istedi; ama o izin vermedi. Konuşmalıydı. Aylardır içinde yer edinen vicdan acısından kurtulmalıydı.

Kelimeler boğazına diziliyordu; ama susmayacaktı konuşacaktı. Derin nefes alıp devam etti: "Ağlama Feriha." Yanağını sildi can acısıyla.

"Ben... Direndim Melek." dudaklarından kaçan hıçkırık odadaki havaya karıştı. "Ondan uzak durmak için elimden geleni yaptım." yutkundu. "Olmadı. Yapamadım. Kapıldım." Kendisine sarılan kadına karşılık vermedi; ama itmedi de. Birkaç saniye süren sessizliği Melek bozdu:

"Biliyorum." Geri çekilip yaşlı gözlerle gülümsedi: "Barlas Karaman'dan bahsediyoruz. Allah aşkına ondan uzak durmak neredeyse imkânsız." başıyla onayladı onu Feriha. "Özür dilerim Feriha. O gün dediklerim için çok özür dilerim." Asıl konuya gelmişti nihayet. "Canım çok yanmıştı ve seninki de yansın istemiştim." Sesindeki piş-

manlık dalga dalga havaya karışıyordu.

"Başarmıştın. Çok yanmıştı." dedi bir düz sesle Feriha.

"Beni affedecek misin?"

"Ettim bile. Ben sana hiçbir zaman kızgın olmadım; ama bebeğim için söylediklerin canımı çok yaktı. Sanırım onu asla unutamayacağım."

"Ben de asla kendimi affetmeyeceğim. O kelimeler nasıl ağzımdan çıktı anlamıyorum. Âşık olduğum adam bana aniden boşanmak istediğini söylemişti. Beklemiyordum. Seni suçlamıştım o an." Genç kadın 'âşık olduğum adam' kelimelerini duyduğunda kafasını kadına çevirdi. Melek gülümsedi:

"Bakma öyle. Barlas seni seviyor." dedi omzuna dokunarak.

"Ya sen? Sen hâlâ onu seviyor musun?" diye sordu. Bilmeye ihtiyacı vardı. Kadından cevap beklerken kocasının evde olduğu gerçeği bir balyoz gibi indi düşüncelerine. Kafasını hızla yatak odasının olduğu tarafa çevirdi. Neden çıkmıyordu ki? Hâlâ duşta mıydı?

"Sevmiyorum Feriha." Sesinde güven verici bir tını vardı. İçi rahatladı. "Barlas gibi adama kapılmamak elde değil. Ben de kapıldım. Onu sevdim; ama âşık olduğum kişi başkaydı. Güney..." dedi sevgiyle gülümseyerek. "Güney hep kalbimdeydi. İçimde bir yerlere bastırıp unuttum sandım; fakat hep ordaymış. Onu gördüğümde anladım." Bu sefer ağlayan kadını teselli etmek sırası Feriha'daydı.

"Birlikte misiniz şimdi?"

"Evet..." diyerek, gözlerini silip gülümsedi. Sıcacık tebessümü bulaşıcı idi. Feriha da ona aynı şekilde gülümsedi. "Feriha..."

"Efendim?" merakla ne diyeceğini bekledi.

"Büyümüşsün." Boynuna baktı. Bir saat önceki sevişmelerinin izi vardı boynunda. Kızararak morluğa dokundurdu parmak uçlarını. Bir şey demedi. Melek de zaten cevap beklemiyordu.

Melek karşısındaki kadına baktı. Daha birkaç ay önce küçük kıza benzerken şimdi tam anlamıyla kadın olmuştu. Vücut hatları belirginleşmiş, büyümüştü.

Eski eşinin âşık olduğu kadın, üstüne kuma gelen kadın, kocasının bebeğine hamile kalan kadın... Düşündüğünde artık acı çekmiyordu. Mutlu oluyordu. Nihayet ikisi de aşkı bulmuş ve mutlu olmuşlardı.

Genç kadın odaya girdiğinde kocası telefonla konuşuyordu. Arkası ona dönüktü ve muhteşem V vücudu ve aklını başından alan, dokunmak için çıldırdığı jaguar dövmesi gözlerini kamaştırıyordu. Altında koyu lacivert eşofman vardı. Ayakları çıplaktı. Konuşurken, gece gibi karanlık saçlarını karıştırıyordu. Bedeninde tüm hücreler bu hareketi ile ayaklanıp istekle kasılmasına sebep olmuşlardı. Hareket ettikçe gerilen bedeni, sertleşen kasları akıl sağlığını tehdit ediyordu.

"Ender Kalyoncu ile randevum yarın mıydı Anastasia?" O sinsi kadının ismini duyunca kaşlarını çattı.

O kadında sevmediği bir şey vardı; ama çözemiyordu. Kafasını iki yana sallayıp Anastasia'yı aklından kovdu. Daha önemli işi vardı şu an. Mesela, o yemelik bedene dokunmak gibi...

Yavaşça yaklaştı. Ellerini ince belin iki yanına koydu. Dokunduğu ten, dokunuşu ile kasıldı. Dönmek istedi;

ama kadın izin vermedi. Sağ elini hareket ettirip karın kaslarına doğru çıktı. Parmaklarını altı tane çıkıntının aralarında dolaştırıp burnunu esmer tene sürttü. Odunsu kokusu ciğerlerini yakıp algılarını kapatıyordu. Dünya yok oluyor bir tek o kalıyordu. Etraf silikleşirken Melek'in gitmeden önce söylediği kelimeler belirdi neon lambalarla bezenmiş pano ile beyninde:

'Sen de ona âşıksın. Tıpkı onun sana âşık olduğu gibi'

'Âşık mıydı gerçekten? Olabilir miydi? Ruhunu aşkı ile doyuran adama âşık mı olmuştu?'

Düşüncelerini kocasının afallamış sesi dağıttı:

"Dinliyorum Anastasia devam et." onu etkileyen kişinin kendisinin olması gururunu okşuyordu. Birkaç saniye sonra telefonu kapatıp yatağa fırlattı zaten. Kocasının yaptığı harekete gülümseyerek, dudaklarını dövmenin üzerinde dolaştırmaya başladı. Öpüyor, arada sert kaslarına dişlerini geçiriyor dili ile ısırdığı yerleri yalıyordu.

"Mmm..." memnuniyetini dile getirerek derinden inledi genç kadın. Bu adamın teni en sevdiği sütlü çikolata gibiydi. Yedikçe yemek istiyordu. Pürüzsüz, güzel kokulu ve sıcak... Karnındaki tüm kaslar kasılıp, istekle beklerken dudaklarını yukarı çıkarıp kulağının arkasına sesli bir öpücük kondurdu. Daha önce böyle bir şey yapmadığı için adam donup kalmıştı yerinde. Alt dudağını ısırarak sinsice gülümsedi.

'Daha çok şaşıracaksın Karaman!'

İç sesine hak verdi Feriha. Ellerini hareket ettirerek pürüzsüz tenini okşadı. Yüzünü ona dönmek isteyen adamın belini sıkarak, kulağına dudaklarını dokundurarak şehvet tozuna bulanmış sesiyle:

"Sakın arkaya döneyim deme, yoksa giderim." dediğinde seslice yutkundu adam.

Barlas Karaman şu an ilk kez biri ile birlikte olacakmış gibi heyecanlı ve ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. Yeniden on yedi yaşındaki yeni yetme hâline geri dönmüştü. Omzuna dokunan dolgun dudakların etkisiyle sessizce iç çekti. İstese tek hamlede onu yatağa yatırır itiraz bile almadan küçük bedenine sahip olabilirdi; ama yapmıyordu. Karısının neler yapacağını merak ediyordu çünkü. Gülümsedi. Kafasını yana çevirip boy aynasında görüntülerine baktı. Bu görüntü çok seksiydi.

Bakışları, parlayan yeşiller ile kesişince seksi bir tebessüm sunup göz kırptı âşık olduğu kadına. Feriha da ona aynı şekilde gülümseyip işaret parmağını sırtında dolaştırarak önüne geldi. Göz göze geldiklerinde ikisi de sesli bir nefes çekti, oksijen için çıldıran ciğerlerine. Barlas, göğsünde hissettiği tırnaklar ile yarım ağız gülümsedi:

"Vahşi kedicik." dedi boğuk bir sesle.

Feriha tırnaklarını daha sert bastırdı esmer tene.

"Ah!" iniltisini duymak sadistçe memnun etmişti onu. Bastırdığı tırnaklarını aşağı doğru çekip kocasının da dediği gibi tıpkı vahşi bir kedicik gibi tırmaladı onu. Karın kaslarının üstünden geçip eşofmanın lastiğinde durdu. Göz temasını bir kere bile kesmediği siyahlar heyecanla parıldadı. Hâlâ teması sürdürüp yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

"Ne yapıyorsun Feriha?" diye sordu adam telaşla.

Kadın ona aldırmayıp eşofmanı aşağı indirdi. Canını acıtan sertliği özgürlüğe kavuşup rahatlarken, karşısında ne yapacağını bilmediği kadın yüzünden deli gibi heye-

canlanmıştı. Dizlerinin üzerinde alttan ona bakıyordu. Yeşilleri ihtirasla parlayıp ruhunu ateşe veriyordu. Kanı kaynayıp damarlarını yakıyordu.

Erkekliğinde hissettiği sıcak parmaklarla irkildi:

"Ne yapıyorsun?" diye yineledi sorusunu. Elini kendisini saran elin üstüne koydu.

"Tadına bakmak istiyorum Barlas." dedi sıcacık bir sesle. Kaşlarını çattı. Tecrübesizdi. Nasıl yapacaktı ki?

"Yapma. İğrenmeni istemiyorum bebeğim." elini itmek ve kadını kaldırıp yatağa götürmek istedi. Feriha başını iki yana salladı:

"Lütfen! İstiyorum." Sesi uyuşturucu bağımlısının uyuşturucuya duyduğu ihtiyaç gibiydi.

"Ne yapacağını biliyor musun?" diye sordu gülümseyerek. O bakışlara hayır diyecek gücü bulamamıştı kendinde. Sorusunu duyan kadın başını hevesle salladı.

"Bakalım neler yapabiliyor benim küçük kadınım." saçlarını okşadı.

Kendini ona bıraktığında acemi dudakların aklını başından alacağından habersizdi.

Genç adam sırtını yatak başlığına yaslamış kucağında kedi yavrusu gibi göğsüne sokulan kadının saçları ile oynuyordu. Bakışlarını odada dolaştırdı dikkatlice:

"Odayı dağıtmışız." dedi sırıtarak.

Göğsündeki tüylerin arasında dolaşan narin parmaklar o tüyleri aniden çekti.

"Ah!" acıyla inledi.

"Odanın her yerinde pozisyon denediğiniz için olabilir mi Barlas Bey?" diye sordu sahte kızgınlıkla. Genç adam kıkırdayarak:

"O pozisyonları denerken yalnız değildim. Siz de bana eşlik ediyordunuz Feriha Hanım." diyerek kalçalarını sıktı istekle. Kadın dudaklarına uzandı. O dudakları istekle kabul edip dakikalarca tüketti. Ayrıldıklarında şişmiş, kızarmış alt dudağı okşadı başparmağı ile. Nefesini dudakların kıyısına çarparak:

"Özellikle bu dudakların bana yaşattığı o anları asla unutmayacağım." dedi. Kadın kucağında kıpırdandı:

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu kızararak. Onu mutlu etmek istemişti ve başarmıştı.

"Tabii gitti bebeğim. İlk defaya göre fazla iyiydi." dedi muzip bir sesle. Kadın pembe yanaklarını saklamak için yüzünü kocasının boynuna gömdü. Konuyu dağıtmak için ve merak ettiği için:

"Melek geldi." dedi. Ses gelmedi. Kafasını kaldırıp yüzüne baktı. Güzel yüzü o kadar dikkat dağıtıcıydı ki bir an ne söylediğini unutmuştu. Susması asılında bir cevaptı.

"Biliyordun." dedi gözlerini kısarak.

"Biliyordum." diyerek saçlarını öptü sevgiyle.

Biliyordu. Banyodan çıktıktan sonra çalan kapı ve açıldıktan sonra duyduğu ses ile salona gitmeyip odada kalmıştı. Üzerini giymiş iş ile ilgili telefonlara cevap vermişti. İkisinin konuşmasını istiyordu. Melek'i sevmiyor olabilirdi; fakat onların arasının iyi olmasını istiyor ve Feriha'nın 'acaba'lar ile yaşamasını istemiyordu.

"Sen verdin adresi..." deyip sustu Feriha kaşlarını çatarken. Dediklerini onaylatıyordu. Düşüncelerinden sıyrılıp karısını yanıtladı:

"Ben verdim." sesi ifadesizdi.

"Neden?"

"Seninle konuşmak istiyordu." gözlerine baktı bir şey arar gibi kadın. "Güney ile birlikte." dedi bildiğini göstermek için. Feriha kafasını salladı. Kapı çalınca, "Kim ki gelen?" diye sordu Barlas.

"Kapıcı Mümtaz amcadan ekmek almasını istemiştim. O gelmiştir." dedi.

"Anladım." saate baktı: "Uff geç olmuş! Saat 20:42... Çok acıktım." dedi.

"Sen giyin, ben ekmekleri alıp yemekleri ısıtayım."

Feriha, Barlas'ın kucağından kalkıp yerde duran eşofmanını aldı ve giydi. Üzerine de kocasının koltukta duran ince kazağını giydi. Kazağın kollarının içinde kayboldu elleri. Ellerini çıkarıp az önce sevilen saçlarını lastik tokayla topladı. Arkadan kıkırtı duyunca döndü.

"Kayboldun içinde" dedi sırıtarak Barlas. Feriha kollarını havaya kaldırdı. Güldü:

"Ne yapalım çok iri bir kocam var." deyip odadan çıktı. İçi titredi adamın. 'Kocam' kelimesi ne de çok yakışıyordu o güzel dudaklarına.

"Kendim küçüğüm demiyor da suçu kocasına atıyor." alaylı sesini duyduğunda eğilip yerde duran sutyenini aldı ve ona fırlattı. Barlas sutyeni havada yakalayıp burnuna götürdü. Çok tahrik edici bir şekilde kokladı. İçini gıdıklayan bu hareketine daha fazla bakamadı ve odayı kaçarcasına terk etti. Kapıya yaklaştığında son kez kendine çekidüzen verip kapıyı açtı. Tahmininde yanılmamıştı. Gelen Mümtaz'dı. Onu görünce gülümsedi. Mümtaz mahcup bir sesle:

"İyi akşamlar Feriha kızım... Kusura bakma Süreyya teyzenin tansiyonu çıktı. Şimdi alabildim ekmekleri." deyip ekmeklerin olduğu poşeti ona uzattı. Genç kadın pembeleşen yanaklarına aldırmadan:

"Ne kusuru Mümtaz amca, teşekkür ederim. Süreyya teyze nasıl? İyi mi?" diye sordu. Ona: 'Biz de zaten yemek düşünecek hâlde değildik Mümtaz amca.' diyemezdi.

"İyi çok şükür kızım." dedi.

Kapıyı kapatıp mutfağa gitti, ekmekleri tezgâha bırakıp koridorun sonundaki banyoya girdi. Kısa bir duş alıp çıktı. Bornozun kuşağını sıkıca bağlayıp odaya girdi. Oda boştu. Barlas çıkmıştı. Üzerini giyinip saçlarını kurulayıp topladı ve odadan çıktı. Mutfağa girdiğinde masaya ısınmış yemekleri koyan kocasını gördü.

"Neden zahmet ettin? Ben yapardım." dedi.

"Yardım ettim bebeğim. Abartma."

Kadın gülümseyip masaya geçti ve yemeğe başladılar.

Riz, Çaycılar Köyü..e

"Beni nasıl buldun Nedim?" diye sordu kadın, karşısında pervasızca oturan adama baktı. Korkuyordu. Adam bakışları ile nefret saçıyordu. Mustafa ile birlikte olup ondan bir kız çocuğu doğurmasına rağmen Nedim onu boşamamıştı. Kızı doğduğunda ikisini birden kaçırdığında, kaçırdığı yerden kaçmıştı; çünkü Nedim onları kaçırdıktan sonra bebeği alıp asla bulamayacağı yere götürmüştü Mustafa'nın kızını arayacağını bildiği için. Kardeşinin yardımı ile uzun yıllardır Rize'de saklanmayı başarmıştı. Sonra Nedim'in ülke dışına çıktığını öğrendiğinde kızını

aramaya koyulmuştu. Kısıtlı imkânlarla beş yıl aramıştı kızını; ama bulamamıştı. Yıllardır içinde alev alev yanan evlat hasreti ile yaşıyordu. Gördüğü her kız çocuğunu ona benzetiyor, 'acaba o mu?' diye düşünüyordu. O kadar katlanılmaz bir duyguydu ki içindeki hasret, defalarca ölmek istemişti.

"İstediğimi bulurum ben." dedi düz bir sesle. Oturduğu koltuktan öne doğru eğilip kadına yaklaştı. Türkan korkuyla geri yaslandı. "Gülsüm hanım..." dedi tükürürcesine. "Adını değiştirince benden kaçabileceğini mi düşündün?" soğuk bir gülümseme ile koltuğa yaslanıp kadını baştan aşağı süzdü. Kırkına merdiven dayasa da hâlâ güzeldi. İçini eriten yeşil gözleri, uzun koyu saçları düzgün fiziği ile hiç de köylü kadına benzemiyordu.

"Benden ne istiyorsun Nedim?" diye sordu kendisini rahatsız biçimde dikkatle izleyen adama.

"Damadını aramanı..." dedi. Yanındaki adama eliyle işaret etti. Kadın şaşırmıştı.

"Damadım?" heyecanlanmıştı. Kızının nerede olduğunu biliyordu demek.

"Evet, damadın, Türkan. Kızın evlendi, hem de kiminle biliyor musun?"

"Kiminle?" diye sordu merakla.

"Barlas Karaman ile..." Kadın şaşırmıştı. Barlas evliydi zaten. Haberlerde görmüştü yıllar önce düğününü. Mustafa'ya benzediği için ekrana bakıp saatlerce ağlamıştı.

"Ama Barlas zaten evli."

"Kızını, yeğenime çocuk doğurması için almıştı Ahmet. Gel gör ki kızın yeğenimin kanına nasıl girdiyse, çocuk ilk karısını boşayıp onunla kaldı. Anasının kızı işte buna denir. Yuva yıkmakta üstünüze yok!" Tüm nefretini kusmuştu. Kadın ıslak yanaklarını sildi.

"Kızım nasıl?" diye sordu. Bir kere görebilseydi keşke. Her gece dua ediyordu Allah'a. Onu bir kere bana göster diye.

Adamın eline verdiği tableti ona uzattı Nedim. Tereddütle baktı kocasına.

"Al kızını gör." bakışları ile tableti işaret ettiğinde Türkan hızla kaptı elinden. Duyduğu kahkahaya aldırmadan ekrana baktı. İki üç tane genç kız vardı görüntüde. Bir kafede oturmuş yemek yiyorlardı. "Seninki krem kazaklı olan..." dedi Nedim umursamazca.

Kamera yaklaştı ve kızını daha yakından gördü. Gözleri anında gri bulutları toplamış yağmura hazırlanıyorlardı. Ekrana dokundu kızına dokunuyormuş gibi.

"Kızım..." diye fısıldadı hasretle. Görüntüde çok güzel, mutlu ve neşeli bir kadın vardı. İyi olduğu için şükretti Rabb'ine. Tablet aniden çekilince inledi acıyla. Daha doyamamıştı kızına. Nedim tablet yerine telefon uzattı. Anlamaz bakışlarla bir telefona bir kocasına baktı kadın.

"Al şunu ve Barlas'ı ara." dedi. Kadın kaşlarını çattı:

"Senin yeğenin o. Neden kendin aramıyorsun?" Anlamıyordu. Bu adamın aklında ne tilkiler dolaştığını bilmiyordu.

"Senin aramanı ve kızını görmek istediğini söylemeni istiyorum." eline tutuşturdu telefonu.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" gözlerinde gördüğü tehlikeli pırıltı ile ürkmüştü.

"Ara onu buraya çağır karıcığım."dedi soğuk bir gülümseme ile.

"Çağırmazsam?" Kadın resmen ateşle oynuyordu.

"O zaman kafedeki adamım kızına biraz daha yakın çekim yapar." Tehdidi karşısında korku ile titredi kadın. Telefonu alıp ilk numarayı çevirdi. Dördüncü çalışta açtı. Mustafa'nın kopyası genç adamın sesi de onunkine benziyordu. Zorla yutkundu.

"Barlas Karaman..." dedi mesafeli sesle.

"Barlas..." dedi titrek sesiyle.

"Buyrun" dedi otoriter bir sesle karşıdaki.

"Ben Türkan." dediğinde telefonda kısa süreli sessizlik oldu.

"Çıkaramadım özür dilerim."

"Ben karının annesiyim oğlum." dediğinde genç adamın şaşkın sesini duydu:

"Yenge?"

"Benim oğlum." ne diyeceğini bilmiyordu. Nedim aniden önüne kâğıt attı. Okuması gerekiyordu, diyecekleri orda yazıyordu. Derin bir nefes alıp okumaya başladı: "Seninle konuşmak istiyorum oğlum. Bana gelebilir misin?" dediğinde Nedim kafasını memnun bir şekilde salladı. İyi gidiyordu karısı.

"Feriha çok sevinecek." diyerek gülümsedi. Demek kızının ismi Feriha idi. Sonra kâğıttaki diğer kelimeye geçti telaşla. "İlk önce seninle görüşmek ve kızım hakkında konuşmak istiyorum Barlas. Ona sonra söyleriz."

"Tamam. Nereye geleyim yenge?" genç adam için endişeleniyordu; çünkü kaçık kocasının ona ne yapacağını bilmiyordu.

"Adresi sana mesaj atarım. Oğlum lütfen şimdilik kimse bilmesin benimle konuştuğunu." dedi.

"Görüşürüz yenge." diyerek kapattı telefonu Barlas.

Nedim sırıttı.

"Gel, gel Mustafa Karaman eceline gel." dedi kana susamış hayvan hırıltısı gibi sesi ile. Türkan o an anlamıştı kocasının Barlas'ı, Mustafa olarak gördüğünü ve ona zarar vereceğini. Anlamıştı anlamasına; ama çok geç kalmıştı. Barlas Karaman çoktan eceline doğru yol almıştı bile.

Genç adam çaldığı kapının açılmasını bekliyordu. Heyecanlıydı. Âşık olduğu kadının annesini bulmuştu. Daha doğrusu o kendisini bulmuştu. Dün ofisteyken arandığında çok şaşırmıştı. Acaba Türkan Hanım neden bugüne kadar kızını aramamıştı? Neden şimdi aramıştı? Bugüne kadar neredeydi?

Beynini zorlayan bir düzine soru, cevap bekledikleri için sahiplerine eziyet ediyordu. Kafasını iki yana sallayıp kapının arkasından gelen ayak seslerini dinledi. Açılan kapı ile karşısında yengesini -kayınvalidesini- buldu. Kadın derin derin nefes alarak yaşla dolu gözlerini kırptı. Yanaklarından süzülen yaşlara aldırmadan gülümseyip kollarını açtı. Barlas gülümseyip kadına sarıldı.

Türkan damadına sıkıca sarıldı az sonra olacaklardan haberi varmışçasına.

"Hoş geldin oğlum." dedi ayrılıp adamı içeri davet ederken.

"Hoş buldum yenge." İçeri geçti. Salona girdiler. Türkan damadına koltuğu gösterdi oturması için. Kızını çok merak ediyordu, her ne kadar kendi isteği ile çağırmasa da onu. Başına neler geleceğini de bilmiyordu. Son ana

kadar içinde hep bir umut taşımıştı, belki kocası vazgeçer diye. Şimdi vazgeçip vazgeçmediğini bilmiyordu. Koltuğa oturup etrafı inceleyen adama baktı. Mustafa'ya nasıl da benziyordu. Sevdiği adama... Çocuğunu doğurup sahip çıkamadığı adama... Yeğenine, birazdan ateşe atılacak adama... İç geçirip kendini toparladı.

"Çay içer misin oğlum?" diye sordu sevecen tavırla.

"İçerim yenge." söylemek istediği şeyleri ertelemek veya içinde tutmak istemiyordu.

Bir an önce konuşmalı ve kadını kızına götürmeliydi.

"Hemen getiriyorum." mutfağa giden kadının arkasından baktı. Feriha tıpkı annesiydi. Gülümsedi. Yaşlanınca en az onun kadar güzel olacaktı. Bu fikir nedense hoşuna gitmemişti. Onun hâlâ güzel olması, onun kıskançlık krizlerinin devam edeceği demekti. Düşüncelerine gözlerini devirip arkasına yaslandı. Ahşap duvarlarda dolaşan siyah gözlerinin odağına giren kadına baktı. Sehpaya bıraktığı tavşankanı çayı tüm güzelliği ile karşısında duruyordu. Mutfağa girdiğinde başka, döndüğünde başka hâlde olan kadına baktı Barlas. Bir anda içini tırmalayan rahatsız edici duyguya anlam veremese de fazla durmamıştı üzerinde. Dumanı tüten Rize çayını içerken kadının kendisine panik dolu bakışı bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. Etrafı karardığında ve bakışları odağını kaybettiğinde Türkan'ın:

"Affet oğlum. Affet." diyen acı dolu sesini duydu. Ona ne yapmıştı bilmiyordu; ama pişman olduğu kesindi. Sanki yapmaya mecburdu. Dünyası tamamen karardığında cennetinin yeşil tonu etrafını sarmıştı.

Karanlık... Etrafını saran şeyin adı karanlıktı. Tek bir ışık hüzmesi bulunmayan karanlıkta kalmak hoşuna gitmemişti. Görünmez bir tutkalla yapıştırılmış kirpiklerini birbirinden koparmak istedi; fakat başarılı olamadı. Neredeydi? Neler olmuştu? Hafıza çekmecelerini karıştırıp durdu; fakat uğursuz karanlık onları da siyah kanatları altına almıştı. Hiçbir şey hatırlamıyordu. Ellerini hareket ettirip iğneler batıp duran şakaklarını ovmak için yukarıya kaldırmak istedi yine başarısızlıkla karşılaştı. Elleri sert metal ile tutturulmuştu. Ellerini güçsüz bir hareketle çekiştirdi. Tam tahmin ettiği gibi elleri kelepçelenmişti. Gücünün son damlasını kullanarak gözlerini örten kapakları araladığında loş ışıkla kaplanmış ortamda ayakta kelepçelendiğini fark etti. Dağılıp etrafa saçılan düşüncelerini bir yere toplamak için kafasını iki yana salladı. En son olanları hatırlamak için göz kapaklarını siyahlarının üzerine örttü. Sinema perdesi gibi açılan beyaz perdede beliren son sahneleri gördüğünde içtiği çayın sadece bir çay olmadığını anlamıştı. Uyutulmuştu, hem de karısının yana yakıla aradığı kadın, yani annesi tarafından. Maksadı neydi? Ne istiyordu?

"Vay, uyuyan yakışıklımız da uyanmış." alay kokan sesini duyduğunda bedeni kaskatı kesildi. Gözlerini hızla açarak siyahlarını karanlıkta oturan silüete sapladı. Ses tanıdıktı; ama kimdi çıkaramıyordu. Ona her ne verdilerse algılama sistemini devre dışı bırakmıştı.

"Kimsin?" Sesi oldukça yorgun ve yaşlı çıkmıştı.

Ne zamandır bu hâldeydi? Hiçbir fikri yoktu.

Silüet kısık sesle güldü. Yerinden ağır hareketlerle kalkıp onun başının üstünde yakılmış lambaya doğru yürüdü. Aynı silüet ışığı açtığında şaşkınlık tıpkı bir zehir gibi damarlarını yakıp bedenini felç etmişti.

"Dayı?" diye sordu emin olmak için. Olamazdı değil

mi? Dayısı onu bu hâle getirmiş olamazdı.

"Ne dayısı be?" adam kızmıştı. Kaşlarını çatmış bedenini kaplayan siniri kucaklamıştı: "Ben Nedim Aladağ, senin karısını elinden aldığın adam... Senin canını birazdan alacak olan adam Mustafa Karaman." dediğinde Barlas dayısının bakışlarındaki yabancılığı fark etmişti. Delirmiş gibiydi.

"Benim Barlas. Senin yeğenin dayı..." Kendini tanıtma çabasının suratına yediği yumruk sayesinde boşa olduğunu anlamıştı. Dudağının kenarından akan kan çenesine sızmıştı. Dehşetle açılmış gözlerini karşısındaki, aklını kaybetmiş adama dikti. Dayısı onu amcası ile karıştırıyordu. Yılların acısını çıkartıyor, içinde biriktirdiği nefreti harcar gibi kusuyordu.

"Karım senin yüzünden beni terk etti lan." bir yumruk daha... "Âşık olduğum kadın benim değil, senin bebeğini doğurdu."

"Dayı!" diyerek kükremişti sinirle.

"Dayın yok burada demedim mi lan ben?" diyerek bir yumruk daha...

"Sen delirmişsin!" Ağzında biriken kanı yere tükürdü. Şaşkınlık ve ihanete uğramışlık hissi damarlarında kol geziyordu. Kendi dayısı onu şu an düşmanmış gibi görüyordu. İnanılır gibi değildi.

Yumruğunu bir kez daha o yakışıklı suratta patlatan adam bu sefer durmadı. Hayatı boyunca içinde biriken öfkeyi kendi yeğeninin bedeninde yaktı. Zavallı gencin ona karşı koyma şansı olmadığı için bayılana, kaburgalarından çatırtı gelene kadar vurdu. Ruhunun ağırlığını taşıyamayacağı kadar vurdu. Barlas'ın bayıldığını anlayan adamları onu yeğeninden zorla kopardılar.

"Bırakın lan!" kükreyip adamların elinden kurtulmak için çabaladıysa da başarılı olamadı.

"Öldüreceksin ağabey, yapma." dedi telaşla adamlarından birisi.

"Ölsün şerefsiz!" diye hırladı sinirle. Adamlar patronlarındaki garipliği fark etmişlerdi; çünkü şu an yerde baygın yatan adam ona yeğeni olduğunu iddia ediyordu.

Türkan odanın içinde deli gibi dönüp duruyordu. Kocası yeğenini aşağıda mahvediyordu. Telaşla dudaklarını ısırıp camın önünde durdu. Bir şeyler yapması lazımdı. Dün geceden beri Barlas'ın yokluğunu fark edip arıyorlardı kesin. Kızını düşündü, eğer onu buraya çağıranın kendisi olduğunu öğrenirse asla affetmeyecekti. Kavuşamadan kaybedecekti kızını. Bir kere bile kokusunu içine çekemeden, öpemeden ondan ayrı düşecekti. Kendi kendine küfürler saydırıp korkaklığına lanet etti:

"Salak, Türkan..." diye söylenip kafasına vurdu. Kızını koruyayım derken damadına büyük zarar vermişti; ama ona yardım etmeliydi. Düşünüp kafasını yormalı adam akıllı bir plan yapmalıydı. Alnını ovup odanın kapısına doğru yürürken dışarıdan gelen bağrışmalara kulaklarını kabarttı.

"Kim yaptı lan? Kim dövdü benim yeğenimi?" Nedim delirmiş gibi bağırıyordu. Nedim Aladağ birkaç yıl önce şizofreni tanısıyla hastaneye yatırılmıştı; fakat hastalığını kabullenmeyip bir yolunu bulmuş ve çıkmıştı hastaneden.

"Siz yaptınız efendim." dedi canına susamış biri. Son-

ra uğursuz bir patlama. Kadın elini ağzına kapattı, dehşetle. Kaçık adam kendi adamını vurmuştu.

"Hemen hastaneye götürün ve bunu yapanı bana bulun heme.n" diye emirlerini yağdırıp aşağı indi.

"Barlas!" diye haykırdı Feriha, acı içinde. Onu deli gibi İstanbul'da ararken o Rize'deydi. Melda Hanım gelinini sakinleştirmek için kolunu tuttu:

"Sakin ol kızım!" Feriha onu dinlemeyip kendini ondan kurtardı. Ameliyathane yazılan o uğursuz yazıya düşmanca bir bakış attı. Sevdiği adam içerde can çekişiyordu. Sırtını ameliyathanenin kapısına yaslayıp yere çöktü. Yaşlar yanağından boynuna akıyor, derisine iğneler batıyormuş gibi tenini sertçe ovuyordu. İçinden yüce Allah'a dualar ediyordu. Birkaç saat önce Ares ve ekibi onu bulduğunda hastanedeydi. Hastaneye geldiklerinde ameliyathanenin önünde bir kadın vardı. Kocasına o kadar odaklanmıştı ki o kadın hariç hiç kimsenin şaşkınlığını görememişti. Sonradan kadın onunla konuşmuş ve af dilemişti; ama nafileydi. Kocasının o hâle gelmesine sebep olanın annesi bile olsa affetmeye niyetli değildi Feriha. Düşünceleri bir çıkmaza giren kadın, yanında hissettiği hareketlilikle bakışlarını o tarafa çevirdi:

"Ya beni bırakırsa?" diye sordu acının buram buram koktuğu sesi ile.

"Bırakmaz. Seni seviyor Feriha."

"Çok korkuyorum Melek." Melek sıkıca sarıldı kadına. "Beni bırakmasın. Hiç bırakmasın." hıçkırdı.

"Ağlama lütfen!" diyerek içi parçalanıyordu Melek'in.

İtiraf etmese de Feriha'nın kocasına âşık olduğunu görebiliyordu. Saçlarını okşayıp teselli vermek için elinden geleni yaptı.

"Kızım..." sesini duyduklarında ikisi de kafasını kaldırdı. Feriha ruhsuz bakışlarını dikti kadına:

"Ne istiyorsun?" diye sordu bir o kadar ruhsuz sesle. Sanki boş bir kuklaydı. Hiçbir duygu taşımıyordu annesine karşı.

"Konuşalım. Bak ben böyle olsun istemedim. Korktum kızım. Onu aramasaydım adamları sana zarar verecekleri." dedi mahcup bir sesle. Kızını daha kazanamadan kaybetmişti. Feriha gülümsedi; ama bu gülümseme mutlu bir gülümseme değildi. Tamamen boş ve tehlikeli bir gülümseme idi. Ayağa kalktı, hafif başı dönse de umursamadı:

"Bıraksaydınız bana zarar verselerdi Türkan Hanım." niyeti canını yakmaktı ve başarıyordu. Türkan yaşlı gözlerle kızına baktı. Onun için bir yabancıydı. Kocasının, eski karısı bile kendisinden daha yakındı ona şu an. İçini parçalara ayıran acıyı somut bir şekilde hissetti derisinin altında. "Benim yüzümden kocam içerde ölüm kalım savaşı veriyor. Keşke izin verseydin de kaçık kocan beni öldürtseydi." Kafasına çevirdi annesinden, daha fazla bakmak istemedi kadına. Üzgün hâlini gördükçe içinde bir şeyler hareketleniyordu. Aslında onun kötü niyeti olmadığını biliyordu; fakat canı öyle yanıyordu ki sağlıklı düşünemiyordu. Kimseyi affetmek ve merhamet göstermek istemiyordu. Dağınık saçlarını parmaklarını geçirerek taradı ve kadının yanından geçip gitti.

Türkan, kızının arkasından baktı hasretle. Onunla ilk karşılaşmasını böyle hayal etmiyordu.

Melek üzgün kadına teselli vermek adına:

"Sizi affedecek Türkan Hanım. Sadece zaman geçsin. Onu da anlayın sevdiği adam ölüyordu az kalsın." dediğinde Türkan kızının çoktan gözden kaybolduğu koridordan bakışlarını koparıp ona döndü:

"Umarım dediğin gibi olur kızım." Gülümsemeye çalıştı. Kalbindeki acı öyle büyüktük ki tüm yaşam fonksiyonlarını acıya boyamıştı. Kalbi acı pompalıyordu. Damarları acıyı taşıyamıyordu artık.

Feriha soğuk havaya rağmen balkona çıkıp puslu havayı içine çekiyordu. Hava bile onu anlıyormuş gibi acı kokuyordu.

"Lütfen beni bırakma can!"diye fısıldadı can acısıyla. Daha birlikte geçirecekleri çok uzun zamanları olmalıydı. Onu daha çok sinir edecekti kısa etekler giyerek, ağabeyleri ile bir olup onu delirterek. Yutkundu boğazına oturan yumru geçmiyordu bir türlü ve eğer o adam o ameliyattan sağ çıkmazsa asla da geçmeyecekti.

"Kardeşim..." sesini duyduğunda arkasına döndü. Macit ona doğru geliyordu. Yanına vardığında kollarını açtı. Feriha akmaya asla ara vermemiş gözyaşlarını silerek kedi gibi sokuldu ağabeyine. "O gereksiz çok güçlüdür. İyileşecek merak etme." dedi saçlarını koklayıp öperken.

"Kocama gereksiz deme ağabey." diyerek mırıldandı göğsüne doğru. Macit'in sert göğsü inip kalktı. Güldüğünü anlamıştı.

"Bak sen! Kocasına gereksiz demeyecekmişim." Acı ile karışık alaylıydı sesi. Macit, kardeşi gibi sevdiği kuzenini -eniştesini- kaybetmekten çok korkuyordu.

"Ağabey, doktor çıktı." Almina'nın sesini duyduklarında birbirilerinden ayrılıp hızla içeri koştular.

Ameliyathanenin önüne geldiklerinde herkes oradaydı. Melda Hanım, Ahmet Bey'in desteği ile ayakta duruyordu.

"Sol üst kaburgası kırılmış ve akciğerine zarar vermişti." dediğinde Feriha elini ağzına kapattı iç geçirerek.

"Akciğeri onardık. İç kanamayı durdurduk."

"Oğlumu ne zaman görebileceğiz doktor?" Ahmet Bey kendisine tutunan karısını teselli etmek adına kolundaki elini sıktı.

"Ahmet..." sesi saf korku kokuyordu.

"Olmayacak hayatım. Oğlumuza bir şey olmayacak! " Karısından çok kendisini inandırmaya çalışıyor gibiydi.

Feriha, duvara yaslanıp dibine çöktü. Onu görmek istiyordu. Hem de hemen... Güzel yüzünü özlemişti. Sesini özlemişti. 'Seni seviyorum' deyişini özlemişti. Dizlerini karnına doğru çekip kollarını etrafına sardı. Acı, paslı bıçağını derisine batırıp batırıp çekiyordu. Ağlamaktan yanan gözlerini kırpıştırdı. Göz bebeğine iğneler batıyordu sanki. Kaç saattir aynı pozisyondaydı bilmiyordu artık. Artık her şeyden emindi.

"Ona söylemem lazım." diye mırıldanıp aniden kalktı çöktüğü yerden. Hızlıca koridoru arşınlayıp doktorun odasının kapısını çaldı. İçerden 'gel' sesini duyunca kapıyı açıp içeri girdi. Doktor Erhan onu görünce sıcak bir tebessümle baktı yüzüne:

"Buyrun Feriha Hanım bir şey mi istediniz?" diye sordu samimi bir sesle.

"Kocamı görmek istiyorum." dedi direkt konuya girerek.

"Yarından önce mümkün değil bu. Biliyorsunuz." dediğinde genç kadın ellerini masaya koyup doktora doğru eğildi:

"Onu... görmem... lazım... hem de... hemen..." kelimelerine vurgu yapması Erhan Doktor'u biraz ürkütmüştü. Karşısında yaralı bir dişi aslan vardı sanki. Gözleri ateş yuvası olan kadına baktı yutkunarak. Acılı kadın yeşilleri ile ateşe hazırdı. Bakışları ile öldürebilecek gücü görmüştü onda. Ayağa kalktı:

"O zaman sizi hazırlamaları için hemşirelere haber vereyim ben." dedi kapıyı göstererek.

Genç kadın üzerindeki steril hastane kıyafetleri ile odaya girdiğinde ilaç kokusu genzini yakmıştı. Yatakta sakince uyuyan kocası bakışlarının odağına girdiğinde, derin bir iç geçirdi. Yavaş adımlarla yanına yürüyüp sandalyeye oturdu. Sakince nefes alıp vermesi dışında hiçbir belirti yoktu iri bedeninde. Kalp atışlarını gösteren monitörden çıkan tiz ses beynini dağlıyordu. Yatağın yanındaki sandalyeyi çekip oturdu usulca.

Elini avuçlarının arasına aldığında soğuk teni avuçlarını yakmıştı. Dolu gözlerini kırptığında yanağından büyük damla yuvarlandı.

"Seni özledim can." dedi pürüzlü sesle. "Beni duyuyorsun biliyorum, yani duyduğunu söyledi hemşire." Burnunu çekip gözlerini sildi elinin tersi ile: "Uyanman için sana iki sebep vereceğim." Buruk tebessüm ile kocasının bembeyaz yüzüne baktı: "Bir, seni seviyorum Barlas Karaman." dedi aşkın kanat çırptığı büyülü ses ile. Gözlerini sildiği elini karnına koydu: "İki, artık üç kişiyiz ve senin uyanmanı bekliyoruz." buruk sevinç dolu sesini duyduğu an kocasının siyah harelerini hainice saklayan göz kapakları kıpırdamaya başladı. Feriha mutluluğun zirvesine varmak üzereydi. Kocası onu duyuyordu. Sandalyeden kalkıp yüzüne yaklaştı ve soğuk dudaklarına sımsıcak aşkını akıtacak kadar kuvvetli bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum." diyerek fısıldadı aşk kokan sesi ile.

Barlas tonlarca yük yüklenmiş gibi ağır göz kapaklarını, kırpıştırarak açmaya çalıştığında sol tarafında ses duydu:

"Hasta uyanıyor Funda, doktora ve ailesine haber ver." dedi. Sesi tanımıyordu. Beyninde uğuldayan sert bir rüzgâr vardı sanki. Algılarını köreltmişti. Uzun uğraşlardan sonra gözlerini açmayı başardığında, donuk gözlerle yattığı yoğun bakım ünitesini süzdü. En son neler olmuştu hiç hatırlamıyordu. Gözlerini tekrar kapatıp zihninin kıvrımlarını yokladı özenle. En son hatırladığı şey karısının ona, 'Seni seviyorum' deyişiydi. O, zihnini ona hatıra niyetine bir şeyler vermesi için taciz ederken odada yükselen seslerden dolayı gözlerini açtı. Bakışlarını ilk değdirdiği kişi amcasıydı.

"Oğlum! Çok şükür uyandın." dedi sevinçli, bir sesle.

"Amca?" sesi titriyordu. Bu nasıl olurdu? Mustafa Karaman kazada ölmemiş miydi?

"Ahh! Çok şükür annem, Allah seni bize bağışladı." Annesinin sesini duyduğunda kafasını o yöne çevirip onun yanında duran kıza baktı.

"Bir aydır bu günü bekliyorduk. Rabbim dualarımızı duydu çok şükür." halası Yegâne'ydi şükürler eden. Barlas halasının sesini tanısa da bakışlarını annesinin yanındaki kızdan çekmemişti. Onun burada ne işi vardı? Susuzluktan kurumuş boğazını ıslatmak için yutkunmak istedi; fakat canı yandı. Annesinin yanındaki kız ona yaklaşıp elini tuttu:

"Aşkım... Uyanmana çok sevindim." Aşkım mı? Babasının sekreteri Burcu neden ona aşkım diyordu ki? Mustafa amcası nasıl yaşıyordu? Feriha neredeydi? Neler dönüyordu burada? Evli değil miydi?

Sorular silahlarını çıkartıp beynini hedef alıp ateş etmeye başlamışlardı. Kan kaybından ölmese iyiydi. Kaşlarını çatıp gerçeğe dönmeye çalıştı.

"Feriha..." diye fısıldadı.

"Hepsi rüyaydı." Sesin sahibine döndü şaşkınca. Doktor kıyafeti giymiş bir kadındı bunu söyleyen. Kadın gülümsedi: "Feriha ismini çok duydum senden; ama akrabalarının içinde Feriha diye biri yoktu. Bir aydır uyuyorsun ve muhtemelen rüya gördün." dedi sakince.

Ne yani onca yaşadıkları rüya mıydı? Peki, neden gerçekmiş gibi hissediyordu. Aşkı iliklerine kadar yaşamıştı. Can acısını net bir şekilde duyumsamıştı.

"Seni bulacağım peri kızı. Bulup kendime ait kılacağım. Tıpkı rüyamdaki gibi..." dedi. Bu bir söz değildi. Bu bir yemindi.

Doktor Feride Hanım içerideki herkesi gönderip genç adamı muayene etti. Barlas kadına bakıyordu dikkatle. Feride Hanım izlendiğini fark edip kafasını genç hastasına çevirdi. Gülümseyerek:

"Gördüğün rüya hâlâ aklında mı?" diye sordu.

Barlas cevap vermek yerine kuruyan boğazını ıslatmak için yutkunmaya çalıştı. Tanımadığı kadınla özelini paylaşacak değildi.

"Su..." dedi fısıltıyla. Feride hemen bir bardağa su doldurup bir iki yudum içirdi ona. "Teşekkür ederim." Sesinden burada olmadığı ve hâlâ o rüyanın etkisinde olduğu anlaşılıyordu.

"Oğlum, bence evde kalıp dinlenmelisin. Daha yeni çıktın hastaneden." dedi Melda Hanım telaşla. Gözünden bir an bile ayırmak istemiyordu oğlunu. Her gün Allah'a şükrediyordu, onu kendisine bağışladığı için. Barlas kravatını bağlayıp ceketini giydi. Saçlarını düzeltip son kez baktı kendine aynada.

"Evde kalırsam kafayı yiyeceğim anne." Komodinin üzerinde duran telefonu aldı: "Bir ayda Rafet neler yapmış görmek istiyorum." Annesine yaklaşıp yanağını öptü: "Sen beni merak etme güzellik. İyiyim çok şükür." dedi; ama ağrıyan omzu buna itiraz ediyordu sanki.

Melda Hanım istemese de kabul etmek zorundaydı; çünkü inatçı oğlu istediğini yapacaktı. Gülümseyip oğlunun yanağını okşadı. Barlas gözlerini kapatıp yanağını annesinin eline bastırdı. Bu kadına âşıktı. Melda Karaman görüp göreceği en iyi kalpli kadındı bu dünyada.

"Seni seviyorum anne." dedi duygu yüklü sesle. Nadiren söylerdi o iki kelimeyi annesine. Melda Hanım'ın bu şekilde mutlu olduğunu biliyordu. Gözlerini açtığında tam da tahmin ettiği gibi dolu dolu gözlerlerinden fışkıran aşkla kendisine bakıyordu.

"Ben de seni seviyorum canım oğlum." dedi ağlamaklı sesle. Dokunsa ağlayacaktı. Bu güzel kelimeleri bir daha duyamayacağını düşündükçe canı yanıyordu, ya oğluna bir şey olsaydı? Düşünmek istemiyordu. Şimdi yanındaydı ve sapasağlamdı.

Barlas bu sefer eğilip annesinin alnını öptü ve bu duygu selinden kurtulmak için:

"Teyzemin görücüleri bugün mü geliyor anne?" diye sordu. Jale teyzesi; o, kaza yapmadan önce Ercan Tekstil'in sahibi Ercan Güneser ile tanışmış ve ona âşık olmuştu. Barlas hastanede olduğu için bir araya gelememişlerdi. Nihayet kendisi hastaneden çıktıktan bir hafta sonra ailesi ile tanışmaya geliyordu Ercan Bey. Teyzesini hatırlayınca birkaç haftadır aklından çıkmayan rüyası yine gelmişti aklına. Rüyasında teyzesi amcasına âşıktı ve o yüzden karısına eziyet etmekten çekinmiyordu. O kelimeler aklına gelince gerçek olmadıklarını bildiği hâlde sinirle kaşlarını çatmasına engel olamamıştı; ama kendini anında toparlayıp annesine verdi dikkatini.

Melda Hanım hemen heyecanlanmıştı. Gülümseyip:

"Görücü ne Allah aşkına? Koskoca insanlar... Bizimle tanışmaya geliyorlar sadece." Aklına bir şey gelmiş gibi iç geçirdi. "Ben aşağı inip hazırlıklara bakayım, sen de geç kalma. Akşam sekizde evde ol." dedi itiraz kabul etmeyen sesle. Barlas gülümseyip annesini öptü tekrar:

"Başüstüne Valide Sultan..." göz kırpıp çıkmıştı odadan.

"Serseri..." deyip genç kız gibi kıkırdamıştı annesi.

Barlas arabayı park edip şirkete girdi. Kapıdaki koruma onu görünce içten bir gülümseme ile ayağa kalkarak selamladı:

"Hoş geldiniz efendim. Geçmiş olsun." dedi.

"Hoş buldum Demir. Teşekkür ederim." Başıyla kısa selam verip içeri girdi. Şirketteki herkes onu özlemişti. Gülümseyerek sevinçle selamlıyorlardı. Odasının önüne geldiğinde sekreteri Melek ayağa kalktı. Onu gördüğünde birkaç saniyelik duraksama yaşadı. Sekreterini, rüyasında deli gibi âşık olduğu karısı olarak görmüştü. Garip hissetti bir an. Seviştiklerini hatırladığında kendisinden iğrenmişti. Üç senedir sekreterliğini yapan kıza asla o gözle bakmamıştı. Hangi akla hizmet o şeyleri görmüştü? Nasıl bir beyin yapısına sahipti merak ediyordu.

Melek patronunun duraksayarak ona baktığını fark edince şaşırdı. Barlas Karaman hiç kendisine dikkatle bakmamıştı. Konuşmaya karar vererek bu durgun havayı dağıtmak istedi:

"Hoş geldiniz Barlas Bey." kapıyı açıp onun içeri geçmesini bekledi. Barlas, kızın sesi ile kendine gelip aralık kapıdan içeri girdi ardından da Melek girdi.

"Hoş buldum Melek. Nasılsın?" diye sorduğunda kız kızararak:

"İyiyim efendim. Siz nasılsınız?" dedi karşılığında.

"Bana o güzel kahveni yaparsan iyi olacağım." dedi odaya bakarken. Özlemişti odasını. Gece geç saatlere kadar çalışmayı da...

"Hemen efendim..." Melek çıktıktan sonra ceketini çıkarıp üçlü deri koltuğa fırlattı. Kravatını gevşetip koltuğuna geçti. Ağrıyan omzuna hafif masaj yapıp ağrısını azaltmaya çalışıyordu.

Kapı açıldığında Leman'ın geldiğini sandığı için yerinden kımıldamadı.

"Ooo Barlas Bey gelmiş!" sözlerini duyduğu an gözlerini açtı. Rafet her zamanki muzip ifadele ona bakıyordu. Serseri kuzenini özlemişti. Ayağa kalkıp onun kendisine doğru yürümesini izledi. Gülümseyerek sarıldılar birbirilerine.

"Şirketimi batırıp batırmadığını görmeye geldim." dedi şakayla.

"Batmış mı?" diye sordu Rafet kaşları havalarda bir hınzırlıkla.

"Görünürde bir şey yok," diye aynı şekilde cevap verdi Barlas kuzenine.

Ayrılıp masasına geçti. Rafet karşısındaki tekli deri koltuğa tüneyip yeşil gözlerini adamın yüzünde dolaştırdı. Bir şeyler oluyordu kaç haftadır. Uyandığından beri garipti kuzeni. Sürekli dalıp gidiyor, yerli yersiz gülümsüyordu. Düşüncelerini kendine saklamayarak kuzenine aklındaki soruyu yöneltti:

"Ağabey, sende bir şeyler var. Uyandığından beri garipsin." Meraklı yeşilleri adamın suratında dolaşıyordu.

Barlas kuzenine baktı. İçinde tuttukları ona artık ağır geliyordu. Birine anlatmalıydı. Rafet Karaman iyi bir seçimdi ona göre:

"Komadayken garip bir rüya gördüm kardeşim." O anları hatırlamak garip hissettiriyordu. Kalbi o aşkı nasılda yaşamıştı. Sanki gerçekmiş gibi sevmişti, dokunmuştu, acı çekmişti.

"Nasıl yani?" diye sordu Rafet şaşkınlıkla. İşte bunu beklemiyordu. Barlas tam ağzını açacağı sırada kapı vurularak açıldı. İçeri Melek girdi elindeki tepside iki fincan kahve ile. Genç adam susup kızın çıkmasını bekledi. Melek fincanları önlerine bırakıp:

"Afiyet olsun." deyip çıktı odadan.

Melek çıktıktan sonra Barlas derin bir nefes alıp fazla detaya girmeden rüyasını anlattı kuzenine. Sonunda sustuğunda Rafet iri iri açılmış gözlerle bakıyordu kuzenine. Lal olmuştu sanki. Silkinip kendine geldiğinde sesini bulmuştu nihayet.

"Vayyy, ağabey film izliyormuşum gibi geldi! Sendeki bilinçaltı kimsede yok." Güldü. "Benim kardeşim ha? Babamın gayri meşru kızı... Türkan yengeden hem de..." düşündükçe gülesi geliyordu.

"Aynen öyle..."

"Bence sen bu kızı bir yerde gördün. Ermiş olmadığına göre bir yerlerde gördün ve bilinçaltına işledi." dedi merak barındıran sesle. O kızı çok merak etmişti açıkçası.

Genç adamın yakışıklı suratını muzip bir tebessüm kapladı:

"Önce nerede gördüğümü hatırlamadım; fakat sonra aklıma geldi nerede gördüğüm."

"Nerede? Barda mı?" diye sordu Rafet sabırsızca. Barlas kafasını iki yana salladı:

"Hayır, Galatasaray Fenerbahçe maçında..." O günün hatıraları zihnine doluştu bir anda.

"Hıh?" şaşkın bir Rafet vardı karşısında.

"Rauf'la gittiğimiz maç, kazadan üç gün önce... Bir sıra aşağıdaydı. Hakem faul yapan oyuncuya kırmızı kart göstermedi diye cırlayıp beynimizin anasını ağlatmıştı.

Rauf gülünce..." O anları hatırlayınca yüzündeki tebessüm genişliyordu: "Dönüp sinirle, 'hey birader açıkta bir şey mi var?' diye sordu bu sefer ben kahkahamı tutamadım. Bana o güzel gözleri ile bir baktı ki yeşil gözleri kurşun olsa delik deşik olurdum herhâlde kardeşim." Sesi sona doğru kısılmıştı. Rafet gülümsedi. Kuzeninin durumu vahimdi.

"Erkek Fatma demek?"

"Dibine kadar hem de..."

"Arayacak mısın?"

"Mahir'e talimat verdim. Arıyoruz."

"Durumun fena ağabey. Bir an önce bulunsa keşke." dediğinde Barlas kaşlarını çattı:

"Ne demek istedin Rafet?" diye sordu sert bir sesle:

Rafet omuzlarını silkti umursamazca: "Neyi anladıysan onu ağabeyciğim." dedi.

Genç adam cevap vermedi. Sustu. Bazen susman gerek, cevabı olmayan sorular karşısında.

Genç adam akşam yemeğine yetişememişti; ama en azından gelmişti. Misafirlerle tanışacaktı en azından, yoksa annesinin dilinden asla kurtulamayacaktı. Arabayı garaja bırakıp bahçeye doğru yürüdü. Bahçenin ilerisinde, köpeği Pascal'ın kulübesi tarafından sesler geliyordu. Dikkatini çeken seslerden tarafa yürümeye başladı. Kulübenin yanına vardığında gördüğü manzara karşısında donup kalmıştı. Pascal bir kızın üstüne çıkıp salyalarını akıtarak yüzünü yalıyordu. Kız da kahkahalarla gülüyor:

"Ahha oğlum yedin beni!" diyordu.

Pascal, sahibinin kokusunu almıştı. Kızı aniden bırakıp Barlas'a doğru koşmaya başladı. Kız yattığı yerden Pascal'ın koştuğu tarafa bakmaya başladı. Yerde yattığı için doğruldu. Yüzüne düşen bal rengi saçlarını çekince Pascal ile oynayan Barlas'ın gözü kıza takıldı. Yeşil gözleri çakmak çakmaktı. Yanakları kızarmış, saçları dağılmıştı. Tıpkı rüyasındaki gibi güzeldi. Kız ona boş gözlerle bakarken genç adam gülümseyerek:

"Buldum seni peri kızı, buldum." diye fısıldadı. ...

SiziSeviyore.NeT...

